

Джак Дю Брул

Проклятието на Пандора

Публикувана в годината на сватбата ни, тази книга е за Деби с цялата моя любов.

Гренландия Август 1953 г.

„Стратофрейтър“ се разтресе, когато левият външен двигател отново започна да засича. Този път положението беше много по-лошо и вместо да рискува самолетът да стане твърде нестабилен, майор Джак Дилейни изключи двадесет и осем цилиндровия мотор. Той намали тягата, но все още не можеше напълно да контролира самолета.

– Здравата загазихме, нали, майоре? – попита вторият пилот лейтенант Джери Уингър.

Дилейни не отговори и продължи да гледа измервателните уреди на трите работещи двигателя. Инстинктът му подсказваше, че още не са видели последиците от онова, което бе предизвикало повредата. Останалите мотори работеха и това го караше да мисли, че проблемът не е в самолета, а в горивото, с което бяха заредили в Англия. По всяка вероятност се бе замърсило в лошо поддържаните цистерни. Той погледна през предното стъкло, известно във военновъздушните сили като „парника“, защото бе направено от деветнайсет плоскости плексиглас. Пилотската кабина приличаше на тази на достопочтения В-29, по чийто модел бе направен „С-97 Стратофрейтър“.

Под военния товарен самолет пустеещият Северен Атлантически океан беше тъмен като възвишенията в родната на Дилейни Западна Вирджиния. За щастие небето беше ясно.

– Да, така е – най-после отговори Дилейни, погледна Уингър и видя собственото си безпокойство, отразено в очите му. Въпреки горещината в херметически затворената кабина майорът усети, че го побиват ледени тръпки. – Том, къде се намираме, по дяволите?

Навигаторът Том Сандърс седеше зад малкия си пулт. Пред него бе разгърнатата карта, а на намръщеното му лице бе изписано безпокойство.

– По-близо до Гренландия, отколкото до Исландия.

– Точно от това се опасявах – измърмори пилотът.

– Бих казал, че сме на около четиридесет мили¹ от крайбрежието на Гренландия.

Дилейни знаеше от опит, че поредица подобни дребни произшествия водят до катастрофа. Освен по време на войната, когато

1. Сухопътна миля – 1,609 км; морска миля. – 1,853 км – Б. пр.

изневиделица връхлетяваше удар на противовъздушната артилерия. Той се бе измъквал няколко пъти на косъм от смъртта, когато беше командир на В-29, но не бе изгубвал хора от екипажа си. Този път обаче съдбата му поднасяше проблем след проблем и майорът не можеше да направи почти нищо.

Всичко започна един час след като излетяха от Англия – самолетът бе разтърсен от внезапен порив на вятъра и недостатъчно добре обезопасеният багаж в товарното отделение се размести. Проблемът не беше фатален, но Дилейни бе принуден да хване здраво кормилото, за да уравни самолета. Той докладва за инцидента на наземния контрол и ги накара да съобщят на военновъздушната база в Туле, че самолетът с провизиите им ще закъснее. После добави, че когато се върне, ще иска главата на онзи, който е отговарял за закрепването на товара. След това екипажът прекара няколко спокойни часа, докато в радиопредавателите възникна проблем със захранването, който предизвика късо съединение в цялата система. Бяха на сто мили от Исландия и летяха на север, когато изведнъж комуникациите прекъснаха. Том Сандърс се бе опитал да поправи радиопредавателите, но не бе възнаграден за усилията си. Дилейни би решил да се върнат, ако не бяха проблемите във военновъздушната база в Дувър, откъдето излитаха товарните самолети за Туле – вече бяха провалени три опита да се закарат провизии на базата над Северния полярен кръг. Освен това Дилейни знаеше, че времето може да се развали преди да изпратят друга мисия. Той обмисляше решението си да продължат, когато екипажът на боинга бе сполетян от друго произшествие.

Преди половин час лейтенант Уингър бе забелязал, че моторите прегряват. Дилейни отвори дефлекторите около четирите двигателя в усилие да ги охлади, като забави още самолета. Тактиката имаше успех известно време, но температурата започна неумолимо да се повишава към червената граница. И тогава първият мотор започна да прекъсва. После отново се изчисти за няколко минути и след това пак започна да киха. Корпусът вибрираше и алуминиевите ребра скърцаха. Дилейни нямаше друг избор, освен да го изключи.

– Когато температурата спадне достатъчно, ще опитаме отново да включим двигателя – каза той на Уингър. – Том, има ли писта за приземяване в тази част на Гренландия?

– Не, сър. Картата показва само планини и ледове. Има нещо на име Кемп Декейд на около сто и петдесет мили южно от мястото, където ще прелетим над брега, но пистата е предназначена само за самолети

със ски.

– По дяволите! – Дилейни пресметна наум разстоянията и рисковете. – Добре. Ако моторът не заработи както трябва, ще обърна и ще се опитам да стигна до Исландия.

– Майоре, зад нас има двеста и трийсет мили – нервно възрази Сандърс. Той беше твърде млад, за да е участвал в сраженията през войната, и Дилейни подозираше, че за пръв път изпитва страх.

Пилотът изчака пет минути, докато двигателят се охлади. Отсреща се появиха високите скали и тъмните фиорди на източна Гренландия. Дилейни не бе виждал такова запустяло място. Планините бяха покрити със сняг, а големите глетчери, разпръснати в долините, спускащи се към океана, приличаха на замръзнали водопади. Той знаеше, че отвъд тънката брегова ивица се простира море с площ осемстотин и петдесет хиляди квадратни мили, покрито с лед, дебел колкото дълбочината на океана.

– Температурата в първия мотор спадна, майоре. Изглежда всички двигатели работят нормално.

Дилейни погледна измервателните уреди и видя, че отворените дефлектори охлаждат моторите. Той включи първия двигател, който забръмча успокоително, сякаш не бе имало проблем. Майорът усети, че C-97 започва да реагира по-добре.

– Нещата се оправиха – задъхано каза той, а Уингър и Сандърс се спогледаха и се усмигнаха. – Ще бъдем над сушата след около пет минути.

Самолетът прелетя над планините със сто и осемдесет възела – много под оптималната си скорост и доста по-ниско от най-подходящата височина. Дилейни и Уингър видяха леденото пространство, което се простираше до хоризонта. Под огромната тежест на снега милиардите тонове лед бавно се придвижваха към брега като безкрайна конвейерна лента. Докато се преместваше, ледът остъргваше скалите отдолу и по повърхността и неравностите под дебелия една миля покривка приличаха на грамадни назъбени хребети. Върховете бяха толкова напукани, че приличаха на бурно море, замръзнало за миг, чиито вълни се бяха превърнали в заострени гребени, някои от които достигаха сто фута² височина.

– Господи! – промълви Дилейни. Лейтенант Уингър се опита да каже нещо, когато първия двигател експлодира. Двойните стени на

2. Един фут е равен на 30,48 см. – Б. пр.

цилиндриците се разпаднаха. Горивото пламна. За секунди крилото до нагорещения мотор почерня от пламъците и после се разпадна, когато вятърът нахлу в дупките в алуминия, причинени от нажежените до червено отломки.

C-97 се наклони на лявата си страна и започна да губи височина. Дилейни се бореше да овладее самолета.

Стрелката на висотомера бързо се завъртя назад. Уингър спря потока на гориво към разбития двигател.

– Какво виждаш, Том? – извика пилотът. Устните му се разтеглиха от напрежението да задържи във въздуха осакатения самолет и оголиха зъбите.

Навигаторът погледна през прозорчето до командния си пулт. Професионалната му подготовка надделя и вместо да се предаде на страха, който сви стомаха му, той заговори спокойно.

– С мотора е свършено, а крилото сигурно ще се откъсне. Самолетът гори и излиза от строя.

– Горивото свърши – докладва Уингър и се залови да помага на Дилейни да овладее управлението.

– По дяволите, загубихме по-голямата част от ейлоро-на вляво. Джери, трябва да уравновесим самолета. Много се наклони наляво.

Екипажът намали наполовина тягата от едната страна и C-97 започна да се стабилизира, но продължи да губи височина. За трийсетте секунди след експлозията се бяха спуснали с десет хиляди фута. Двамата пилоти се опитваха да уравновесят самолета с контролните уреди, но не можеха да направят нищо, за да го задържат във въздуха. Най-важното беше да го приземят меко върху леда.

– Потърси гладко място за кацане. – Дилейни се бе свързал от първоначалния шок и гласът му отново беше рязък и властен.

– Търся, но ледът е много грапав. – Уингър погледна висотомера – показваше пет хиляди фута.

В по-сгъстената атмосфера имаше повече подемна сила под крилата и спускането стана по-лесно. Дилейни се опита да изправи носа, но C-97 отново се наклони наляво.

– Какво виждаш?

Преди Уингър да отговори, пилотската кабина изведнъж се изпълни с противен пушек от горящо масло и хидравлична течност, която намали видимостта до нулата. Химичните вещества опариха гърлата и очите на тримата мъже. Сандърс изкрещя, че зад тях има пожар. Дилейни протегна ръка, включи вентилационната система и след миг въздухът

се изчисти.

– Угаси пожара – кашляйки, каза Дилейни. Самолетът бе загубил още хиляда фута височина и падаше, описвайки спирала. – Кажй нещо, Джери. Какво става там?

– Нищо. – Уингър също кашляше от пушека, сложил ръка на гърдите си, сякаш жестът можеше да прогони болката от опарените му бели дробове. – Чакай малко!

Той видя район от чист лед в сянката на планина от черен гранит.

– Виждам го – каза Дилейни в същия миг, когато Уингър посочи мястото.

– Огнът е потушен, майоре, но не мога да обещая, че ще е за дълго. – Сандърс бе получил най-тежки поражения от пушека и гласът му звучеше така, сякаш си поемаше въздух за последен път.

Майорът внимателно насочи самолета към ивицата гладък лед. Намираха се на височина три хиляди фута и летяха със скорост сто и десет възела. Дилейни прецени разстоянието и започна да снишава C-97. Кокалчетата на пръстите му побеляха, докато стискаше кормилото. Той не забелязваше, че температурата в пилотската кабина е минус трийсет градуса и прозорците се заледяват от вътрешната страна.

– Самолетът реагира малко по-добре – каза Уингър, докато му помагаше да обърне „Стратофрейгър“ по посока на преобладаващия северен вятър, подхождайки към мястото за приземяване. – Сигурно е от по-гъстия въздух.

– Да – съгласи се Дилейни и изпита лек оптимизъм за пръв път след експлозията. Всяка секунда, в която самолетът бе под контрола му, означаваше, че шансовете са малко по-добри.

Когато останаха две мили, пилотите видяха, че мястото, което смятаха да използват като писта за приземяване, не е гладко, както им се бе сторило на пръв поглед. Силните ветрове бяха отвяли снега, който трябваше да омекоти кацането. На повърхността стърчаха гротескно оформени ками от лед, които щяха да разкъсат тънката обшивка на боинга и да пробият резервоарите. Дилейни заповяда на Уингър да изхвърли остатъка от горивото, за да стане самолетът по-лек. Той се страхуваше повече от пожар, отколкото от кацането. Беше виждал как много от другарите му се връщат от бомбардировки с изпочупени самолети и успяваха да ги приземят, но на пистата „В-29“ избухваха в пламъци.

– А колесникът? – попита Уингър.

– Предпочитам да кацнем по корем. Не можем да рискуваме колесникът да се удари в някой от онези ледени хребети.

Ако уредите не се бяха повредили, членовете на екипажа щяха да могат да преценят на какво разстояние са от земята. Това беше един от объркващите аспекти на летенето в полярни условия. Всичко изглеждаше еднакво. На Дилейни най-много му липсваха дърветата. Той определяше разстоянието, съдейки по височината им. Но сега единственият му видим ориентир бяха голите планини, които застрашително се извисяваха вдясно. Опитът му подсказваше, че би трябвало да са на височина три хиляди фута, но можеше да са и на триста. Ръцете му стиснаха още по-здраво кормилото. Студът вече оказваше въздействие. Дилейни имаше чувството, че очите му са пресъхнали, макар че по лицето му се стичаха сълзи. Висотомерът показваше петстотин фута.

Самолетът продължи да се снишава. Детайлите на релефа станаха още по-ясни и онова, което Дилейни и Уингър видяха, не им хареса. Приземяването щеше да бъде трудно. Под леда се очертаваха безброй твърди като бетон хребети. Най-близката планина беше само на четиристотин метра от дясното крило, но не предлагаше защита от убийствения вятър. Дилейни усети, че се задава силен порив, и реагира, като се опита чрез контролните уреди да уравни самолета.

– На каква височина сме? – попита той.

– Сто фута – веднага отговори Уингър. – Том, затегнал ли си предпазния си колан?

Сандърс изстена. Уингър се обърна да види как е радистът и ахна. Лицето на Том Сандърс беше обляно в кръв, която течеше от носа и очните му ябълки. Той се бе хванал за слепоочията и тялото му трепереше. Очите му бяха изцъклени.

– Том, какво се случи? – Уингър предположи, че радистът е ударил главата си в навигационното табло.

Сандърс отново изстена, започна да дере гърдите си и изцапа с кръв коженото си яке.

– Нужен си ми, Джери – извика Джек Дилейни. Намираха се на петдесет фута над леда.

Уингър се обърна към контролните уреди.

– Нещо не е наред с Том. Ранен е.

Вятърът блъсна самолета наляво. Уингър и Дилейни реагираха едновременно и върнаха боинга в курса, като леко надигнаха носа.

– Скорост сто взела.

Дилейни беше напълно съсредоточен. Това не приличаше на безбройните полети, които бе извършил за „Берлин Еърлифт“, където самолетите летяха на групи по четирипет и чакаха инструкции за кацане.

Сега дилемата беше или да приземи самолета, или да го разбие. Нямаше трета възможност.

Въздухът беше чист и земята се приближаваше измамно бързо. Боингът летя плавно още минута, после изведнъж Дилейни усети натиск върху лоста, сякаш върху кормилото на Уингър имаше някаква тежест. Той се обърна и видя, че вторият пилот се е прегърбил върху контролните уреди и вкочанените му ръце натискат кормилото. Уингър потрепери конвулсивно и сетне пак се отпусна. Капки кръв от носа и очите му опръскаха пилотската кабина. От устата му се изтръгна гърлен вик и бликна кръв. Дилейни предположи, че това е в резултат на вдишването на пушека. За щастие той не бе поел толкова много дим, колкото другите двама членове на екипажа му.

Нямаше време да помага на Уингър. Съсредоточи се върху приземяването. Натовареният самолет докосна леда. Коремът му се стовари върху земята с пронизително стържене. Дилейни бе заслепен от вихрушката от частици лед и от снега. Той усети как перките на двата работещи мотора се разбиха в повърхността и се откъснаха, а едната проби алуминиевата обшивка на товарното отделение.

Бръмченето на моторите бе заменено от звука на разкъсването на самолета от леда. Всеки удар в хребет блъскаше Дилейни на седалката. Той имаше чувството, че раменете му са счупени. Стрелката на индикатора за скоростта сочеше сто възела. Това не беше възможно! Самолетът би трябвало да е намалил скоростта.

Стъклото бе затрупано от сняг и Дилейни не виждаше никакви ориентири, по които да прецени позицията на С-97, но му се струваше, че боингът завива надясно, към планините. Вибрациите не спираха. Самолетът се тресеше. Главата на Дилейни сякаш пулсираше от напрежението, докато се опитваше да разбере какво става. Той дръпна ръцете си от контролния лост, но краката му останаха на педалите. Вече беше сигурен, че боингът завива надясно, затова натисна левия педал, надявайки се да избегне планините. Усети, че самолетът се движи напред, и горещо се помоли да е взел правилното решение.

Заслепен от снежната виелица, той нямаше как да разбере, че усещането му е било погрешно. Боингът се движеше право напред, когато Дилейни натисна левия педал на кормилото, самолетът зави, насочи се към малко възвишение и се изкачи до върха му.

Триенето между обшивката и леда не намали скоростта и боингът отново се понесе във въздуха.

Дилейни изкрещя, като видя, че самолетът се насочва към скалите,

но той се стовари върху земята за втори път, много по-тежко от първия. Заледената повърхност беше наклонена и боингът набра скорост. Дилейни отново не виждаше какво има пред него, но и без това не можеше да направи нищо.

Самолетът се блъсна в скала и се завъртя. Инерцията го наклони, докато лявото крило се заби в леда, разпръсквайки сняг и отломки. Това най-после забави С-97 и скоростта намаля на трийсет възела. Вторият сблъсък със скала отне още от скоростта и Дилейни реши, че ще успее да спре.

Стъклата се строшиха и свистящият вятър изпълни пилотската кабина със сняг. Лицето на Дилейни бе охлузено, сякаш поразено от пясъчна буря. Макар и вцепенен, той разбра, че кърви. Самолетът внезапно спря, защото носът му се заби в снежна пряспа откъм подветрената страна на хълм. През счупените стъкла нахлу лавина от сняг. Краката на Дилейни бяха заровени. Но той беше жив.

Всичко изведнъж стана тихо и неподвижно. Дилейни седеше и дишаше учестено. От устата му излизаше пара. Ужасът намаля и майорът изпита неизмеримо облекчение. А с облекчението дойде и гордостта. Малцина пилоти биха успели да направят това.

Едва тогава той осъзна, че навън вие вятър и върху корпуса падат парчета лед. Избърса лицето си и видя, че пръстите му са окървавени. Не чувстваше болка, защото беше парализиран, но това му напомни за Уингър. Вторият пилот беше мъртъв. Очите му бяха широко отворени и невиждащи. Кръвта на лицето му се бе превърнала в замръзнала маска.

– Том? – извика Дилейни на навигатора. – Добре ли си, Том?

Отговор не последва. Двата членове на екипажа му бяха мъртви. Но в момента пилотът ветеран не можеше да си позволи да скърби за тях. Знаеше, че ако не действа бързо, ще го постигне тяхната съдба. Първо трябваше да се измъкне от пилотската кабина. През разбитите стъкла бе влязъл толкова много сняг, че Дилейни не можеше дори да помръдне краката си. Чувстваше се безсилен. Искаше му се да затвори очи и да си почине поне една минута.

Силният трясък на леда върху корпуса го стресна, когато клепачите му натезаха. Дилейни беше сигурен, че всичко ще бъде наред. На самолета бяха натоварени трийсет тона провизии, предназначени за Туле, включително гориво, храна, дрехи и друга полярна екипировка – всичко, което му бе нужно, за да оцелее, докато дойдат да го спасят.

Той беше убеден в това. Щяха да започнат да го търсят няколко часа след като не се появеше в базата по разписание. А докато го

намереха, щеше да седи на топло в самолета. Беше само въпрос на време, няколко дни, най-мно-го седмица. Но щяха да го открият.

Само главата да не го болеше толкова много. И да можеше да спре кръвта, която се стичаше в устата му...

Виена, Австрия В днешно време

Когато времето беше хубаво, старецът и малкият му дакел се разхождаха по Картнершрасе. Модната търговска улица минаваше край прочутата Виенска опера и постоянно бе пълна със зяпащи туристи и забързани местни жители. Повечето собственици на магазини познаваха мъжа, който тътреше краката си, и кучето му с форма на кренвирш. Той вървеше по този маршрут от години. Мнозина го наричаха доктор, макар че никой не знаеше дали човекът заслужава тази титла. Очите му бяха ясни въпреки напредналата възраст, а гласът му беше завладяващ.

Беше краят на юли. Въздухът беше топъл и изпълнен с мириса на пасти и на уличното движение. Докторът си имаше болежки, затова носеше тънко сако над ризата и жилетката и мека шапка на главата си. През зимата дакелът Хендел беше облечен в кариран вълнен пуловер, с който приличаше на пътническа чанта, но в летния ден лъскавата му черна козина блестеше като антрацит.

Тази сутрин докторът крачеше целеустремено и онези, които го познаваха, се учудиха, че го виждат толкова рано. Обикновено той не минаваше преди десет или десет и половина край подобната на сватбена торта опера, построена в стил барок. Хендел изглежда усещаше, че случаят е спешен, и послушно припикаше до стопанина си. Зад Министерството на финансите се извисяваше близо 140-метровата кула на катедралата „Щефансдом“. Огромната готическа църква с изпъстрен с мозайки таван беше символ на Виена, както Айфеловата кула – на Париж.

Преди да стигне до Йоханесгасе, старецът поведе кучето си надясно и изчака на тротоара да минат няколко червени трамвая и редица от коли и камиони. Пушилката от превозните средства беше потъмнила долните етажи на много сгради и архитектурните детайли бяха скрити под натрупваната в продължение на столетия мръсотия. В лабиринта от улички край църквата „Света Ана“ Хендел се развълнува. Знаеше, че приближават до целта си.

Като всички други на алеята, къщата беше двуетажна и с бяла фасада от хоросан. Отпред имаше малък двор, а прозорците и стряхата на стръмния покрив бяха украсени с ковано желязо. На тежката врата бе окачена бронзова табелка с надпис ИНСТИТУТ ЗА ПРИЛОЖНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ.

Ръководителите на института позволяваха на икономката фрау Гьотц да живее в двустайния апартамент в задната част на сградата. Макар че беше едва девет часът, тя вече бе отключила вратата и когато влезе във фоайето, докторът долови аромата на кафе и на прясно приготвена торта. Той разкопча кайшката на Хендел, който хукна към любимото си място в задната част на къщата, където лъчите на утринното слънце бяха затоплили постелката му.

– Добро утро, хер доктор! – каза фрау Гьотц, излизайки от кухнята, за да помогне на стария професор по история да съблече самото си.

– Добро утро, фрау Гьотц – отговори доктор Яков Айзенщад.

Двамата се познаваха от четиридесет години, но никога не бяха произнасяли малките си имена, когато се обръщаха един към друг. Фрау Гьотц беше няколко години по-млада от работодателя си и дълбоко уважаваше традициите отпреди войната. А вероятността той да я нарече Ингрид бе равна на шанса фрау Гьотц да obuе панталон. Това, разбира се, по никакъв начин не намаляваше загрижеността, която тя проявяваше към Айзенщад и към съдружника му в института – професор Теодор Вайцман. Двамата мъже бяха вдовци толкова отдавна, че ако не беше нейното влияние, щяха да изпаднат в ергенска немарливост. Ингрид се грижеше на дрехите им да има съответния брой копчета и обядът, който им приготвяше, да бъде пълноценен.

– Професор Вайцман вече е горе – уведоми го фрау Гьотц. – Изпревари ви с един час.

– Уговорихме се да дойдем в десет. Старият глупак не може да чака, а?

– Очевидно не. – Икономката знаеше с какво се занимават тези хора и силно вярваше в каузата им, но не можеше да се увлече и задълбочи в купчина прашни стари документи, както правеха те. Понякога приличаха на малки момчета. – Ще му дам аспирин за преуморените очи, когато поднеса обяда ви.

– Благодаря – разсеяно каза Айзенщад, който вече се бе насочил към стълбището.

Институтът бе претъпкан с материали и поддредането на фрау Гьотц не помагаше. Тя чистеше редовно, но в тихата къща пристигаха толкова много стари книги и документи, че не насмогваше. На всички стени в предната част на сградата с изключение на малките прозорци с изглед към улицата имаше лавици. Дори над вратите имаше лавици за малко използвани ръкописи и документи. Банята също бе отрупана с книги, а ваната – пълна с материали, затова фрау Гьотц се къпеше в

апартамент. От двете страни на тесните стъпала за втория етаж също бяха наредени книги.

Всеки том и папка с документи бяха посветени на еднаединствена тема и доктор Айзенщад бе прочел всичко по нея. Това беше смисълът на живота му от четиридесет години – да събира информация и внимателно да я пресява, за да открие нишката, която щеше да го отведе до отговорите и възмездие.

Между двете лавици на стената на горната площадка на стълбището имаше тясно празно пространство. Там бе окачена снимка на личността, вдъхновила Айзенщад – Симон Вайзентал. Под нея имаше надпис, гравирани на парче дърво и подписан от самия велик човек: „НИКОГА ВЕЧЕ!“ На Айзенщад не му бе необходимо да вижда надписа като напомняне. Паметта му и номерът, татуиран на рамото му, никога нямаше да му позволят да забрави. Също като Вайзентал, Айзенщад и Вайцман бяха оцелели от лагерите на смъртта и бяха станали ловци на нацисти. По-точно издирваха злато и други ценни предмети, откраднати от евреите при нацисткия режим.

Айзенщад изкачи стълбите, зави наляво и влезе в кабинета.

– Теодор, уговорихме се днес да не идваме рано – упрекна го той, макар че всъщност не беше ядосан.

– И ти идваш един час по-рано от обикновено. Теодор Вайцман беше по-нисък от съдружника си и не толкова пълен в ханша. Побелелите му коси още бяха гъсти и буйни, а веждите бяха надвиснали като рошави четки над черните очи.

Кабинетът гледаше към градината и миришеше на тютюн за лула, защото и двамата мъже пушеха въпреки предупрежденията на лекарите. Бюрата им бяха поставени едно до друго в средата на стаята. Издрасканата им повърхност беше отрупана с документи и пепел от лулите. На двете бюра имаше по няколко снимки в рамки. Двете най-големи фотографии бяха на отдавна починалите им съпруги.

– Започна ли да преглеждаш новите материали? – Айзенщад се настани на старинното кресло и дървото изпука като ставите му.

– Разбира се. Затова дойдох два часа по-рано.

– И какво научи?

– Няма да правя изводи вместо теб, Яков. Взаимоотношенията им бяха на приятели, които знаят, че никой не може да обиди другия.

Вайцман запали първата си лула за деня и реши да отвърне на упрека.

– Престани да прехранваш Хендел. Мисля, че има запек.

– Кой няма?

Фрау Гьотц донесе сребърен поднос с кафета и две парчета торта. Тя поднесе и две чаши с вода според вековната виенска традиция. Вайцман ѝ бе казал безброй пъти да не носи вода, защото двамата мъже не я пиеха, но фрау Гьотц не се отказваше от обичая.

– Кажете ми защо сте толкова развълнувани тази сутрин? – Тя остави подноса с кафето на единственото свободно пространство на съединените бюра. – Предполагам, че това има нещо общо с пакета, който куриерът донесе снощи.

– Знаете, че имаме източник в Сталинград – отговори Вайцман. Също като Яков, и той употребяваше довоенните имена на много от градовете в бившия СССР.

– Да, той започна да ви изпраща наскоро разсекретени архивни материали.

– При това е доста загадъчен. Не знаем кой е този човек, нито как се добира до документите, но сме му много благодарни. Нали, Яков?

– Много странно – каза Айзенщад, дъвчейки парче торта. – Материалите са превъзходни, предимно оригинали на германски документи, заграбени от съветската армия, когато е превзела Берлин през 1945 година. Руснаците пазеха в тайна тази информация няколко десетилетия.

– И сега някой я изпраща на вас? – леко подигравателно попита фрау Гьотц.

– Институтът има добро име – машинално възрази Вайцман, макар че знаеше какво има предвид икономката. Те не бяха толкова известни, нито добре финансирани, колкото другите организации, занимаващи се със същата дейност. – Това започна преди два месеца. Отначало получихме два плика за една седмица, а после нищо в продължение на десет дни. След това пристигна онзи голям пакет, който куриерът едва домъкна дотук. А през последните три седмици идват малки пликове по обикновената поща. Материалите разказват изумителна история, която се навяваме да завърши със специалната доставка, донесена вчера.

– Разбирам. – Фрау Гьотц знаеше, че не трябва да кара двамата мъже да разкрият историята, докато не са готови. – Тогава ще ви оставя да работите. Обядът ще бъде точно в дванайсет. Хер доктор, ще разходя Хендел в единайсет, ако желаете.

– Благодаря, фрау Гьотц. – Айзенщад вече беше погълнат от документите, подпечатани с орела на Вермахта, които Вайцман му даде.

В дванайсет фрау Гьотц им донесе обяда, но те не я забелязаха. Двамата мъже бяха потънали в друг свят, зловещ и покварен, където

човешкият живот бе принизен до номер на етикети на стоки – шест хиляди за Дахау на 10 ноември, двеста за трудов лагер в Пенемунде. Те бяха толкова вгълбени в работата си, че Теодор Вайцман не си направи труда да глътне аспирина, който фрау Гьотц му донесе, макар че болните му очи сълзяха болезнено.

Пратката от предишния ден се състоеше от петстотин страници документи и двамата прочетоха всеки от тях, като разговаряха само когато искаха да попитат за нещо специфично. Много от нещата им бяха познати. Те знаеха имената на мнозина офицери от SS и пазачи, споменати в материалите. В четири следобед двамата бяха прочели всичко дума по дума. Не бяха подминали нито една подробност. Те запалиха лулите си, за да отклонят вниманието си от неизбежния извод.

– Нищо ново – тъжно отбеляза Вайцман. – Все още не знаем крайната дестинация на товара.

– Имай търпение, приятелю мой. Нацистите бяха фанатици във воденето на архиви. Записваха всичко. Сериозно ли мислиш, че не са поддържали подробни архиви за транспортирането на двайсет и осем тона злато, заграбено от Русия?

– Знам, че съществуват архиви. Само се питам дали загадъчният ни благодетел ги има и дали ще ни ги изпрати.

– Досега ни е изпратил всичко друго. Не забравяй, че преди да се свърже с нас, дори не знаехме, че този товар съществува. Убеден съм, че ще ни изпрати всичко, щом успее да го вземе. – Айзенщад присви очи и се намръщи. По този начин ужасяваше стотиците студенти, на които бе преподавал в университета. – Освен това тук има нещо ново, на което ти не обърна внимание.

– Къде? – Засегнат, Вайцман се наведе напред.

– Погледни. – Айзенщад прелисти документите, докато намери онзи, който търсеше, и го даде на професора. – Най-отдолу. Виждаш ли името?

– Съжалявам, стари приятелю, имаш право. Някой си майор Ото Шрьодер е присъствал, когато златото е пристигнало в Хамбург на 29 юни 1943 година. За пръв път виждам това име.

– Да, поне е нещо, свързано със златото – съгласи се Яков. – Трябва да проверим дали имаме нещо друго за него. Но признавам, че името не ми говори нищо. Вайцман се замисли.

– И на мен. Изглежда не е бил в SS или във военноморския флот. Майор не е морски ранг, а армейски.

Най-големият им страх беше, че тъй като Хамбург е пристанищен

град, златото е било натоварено на подводница и закарано далеч от Европа. Ако случаят беше такъв, те едва ли щяха да могат да го открият сами. Тогава нямаше да имат избор и трябваше да предадат откритието си на по-голяма и по-щедро финансирана агенция.

– Струва ми се, че имаме нова следа. Трябва да проучим този майор Шрьодер. Може да е жив и да ни разкаже какво е станало, след като златото е пристигнало в Хамбург. А може би някое от децата му знае нещо.

– Намекваш, че може да не получим повече документи от Русия?

– Просто се уверявам, че проверяваме всяка възможна вероятност – раздразнено отговори Айзенщад. – Знаем, че германската армия е откраднала златото от руски евреи, когато е влязла в страната. Освен това знаем, че така и не е било намерено. Стойността му е близо един милиард американски долара. Няма да намеря покой, докато парите не бъдат върнати на законните им собственици!

– Успокой се, Яков. Никой от нас няма да намери покой.

Айзенщад изглеждаше разкаян, но не се извини за изблика си. Никога не би се извинил за желанието си да намира и връща откраднатото имущество.

– Ако ни провърви, ще намерим Шрьодер жив и ще изпратим нашия оперативен агент да го разпита – заговорнически добави той, докато около главата му се виеше ароматен дим.

Фрау Гьотц влезе в стаята и застана пред затворения прозорец. Едрото ѝ тяло закри светлината. Тя бе чула последната забележка и смяташе да изрази загрижеността си по този въпрос.

– Трябва да я оставите на мира. Тя има собствен живот.

– Фрау Гьотц, Аника е моя внучка и ни помага, защото иска, а не защото я принуждаваме.

Яков Айзенщад и фрау Гьотц водеха този спор всеки път, когато той помолеше внучката си да им помогне. Айзенщад не можеше да се върне в родната си Германия. Съчастието на Австрия в холокоста заслужаваше поне порицание, но поради спецификата на работата си той трябваше да бъде в центъра на събитията. Аника живееше в Мюнхен и ставаше неплатен помощник, когато поискаха нещо от нея. Дълбоко в душата си Айзенщад знаеше, че тя им помага по-скоро от лоялност, отколкото от убеденост, но се възползваше от услугите ѝ.

– Аника щеше да е омъжена и да има деца, ако не ви помагаше всеки път, когато поискате нещо от нея.

– Грешите – побърза да каже Теодор Вайцман, защото обичаше Аника като своя внучка. – Тя щеше да се катери по всички скали и

планини между Антарктика и Шпицберген, ако не бяхме ние. Ние ѝ помогнахме да намери призванието си.

– Помагате ѝ да намери вашето призвание – заяви фрау Гьотц и скръсти ръце на гърдите си, в знак че няма да каже нищо повече по въпроса. – Хер доктор, вие ще трябва да разходите Хендел. Времето му за вечеря отдавна ще е минало, когато се приберете вкъщи.

Айзенщад извади джобния си часовник от жилетката си.

– Да, благодаря. Ще се видим утре, Теодор. Може да получим нещо ново по пощата.

– Тази вечер ще работя до късно. Може би в документите ни има нещо за майор Шрьодер.

– Добре. Довиждане.

На няколко преки от института имаше висока сграда, която се издигаше в центъра на стар квартал. Постройката беше модерна, грозна и пълна с апартаменти за семейства с ниски доходи. От последните два етажа се откриваше гледка към двора зад института. От тази височина и разстояние градината приличаше на затревено петно сред града от асфалт и камък. В единия от апартаментите на най-горния етаж бе монтирано лазерно записващо устройство, измерващо звуковите вибрации и насочено към прозореца на кабинета на Яков Айзенщад и Теодор Вайцман. Двамата ловци на нацисти не знаеха, че врагът, когото смятаха за победен преди шейсет години, записва всяка дума от разговорите им.

Мюнхен, Германия

Клиника „Рехц дер Изар“, най-голямата болница в Мюнхен, беше и градски център по травматология. Колкото и често да измитаха покрива, вихрушката донасяше песъчинки винаги когато спасителен хеликоптер се приземяваше на обозначената площадка. Доктор Аника Клайн засенчи с ръка лицето си от силната въздушна струя, когато белият медицински хеликоптер се приближи до сградата и кацна. Бялата й памучна престилка се развяваше и полепваше по слабото й стройно тяло, докато доктор Клайн вървеше към хеликоптера.

„Е, добре, да го направим“ – помисли Аника и се наведе, за да мине под перките.

След нея се втурнаха двама санитарни с количка. Страничната врата на хеликоптера се отвори и лекарят изскочи навън, като държеше над главата си пликче на система за интравенозно поддържане на живота, свързано с тънка найлонова тръбичка за ръката на пациента.

– Сърдечната дейност спря преди около трийсет секунди – изкрещя той, за да надвика бръмченето на мотора. – Това е вторият литър рингеров разтвор, който му преливаме, откакто линейката стигна до мястото на произшествието.

Аника не слушаше. Когато чу, че сърцето на пациента е спряло, без да чака санитарите да пренесат носилката на количката, доктор Клайн подскочи и възседна жертвата на катастрофата, като внимаваше да не допира коленете си до напоените с кръв чаршафи под тялото му. Отметна одеялата и видя, че по торса му има дълбоки рани и ребрата му вероятно са счупени. Започна да му прави сърдечен масаж, натискайки гърдите му, за да принуди сърцето да продължи да изпомпва кръв. Едва когато влезе в ритъм, доктор Клайн отново обърна внимание на медицинския екип. – Беше в безсъзнание, когато го извадиха от колата. Кръвното му налягане беше твърде ниско, за да го измерим, а пулсът – неравномерен.

– Какви са нараняванията? – попита Аника, докато санитарите прехвърляха носилката от товарното отделение на хеликоптера върху количката.

– Петите му са смазани и на краката има множество фрактури. Дясната ръка е почти откъсната. Фрактури на лицето и гърба. Зениците не реагират. Вероятно е ранен и в главата.

– Беше ли с предпазен колан?

– Не.

Аника най-сетне погледна лицето на пациента си, който не беше на повече от двайсет години.

– Задник!

Тя знаеше, че и шофьорът ще бъде докаран в болницата, но в направо в моргата, откъдето родителите му щяха да вземат трупа. Той беше на същата възраст като младежа, за чийто живот се бореше доктор Клайн. Преди час младежите си бяха играли на състезатели от Формула 1 на аутобана с крадено порше. А сега единият беше мъртъв, а другият имаше съвсем малък шанс да оцелее.

Количката се приближи до асансьора. Аника продължаваше да прави сърдечен масаж на пациента. Санитарят бе сложил кислородна маска на лицето му и подаваше въздух към белите му дробове в унисон с движенията ѝ. Вратата на асансьора се затвори и Аника изведнъж се успокои. Винаги ставаше така. През първите трескави минути тя работеше, без да се замисля – професионалният опит ръководеше ръцете ѝ. Асансьорът се спускаше към спешното отделение. Аника разполагаше с четирийсет секунди, преди вратата отново да се отвори, и дотогава не можеше да стори нищо друго, освен да продължава да прави сърдечен масаж. Съзнанието ѝ бе освободено.

Това беше дарба, която съхраняваше разсъдъка ѝ в касапницата, причинена от небрежност, глупост и нарастващо насилие. Очите ѝ бяха вторачени в ръцете ѝ, но съзнанието не бе съсредоточено върху нищо конкретно. Беше абсолютно безпристрастна и спокойна, сякаш бе изпаднала в унес. Същото ставаше и когато бягаше марафон. Последната четвърт от разстоянието изминаваше с помощта не толкова на тялото си, колкото на волята си.

Аника осъзна, че сърцето ѝ бие в синхрон с движенията ѝ, докато масажираше гърдите на пациента.

Вратата се отвори и отново настъпи хаос. Санитарите забутаха количката по ярко осветения коридор към травматологичното отделение. От спасителния хеликоптер бяха съобщили информация за състоянието на жертвата по време на пътуването към болницата, затова медицинските сестри и лекарите бяха готови и чакаха. До тях имаше преносим дефибрилатор и едната сестра държеше гел и електроди. Сред звуците на електрониката се чуваха гласове. Аника продължаваше да масажира сърцето на пациента, докато останалите се приготвиха да го поемат.

Тя се отмести, за да включат сърдечния монитор към голото тяло.

Зелената линия показваше активност само когато Аника притиснеше ръце до гърдите му, а щом спреше, ставаше права. Санитарите спряха количката и единият помогна на доктор Клайн да слезе.

Сестрата интубира пациента, напъхвайки в устата му маркуч, който да поддържа функционирането на белите дробове. Петер Хайман, вторият лекар, веднага допря електродите на дефибрилатора до гърдите на младежа.

Пациентът потрепери конвулсивно, когато електричеството мина през тялото му.

– Отново – извика Аника.

Хайман изпрати още един импулс в тялото на жертвата. Този път последва слаб сърдечен ритъм.

„Хайде, хайде“ – молеше се безмълвно Аника, докато гледеше натрошените крака на младежа и вече мислеше какво трябва да се направи, ако се възстанови сърдечната му дейност. Панталонът му беше скъсан и дори без рентген тя разбра, че е загубил и двата си крака под коленете. Единият се държеше само на няколко ивици плът. Турникетите на долната част на бедрата му не пропускаха кръвта да изтича от тялото. Кожата му беше мъртвешки сива. Аника си представи фонтаните кръв, които щяха да се излеят от разкъсаните крайници, когато развържат турникетите.

– Пак го изпускаме – каза сестрата.

Друга сестра приготви инжекция с епинефрин.

Иглата беше дълга, по-подходяща за кошмар, отколкото за болница, но Аника я плъзна между ребрата на пациента, без да се колебае, и я заби в сърдечния мускул.

Тя вкара лекарството и извади иглата.

– Разтърси го отново.

Хайман за трети път допря електродите на дефибрилатора до гърдите на младия мъж, увеличавайки електричеството на триста и шейсет джаула. На този етап опасно високият ток не можеше да навреди на пациента.

– Готово – малко по-спокойно каза той, макар че всички разбраха какъв ще е изходът от тази битка.

Гърбът на младежа се изви като опъната тетива на лък. Той се отпусна на масата и като по чудо сърцето му започна да бие едва долови-мо. Аника и Петер се заловиха с другите наранявания.

Тя прегледа очите му и видя, че зениците са увредени и не реагират на светлината на фенерчето. Пациентът беше в кома. Доктор Клайн

прокара ръка през косите му и откри подутина с размера на яйце от едната страна на черепа. Трябваше им скенер, за да разберат какви са пораженията върху мозъка. Съдейки по другите рани, Аника реши, че главата му е претърпяла силен удар.

Тя прогони подозренията си. Работата ѝ беше да спаси живота на пострадалия, докато се намесят хирурзите. Щом напуснеше интензивно отделение, бъдещето му беше в ръцете на други.

– Кажете на радиологята, че ни трябва рентген и скенер – обърна се тя към сестрата. – Какво мислиш, Петер?

– Той ще загуби краката си дори ако му е останал малко мозък да ги контролира.

– А ръката?

Доктор Хайман погледна натрошения крайник.

Двамата лекари се спогледаха и си помислиха, че може би трябва да отпишат пациента, докато имаха шанс. Хипократовата клетва означаваше ли, че трябва да спасят живота на изпаднал в мозъчна смърт човек с три ампутирани крайника?

– Хирурзите са готови. Чакат ни да приключим – съобщи сестрата.

– Добре. Благодаря. – Аника развърза турникетите, за да позволи на кръвта да стигне до отворените рани и да възвърне естествения цвят на кожата, и преди да се превърне в потоп, отново ги завърза.

Сърдечният ритъм на пациента беше равномерен, но слаб, и колкото и физиологичен разтвор да му вкарваха, кръвното налягане оставаше ниско. Той имаше вътрешни наранявания. Аника знаеше каква е била силата на удара по време на катастрофата и реши, че по всяка вероятност някои от органите му са се откъснали и оттам идва кървенето. Разкъсаният далак беше нещо обикновено при подобни злополуки. Тя прегледа корема му и установи, че е подут от кръвта, изпълваща кухините.

Доктор Клайн се приготви да обсъди с Хайман дали да интубират гърдите му, когато сърцето на пациента спря за трети път. Колкото и усилия да полагаха, нямаше какво повече да направят, освен да го гледат как умира. След още десет минути трескава работа Аника усети докосване по рамото. Строгийт поглед на Петер беше достатъчно красноречив. – Откажи се.

Тя погледна ядосано часовника на стената и се изуми, като видя, че са работили половин час. 17:18. Смяната ѝ бе свършила преди осемнайсет минути.

Аника махна гумените си ръкавици и шапката от главата си. Повече от всичко ѝ се искаше да измие потта от сплъстените си черни коси,

но пред спешното отделение сигурно имаше полицай, които чакаха да говорят с нея. В края на краищата пациентът бе извършил закононарушение.

Като лекар от спешно отделение тя знаеше, че е важно да се дистанцира от пострадалите, но загубата на някои от тях ѝ причиняваше болка, за която не казваше на никого. Аника трябваше да прогони тези мисли, докато не минеше достатъчно време, за да разсъждава трезво за чувствата си. Тя изми ръцете си, преоблече се и приглади косите си. Очите ѝ бяха изненадващо ясни въпреки случилото се преди малко и дванайсетчасовата съботна смяна.

Доктор Хайман я настигна в коридора.

– Заминавай на почивка. Аз ще се оправя с полицията и с докладите.

– Сигурен ли си? Аника се учуди, защото Хайман не беше известен със състрадателно отношение към пациентите и колегите си. – Да.

– Благодаря, Петер. Длъжница съм ти.

Тя реши да си вземе душ, когато се прибере в апартаментата си, а не в болницата. Не искаше да вижда шефа си, доктор Зехт. Взе мръсните си дрехи от шкафчето и ги сложи в чантата си. Апартаментът ѝ се намираше срещу болницата, затова щеше да се прибере по престилка.

В последната минута Аника се сети за нещо, което трябваше да направи, преди да си тръгне – да занесе ключ на съседката си, хирургична сестра от клиниката, за да полива цветята. Освен това трябваше да изхвърли от хладилника остатъците от храната от седмицата. На другия ден щеше да пътува до град Изманинг по поръчка на дядо си, а в понеделник щеше да замине за Гренландия.

– Доктор Клайн, точно теб исках да видя. – Доктор Хайнц Зехт я чакаше в засада пред женската съблекалня. – Опасявах се, че вече си тръгнала.

„По дяволите!“ Аника отбягваше Зехт от няколко седмици. Знаеше за какво иска да разговарят и се надяваше да го отложи до завръщането си от експедицията в Гренландия. Ако можеше, щеше да отлага разговора вечно. Зехт се готвеше да я принуди да вземе решение, за което не беше готова.

– Тъкмо си тръгнах. Смяната ми свърши преди малко. – Преди няколко минути Аника беше заредена с адреналин, но сега не чувстваше нищо, освен умора. Тя скръсти ръце на малките си гърди.

– Да. Току-що говорих с Петер. Изпуснали сте пациент – високомерно каза доктор Зехт, сякаш Аника беше виновна за смъртта на

младия мъж.

Тялото ѝ се вцепени.

– Направихме всичко възможно.

– Убеден съм – разсеяно каза Зехт. – Петер е добър лекар.

Аника положи усилия да не отговори. Откакто дойде да работи в болницата, тя и Зехт не се спогаждаха. Той приближаваше шейсетте и смяташе, че само мъжете могат да бъдат добри лекари. Крайно отрицателното му отношение към жените беше широко разпространено в Германия. Но моментът не бе подходящ да го упреква за това.

– Искам да бъда откровен с теб, Аника – каза Зехт, сякаш някога се бе държал по различен начин с нея. – Изпълнението на задълженията ти не отговаря на стандартите на клиниката.

Аника не предполагаше, че той ще прибегне до тази тактика, и за миг се смути, но се свързе бързо и вместо да му позволи да довърши мисълта си, атакува.

– Способностите ми на лекар напълно отговарят на стандартите. Всички проверки и оценки ме поставят на челните места в екипите на травматологичното отделение. Имам награди от медицинските колегии и кметът ме похвали, когато дъщеря му бе приета със спукан апендицит. По-наясно съм с новите методи от всеки друг от персонала ви и преди да дойда тук работих една година в интензивно отделение в Лос Анджелис. За седмица виждам повече травми, отколкото лекарите в тази клиника виждат за месец. Затова бихте ли ми казал в какво отношение не отговарям на стандартите ви, доктор Зехт?

Тя пое дълбоко въздух.

– Не поставям под съмнение способностите ти на лекар.

Към тях се приближиха двама лаборанти и Зехт докосна Аника за лакътя, за да я отведе настрана. Допирът беше неприятен. Зехт не би постъпил така с лекар мъж. Не би го направил дори с портиер.

Той продължи, когато отново останаха сами.

– От персонала ми се изисква повече, а не само способности. Искам хората ми да са всеотдайни, а това е нещо, което ти липсва. За година и половина, откакто си тук, си отсъствала шест месеца. Насърчавам лекарите да имат и други интереси освен по специалността си, стига това да не пречи на работата им. Боя се, че твоите приключения са се превърнали в пречка за професията ти.

– Приключенията ми дадох научни материали за две публикации за химията на стреса – раздразнено възрази Аника.

Зехт остана невъзмутим.

– Не си назначена за лекар изследовател. Дори да беше така, не беше необходимо да ходиш на четиринадесетдневна алпинистка експедиция в Хималаите, за да събереш информацията, и го знаеш. Публикациите, които пишеше, са само оправдание.

Той говореше сякаш по телефон и гледаше някъде над главата ѝ, за да не види агресивния пламък в очите ѝ. В подобни моменти Аника мразеше ръста си – малко повече от метър и петдесет. По време на конфронтацията ниският ръст даваше предимство на опонента. Зехт трябваше само да гледа над главата ѝ, за да я изолира от разговора.

Аника искаше да отрече обвиненията му, но не би го излъгала. Той имаше право. Публикациите наистина ѝ служеха да легитимира факта, че иска да се катери по планини или да изследва джунгли.

Зехт най-сетне я погледна в очите.

– Исках да говорим преди да заминеш за Арктика и да ти кажа, че трябва да вземеш решение. Ще отсъстваш три седмици и когато се върнеш, ще установиш, че търпението ми се е изчерпало. Няма да има повече пътувания и експедиции. Ще работиш във всяка смяна, която ти определя, без да се оплакваш, или ще бъдеш уволнена. Ясен ли съм?

Аника отдавна знаеше, че трябва да вземе това решение, което несъмнено ще повлияе върху остатъка от живота ѝ, и не желаше този женомразец да ѝ го казва.

– Разбираш ли, доктор Клайн? – повтори Зехт.

– Разбирам. – Колкото и язвителни да бяха думите му, Аника нямаше да извърне глава.

Гласът му стана по-мек.

– Ти имаш талант на лекар като баща си. Не го зарязвай, защото искаш да си играеш в планините. Време е да пораснеш и да поемеш отговорността на професията си. Всеки, който би подслушвал, би могъл да реши, че Зехт проявява разбиране. Но споменаването на баща ѝ беше опит да я нарани колкото е възможно по-дълбоко. Приятелите и познатите ѝ знаеха колко много означават за нея спомените за баща ѝ. Аника бе станала лекар като него.

Без да пророни нито дума повече, Зехт тръгна, оставяйки я обзета от бурни чувства. Тя не се притесняваше, че може да я уволни. С квалификацията и практиката си Аника можеше да си намери работа навсякъде в Германия и дори в целия свят. Тя беше разстроена от решението, което трябваше да вземе – дали да остане лекар от уважение към отдавна починалия си баща, или да се откаже, за да се отдаде на личните си интереси.

Тръсна ядосано глава, за да не допусне дилемата да помрачи въодушевлението ѝ от предстоящата експедиция в Гренландия. Макар че трите седмици в най-отдалечената полярна научноизследователска станция съвсем не бяха най-голямото изпитание, пред което се бе изправяла, тя почувства, че вълнението вече измества ултиматума на Зехт. Нещо ѝ подсказваше, че отговорът на дилемата ѝ чака в ледената пустош на Арктика, и изгаряше от нетърпение да разбере какъв е.

Ню Йорк Сити

Филип Мърсър бе ходил в някои от най-кошмарните дупки по света, но не можеше да си спомни по-противна смрад от нюйоркските боклукчийски камиони през лятото. Тромаво движещите се превозни средства прибираха боклука по Амстердам Авеню и от зеешите им капаци се процеждаше постоянен поток влажни отпадъци. Ученият у него изпита нездраво любопитство да разбере какво толкова зловонно се изхвърля, но интересът му не беше толкова силен, че да пренебрегне вонята. Ако знаеше, че ще бъде подложен на това наказание, Мърсър щеше да накара таксито от летището да го закара до мястото, където отиваше, вместо да върви от Мидтаун.

Той прекоси Кълъмбъс и тръгна на север покрай много по-приятно ухаещия Сентрал Парк Уест. Утринното слънце огряваше тротоарите. Мърсър съблече велуреното си яке и го преметна на ръката си. Портнерите в униформи почти не му обръщаха внимание, докато минаваше покрай сградите от гранит и варовик, където се намираха най-скъпите апартаменти в света. Месинговите перила на стълбите блестяха като злато.

Между Седемдесет и девета и Осемдесет и първа улица се издигаше огромният Музей по естествена история – любимото му място в града. Ако по-късно му останеше време, щеше да се върне да разгледа новия Център за земята и космоса. Той спря, както винаги правеше, за да погледне статуята на Теодор Рузвелт на западния вход на Сентрал Парк. От двете ѝ страни имаше стени, на които бяха издълбани определения от една дума за безспорно най-динамичния президент на Съединените щати. Сравненията между Мърсър и Теодор Рузвелт бяха неуместни. Държавник. В продължение на година Мърсър имаше дипломатически номера на ягуара си като подарък от Обединените арабски емирства, но това не се броеше. Писател. Докторската дисертация на Мърсър от университета Пен за методите в минното дело и камено-ломните известно време бе използвана като учебник. Войник. Мърсър не беше в армията, но бе виждал повече битки от Теодор Рузвелт. Губернатор. Не. Президент. Никога. Изследовател. Мърсър отиваше на съвещание в Топографското дружество, клуб на изследователи, в който Рузвелт не бе членувал. А за останалото изобщо не можеше да претендира. Но кой ли можеше?

На Осемдесет и първа улица имаше жилищни сгради в стил арт деко, високи петнайсет етажа, солидни и пищни. Една пряка по-нататък кварталът се променяше в постройки от XIX век с по-богато украсени фасади от къщата, в която Мърсър живееше във Вашингтон. Лесно откри тази, която търсеше. Триетажната сграда бе построена от червеникав камък и имаше извити перила от двете страни на широките стъпала, водещи към входната врата. Мърсър изпита вълнение, когато погледна часовника си. Поканата за членство в този клуб с ограничен достъп беше нещо, с което човек можеше да се похвали.

За своя изненада той установи, че е подранил с половин час за срещата си с Чарлс Брус, стар приятел, който бе предложил за обсъждане кандидатурата му. Мърсър несъзнателно ускори крачка. В същия миг дървената врата се отвори и възрастен иконом в черен костюм извика:

– Доктор Мърсър?

– Да. Опасявам се, че съм подранил. Щях да почакам в най-близкото кафене.

– Няма да е необходимо. Господин Брус предположи, че ще пристигнете по-рано, и ми каза да ви чакам. Ще влезете ли? – Икономът отвори по-широко вратата.

– Благодаря.

Мърсър изкачи стъпалата, влезе и сякаш се озова в края на XIX век. Не беше виждал толкова много дърворезби на едно място. Ламперията във фойето беше от махагон, а стълбището за втория етаж – от дъб, потъмнял от годините. Паркетът на пода бе застлан с красив персийски килим. Стените бяха украсени с ловни трофеи – глави на антилопи, зъби на глиган, наподобяващи бивни на малък слон, и огромен рог от носорог. Имаше десетки снимки от различни експедиции, осъществени под флага на Топографското дружество. Мърсър позна и няколко картини на Джой Адамсън, известния автор на „Роден свободен“. Мебелите в приемната бяха тежки и тапицирани с кожа, която се бе протрила през годините. На пода под прозореца имаше безформен къс желязо, който можеше да бъде само метеорит, а в ъгъла – дървена фигура с венец от златни листа.

Икономът се прокашля деликатно и Мърсър видя сребърен арабски поднос в ръцете му. Той осъзна грешката си, извади визитна картичка от джоба си и я сложи на подноса. Възрастният прислужник остави потъмнялата от годините антика до златната фигурка на индийския бог Шива на масичката във фойето.

– Господин Брус ще слезе ей сега. Желаете ли да седнете?

Мърсър предпочете да се разходи из помещението. Във витрините имаше изящни колекции от предмети на изкуството и уникални експонати – рисунка върху зъб на кит, японски фигурки от слонова кост, пеперуди и кристали във всички оттенъци на дъгата. На етикетите пишеше кой и кога е намерил съответния експонат. Колекцията несъмнено беше най-богатата, която Мърсър бе виждал, а това беше само първата зала. Носеха се слухове, че Топографското дружество държи в трезора на банка в града безценни и с противоречива стойност вещи, които никога няма да бъдат изложени на показ. Мърсър разглеждаше безупречен жълт диамант, когато вратата зад него се отвори.

– Подарък за дружеството от Барни Барнато – каза Чарлс Брус. – Диамантът беше неговият дял от концесията, от която Сесил Роудс се нуждаеше, за да циментира монопола си в търговията с диаманти. Компанията му съществува и до днес под името „Де Беерс“. Погледни се, Мърсър. Нямах нито един бял косъм и още си в отлична форма, както когато се запознахме.

Брус беше по-нисък от Мърсър и бе пуснал корем и двойна брадичка. Кестенявите му коси бяха оредели на челото. Очилата с рогови рамки бяха твърде малки за лицето му и черните му очи изглеждаха присвити. Брус беше banker по професия и бе облечен в син костюм на дискретни райета, бяла риза и вратовръзка с инициалите на дружеството.

– Чудесно е, че те виждам, Чарли – каза Мърсър, ръкувайки се с него. – За петдесет и девет годишен мъж и ти не изглеждаш зле.

– Не се оплаквам – усмихна се Брус. – Още десет години и ще получа инфаркт и ще оставя Сюзан с няколко милиона долара.

Мърсър се засмя.

– Както винаги си оптимист. Как е Сюзан?

– Благодаря, добре. Децата ходят на училище и тя има много време да набира средства за приюти за бездомните животни в града.

– Колко станаха вашите?

– Три кучета и шест котки и всеки месец носи още. Имам чувството, че съм Ной – отговори Брус и започна да се качва по стълбите. – Между другото, поздравления. Прочетох в списание „Таим“ статия как си намерил онази диамантена мина в Еритрея. Не мога да ти опиша колко се зарадвах, когато отговори на обаждането ми, защото не знаех дали си се прибрал.

– Наскоро се върнах от Африка. Починах си малко и след това подписах договор да преподавам спасяване на мини в Западна Пенсилвания. Там получих съобщението ти.

– Кой се обади на домашния ти телефон? Стори ми се голям чудак.

– Хари Уайт, спривав стар негодник, който пази дома ми, когато пътувам. – Не беше необходимо Мърсър да добавя колко много означава Хари за него, защото обичта се почувства в гласа му. – Приятели сме, откакто се преместих в Арлингтън. Скоро навърши осемдесет години и макар че пуши и пие сякаш утре ще настъпи Денят на Страшния съд, ще надживее всички ни.

На втория етаж имаше голяма трапезария с осем маси, наредени за обяд, тапицирани столове и камина. Там седяха неколцина възрастни мъже и дремеха или четяха вестници. Брус продължи по тесен коридор. На стените бяха окачени оръжия – големи мускети, мечове от средновековна Европа и Азия, копия от Африка и островите в Южните морета и тръби за стрели от Южна Америка и Австралия.

Двамата се приближиха до затворената врата на кабинета на заместник административния директор.

– Пристигнахме – каза Брус.

Кабинетът беше малък и пълен с книги и предмети на изкуството. Единственият прозорец зад бюрото гледаше към отдушника между клуба и съседната сграда. Мърсър забеляза, че на прозореца има алармена система, и вече бе видял пет работещи камери.

– Мислех първо да побъбрим насаме – каза Брус, – макар че не знам точно какъв е протоколът. Ти си първият поканен в дружеството, откакто бе намерен „Титаник“.

Брус се настани на едно от канапетата пред бюрото и покани Мърсър да седне на другото. Чарлс взе брой на тримесечното списание на Топографското дружество от купчината на бюрото и му го подаде.

– Това ще излезе следващата седмица. Реших, че ще искаш да го прочетеш предварително.

Смятано за едно от най-хубавите списания в света, „Топограф“ бе печелило всякакви възможни награди. Снимките бяха професионални и повечето статии бяха написани от автори и журналисти, номинирани за „Пу-лицър“. Читателската аудитория не беше толкова голяма, колкото на „Нешънъл Джографик“, но привържениците му фанатично колекционираха всеки брой. Тъй като Топографското дружество беше основано петнайсет години преди „Нешънъл Джографик“, някои от първите броеве се продаваха за десетки хиляди долари на търгове.

– Не разбирам много от издателска дейност, но не мога да си представя как печелиш пари с това нещо – каза Мърсър и остави двестастраничното луксозно издание.

– Подозирам, че губим хиляди с всеки брой. Абонаментът и разпространението едва покриват разходите за отпечатването. Но парите не са важни. Трябва да ти обясня как действа дружеството. Тук има три вида хора – истински изследователи като теб, поканени да станат членове, такива като мен, които само можем да желаем да бъдем истински изследователи, и накрая богатшите, които плащат на други да им вършат изследователската работа. Те финансират експедициите, издаването на списанието и документалните видеофилми. Забеляза ли в трапезарията господина с кафевия костюм?

Мърсър кимна.

– Името му е Джон Хериман. В началото на седемдесетте години на двайсети век той изобрети малко устройство за автомобили, нещо за контрол върху замърсяването на околната среда. Устройството едва наскоро бе заменено с по-ново и по-хубаво. Допреди пет години Хериман получаваше хонорари за всяка кола, продадена в тази страна. – Чарлс забеляза изпълненото със страхопочитание изражение на Мърсър. – Той е един от общо осемте милиардери в управителния съвет. Ето защо казах, че парите не са важни. Преди няколко години един от членовете плати пет милиона долара на руското правителство, за да използва подводницата им „Мир“ и да се спусне до стария си кораб „Йорктаун“, потънал по време на битката в Мидуей. Топографското дружество е създадено с много усилия и любов. Разбира се, ние плащаме на персонал да поддържа колекциите ни, да издава списанието и така нататък, но действителните членове са обединени от интереса към изследванията и имаме пари и влияние, за да ги осъществяваме.

– Не се обиждай, Чарли, но не мислех, че се вместиш в категорията на милиардерите.

Брус се засмя.

– Вярно е. Преди Втората световна война дядото на Сюзан е похарчил фамилното богатство, обикаляйки Южна Америка в търсене на съкровището на „Ел Дорадо“. Разбира се, не намерил нищо, но усилията му били възнаградени с покана за членство в дружеството. Той ме включи в управителния съвет предимно заради връзките ми с банките. – Брус се облегна назад. – Препоръчах те, защото си истински изследовател, човек, от каквото дружеството отчаяно се нуждае.

– Искам да разбереш какво означава това за мен. Знам какви са членовете и през ум не ми е минавало, че ще се сетите за мен. Но аз не съм изследовател, а минен инженер.

– Много си скромен, Мърсър. Мината, която откри в Еритрея, ще

бъде достатъчна причина да те приемем, но славата те характеризира повече от всичко. В „Таим“ прочетох, че стойността на минералите, които си намерил, е около четири милиарда долара и хонорарът ти е три процента от тази сума.

– Аз съм консултант геолог – засмя се Мърсър, макар че тайно в себе си хареса мнението на Чарли за работата му. – А двете цифри са силно преувеличени.

– Няма значение. Твоята работа ни помогна да разберем нашата планета и възможностите ни да използваме ресурсите ѝ.

– Всичките тези ласкателства означават ли, че няма да плащам членски внос.

– Боя се, че не. Но имаш правото да ползваш стая тук, в клуба, пет нощи в годината, трапезарията за лични празненства и разбира се, запазено място на седмичните ни обяди, ако предварително предупредиш персонала. Главният готвач е французин и прави невероятно вкусен шатобриан. Но мисля, че ти се интересуваш най-много от членството в дружеството.

Мърсър не отговори. Не беше необходимо. Златната епоха на великите открития и изследвания бе отминала отдавна. И дружеството принадлежеше към миналото. Но въпреки това той бе поканен да стане член на тази прославена организация и не можеше да откаже подобна чест. Мърсър бе мечтал за престижните инициали ЧТД, член на Топографското дружество, откакто като момче прочете списанието им. Ядосваше се, че в момента работата му изисква да седи пред компютъра, а не да изследва. Поканата беше начин да установи връзка с пионерите в професията си. Затова отвърна:

– Да, и освен това искам да разбера дали са верни някои от слуховете за колекцията ви.

– А, слуховете...

От поколения се носеха легенди за тайните на дружеството. Поради ограничения му достъп и влиятелните хора, които винаги го бяха ръководили, мнозина смятаха, че дружеството е хранилище на умопомрачителни находки. Някои твърдяха, че там се намира моторът на самолета на първата жена авиатор Амелия Йърхарт, други споменаваха трона на Великия Могол. Мърсър бе чувал, че Дружеството притежава неоспоримо доказателство за откриването на Америка от финикийците много преди Колумб. А според друга мълга в трезора на дружеството се съхраняваше кръстът, на който е бил разпънат Христос. Преди година група хора, сърфиращи в Интернет, бяха научили, че фермата в Розуел, Ню

Мексико, близо до която се предполагаше, че се е разбил НЛО през четиридесетте години на XX век, е собственост на член на Топографското дружество. Веднага след това бе направен изводът, че клубът притежава тайно доказателство за контакт с извънземни, и сензацията още не бе затихнала.

– Дори аз не знам всичко – призна Брус. – Десетте човека от изпълнителния съвет са единствените, които знаят какво има в секретния сектор на трезора.

На вратата се потропа и възрастният иконом влезе, носейки поднос с две чаши.

– Единайсет и трийсет е, господа. Обядът ще бъде сервиран след половин час в трапезарията. Да ви предложи ли коктейли?

– Още пиеш водка с лимонов сок, нали? – обърна се Чарлс към Мърсър.

– Добра памет. – Мърсър прие от икономата водката с подсладен лимонов сок. Напоследък бе преминал на „Грей Гус“, френска водка, и забеляза, че коктейлът е приготвен по предишните му предпочитания с „Абсолют“.

Брус взе чаша шотландско уиски „Маккалън“ с лед.

– Спомням си една вечер преди няколко години, когато двамата с теб изпихме доста чашки за кратко време. След това имах ужасно главоболие.

Климатичната инсталация се включи и Мърсър усети полъх на хладен въздух, който сякаш промени атмосферата на срещата. Чарлс млъкна и се вторачи някъде в празното пространство. Изглеждаше разстроен от нещо, което беше казано или се готвеше да каже. Мърсър се подготви.

– Нашият ревизионен комитет одобрява членството ти – започна Брус. – Погрижихме се за това преди две седмици. Доколкото знам, процедурата продължава една година. Но твоят случай е особен.

– Преди да станат членове, кандидатите трябва да участват във финансирана от дружеството експедиция. Това е стар закон на клуба. Преди около три месеца при нас дойде представител на датското правителство, за да попита дали се интересуваме от участие в експедиция, запланивана от германска организация с идеална цел на име „Геопроучвания“.

– Какво общо има това с Дания?

– Експедицията отива в Гренландия, която все още е под датски протекторат. Напоследък датското правителство стана много

взискателно в подбора си кой да получи разрешение да извършва научни изследвания в Гренландия. По време на японска експедиция миналата година се случи злополука. Загинаха осем души и десет хиляди галона³ гориво се изляха върху леда. Трупите бяха намерени, но нищо не бе предприето, за да се изчисти дизеловото гориво. Само месец по-късно четирима американски алпинисти умряха в самолетна катастрофа. Спасителният хеликоптер, изпратен да ги търси, също се разби, причинявайки смъртта на още трима души. Оттогава датчаните настояват за по-добър контрол. Затвориха няколко чуждестранни метеорологични станции, защото решиха, че не са достатъчно добре обезопасени, и ограничиха алпинистите само в малък район на юг, далеч от високите планини. Заговориха дори за затваряне на военновъздушната база в Туле. Освен това спорят за правата върху сондирането на нефта в Северно море и е учудващо, че още не са отнели разрешителното на „Геопроучвания“. Експедицията ще събира данни за глобалното затопляне и работи от една година.

– Но къде се вмести Топографското дружество?

Мърсър бе ходил веднъж в Исландия, но не бе посещавал Гренландия – втория по големина остров в света. Интересът му нарасна.

– През петдесетте години на миналото столетие на източния бряг на Гренландия имаше американска база на име Кемп Декейд, която бе свързана с проекта „Леден червей“ – проучване дали под ледената покривка може да бъдат поддържани постоянни градове. Един от членовете на нашия съвет е бил изпратен в Кемп Декейд, когато я затворили в края на 1953 година. Той иска там да бъде изпратен екип, за да провери в какво състояние е базата сега. Името му е Боб Бишоп и не може да пътува, защото от две години е прикован в инвалидна количка. Бишоп финансира малък екип, за да отворят отново Кемп Декейд, да я заснемат отвътре и да проверят какви щети са нанесени.

– Значи Бишоп е готов да плати на цяла експедиция само за да снимат базата? Сериозно ли говориш?

– За повечето членове парите нямат значение. Казах ти за експедицията „Йорктаун“. В сравнение с нея тази е нищо.

– Четох за екип, който намерил „P-38 Лайтнинг“, разбил се в Южна Гренландия през Втората световна война. Открили самолета в почти идеално състояние, но на няколко мили от мястото на катастрофата и заровен под двеста и петдесет фута лед. И Кемп Декейд може да е в добро

3. Американски галон – 3,78 литра. – Б. пр.

състояние, но заровена на същата дълбочина.

– Само така мислиш. Не ме карай да ти обяснявам явлението, защото не съм специалист по ледниците, но базата се намира до скали, които спират естественото придвижване на гренландските глетчери и разцепват леда наоколо като остров в поток. Кемп Декейд е на десетина метра под повърхността. Движещият се лед разнася снега, който я затрупва, но базата е почти на мястото, където винаги е била. Запознат съм с издирването на „Изчезналата ескадрила“, за което ти спомена. Всъщност няколко самолета, шест Р-38 и два В-17, попаднали в буря и били принудени да се приземят. На мястото е имало много повече сняг, отколкото там, където отива нашият екип.

– Уловката да стана член на дружеството е да ръководя експедицията, така ли?

– Ами... вече имаме водач. Мартин, синът на Бишоп. – Чарлс изчака да види каква ще е реакцията, но Мърсър остана невъзмутим. – Това обаче не означава, че ти не можеш да се справиш. Знам, че можеш. Макар че датското правителство ни кара да бързаме, експедицията се планира от една година и Боб плаща всичко. Ето защо комитетът разгледа бързо кандидатурата ти. До следващата година не сме планирали други експедиции. Ще те разбере, ако искаш да изчакаш.

– Каква ще бъде задачата ми?

– Това е другата причина, поради която си идеален за експедицията. Трябва да намериш главния вход на Кемп Декейд. Имаш опит с преносими подземни радарни системи и с изкопаването на тунели в леда.

– Какво смятате да използвате, за да отворите базата?

– Термални химикали, които ще разтопят леда и снега. Запознат ли си с този метод?

– Наричат ги „горещи скали“. Не си спомням точния химичен състав, но съм работил с тях. Коварни са за използване и излъчват отвратителна смрад, но разтопяват над тридесет квадратни сантиметра лед за един час в зависимост от диаметъра на дупката. Проблемът е, че са нужни мощни помпи за изхвърляне на водата, иначе химикалите се разреждат твърде много и не могат да разтопят снега.

– Освен теб и Марти ще има още двама души. Единият е стар приятел на Марти, полковник от армията с известен опит в полярни експедиции, а другият е препоръчан от мен. Той ще отговаря за помпите и генераторите.

Мърсър не се съмняваше, че ще замине дори ако Чарлс му предложеше да копае тоалетни, но още изпитваше любопитство каква ще бъде

процедурата.

– Екипът е твърде малък, за да изрови цяла база.

– Кемп Декейд представлява голяма сграда с формата на буквата Н. Всичко е свързано. Трябва само да прокапаш тунел до главния вход, за да получиш достъп до помещенията.

– Четирима души сами сред ледовете? През живота си съм вършил много глупости, но това звучи като покана за самоубийство.

– Забравяш защо всъщност са ни поканили. Датчаните искат екипите да работят в един и същ район, вместо да са разпръснати сред ледовете. „Геопроучвания“ е шапката над експедицията. Ние се присъединяваме към тях заедно с друга група, която ще извършва метеорологични проучвания. Всички ще бъдат на едно място, за да се намали вероятността от инциденти.

– Разбирам. Ние ще носим на гръб тяхната експедиция. Колко души ще бъдем общо?

– Около четиридесет. „Геопроучвания“ ще заведе персонал за станцията. Ние ще им платим за вашата храна, стаи и допълнителната работна ръка, ако ви трябва. Между другото, германците са вбесени от спогодбата. Нашата експедиция ще бъде на определено място, затова датчаните са им казали, че трябва да работят край Кемп Декейд и да ни осигуряват. Това не би трябвало да има значение за тях. Всички изследват глобалното затопляне и маршрутът им през Гренландия ще бъде като на другите. Но те искат да работят на стотина мили северно от нашето местонахождение.

– А другият екип, за който спомена?

– Ще гледат само да си свършат работата. – Чарлс изпи остатъка от уискито си и остави чашата на бюрото. – Използвахме някои връзки, за да накараме датчаните да принудят „Геопроучвания“ да се съгласят с мястото, където отива нашата експедиция.

Мърсър повдигна вежди в недоумение, очаквайки обяснение.

– Американският посланик в Дания е член на дружеството. Някои купуват членството си с пари, а други с постове си – усмихна се Брус. – Благодарение на познанията си по геология Хърбърт Хувър е станал член на Топографското дружество много преди да влезе в политиката. Представяш ли си каква радост е била, когато е станал президент? За клуба сухият режим е приключил с неговото въстъпване в длъжност, а не когато Рузвелт го е отменил през 1933 година.

– Някакви проблеми с „Геопроучвания“?

– Не би трябвало да срещнете трудности, когато пристигнете. Те

разполагаха с два месеца, за да се успокоят след промяната. Дори да възникнат проблеми, нашето участие ще продължи няколко седмици. След като си тръгнеш, ще те заместят японците, които бяха изритани миналата година.

– Какво знаеш за „Геопроучвания“? Имал съм неприятности с природозащитници.

– Те не са точно такива. Посветили са се на чистата наука, а не на епизодични кръстоносни походи. Съществуват от шест години и сключват договори за техния кораб и услугите си с различни правителства и университети. – Чарлс го погледна в очите. – Имаш ли други въпроси? Още не си казал дали искаш да отидеш.

Мърсър се опита да прикрие усмивката си и остави празната си чаша до тази на Брус. Сивите му очи бяха ясни.

– Единственият ми въпрос е кога заминавам.

– Поздравления и добре дошъл в Топографското дружество! – Чарлс стисна силно ръката му. – Знаех, че ще се съ согласиш. Всъщност вече казах името ти на „Геопроучвания“ и преди няколко седмици участието ти беше обявено в нашата уеб страница.

– Толкова ли съм лесен?

– Имаш възможност да избереш кога да тръгнеш. След три дни може да се качиш на „Ньорд“, кораба на „Геопроучвания“, в Рейкявик и да отидеш до Амасалик в Гренландия, където ще бъде разтоварена екипировката за експедицията. Или може да тръгнеш седмица по-късно, когато ще е готов базовият лагер.

– Кога заминават останалите от екипа?

Мърсър наистина се развълнува от предстоящата експедиция, защото му предоставяше много възможности. Геологът у него искаше да изследва една от най-големите ледени покривки на земята, а романтикът харесваше идеята да стане член на Топографското дружество.

– Те ще пътуват с кораба.

Мърсър работеше на свободна практика и разполагаше с времето си, затова можеше да се съобрази с графика на другите.

– Ще тръгна с тях.

Часът беше почти четири следобед, когато Мърсър излезе от сградата на Топографското дружество. Обядът беше един от най-вкусните, които бе ял, а компанията беше фантастична. Милиардерът Хериман и неколцина други го забавляваха с леко преувеличени истории за експедиции, в които бяха участвали или финансирали.

До полета за Рейкявик оставаха три дни, затова Мърсър реши да

пренощува в града и на другия ден да отиде в Националния исторически музей. Той сподели намеренията си с Чарлс и десет минути по-късно Добсън, икономът, който го бе посрещнал на вратата, уреди луксозен автомобил да го закара до „Карлайл“, където му бе запазил стая. Добсън му резервира и билет за самолета до Вашингтон за следващата вечер.

Чарлс Брус изпрати Мърсър и се върна вкъщи. Той влезе в кабинета на заместник административния директор, седна зад бюрото и взе телефонната слушалка.

– Пол, обажда се Чарлс Брус.

– Как мина? – попита учтив глас от другия край на линията.

– Мърсър е на борда – леко огорчено отговори Брус. – Ще се качи на кораба в Исландия и ще пътува с тях до Гренландия.

– Отлично. Казах ти, че лесно ще го убедиш.

– Тази работа не ми харесва. Той трябва да знае в какво се забърква.

– Чарлс, дори ти не знаеш в какво се забърква доктор Мърсър.

– Знам какво имаш предвид – троснато отговори Брус. – Нямам много приятели и не обичам да ги използвам, без да ги предупредя.

– Операцията е поетапна и засега не е необходимо Мърсър да знае нещо. Освен това той е само подкрепление. Има вероятност изобщо да не разбере какво става в Гренландия. Престоят там ще му хареса, ще отвори базата и това ще бъде всичко.

– Ами ако нещо се обърка?

– Сигурно познаваш Мърсър, Чарлс, но има неща, които той не ти е казал. Като например факта, че докато е правил доктората си, е помогнал на Министерството на отбраната и е ходил в Ирак с екип от командоси преди войната в Персийския залив, за да провери дали Саддам Хюсеин добива уранова руда. Или че миналата година е помогнал да бъде предотвратена терористична атака срещу нефтопровод в Аляска. Ако се случи нещо, което да изложи на риск мисията ни, Филип Мърсър ще може да се погрижи за себе си и за интересите си.

– Не знаех тези неща за него. Звучат впечатляващо. Но той не знае цялата истина и заминава неподготвен – настоя Брус.

– Ако се наложи, ще бъде информиран. Твоето участие в тази операция приключи. – Линията прекъсна.

– Съжалявам, Мърсър – прошепна Брус. – Искане ми се да не те бях замесвал.

Ватикана Рим, Италия

За непосветените изглеждаше, че суетнята около избирането на първия папа за новото хилядолетие още не е заглъхнала, когато Лъв XIV, двеста шейсет и третият човек, седнал на престола на Свети Петър, започна да прави промени. Мнозина бяха изумени от онова, което бившият кардинал Джузепе Салви смяташе да стори.

Той бе преценен като временен компромис между враждуващите фракции в папската курия. Политиканството по време на кардиналския съвет беше неистово и изборът се проточи с безкрайни балотажи. След пет дни стана ясно, че нито един от двамата главни претенденти няма да получи необходимите две трети от гласовете, затова всеки започна да играе на изчакване, надявайки се, че ще победи на последния балотаж на дванайсетия ден, когато изборът щеше да бъде решен с обикновено мнозинство.

Причините за тези разправии бяха различни, но църквата беше на кръстопът и трябваше да откликне на промените в световен мащаб, да реши въпроси, отлагани с десетилетия, и да си избере водач за XXI век. Някои кардинали смятаха, че е време католицизмът и папската институция да се модернизират, а други бяха на мнение, че е необходим по-консервативен и в някои случаи дори реакционен човек.

На осмия ден неколцина от по-дипломатичните кардинали осъзнаха, че враждебността, заразила кардиналския съвет, по всяка вероятност ще се отрази на управлението на новия папа. Те чувстваха, че църквата трябва да е по-обединена. Нужен беше компромис. Затова бе издигнат трети кандидат, който да бъде временно решение, докато църквата определи бъдещето си. Кардинал Джузепе Салви беше на седемдесет и четири години и в лошо здравословно състояние. Духовниците знаеха, че управлението му ще бъде кратко и ще даде на двете страни време да изгледят спорните точки на доктрината.

Седмица след като стана Лъв XIV, Джузепе Салви бе приет в болница и кардиналите се уплашиха, че решението им е било твърде прибързано, също като за първия Йоан Павел, който беше папа за малко повече от месец през 1978 година. Но изследванията показаха, че здравословното му състояние не е тревожно. Лекарите установиха, че той страда от стомашен рефлукс – заболяване, за което не бе споменавал.

Операираха го и след няколко седмици Салви оздравя като по чудо.

Лъв XIV започна да променя църквата както си я представяше във въображението си с енергичност, която изуми избралите го привърженици на твърдата линия. Той назначи най-близкия си приятел, либералния кардинал Перети, за държавен секретар – вторият по значение пост във Ватикана. Лъв XIV бе смятан за умерен, но с това важно назначение ясно даде да се разбере, че на предишното статукво ще бъде сложен край и че най-близко до сърцето му, следователно до църквата, е повишаването на религиозната толерантност в света и изкореняването на фанатизма. Вместо да издаде декрети по проблема, папата реши да посети лично епископите на различните епархии.

Лъв XIV свика специален синод и значението, което му отпаде, беше толкова голямо, че направи Перети председател. После предприе още една необичайна стъпка, като покани други религиозни водачи да присъстват. Макар че те нямаша право на глас, Лъв искаше всички да разберат позицията на Ватикана по въпроса за толерантността. Присъствието на източноправославните патриарси и епископи беше обичайно на синодите, но папата държеше да присъстват водачи от Израел и от Съединените щати, известни будистки монаси, включително Далай Лама, влиятелни молли и имами от сунитските и шиитските клонове на исляма, шинтоистки проповедници от Япония, архиепископът на Кентърбъри и стотици други.

Събирането на толкова много изтъкнати личности бе възложено на кардинал Перети. Работата беше огромна. За организирането на обикновен синод беше необходима една година, а папата му даде едва шест месеца, за да събере не само сто и седемдесетте епископи от католическата църква, но и всички останали.

Доминик Перети беше шейсет и пет годишен, роден в Рим, и нещо като външно лице за курията заради модерните си възгледи за противозачатъчните средства. Също като Лъв, и той смяташе, че някаква форма на контрол върху прираста на населението ще бъде изключително важна за изхранването на цивилизацията. Тъй като беше папа, Салви не можеше открито да обяви възгледите си, но намеренията му станаха ясни, когато даде на Перети власт във Ватикана.

Синодът на толерантността беше планираната първа стъпка към обединяването на католицизма с другите религии по света, така че на определен етап въпросът да може да бъде обсъден. Ватиканът като институция с 2000-годишна история се придвижваше с тромавите стъпки на най-голямата бюрокрация в света. Драстичната промяна беше

единственият начин църквата да се реформира и на синода се гледаше като на радикална проява.

Доминик Перети седеше зад бюрото си на втория етаж в папския дворец, когато на вратата почука свещеник.

– Извинете, кардинал Перети, Негово светейшество приключи с обяда си и ще ви приеме сега.

– Благодаря.

Перети махна очилата си за четене и сложи другите, предназначени за всички останали цели. Беше пробвал бифокални лещи, но получи пулсиращо главоболие.

Той стана и се протегна. Беше метър и деветдесет – най-високият човек във Ватикана, като се изключат неколцина членове на папската полиция и двама от Швейцарската гвардия. На млади години бил баскетболна звезда и понякога още играеше с някои от работниците миряни във Ватикана. Лицето му беше забележително гладко, с изключение на дълбоките бръчки от двете страни на големия крив нос. Очите зад очилата със стоманени рамки бяха черни и издаваха впечатляваща интелигентност. Перети грабна две купчини листове и излезе от просторния си кабинет.

Обикновено вървеше енергично, но напоследък крачеше по-бавно. Изкачи мраморните стъпала до папския апартамент и намери Лъв в разкошната библиотека. Там беше и епископ Албани, посредник на Синода на толерантността. Задачата му щеше да бъде да улесни обсъжданията и да се погрижи в края на събитието да се постигне съгласие.

– Изглеждаш уморен – каза папата.

– Така е – съгласи се Перети и седна на стол срещу бюрото на Лъв. – Изпитанието е голямо.

– Още една седмица и ще свикам синода, Доминик – с искрено съчувствие каза папата. – Посредникът ни ще поеме нещата в свои ръце и ще можеш да се напиш. Ограничих времето за встъпителните речи, за да ускоря ритъма, затова ще имаш няколко спокойни дни, преди да се случи нещо важно.

Преди Албани да измърмори възражение, че встъпителната дискусия ще бъде важна, Лъв XIV вдигна ръце.

Слънчевата светлина, струяща през прозорците, се отрази в пръстена му с изображение на риба – един от множеството символи на поста му.

– Шегувам се, разбира се. Дадохме си само две седмици за синода, половината от обичайното време, и няма да губим нито миг. Има ли

проблеми в последната минута?

– Стотици – въздъхна Перети. – Но се справям някак. Ако трябва да бъда откровен, много от религиозните водачи се държат като примадони на премиера. Някои искат повече време за обръщения до епископите, а други – по-добър контрол върху ястията. Трети не харесват разпределението на каютите. За мъже и жени, посветили се на духовното спасение на другите, те са прекомерно заети с телесните си потребности.

– Има много кулинарни и културни обичаи, към които трябва да проявим деликатност – напомни му папата.

– Разбирам. Но канцеларията ми е затрупана и с други молби. Един американски проповедник иска да доведе съпругата си. Обажда ми се по телефона всеки ден и изразява недоволството си, че няма да ѝ бъде позволено да дойде с него. Накрая се смилех и му казах да я вземе.

– Кой е той?

– Томи Джо Фаркуър, бивш търговски пътник, сега телевизионен евангелист със значителна аудитория.

– Не мога да проумея защо Америка търпи подобни шарлатани – възмути се Албани.

– А корабът?

Поради международното значение на Синода на толерантността папата искаше събитието да се състои в Рим, каквато беше традицията. Но неколцина от поканените отказаха да дойдат във Ватикана. Вторият вариант беше Ерусалим, но той се оказа по-спорен и от Рим. Перети предложи да избегнат въпроса за територията. Вместо да се карат по политически въпроси, той препоръча синодът да се проведе в морето, на достатъчно голям кораб, който да побере двете хиляди гости. „Императрица на моретата“, наетият плавателен съд, беше един от най-модерните транскеански кораби в света.

Присъствието на толкова много важни личности на кораба създаде нови проблеми, не на последно място въпроса с охраната. Швейцарската гвардия щеше да провери всеки член на екипажа и поканените. Те щяха да работят заедно със специалисти по охраната от десетки страни. Най-трудно щеше да бъде да качат групата на борда. Излезеше ли в открито море, корабът щеше да бъде извън обсега на всички, с изключение на най-вещите терористи. Папата бе наел услугите на италианския военноморски флот за осигуряването на ескорт на модерния транскеански лайнер – ескадрен миноносец щеше да следва „Императрица на моретата“ по пътя му.

– Корабът е готов. До отплаването остава една седмица и екипажът

е изолиран на борда. Близо до него не се допускат непроверени от Интерпол и Швейцарската гвардия.

– Снабден ли е с провизии?

– Има всичко от шампанско до кучешка храна за полицейските кучета търсачи на експлозиви, които ще пътуват с нас.

– Свършил си забележителна работа, Доминик. Тази среща е изпитание за организационните ти способности, но ще допринесе за разбирателството в света.

– С радост ще се оттегля на заден план, ако успеем да убедим поне един човек да престане да убива в името на религията – скромно каза Перети.

– Ще го сторим, приятелю мой – с непоколебима увереност заяви папата. – А предметите, които ще върнем на представителите на другите вероизповедания? На кораба ли са вече?

– Всичко е на борда. Трябва да добавя, че интересът към синода е огромен.

– Така и предполагам. Молитвата за покаяние „Mea Culpa“ на Йоан Павел през март 2000 година беше първата стъпка. Църквата трябваше да се извини официално на света преди десетилетия. Някои от жестокостите, извършени под нашите знамена, бяха неописуеми. Светата инквизиция, кръстоносните походи и неуспехът ни да се противопоставим на фашизма бяха едни от най-големите. Не беше достатъчно да кажем, че съжаляваме.

Реших, че е необходимо да върнем нещо реално, а какво по-добро от хилядите религиозни текстове и предмети, принадлежащи на други вероизповедания, които Ватикана е натрупала през столетията? Тези неща трябваше да бъдат върнати много отдавна.

– Преброиха ли окончателно реликвите, които връщаме? – попита Албани. – Трябва да знам това за речта си пред синода.

Кардинал Перети прерови едната купчина листове, които бе донесъл.

– Седем хиляди и осемстотин книги, предимно текстове на иврит и тори, които са скрити през войната, ислямски писания, заграбени по време на кръстоносните походи, и източноправославни материали, прибрани при нас след Халкедонския събор през 451 година.

– Това ли е всичко? – Очите на Лъв XIV се разшириха, като чу нищоожната бройка.

– Ти ни даде само шест месеца да се подготвим. – Перети заяви това като факт, а не като оплакване. – В библиотеката на Ватикана има два

милиона книги и сто и петдесет хиляди ръкописа, без да смятаме седемдесет и петте километра документи в архивите. Едва наскоро започнахме да преравяме материалите, които принадлежат на други църкви.

– Съжалявам – усмихна се папата. – Прости ми. Какво друго ще бъде върнато на законните си собственици?

– Петстотин икони, които принадлежат на източноправославната църква. Те ще решат как да си ги разпределят. Има още четиридесет статуи, около двеста картини и множество религиозни предмети като свещници, кръстове и мощехранителници. Изпратихме и единайсет контейнера в доковете на Белгия. Съставихме списък кое на кого да се даде и запазахме някои от по-символичните предмети, които ти ще връчиш лично.

– И казваш, че световният интерес към тази проява е огромен?

– Въпреки усилията на пресканцеларията ни мнозина журналисти се съсредоточават повече върху връщането на религиозните предмети, отколкото върху самия синод, и между другото, не можем да ги убедим да не го наричат Вселенски събор.

– Синодът е наш, но представлява и вселенско събиране – възрази папата. – Предпочитам името, което са му дали. Думата „синод“ намирихва на потайност. Искаме невиджана досега прозрачност. Срещата не е свързана с религията, а с хората и с това как да ги накараме да подобрят взаимоотношенията си.

– Модернизмът разделя света на фанатици и миряни – обади се Албани. – Евангелизмът се превърна в толкова ожесточена битка, че мнозина религиозни водачи са озадачени, че проповядваме различни религии. Душите станаха стока като акциите на борсата.

Неочаквано Лъв XIV се засмя.

– Извинявай, Албани, но си представих как говорител по радиото изброява религиите като информация за цените на борсата. По курса на деня католицизмът се е вдигнал с два пункта, юдаизмът с една четвърт, а будизмът е намалял с една осма. – Той се засмя отново и после стана сериозен. – Трябва да сложим край на този начин на мислене. Не искам да си представям какво ще стане, ако не успеем. Политиката и расовите различия също пораждат фанатизъм. Светът не би искал религиозните му водачи да наливат масло в подобна запалителна смес.

Мюнхен, Германия

Аника Клайн цяла сутрин приготвя багажа си. На другия ден заминаваше. Щеше да прекара няколко дни в Исландия, преди останалите участници в експедицията да се съберат и да се качат на кораба за Гренландия. Домакинската работа ѝ отне повече време, отколкото очакваше, но въпреки това Аника излезе да потича и се върна в апартамента си час и половина по-късно.

Дълго се къпа, а после трийсет минути седя пред огледалото, за да се погрижи за красотата си – нещо, което бе отлагала твърде дълго. Веждите ѝ не бяха оформяни от три месеца. Очите ѝ плувнаха в сълзи. Аника нарочно подстригваше късо лъскавата си черна коса, за да може да я сресва бързо и лесно.

Лицето ѝ беше ъгловато, с огромни очи с форма на бадеми, високи скули и заострена брадичка. Устните ѝ бяха големи, сочни и леко нацупени. Ушите ѝ бяха малки. На едното имаше пет обеци, а на другото четири. Аника беше на трийсет и шест години, а стилът ѝ беше като на девойка на половината на годините ѝ. Но ѝ подхождаше. Тя се вторачи в отражението си и реши, че може да поддържа заблудата още няколко години. Тъй като рядко се показваше на слънцето, по кожата ѝ, която в края на краищата щеше да я издаде, още нямаше бръчки.

Аника се усмихна. Само така лицето ѝ загубваше съсредоточеното си изражение. Усмихнеше ли се, тя приличаше на ученичка. Бившият ѝ съпруг сравняваше красотата ѝ с тази на Одри Хепбърн и Аника не си правеше труда да го разубеди.

Обикновено се обличаше в черно. Този стил още беше на мода в Европа. Трябваше да се срещне с някого по поръчение на дядо си, затова си сложи скромна пола в светъл цвят, кремава копринена блуза и обувки с ниски токове. Чувстваше се удобно с ръста си и носеше високи токчета само когато се налагаше.

Аника взе еднолитрово шише с вода от хладилника и кутия маслини. После щеше да използва дъвка, за да освежи дъха си. Тя сложи бутилката в малката си кожена раница, извади ключовете на очукания си Фолксваген „Голф“ и напъха в устата си шепя маслини. Колата ѝ беше в гаража под сградата, в която живееше. Запали след пет опита.

Градчето Изманинг беше само на половин час път от апартамента ѝ и това беше добре за дядо ѝ. Ако онзи Ото Шрьодер, с когото я бе

помолил да разговаря, живееше по-далеч от Мюнхен, Аника щеше да отиде след завръщането си от Гренландия. Дядо й Яков бе настоял да посети Шрьодер, преди да тръгне на север, но той се отнасяше към всичко, свързано с работата му, като към спешен случай.

Аника правеше каквото можеше, за да му помага. Той знаеше, че тя няма да възприеме неговия кръстоносен поход по друг начин, освен с убеждението, че върши добро. Дядо й сигурно съзнаваше, че Аника няма да забрави. Той често повтаряше, че хората не умират, докато не бъдат забравени. За пръв път й го каза, когато баща й – неговият зет – почина от инфаркт. Докато Аника го помнеше, баща й щеше да бъде жив. Ето защо Яков работеше толкова усилено. Стига да ги помнеха, шестте милиона евреи още бяха живи, и ако Аника можеше да запази дори частичка от паметта за тях, споменът за жертвите нямаше да избледнее още едно поколение.

Движението беше по-натоварено, отколкото очакваше. Беше забравила, че по пътищата се извършват ремонти дори през почивните дни. Климатичната инсталация не работеше, откакто бе купила фолксвагена трета употреба, и в купето нахлуваха тежки талози от горещ въздух с мирис на асфалт. Беше й задушно и предпазният колан стягаше като железен обръч гърдите й. Блузата залепна за гърба й. Опита се да поеме дълбоко въздух, но вдъхна изпаренията на дизеловия камион до фолксвагена.

Аника се притесни, че ще закъснее. Надяваше се, че шофирането ще прогони мислите за проблемите в работата й, но честите спирания непрестанно й ги напомняха. Дали кариерата й ще напредне, или ще приключи? Изборът беше неин.

Тя извади шишето, отпи глътка вода и опита да се успокои. Отложи решението си и взе от раницата указанията за фермата на Ото Шрьодер, които дядо й бе издиктувал преди няколко дни от Виена. От предишните си издирвания за него знаеше, че не трябва да пита как е открил бившия офицер от армията. Ако решише, Яков Айзенщад можеше да открие всекиго.

На листа с указанията за пътя имаше списък от въпроси, на които дядо й искаше отговори. Аника ги бе прочела веднъж, след като ги записа, и предстоящият разговор я заинтригува повече от предишните. Шрьодер изглежда знаеше местонахождението на огромен товар злато, изнесено от Русия през 1943 година. Според Яков това не беше един от легендарните безследно изчезнали товари. Доскоро нито той, нито Теодор Вайцман не знаеха за съществуването му. Двамата бяха убедени, че

са по следите на нещо съвършено непознато.

Аника се съмняваше, че от разговора ѝ ще има резултат. Дядо ѝ бе научил, че Шрьодер е бил военен още преди Хитлер да дойде на власт. Значи не е принадлежал към нацисткия елит, всъщност дори не е бил член на партията. Имаше малка вероятност да знае тайни за скрито злато или за нещо друго. Аника каза това на дядо си, но Яков ѝ напомни, че дори Ото Шрьодер да е само брънка от веригата, това ще ги приближи до целта. Аника знаеше, че трябва да се учи от абсолютната му всеотдайност и непоклатима вяра, защото за съжаление не притежаваше нито едно от двете.

В центъра на Изманинг се извисяваше висока каменна кула, останка от средновековието, чието предназначение отдавна бе забравено. Аника зави надясно и след малко градското задръстване изчезна. Сякаш се бе отдалечила на сто километра от града. От двете страни на тясното шосе имаше изорани ниви, гъсти гори и ферми, сгушени в края на дълги чакълени алеи.

Аника почувства, че се отпуска. Тя обичаше природата, чистия въздух, широките пространства и особено липсата на хора. Аника отново погледна указанията. Трябваше да кара осем километра и после да завие наляво и да измине още три. И тогава щеше да види къщата на Ото Шрьодер. Според информацията на дядо ѝ Шрьодер беше собственик на земята, но я бе дал под аренда на местни селяни, докато изживяваше последните си години.

Слънцето се скри зад слоя смог над Мюнхен и на червеникавата светлина пшеничените ниви заприличаха на танцуващи пламъци. Аника сложи дъвка в устата си, за да прикрие дъха на маслините. Пътят бе използван малко и туктам бе поникнала трева. Забеляза следи от гуми, които бяха оставили бразди през ивиците зелена трева по настилката, и се уплаши, че Ото Шрьодер може скоро да е напуснал къщата си. Беше неделя вечер и вероятно бе отишъл да изпие една бира в града. Едва ли. Той беше почти деветдесетгодишен.

Аника понечи да извади от раницата клетъчния си телефон, за да му се обади, когато видя къщата зад горичка от огромни дъбове. На алеята бяха паркирани стар опел и черен мерцедес седан. Къщата беше невзрачна – едноетажна, построена от измазан с хоросан камък и явно се нуждаеше от ремонт. Колоните на верандата бяха хлътнали в земята и фасадата се бе изкривила. Неуместното присъствие на мерцедеса накара Аника да се замисли. Разбира се, тези коли бяха често срещани навсякъде в Германия. Но защо точно тук? Същата вечер, когато щеше да

разговаря със загадъчен бивш военен, който може би знаеше нещо за някакво изчезнало злато?

Обзе я тревога. Спря на известно разстояние от къщата, праметна на гръб раницата и прескочи тесния канал за напояване.

Въздухът беше неподвижен. Вятърът бе утихнал и нощните насекоми още не бяха излезли. Двигателят на мерцедеса потракваше, докато се охлаждаше. Може би беше на заможна дете, дошло да види баща си. Но би ли оставило стария си баща да живее в подобна изолация? Нещо не беше наред, но Аника не можеше да разбере какво. Вървеше в удължаващите се сенки, докато се приближаваше към къщата.

Протегна ръка към предната врата, без да забележи или да чуе нещо необикновено, и се усмихна. Безпокойството ѝ премина. Шестото чувство може би ѝ помагаше, докато се катереше по планините, но тук беше безполезно.

Тя се приготви да почука, когато вик на агония прониза сумрака. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

Викът се чу някъде зад къщата, а не отвътре. Заради професионалната си подготовка изпита инстинктивно желание да хукне по посока на звука, но не помръдна.

Трябваше да реши как да постъпи. Слезе от верандата и надникна зад ъгъла на къщата. Отвъд задния двор се издигаше каменна ограда. Аника чу пронизително стенание и разбра откъде идва звукът.

Оградата беше висока метър и двайсет. Отгоре имаше плочи. Аника предположи, че отзад трябва да има друга веранда, наведе се и тръгна покрай оградата. След малко чу приглушени гласове, които започнаха да стават поясни, докато се приближаваше към задния край на къщата. Аника видя изгнила дървена порта, висяща на една панта.

– Въпросът е елементарен, господин Шрьодер – изръмжа мъжки глас. – Знаем, че през войната сте бил военен инженер и сте работил по проекта Пандора. Не знаем обаче на кого сте казал. Кой друг знае за Пандора? След миг се чу още едно стенание, много по-силно от предишното.

Някой изтезаваше Ото Шрьодер! Аника се вцепени и после се обърна. Не виждаше колата си, но знаеше, че за секунди може да стигне до нея. Тя дори извади ключовете, но не помръдна от мястото си. Отдавна приключилата война, в която бяха загинали повечето членове на семейството ѝ и която бе завладяла съзнанието на дядо ѝ, беше само на няколко крачки.

– Не съм казал на никого. – Това сигурно беше Шрьодер, защото

думите бяха придружени със стенания от болка. – Тайната за онова, което направихме, ще умре заедно с мен.

– Надявайте се да е така – каза трети глас, по-тих от този на Шрьодер и заплашителен.

Бяха двама, а може би и повече. Аника имаше само една възможност. Мобилният ѝ телефон беше в раницата. Трябваше само да се отдалечи достатъчно, за да не чуят обаждането ѝ до полицията. Тя предпазливо направи крачка назад.

Болката дойде неочаквано. Аника не бе изпитвала подобно нещо. От върха на оградата се протегна ръка, която я сграбчи за косата. Огромните пръсти се плъзнаха до черепа ѝ и я повдигнаха. Имаше чувството, че кожата ѝ ще се откъсне от главата. Извика и размаха ръце, но всяко движение засилваше болката и я правеше непоносима.

– Хванах някого – чу се трети мъжки глас, на по-млад човек от първите двама. – Жена е.

Аника изпищя. Портата се отвори и към нея се приближи мъж с автоматичен пистолет. Той беше висок, с атлетична фигура, руса коса и мрачно изражение.

Мъжът застана зад Аника и допря пистолета до гърба ѝ.

– Спилах я, Карл. Пусни я – каза той и я блъсна. Градината бе обрасла с бурени и неравните плочи бяха хлъзгави от мъха. До вратата на къщата имаше ръждясала желязна маса и два стола. Ото Шрьодер лежеше на бетонна пейка. Над него се бяха навели двама мъже. Единият сигурно беше Карл, онзи, който я бе сграбчил за косата. В сенките стоеше четвърти силует. Аника предположи, че това е водачът на групата. Не виждаше чертите на лицето му, но явно бе по-възрастен от другите.

Съсредоточи вниманието си върху Шрьодер и когато осъзна какво са направили с него, едва не повърна. Страхът прогони способността ѝ да разсъждава като лекар. Единият му крак бе разрязан и липсваше голямо парче от плътта. От ужасяващата рана течеше кръв, която образуваше локва на земята. Аника погледна пребледнялото лице на стареца и се изуми от предизвикателството в насълзените му очи. По време на изтезанията той явно бе прехапал устните или езика си, защото от лицето му също капеше кръв.

– Коя си ти? – попита Карл.

Той беше почти копие на онзи с пистолета – едър, русокос и широкоплещест. Партньорът му държеше дълъг нож. В сумрака Аника видя червени капки по острието.

Тя мълчеше не от упорство, а от страх. Знаеше, че след като е

видяла лицата им, тези хора няма да я пуснат жива. Мъжът с ножа държеше солница в другата си ръка и изсипа сол в раната на крака на Шрьодер. Старият военен опита да се пребори с болката, но не успя. Викът му отекна в главата на Аника. Професионалният ѝ опит не познаваше подобно нечовешко страдание. Тя се замоли Шрьодер да изпадне в безсъзнание, за да си спести агонията.

– Коя си ти? Или да изсипя останалата сол в раната му?

– Няма значение – каза мъжът в сенките толкова тихо, че Аника едва го чу. – Убийте я.

Карл направи крачка към нея, но рязко политна назад, сякаш дръпнат от невидимо въже. Едната страна на главата му се взриви. В същия миг се разнесе изстрел. Мъжът, който държеше Аника, я блъсна настрана и хукна по посока на стрелбата. Аника падна и опита да се скрие под пейката. Кръвта на Шрьодер потече по кожата и дрехите ѝ. Чу се втори изстрел и куршумът изкърти парче камък над пейката. Преди секунда там бе стоял мъжът, който изсипваше сол в раната на Шрьодер. Той бе извадил оръжието си, малък картечен пистолет, и изстреля един откос по стената.

Аника запуши ушите си, когато отекнаха още изстрели. Въздухът се изпълни с отломки и гъст барутен дим. Разхвърчаха се пръски кръв и Аника разбра, че Шрьодер е улучен. Но старецът не бе реагирал. Или изстрелът беше фатален, или тялото му вече не издържаше на болката. Аника се вторачи в задимения здрач и видя водача на мъчителите. Той бе допрял гръб до къщата и държеше оръжие. Мъжът я забеляза и насочи пистолета си към нея. Тя инстинктивно затвори очи.

Аника така и не чу изстрел. Трескава стрелба с пушка заглуши всички други звуци. Един от куршумите одраска крака ѝ. Каноната в градината бе разсеяла стрелеца и той не я улучи. Тя извика, притисна длан до раната и се сви по-навътре под пейката. Тялото ѝ беше обляно в пот. Куршум рикошира в металния стол и в локвата кръв изсъска нагоята отломка.

Мъчителят се хвърли към нея, но тялото му започна да се гърчи конвулсивно, когато пушките уцелиха мишената. Той падна на колене и после се строполи на земята. Очите му се изцъклиха. Аника забеляза, че ножът му е паднал близо до нея. Тя се изви, за да провери дали водачът още е там, и видя два силуета, които тичаха към отворената врата на къщата. Куршуми обсипаха стената. След миг забръмча двигател и мерцедесът потегли, отдалечавайки се от фермата.

Престрелката спря така внезапно, както бе започнала. Ехото от

изстрелите отзвуча и Аника възвърна слуха си.

Не знаеше дали да излезе от скривалището си. Искаше ѝ се да лежи там до края на живота си. И изведнъж чу стенанията на Шрьодер. Осъзна, че трябва да се погрижи за него.

Тя се претърколи, притискайки кървящата рана на крака си. Нищо не стана, когато надигна глава. Не се чуха нито изстрели, нито викове.

Куршумът бе улучил Ото Шрьодер в долната част на гърдите. В кръвта, извираща от дупката, имаше мехурчета – беше прострелян в белите дробове. Раната щеше да е фатална, ако незабавно не получи медицинска помощ. Аника погледна лицето му. Шрьодер се бе вторачил в нея и очевидно съзнаваше, че умира.

– Помощ! – извика Аника, надявайки се да привлече вниманието на стрелците с пушките, които бяха спасили живота ѝ. – Моля ви, помогнете ни!

От градината не се чу отговор. Измина може би минута, но онзи, който бе убил двама от мъчителите на Шрьодер и бе прогонил другите, не се появяваше. Аника трябваше да се справи сама. Без да обръща внимание на пулсиращата болка в крака си, тя се обърна към стареца. Дишането му едва се долавяше и от раните му течеше по-малко кръв. Дори да извикаше линейка, Аника се съмняваше, че ще пристигне навреме.

Тя коленичи до главата му и хвана ръката му. Можеше да му предложи само утеха.

– Всичко ще бъде наред, господин Шрьодер. – Съчувствието ѝ прозвуча неубедително. И двамата знаеха, че това е безизразна баналност.

– Казаха ми, че някой ще дойде да ме убие – промълви Шрьодер с окървавените си устни. – Но аз устоях. Те не получиха онова, което искаха.

– Кои бяха тези хора? – Въпреки случилото се Аника изпитваше любопитство.

– Не знам. Преди седмица се обадиха по телефона и ми казаха, че някой ще дойде да ме разпитва. Това беше предупреждение, на което не обрънах внимание. А после ми позвъниха още два пъти, но мълчаха.

Аника си помисли, че едното обаждане трябва да е било от дядо ѝ. Любимият му номер беше да се увери, че набелязаният обект е на мястото си. Позвъняваше и щом чуеше „Ало“, затваряше. Другото обаждане можеше да е от мъчителите, които бяха направили същото.

– Но кои са те? – настоя тя, като се уплаши, че Шрьодер ще умре, преди да е разбрала какво се е случило.

– Моето минало. – Той изхрачи съсирек кръв и Аника го избърса от ръкава си. – Преди седмица ме предупредиха, че това няма да свърши с мен. Мислех, че съм последният, който знае.

– Какво, господин Шрьодер?

– Истината. – Макар че смъртта бързо приближаваше, бившият военен нямаше да разкрие защо е бил изтезаван.

Изведнъж я осени прозрение.

– За златото ли? Искали са да разберат за златото, нали?

Лицето му се изкриви от болка, но Шрьодер успя да отвори широко очи и се вторачи в нея. Гласът му трепереше.

– Откъде знаете за него? Да не сте от хората, които ме предупредиха?

Аника не обърна внимание на въпросите.

– Онези, които ви причиниха това, са знаели за златото и са искали да разберат какво се е случило с него, нали?

– Златото е само малка част от историята – каза той и после млъкна. За миг Аника помисли, че е умрял, но Шрьодер стисна ръката ѝ. – Искана да знаят дали съм разказал на някого останалото.

– А разказал ли сте?

– Винаги съм знаел, че за тази тайна си струва да се убие – усмихна се той. – Но не ми е минавало през ума, че убитият ще съм аз.

– Каква тайна? – трескаво попита Аника. Думите му звучаха несвързано. След минутадве старецът щеше да бъде мъртъв. – Каква тайна, господин Шрьодер?

– Проклятието на Пандора. През целия си живот съм се молил този кошмар да свърши с мен. Но сега знам, че ще продължи.

– Какво е проклятието на Пандора?

Ото Шрьодер затвори очи, борейки се със смъртта.

– Казаха ми, че има човек, който може да помогне...

– Хората, които ви предупредиха за нападателите... Те ли ви казаха, че някой може да помогне? Кой? Кой може да помогне?

Гърдите му изхриптяха и той изхрачи още кръв.

– Един американец. Филип Мърсър – прошепна той. Ръката му се отпусна в локвата кръв. Ото Шрьодер умря.

Аника не се изненада, когато по лицето ѝ потекоха сълзи. Старият офицер бе успял да запази някаква страховита тайна и мълчанието го бе убило в края на живота му. Тя се прегърби до трупа. Димът се бе разсеял и ужасът от случилото се сякаш се бе просмукал във всичко наоколо.

Аника стисна зъби и се опита да разсъждава трезво. Трябваше да

мисли като лекар, а не като жертва.

Имаше трима мъртви от многобройни огнестрелни рани и един ранен, но първо трябваше да се погрижи за крака си. Можеше да изтърпи болката, но ѝ бяха необходими конци, за да зашие разкъсането. Това означаваше да отиде в болница. Аника знаеше, че ако повика линейка, ще бъде замесена в полицейско разследване, а това, не трябваше да се допуска. Ако каже защо е била там, щеше да бъде само въпрос на време мъчителите на Шрьодер да узнаят самоличността ѝ и съдейки по жестокостта им, щяха да я убият много преди да са ги заловили. Медицинската сестра в съседния до нейния апартамент можеше да зашие раната, а Аника щеше да набави лекарствата, необходими за инфекцията и болката, ако се наложеше.

Подпря се на неравната каменна стена и тръгна. Виенето на свят не се дължеше на загуба на кръв, а на шока от смъртта на Шрьодер и другите. Трябваше да се махне оттам. Спря пред портата, замисли се дали ще бъде в състояние да шофира до дома си и осъзна, че няма да може да се справи. Реши да отдалечи колата си от сцената на убийствата и щом стигне до Изманинг, да се обади на съседката си да дойде да я вземе.

Задъхана тя стигна до фолксвагена, грабна хавлиена кърпа от задната седалка и я уви около крака си. Остатъкът от водата я освежи. Взе друга кърпа и избърса кръвта от лицето, ръцете и краката си. Очите ѝ блесяха от страх и в същото време от решителност.

Погледна къщата за последен път. Единствената лампа в предната стая хвърляше слаб отблясък в тъмнината. Аника беше сигурна, че присъствието ѝ там по едно и също време с онези хора не е случайно съвпадение. Набра номера на дядо си, но прекъсна връзката веднага щом чу дрезгавото му „Ало“. Сърцето ѝ се отпусна. Той беше добре. Аника се опасяваше, че мъчителите са научили за Шрьодер от Яков Айзенщад, използвайки същите методи.

Но ако информацията не бе дошла от дядо ѝ, тогава източникът беше друг. Когато се почувстваше готова, Аника щеше да разговаря с Яков по този въпрос. Но не и тази вечер. И това беше само една от загадките, които трябваше да разкрие. Кой бе дал информация на убийците на Шрьодер? Кой бе спасил живота ѝ, като ги бе прогонил? Имаше чувството, че това са същите хора, които преди седмица бяха предупредили бившия офицер, но нямаше представа как са разбрали, че и тя ще бъде там тази вечер. Кого спомена Шрьодер? Мърсър? И как можеше той да помогне? И накрая, и вероятно най-любопитното беше какво е проклятието на Пандора?

Аника включи на скорост и потегли. Нуждаеше се от максимална съсредоточеност, за да кара по тесния път. В съзнанието ѝ изплува още един въпрос. Какво можеше Да е толкова ценно, че Ото Шрьодер нарече огромния товар злато „само малка част от историята“?

Арлингтън, Вирджиния

Тъй като ношуването на Мърсър в Манхатън не беше планирано, авиолинията задържа багажа му от Пенсилвания на международното летище „Рейгън“. Той слезе от самолета от Ню Йорк и показа документите си за самоличност и бележките за багажа. Не беше трудно да намери такси, което да го закара къщи. Полетът до Вашингтон бе продължил един час и беше хубаво отново да седне. Краката му бяха подути от обикаляне на Музея за естествена история.

Наближаваше десет вечерта и движението не беше натоварено. Таксито мина край арлингтънското гробище и пое по магистрала 66. Мърсър живееше в Арлингтън от седем години и винаги се изумяваше от бързината, с която се разрастваше кварталът му. Беше само въпрос на време десетте улици с ниски къщи около неговото жилище да бъдат заменени с небостъргачи и търговски центрове.

Отвън домът му приличаше на всички останали на тихата улица. Къщата беше триетажна, с фасада от червен камък. От двете страни на стъпалата към входната врата имаше перила от ковано желязо.

Той позна две от колите, паркирани зад черния му ягуар. Очуканият плимут принадлежеше на Пол Гордън, бивш жокей и собственик на квартален бар на име „При Дребосъка“, а фордът „Таурус“ беше на Майк о'Райли, един от редовните клиенти на Дребосъка. Мърсър остави пътническите си чанти на тротоара, извади ключовете от колата си, отключи я и надникна да провери километража. Последните три цифри бяха 823, точно както трябваше да бъдат, но десетото колелце беше между шест и седем.

– Да ме вземат дяволите! – каза Мърсър. Беше сигурен, че Хари Уайт ще се разходи с ягуара, докато той е в Пенсилвания, и затова бе запомнил километрите, преди да замине.

И после забеляза, че ягуарът е навъртял хиляда мили.

– Потаен стар негодник – усмихна се незлобливо Мърсър.

Взе багажа си и изкачи стъпалата. Вратата беше отключена. Отвътре къщата бе изтърбушена и ремонтирана по планове, които Мърсър бе начертал. Предната третина от сградата представляваше мраморен атриум до тавана. Библиотеката на втория етаж и апартаментът на Мърсър имаха балкони, които гледаха към отвореното пространство. Нивата бяха свързани със спираловидно стълбище. Перилата бяха правени по

поръчка, за да подждат на старинните стълби.

На първия етаж зад кухнята и пералното помещение се намираха кабинетът и трапезарията, където имаше и маса за билиард. Неизползваната маса за хранене стоеше в преддверието, където трябваше да бъде всекидневната. Мърсър чу гръмогласен смях от втория етаж, където беше холът, който по-скоро приличаше на английска кръчма с ламперията по стените, дъбовия бар, шестте високи столчета, няколкото канапета, столове и стереоуредбата.

Мърсър остави чантите си пред спираловидното стълбище и се качи в библиотеката. Димът от пури откъм бара беше толкова гъст, че сякаш гореше цяла тютюнева плантация. Канапетата бяха дръпнати до стените, а в средата на стаята беше разпъната сгъваема маса, около която седяха Хари, Дребосъка, Майк о'Райли и Джон Пиджън, зетят на Майк. Масата беше отрупана с пепелници, полупразни чаши и чипове за покер. Тревистозеленият килим бе побелял от разпиляната пепел. Вероятно играеха от часове или може би от няколко дни.

– Този път прекали, Хари! – Мърсър се опита да вложи гняв в гласа си, но не успя. Не му пукаше дали Хари е накарал някого да го вози с ягуара, нито че е поканил гости да играят карти. Не очакваше друго.

– Хей, Мърсър, добре дошъл – провикна се Хари. Макар че беше осемдесетгодишен, гласът му беше силен като корабна сирена. – Имаш ли пари? Майк лъже и мисля, че ще разбере как го прави, ако ми дадеш назаем някоя и друга стотачка.

– Ще ми кажеш ли как успя да навъртиш хиляда мили с колата ми за две седмици? – Мърсър забеляза, че Пол Гордън Дребосъка е сложил под себе си два тома от енциклопедията, за да се изравни по височина с останалите.

– А, това ли? Дребосъка и аз решихме да отидем в Атлантик Сити за почивните дни.

– Това са само четиристотин мили.

– Два пъти. – Хари се опитваше да изглежда разкаян, но изражението му беше по-скоро самодоволно.

– А другите двеста мили?

– По задачи.

– Исках да гледам няколко конни надбягвания в Белмонт – намеси се Дребосъка, за да поеме част от вината.

– Надявам се, че ти си карал, Пол. Дребният Гордън се засмя.

– Сложил съм дървени блокчета на педалите на моята кола, за да мога да я карам, а за да стигна до газта на твоя ягуар, би трябвало да

пълзя по пода и да използвам ръцете си.

Мърсър погледна Хари, ужасен, че осемдесетгодишният старец може да е шофирал на такова голямо разстояние.

– Ти?

– Трябва да балансираш гумите – каза Хари. – Колата започва да вибрира, когато вдигнеш сто мили в час.

– Господи! – Мърсър потърка челото си и после отиде зад бара, за да си вземе бира от големия вграден хладилник.

– Би ли ми дал още един „Джак Даниълс“, докато си там? – весело подвикна Хари.

– А на мен бира – добави Майк о'Райли.

– Направи и един коктейл „Маргарита“ – каза Джон Пиджън.

Преди да отговори, Мърсър извади портфейла си и преброи парите вътре. Имаше триста долара. Въпреки късния час и умората той лесно взе решение.

– Донеси още един стол, Пиджън.

Пощата на Мърсър бе натрупана в ъгъла на бара и всеки момент можеше да се разпилее по пода. Споразумението им беше Хари да стои в къщата, когато Мърсър отсъства, стига да получава пощата и да се грижи за съобщенията по телефона, но не включваше отваряне на писмата. Мърсър поклати глава. Нещо привлече погледа му. Дълъг тънък цилиндър, като онези, в които се изпращат плакати.

– Единствената пратка за теб, а ти не си я отворил – рече той и го показа на Хари.

– Помислих, че някой ти е изпратил змия.

– Това е подаръкът за рождения ти ден, само че закъсня с няколко месеца. – Мърсър приготви напитките, сложи ги на бара и даде цилиндъра на Хари.

– Какво е това? – подозрително попита старецът.

– Отвори го.

Хари угаси пурата си и нетърпеливо разкъса продълговатия пакет. Вътре имаше правен по поръчка бастун от черно орехово дърво с богато украсена сребърна дръжка. Хари Уайт беше загубил единия си крак като морски капитан след Втората световна война. Той не куцаше забележимо, но Мърсър го бе виждал да потреперва няколко пъти, докато върви, и знаеше, че е време приятелят му да се примири с неизбежното.

– Не е лош – призна Хари.

Мърсър взе бастуна от ръцете му, отвъртя дръжката, където имаше тайно отделение, и извади лъскава десетсантиметрова кама.

Хари засия.

– Страхотно!

– А сега най-хубавото. Мърсър развинти дръжката на камата, извади тънко метално шише, махна капачката и помириса съдържанието. Майсторът на бастуна бе получил последни указания, преди да изпрати творението си.

Хари го взе от ръцете му, вдъхна аромата и се засмя. Малката бутилка бе пълна с любимото му уиски „Джак Даниълс“.

Сините му ясни очи обикновено блестяха иронично, но сега погледът му бе премрежен и показваше колко много означава за него подаръкът на Мърсър. Той вдигна глава.

– Благодаря, Мърсър! Чудесен е.

– Честит рожден ден! – Мърсър му даде пет двойсетдоларови банкноти и седна, като измърмори. – Но ще трябва да ми ги върнеш.

Играха покер до полунощ и разговаряха предимно за предстоящото пътуване на Мърсър. Майк беше единственият достатъчно трезвен да седне зад волана, затова каза, че ще закара Дребосъка и Пиджън. Той предложи същата услуга и на Хари, но старецът заяви, че ще спи на дивана. Хари живееше само на няколко преки, но нощуваше при Мърсър най-малко веднъж седмично и никога не използваше малките стаи за гости в задната част на къщата.

Останал сирак на дванайсет години и отгледан от баба и дядо, които по-късно починаха, Мърсър нямаше семейство. Ето защо той ценеше приятелството. Баща му също беше минен инженер и заедно с майка му Сиобан бяха загинали по време на един от безбройните бунтове в Централна Африка. Докато Мърсър се готвеше за мисията в Ирак, един военен психолог му бе казал, че ранната загуба е създала у него изострено усещане, че е изоставен, и свръхразвито чувство за лоялност и отговорност. Мърсър беше съгласен с това и знаеше, че макар да ги делят над четири десетилетия, обича Хари повече от всичко друго в живота си.

Обикновено се събуждаше на зазоряване, но сутринта спа един час по-късно. Изкъпа се набързо, облече къси панталони и тениска и слезе да вземе „Вашингтон По-уст“ от стълбите пред къщата. Предишната нощ бе настроил таймера на кафеварката зад бара. Кафето беше гъсто като катран и очите му се насълзиха от парата. Мърсър напълни чашата си и направи по-слабо кафе за Хари.

– Престани да тропаш – изръмжа старецът.

– Не съм аз. Главата ти бучи.

Хари се надигна и огледа стаята. Устните му се свиха, когато усети вкуса на изпитото уиски, на пакета цигари и няколкото пури, които бе изпушил през нощта. Той се закашля силно.

– Да, може би имаш право.

Преди да стане от дивана, Хари нави крачола на панталона си и прикрепил протезата си, а после пхна тънките си ръце в ръкавите на сията си жилетка.

– Винаги съм се питал дали и вкъщи спиш с дрехите – каза Мърсър, наля кафе на приятеля си и добави няколко лъжички захар.

– Само когато се напия.

– Значи всяка нощ.

– Да речем, през повечето нощи и да не говорим повече за това.

Хари отиде в банята, а Мърсър прегледа вестника.

Скандалът в училищно настоятелство във Вашингтон не можа да задържи вниманието му. Тъй като работеше предимно в чужбина, Мърсър се интересуваше повече от международните новини. Той прочете вестта за предстоящия Вселенски събор. Статията беше придружена от снимка на „Императрица на моретата“. Хари се върна, когато Мърсър довършваше друга статия – за немска компания, която се бе съгласила да изплати един милиард и двеста милиона долара репарации на робите, работили във фабриките ѝ през войната.

– Снощи не каза кога ще заминаваш за Гренландия. – Хари седна до Мърсър. Беше се постарал да се избърсне.

– Утре сутринта – отговори Мърсър и му даде кръстословицата от вестника.

Хари прегърби рамене, като чу новината. Той предпочиташе компанията на Мърсър, отколкото да използва дома му. Старецът отпи глътка кафе и запали цигара.

– Знам, че моментът не е много подходящ – добави Мърсър, – но това е възможност, която не мога да подмина.

– Не те обвинявам. Да станеш член на Топографското Дружество сигурно означава адски много за теб.

– Колко от детските мечти се сбъдват? – Въпросът бе зададен сериозно.

– Освен да загубиш девствеността си, не много. – Сбръчканото лице на Хари се разтегли в усмивка. – Радвам се за теб, но не ти завиждам. Как е там по това време на годината?

– Ако искаш, вярвай, но пролетта започва. Юли настъпва, когато ледът около Гренландия се пропуква. Корабът ни вероятно ще бъде

един от първите тази година. Температурата трябва да е над нулата, макар че може да се разразят бури и да спадне драстично за около пет минути.

– Ти си луд.

Мърсър се засмя, но не оспори думите му.

Докато Хари решаваше кръстословицата, Мърсър взе лист хартия и писалка и започна да пише списък на нещата, които щеше да вземе. Обикновено знаеше какво му трябва, но за пръв път щеше да работи в подобни сурови условия и искаше да бъде подготвен.

Час по-късно, когато Хари прелисти останалата част на вестника, Мърсър вече бе записал някои от нещата, от които се нуждаеше. Трябваше да отиде в специализиран магазин за останалите, но по-дребните бяха в дома му. Някои обаче се губеха.

– Хари, виждал ли си тъмните ми очила? Старецът се обърна и му хвърли смразяващ поглед.

Когато заговори, гласът му беше изпълнен с ирония.

– Не си ли спомняш, че ги взех последния път, когато се качвах на Еверест?

– Ще заключа алкохола, докато ме няма, и ще ти забрана да пушиш тук.

– Шегувам се – бързо отстъпи Хари. – Не е необходимо да се държиш гадно. Като си свършиш работата, ще дойдеш ли в „При Дребосъка“? Довечера ще дават две питиета на цена за едно, което означава двойно повече пиене.

– Не. Искам да науча повече за проекта „Леден червей“ и базата Кемп Декейд, която ще отваряме отново.

По време на обяда в дружеството Чарлс Брус бе разказал на Мърсър за самолета на военноморските сили, който се разбил няколко месеца преди базата да бъде затворена. Издирването на катастрофиралия самолет било мащабно и би трябвало да го забележат лесно върху леда, но не била открита и следа. В името на любопитството Мърсър се надяваше да намери нещо по въпроса.

– Както искаш – рече Хари, взе новия си бастун и се приготви да тръгне към дома си. – От „Дълес“ ли ще тръгнеш?

– Да. Ще ме закараш ли?

– Затова попитах.

– Благодаря. Ела по обяд.

Хари излезе, а Мърсър отиде да пазарува. Обмисляйки списъка за покупки и задачите за вечерта, той осъзна, че не е трябвало да остава

един ден повече в Ню Йорк. Но ако забравеше нещо, по всяка вероятност можеше да го купи в Исландия, преди да се качи на „Ньорд“, за да отпътува за Амасалик, Гренландия. Освен това вярваше на Чарлс Брус, че „Геопроучвания“ са екипирани отлично. Сигурно там щяха да се погрижат за него.

Рейкявик, Исландия

Мърсър беше геолог и малкият остров в средата на Атлантическия океан го заинтригува. Образувана преди осемнайсет милиона години от подземни вулкани, които още бяха активни, Исландия бе доказателство за бурната дейност на планетата. Всеки ден ставаха земетресения, а един от множеството вулкани по повърхността ѝ изригваше на всеки две години. Пейзажът бе изпъстрен с невероятни геоложки особености – геотермални извори, древни кратери и скалиста долина, която беше единственото място, където атлантическият хребет пресичаше сушата. За разлика от Исландия Гренландия, огромният ѝ съсед на запад, някога е бил част от Пангея – огромния континент, който се образувал, когато земята е изстивала. Скалите бяха на три и половина милиарда години, мъртви в геоложки аспект.

Но Мърсър не загуби интерес. Исландия беше почти необитаема. Половината от четвъртмилионното население живееше в столицата Рейкявик. Ако не бяха геотермалните електроцентрали, които осигуряваха топла вода за отопление и електричество, жителите щяха да бъдат далеч по-малко. Освен това заради изолираността на острова всичко беше ужасно скъпо.

Международното летище на Рейкявик се намирало в равнина, осяна с радарните кули на американската военна база в съседство. Мърсър мина през въртящата се врата на футуристичния терминал и изведнъж го блъсна студен вятър откъм Северния Атлантически океан. Гълфстрийм, топлото течение край южното крайбрежие на Исландия, затопляше острова само колкото да го направи обитаем. Небето беше оловноси-во и облациите сякаш бяха надвиснали само на неколкостотин метра над земята. Далечен лъч слънчева светлина озаряваше планината в неоновозелено.

Мърсър вдигна ципа на якето си и сложи на главата си бейзболна шапка. Въздухът беше свеж, ухаеше на море и засилваше усещането му за нереалност. Преди осем часа Хари го бе оставил на летище „Дълес“ с обещанието, че няма да кара ягуара, а сега Мърсър беше почти на края на света. Макар че постоянно пътуваше, вълнението, че се намира на непознато място, никога не намаляваше.

Той бе помолил Хари да препраща пощата му в офиса със сателитна връзка, който „Геопроучвания“ щяха да поддържат в Рейкявик, за да

изпращат веднъж седмично писма, пратки и провизии на екипа в Гренландия. Докато преглеждаше двестата електронни съобщения, Мърсър бе попаднал на загадъчна бележка от адвокат в Мюнхен, че са му изпратени някакви документи от името на неназован клиент. Мърсър нямаше представа за какво става, дума и бе изпратил запитване, но не получи отговор, затова помоли стария си приятел да следи за съобщение и да му го препрати.

След пет минути пред летището спря тойота. Едрият пътник смъкна стъклото.

– Доктор Мърсър, да? – Акцентът му беше руски.

– Аз съм Мърсър.

Руснакът отвори вратата и широко се ухили. Беше огромен, по-висок от Мърсър най-малко с трийсет сантиметра, широкоплещест и облечен в анорак. Съдейки по червендалестото му лице, вероятно беше на петдесет и няколко години и изглежда прекарваше повече от времето си на открито, но можеше да е и по-млад.

– Добре дошъл в Исландия. Аз съм Игор Булгарин. Ръката на Мърсър изчезна в грамадната му шепа.

– Приятно ми е. От „Геопроучвания“ ли сте?

– Нет. Те всички са германци. Аз съм от Руската академия на науките, но съм единственият руснак в експедицията. Другите от моята група са от Западна Европа. – Той говореше бързо, сякаш се страхуваше, че потокът на думите му може да пресъхне.

Шофьорът също слезе от тойотата. Той беше на годините на Мърсър и горедол у със същото телосложение. Лицето му изглежда беше вечно намусено и наблюдателните му очи шареха непрекъснато. Мърсър предположи, че двамата не работят заедно. Булгарин се държеше весело като развълнувано кученце, докато русокосият шофьор беше прекалено мълчалив.

– Това е Ернст Нойхаус, шеф на офиса на „Геопроучвания“.

– Приятно ми е да се запознаем – каза Мърсър.

– Добър вечер, доктор Мърсър – отговори Нойхаус и се ръкува с него, без да си направи труда да махне ръкавицата си. Гласът му беше рязък и имаше лек акцент. – Вие пристигате последен от хората на дружеството. Всъщност всички вече са тук с изключение на един човек от групата на Игор.

– Някакъв проблем? – обърна се Мърсър към руснака.

– Чакаме лекарка германка, която изследва стреса, но не е от „Геопроучвания“. Имала е инцидент в родината си и ще се присъедини към

нас в Гренландия.

– Мислех, че всички във вашата група са метеоролози.

– Нет. Трима изследват петната по слънцето, аз търся отломки от метеорити, а доктор Клайн ще се грижи за нас.

– Не съм те питал досега, Игор – прекъсна го Нойхаус, – но защо отиваш в Гренландия да търсиш метеори?

– Метеорите не падат на земята, а метеоритите – поправи го Булгарин. – Търсим по леда по същата причина, поради която полярната мечка е бяла. Бялата мечка не се вижда на белия лед, но черният метеорит се забелязва лесно. Метеоритът в пустинята прилича на всеки друг камък и се намира много трудно.

Мърсър веднага реши, че харесва енергичния въодушевен руснак. Отрицателното му отношение към германеца беше излишно, защото Нойхаус нямаше да ходи в Гренландия.

– Вие ли ще ме закарате до града, момчета?

– Да. Другите чакат в хотела. Много е скучно, затова предложих да дойда с Ернст, за да правя нещо.

Мърсър сложи чантите си в товарното отделение на джипа и се настани на седалката зад Нойхаус.

– Изненадан съм, че Марти Бишоп не е дошъл да ме вземе.

– Той се напи – намръщи се Игор Булгарин. – Снощи научи, че един негов приятел няма да дойде на експедицията. Криза, възникнала в последната минута, го принудила да отложи пътуването си.

– Искаш да кажеш, че само трима ще отваряме Кемп Декейд? – Мърсър мислеше, че четирима е абсурдно малка цифра, но броят им бе намалял още.

– Господин Бишоп вече се погрижи за това – отговори Нойхаус. – „Геопроучвания“ изпраща трийсет души. Уредил е да използва неколцина от нашите работници, ако се наложи. Освен това имаме достатъчно техника и провизии, за да изкараме два месеца.

– Да, вярно е – измърмори Игор. – Четири всъдехода с ремаркета, джип със специални гуми и няколко постройки от готови панели, които ще бъдат разрушени като къщички от карти.

– Как ще закараме всичко това до Кемп Декейд? – попита Мърсър. – Твърде много е за хеликоптер.

Булгарин се обърна, за да погледне Мърсър. Усмивката му излъчваше неизчерпаема енергия.

– Всичко ще бъде транспортирано с дирижабъл от пристанището в Амасалик.

Мърсър възкликна от изненада и Ернст обясни.

– Това е тежкотоварен въздушен кораб, предоставен от „Геопроучвания“. Мисля, че лети едва от няколко месеца.

– Ако искате вярвайте, но знам някои неща за него – каза Мърсър. – Корпусът му може да се огъва и има четири мотора с перки, които могат да завъртат и хоризонтално като на хеликоптер. Подобен е на системите, използвани в морската пехота.

– Този вид е модификация на злополучния дирижабъл с хелий на Франк Пиазеки. – Нойхаус излезе от очертанятия на летището и подкара по шосе 41 към пътя за Рейкявик. – Въздушният кораб ще пренесе превозните средства до Амасалик, откъдето ще ги закарате в лагера. Потажките провизии и съгъваемите постройки ще пристигнат със самолет. Когато отидете на мястото, предният екип ще е приготвил сграда за вас, докато сглобите останалите.

– Струва ми се, че експедицията ще бъде тежка.

Мърсър се интересуваше от въздушни кораби. Те представляваха нещо особено, еволюционно и елегантно в света на авиацията, макар че животът им беше краткотраен. Съвременните материали, изобретени с помощта на компютри, и употребата на незапалим хелий създаваха минимален риск за тези летящи грамади. Искрата на трепетно очакване, която бе пламнала у Мърсър, откакто бе пристигнал, се разпали още повече.

– Вижте. – Игор посочи пътя вдясно, далеч от океанските вълни, разбиващи се в черните вулканични брегове на Исландия. – Води към Синята лагуна, горещ гео-термален извор, използван като минерална баня. Водата се събира в огромно езеро. Много е лековита. Вчера хо-Дих там с неколцина от германците.

– Водата всъщност се оттича от близката трийсет и два мегаватова електроцентрала „Звартзенги“ – обясни Ернст. – Те използват нагрятата от вулканите вода, за да произвеждат електричество. Солеността ѝ е като на морската вода, но има високо съдържание на силициев двуокис, който помага на хората, страдащи от псориазис.

– Бил съм на Синята лагуна – каза Мърсър. Над покритото с лишеи поле от лава, простиращо се до хоризонта, бе надвиснал бял облак от изпаренията от електроцентралата. – Преди няколко години дойдох в Исландия на конференция. Разбрах, че строят нова минерална баня на петстотин метра от електроцентралата.

– Да, да. Много е хубаво – нетърпеливо потвърди Игор. – Трябва да отидем там утре, преди корабът да потегли за Гренландия.

Мърсър поклати глава.

– Съжалявам, но сутринта имам среща. – Той не добави нищо повече и двамата му спътници не проявиха любопитство.

Продължиха да пътуват, без да разговарят. След известно време хълмистите възвишения от лава отстъпиха място на очертания на град. На исландски Рейкявик означава „димящ залив“ – столицата е кръстена на потока, извиращ от геологично активните извори наблизо.

Предградията бяха сравнително нови, в характерен европейски стил. В далечината се извисяваше Холгримскирка – огромна циментова църква с шейсетметрово копие на върха. Местните жители я наричаха „Бетонната катедрала“.

Спретнатият стар град край пристанището представляваше лабиринт от тесни улици, сякаш прокарани напосоки – като че ли великан бе хвърлил на земята шепя слама. По-старите сгради имаха селски облик, а при по-новите имаше белези от различни архитектурни стилове. Нойхаус спря пред хотел „Бьорг“, бяла каменна сграда, която се намиреше срещу малък парк.

– Тук ще пренощувате – съобщи той и изчака Игор да помогне на Мърсър да разговари багажа си. – Аз трябва да се върна в офиса. Утре няма да мога да ви изпратя, затова ви пожелавам успех.

Мърсър слезе от тойотата и постоянният вятър отново го блъсна. Игор Булгарин сякаш изобщо не го усещаше и Мърсър предположи, че руснакът живее в още по-неприятен климат в родината си.

– И в Гренландия ли е толкова лошо времето? – попита той.

Едрият мъж се засмя и преметна на рамо едната чанта.

– Местният вятър се нарича питарак и се привлича от земната гравитация като катабатик в Антарктида. Започва с лек бриз от юг и после настъпва затишие. Имаш десет минути да намериш подслон. След това питарак удря от север с около двеста и четиридесет километра в час. Преди десет години човекът, с когото работех, беше повдигнат от такъв вятър. Открихме го двайсет километра по-нататък. Все едно го бе влачил камион. Дрехите и плътта му бяха смъкнати от тялото от допира с леда.

– Господи!

– Да. – Игор видя безпокойството на Мърсър и отново Се ухили. – Питарак духа предимно през зимата. Не е обичаен по това време на годината, но човек трябва да бъде подготвен.

Макар че наближаваше десет през нощта, навън още беше светло, защото Рейкявик се намиреше само на сто и петдесет мили южно от

Северния полярен кръг. Според биологичния часовник на Мърсър беше четири часа по-рано, но той знаеше, че трябва да се приспособи към промяната във времето, и най-добрият начин да го направи, беше като се помъчи да заспи. Той взе ключа от рецепцията във фойето на хотела, декорирано в стил от трийсетте години на XX век, и се качи с асансьора до стаята си. На закуска щеше да се срещне с екипа от Топографското дружество.

Стаята беше малка, но функционална, и имаше изглед към парка. Топлата вода щеше да бъде безценен лукс в Гренландия, затова Мърсър дълго се къпа, мислейки за срещата сутринта.

Докато проучваше информацията за Кемп Декейд по Интернет, той бе попаднал на стара статия за катастрофирал товарен самолет С-97. Стефансон Розмундер, синът на един от първите хора, изкачили Еверест, бе участвал в спасителната операция. Тогава Розмундер трябва да е бил много млад, затова Мърсър реши, че още е жив. Искаше да разговаря с полярния изследовател за опита му. Сутринта преди полета до Исландия той се бе обадил по телефона на разни хора, опитвайки се да открие Розмундер, и най-после успя да се свърже с възрастната му майка само няколко минути преди Хари да пристигне.

Със забележително ясен глас тя му каза, че синът ѝ е мъртъв от много години. Когато Мърсър обясни къде отива, госпожа Розмундер изяви желание да разговаря с него преди отпътуването му за Гренландия. Тя добави, че всяка сутрин в девет и половина храни птиците край малкото езеро на име Понд в центъра на Рейкявик и попита дали може да се срещнат там. Разбира се, Мърсър се съгласи.

За да не се успи, той поръча да го събудят в шест и после отново в шест и десет и си легна. Не беше уморен и му беше тежко на стомаха от храната, която бе изял в самолета. Не можеше да прогони мислите от съзнанието си и да се отпусне. Отново и отново си припомняше разговора с госпожа Розмундер и реши, че нейният глас го е обезпокоил. Вместо да чуе тъга по покойния ѝ син, както очакваше, беше му се сторило, че е уплашена.

Мрачни сънища направиха съня му неспокоен.

Стана трийсет минути преди първото обаждане за събуждане и се облече. Пристанището не беше далеч. Слънцето отдавна бе изгряло. Мърсър разгледа стоките по витрините на туристическите магазини. Масите и рафтовете бяха отрупани с купища красиви вълнени пуловери, които бяха идеални за подарък на някоя жена, но в момента единствената жена в живота му беше Фей, съпругата на директора на ФБР Дик

Хена. Мърсър и Хена бяха приятели от няколко години и той реши да купи пуловер на Фей след края на експедицията.

На пристанището беше „Ньорд“, корабът на „Геопро-учвания“. Очите на Мърсър се насълзиха от вятъра и лицето му порумения. Снегът по планината отвъд залива сякаш бе позлатен.

„Ньорд“ беше боядисан в червено и бе дълъг шейсет метра. От два-та му комина се издигаше пушек. Палубата откъм кърмата представляваше открито товарно отделение и бе отрупана с техническите съоръжения, които щяха да закарат в Гренландия. Мърсър видя всъдеходите. Кранът, монтиран на релси, минаващи по цялата дължина на кораба, можеше да премести товара, ако е необходимо, и да го разговари на някой негостоприемен бряг. Зад комините се виждаше голяма океанска моторница. На „Ньорд“ имаше и площадка за хеликоптери.

Ако не беше огромната надстройка, където се помещаваха лабораториите и каютите за пътниците, корабът би приличал на нефтена платформа. Датският пролив между Исландия и Гренландия се славеше като коварен, но „Ньорд“ изглеждаше способен да издържи на всички предизвикателства на морето.

Мърсър премръзна, докато се връщаше в хотела. Посрещна го ухане от прясно сварено кафе и от закуските на масата. Боядисаната в бледолилаво трапезария беше пълна с представители на „Геопроучвания“ и членове на другите два екипа, които оживено разговаряха. Мърсър забеляза, че почти всички са с бради. Вероятно условията, при които работят, не им позволяваха да се бръснат. Полярните изследвания привличаха особен вид хора. Игор Булгарин му махна, когато го видя да влиза.

– Закъсня, приятелю – вместо поздрав каза той.

– Ходих на пристанището да видя нашия кораб.

– Чудесен е. Кърмата е укрепена до здравината на метал, за да разбива ледовете. Боя се, че всеки се храни с екипа си. Онзи там на масата в ъгъла е Марти Бишоп. Този до него също е от екипа на дружеството.

– Предполагам, че трябва да напълня чинията си и да отида при тях.

– След няколко минути заминаваме за „Синята лагуна“. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш?

– Да. Благодаря за поканата.

– Добре. Тогава ще се видим на обяд на борда на „Ньорд“.

Мърсър сложи в чинията си яйца, пушена съомга и кифлички и се приближи до масата на дружеството. Единият мъж го погледна подозрително и стана. Беше нисък и възпъльничък, на около петдесет години, кожата му беше бледа като на човек, който не прекарва много време на

открито. Прошарените му коси бяха оредели. Мустаците му бяха добре поддържани и по-тъмни от косата и бяха единственото нещо, което придаваше характер на иначе обикновеното му лице. Мърсър се запита доколко присъствието му там е негова идея и доколко по настояване на баща му.

– Марти Бишоп. Приятно ми е да се запознаем. – Двамата се ръкуваха. Дланта на Бишоп беше гладка като на чиновник. – Чарли Брус каза, че имате страхотна репутация.

– Преувеличава. Хубаво е, че съм в екипа ви – каза Мърсър, наблюдайки, че е подчинен, а не водач.

Бишоп кимна, очевидно доволен, че Мърсър знае кой е шефът.

– Радвам се, че сте с нас. – Той посочи другия мъж на масата, който беше горедолу на неговите години, но с по-сурово изражение. – Това е Айра Ласко от Военноморския флот на Съединените щати.

– Бивш – добави Ласко.

Ръкостискането му беше мечешко и Мърсър предположи, че Ласко никога не се е занимавал с административна работа. На кокалчетата на ръцете му имаше дълбоки белези, а в основата на пръстите – бели мазоли. Беше висок метър деветдесет и пет и жилиав. Ръкавите на памучната му риза бяха навити до лактите и под кожата му изпъкваха възлести мускули и сухожилия. Главата му беше обръсната, веждите черни, а очите кафяви.

– Разбрах, че липсва член на екипа – каза Мърсър, докато седяше.

– Да, Джим Нийланд – отговори Марти и въздъхна. – Трябваше да си вземе отпуск от Националната гвардия, но внезапно бе повикан на работа. Това малко развали настроението ни. Помолих баща ми да отложи експедицията, но той отказа. Не го обвинявам, като имам предвид здравословното му състояние.

– Чарли каза, че е в инвалидна количка.

– Сега лежи вкъщи. Рак. Лекарите не му дават повече от шест месеца.

– Отварянето на Кемп Декейд явно означава много за него.

– Всъщност преди година започна да разказва за службата си във военновъздушните сили. Само за това говореше и когато ме попита дали искам да дойда тук, за да заснема видеофилм, не можах да откажа.

– Правиш страхотни неща за него – сериозно отбеляза Айра и Мърсър кимна.

Марти изглежда не бе разсъждавал за участието си в експедицията от друга гледна точка и се усмихна.

– Да, предполагам, че е така – скромно каза той. – Какво пък, по дяволите! Тази работа ще ме изкара за малко от кабинета и може да се окаже забавна.

– Член ли сте на Топографското дружество? – обърна се Мърсър към Ласко.

– Не, но съм работил за Чарлс Брус. Той ме препоръча на Марти.

– С какво се занимавате?

– Учех сополиви хлапета как да оцеляват при инцидент на борда на подводница. Сега имам гараж за камиони. Задачата ми тук е да се грижа техниката да работи както трябва. Чарли ни каза как си изкарвате прехраната. Защо живеете в помийна яма като Вашингтон, по дяволите?

Мърсър се засмя.

– Първата ми работа, след като завърших минно дело в Колорадо, беше за Американското геоложко дружество. Вашингтон ми хареса и останах. Трябва ми само компютър и лесен достъп до летище. Запознахте ли се с хората от „Геопроучвания“, които ще идват с нас?

Айра огледа помещението и заговори тихо.

– Ръководи ги един истински задник на име Вернер Кьониг. Има куп научни степени и е адски надменен. Брус сигурно ви е казал, че датското правителство го е принудило да ни вземе и да съобрази мисията си с нашата работа, затова не е доволен от присъствието ни.

– Заместничката му е Грета Шмид – ухили се Марти Бишоп. – Страхотна мацка, ако харесвате северни ледени принцеси. Седят през четири маси от нас, до бара.

Мърсър се обърна и веднага забеляза Грета Шмид. Тя се бе навела над масата и подаваше папка на някого. Косите ѝ бяха иззрусени почти до бяло и падаха на раменете. Мърсър виждаше само част от лицето ѝ, но остана с убеждението, че наистина е красива. Кьониг седеше до нея. Той разговаряше с друг събеседник и тропаше по масата с ръка, явно отстояваше своето. Дори от разстояние Мърсър видя, че Кьониг има излъчване на роден водач. Той имаше черна брада и набръчкано лице, макар че сигурно не беше на повече от петдесет години. Очите му бяха сини и студени, досущ шлифован аквамарин.

– Дори не си го помисляйте – каза Бишоп, който неправилно бе изтълкувал интереса на Мърсър. – Преди два дни се опитах да побърбя с нея. Ледена е като айсберг.

Мърсър прикри усмивката си. Забавляваше се, когато мъж като Марти Бишоп решаваше, че някоя жена е ледена, щом е отблъснала опита му за сближаване. Кожата на безименния пръст на лявата ръка на

Марти беше по-бяла там, където доскоро бе носил венчален пръстен. Отварянето на старата военна база на баща му очевидно не беше единствената посока в намеренията му.

Те разговаряха по време на цялата дълга закуска, изграждайки разбирателството, което щеше да ги крепи през идните седмици. Макар че бяха четиридесет души, Мърсър от опит знаеше, че груповата динамика бързо се разпада, когато бъдат изолирани от останалия свят. Той не се притесняваше за себе си, нито за Айра Ласко, защото изолацията не беше нищо ново за подводничаря, но изпитваше опасения за Марти. Характерът рядко личеше по външността, но той имаше чувството, че Бишоп има някаква скрита слабост. Подозираше, че бащата на Марти също е забелязал това и целта на пътуването е по-скоро да помогне на сина му да намери онова, което му липсва, отколкото да снима отдавна изоставената военновъздушна база.

Закуската приключи в девет. Всички се прибраха в стаите си, за да пригответ багажа си. Мърсър не знаеше колко време ще говори с Елизибет Розмундер, затова помоли Айра Ласко да закара багажа му на „Ньорд“.

Той стоеше пред хотела и разучаваше малка карта на града, за да се ориентира, когато го повика женски глас.

– От Топографското дружество ли сте? – Гласът беше гърлен и с немски акцент.

Без да поглежда, Мърсър разбра, че това е Грета Шмид.

– Да. – Обърна се и се приближи до нея. Тя беше висока колкото него и с почти толкова широки рамене. Косите ѝ бяха сресани назад. Беше си сложила твърде много червило и устните ѝ изглеждаха прекалено дебели, сякаш бяха подути. Не беше толкова привлекателна, колкото на пръв поглед. В очите ѝ липсваха съсредоточеност и дълбочина, което показваше, че зад фасадата няма нищо. – Аз съм Филип Мърсър.

– Аз съм Грета Шмид – представи се тя, но не протегна ръка. – Няма да търпя начина, по който ме гледахте на закуска. Имате същите лоши обноски като господин Бишоп.

Мърсър прие обвинението като незаслужен шамар. Като повечето мъже, много пъти го бяха хващали да се заглежда по жени. Но за разлика от Марти Бишоп Мърсър никога не прекриваше границата между възхищението и осъществяването на намеренията.

– Погрешно сте изтълкували интереса ми, госпожице Шмид. Помолих Марти Бишоп да ми покаже водачите на екипа на „Геопрочувания“. Искях да се уверя, че не поверявам живота си в ръцете на

некомпетентни хора.

Погледът ѝ стана още по-суров. Мърсър беше сигурен, че тя е наясно в деветдесет процента от случаите за онова, което мислят хората, когато я видят, и разбираше гнева ѝ. Обезпокои го обаче фактът, че Грета Шмид очевидно изпитваше удоволствие от този гняв и дори се нуждаеше от него. По изражението ѝ видя, че ѝ харесва как външността ѝ дава сила да заплашва другите.

– А ние компетентни ли сме? – обидено попита тя.

– Не преценявам хората от пръв поглед. Но когато сутринта видях кораба ви, се почувствах в безопасност с „Геопроучвания“.

Тя се вторачи в него с неразгадаемо изражение, после се обърна и влезе в хотела. Мърсър продължи да разглежда картата. Нямаше намерение да си създава врагове толкова бързо, но от друга страна, не бе направил нищо, за да предизвика спречкването.

Езерото Понд беше само на две преки зад хотел „Бьорг“, скрито от погледа на Мърсър от сградата на Градския съвет. Беше обградено от постройките от три страни и разположено от мост за автомобили. Във водата плаваха патици и гъски. Езерото очевидно беше любимо място на възрастни хора, които хранеха птиците, и на млади майки с деца.

Мърсър огледа тълпата и видя няколко жени. Всяка от тях можеше да е Елизебет Розмундер, но само една му обърна внимание. Тя беше дребна и облечена в дълго сиво палто. Косите ѝ бяха скрити под вълнена шапка. Жената седеше на пейка досами водата и хвърляше храна на ято патици. Имаше скандинавски черти като повечето местни жители, но кожата ѝ беше сбръчкана. Очите ѝ бяха сини и ясни като на Хари Уайт. Мърсър предположи, че двамата са на една и съща възраст.

– Госпожа Розмундер? – попита той и се приближи до нея. В краката ѝ имаше трохи, неизкълвани от птиците.

– Да, аз съм – отговори възрастната дама и му направи знак да седне до нея. – Вие ли сте човекът, който ми са обади вчера? Доктор Мърсър?

– Да, Филип Мърсър. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с мен.

– Доктор Мърсър, аз исках да говоря с вас – напомни му тя на отличен английски.

Той не си спомняше да ѝ е казвал титлата си, но не беше сигурен.

– Точно така. Споменахте, че искате да ми кажете нещо.

– Да. Искам и да ви покажа нещо.

Мърсър вече не изпитваше усещането, че госпожа розмундер се

страхува. Изглеждаше почти спокойна.

Той изчака мълчаливо, докато тя хвърли шепа трохи на патиците.

– За правителството ли работите, господин Мърсър?

– Не, госпожо. Както ви казах по телефона, участвам в научна експедиция, която заминава за Гренландия. Правех проучвания за пътуването и попаднах на историята за катастрофирания самолет и как синът ви е участвал в спасителната операция. Тъй като инцидентът е станал близо до мястото, където отивам, реших да говоря с него за условията там.

– Източното крайбрежие на Гренландия е загадка за повечето хора. Там има няколко местни селища и датчаните не ги финансират достатъчно. Стефансон отиде да търси самолета в район, където не ходят дори местните инуити. Постъпвате разумно, като сте решили да разговаряте с човек, който е бил там.

Мърсър не каза нищо.

– Не си спомням точната дата, но беше някъде по средата на август 1953 година. Обади се на съпруга ми от американската военна база в Кефлавик. Казаха му за катастрофирал самолет и че им трябват водачи, които познават Гренландия. Той наскоро се бе върнал от поредния неуспешен опит да изкачи Еверест и не беше в състояние да се опита да направи нещо, което изисква толкова големи усилия. Но синът ни, който тогава беше двайсетгодишен, но вече полярен експерт като баща си, се съгласи да отиде. Вашето правителство предложи нечувана награда. Стефансон отсъства две седмици. Както вероятно сте разбрал от статията, те търсиха самолета с шейни с кучешки впрягове, пеша и с друг самолет, но не го намериха.

– Ходиха ли на място на име Кемп Декейд? Тя го погледна изпитателно.

– Чували сте за него?

– Част от мисията ми е да отворя отново базата. – Мърсър предчувстваше, че новината няма да я зарадва.

– Знаете ли какво представлява базата?

– Експеримент да се построи град под ледовете. Да се провери дали подобно място може да бъде обитаемо.

Госпожа Розмундер поклати глава, сякаш отговорът му беше грешен.

– Защо вашето правителство би искало да знае дали е възможно подобно нещо? Задавал ли сте си този въпрос?

Мърсър не бе и помислял за това и фактът му се стори странен.

– А вие знаете ли защо?

– Не, но искам да ви покажа нещо – отговори тя, но не помръдна. Седеше неподвижно, мислите ѝ явно бяха на друго място, вероятно при покойния ѝ син. – Кемп Декейд беше забранена зона за участниците в спасителната операция. Не трябваше дори да знаят, че базата е там, макар че веднъж са прелетели над нея. Стефансон ми каза, че попитал за Кемп Декейд. Военният пилот отговорил, че не е видял нищо.

– Това е било в разгара на студената война. – Мърсър изпита потребност да обясни параноята на нацията си. – Моето правителство смяташе, че всичко трябва да бъде класифицирано като свръхсекретно. Като се замисля сега, от дистанцията на времето, много от нещата, които направиха, бяха комични.

Госпожа Розмундер потрепери. Мърсър нямаше представа защо думите му предизвикаха такава реакция. Тя бръкна в чантата си, извади черно-бяла фотография и му я даде. Снимката показваше красив млад мъж, с къдрави руси коси, облечен в дебело поло. Той се усмихваше към обектива с увереността, присъща на младостта.

– Това е Стефансон два месеца преди да замине за Гренландия – каза Елизебет Розмундер, взе снимката, вторачи се в нея и после му даде друга.

Втората фотография беше на мършав като скелет болен човек. Чаршафите бяха вдигнати до брадичката му, затова се виждаше само огромната му глава. Кокалестите му рамене ясно се очертаваха под завивките. Онова, което го погубваше, бе направило лицето му безизразно. Очите бяха хлътнали, а по черепа имаше само няколко косъма. Кожата беше осяяна с тъмни петна. Мъжът приличаше на жертвите от холокоста.

Госпожа Розмундер протегна ръка и взе снимката от Мърсър. Този път не я погледна и я сложи обратно в коженото си портмоне. Мърсър мълчаливо зачака обяснение.

– Това беше Стефансон шест месеца след завръщането му. Умря два дни след като медицинската сестра направи тази снимка. Не исках нищо да ми напомня какво се е случило с него, но въпреки това съм ѝ благодарна, че ми я даде. – Очите ѝ се напълниха със сълзи и гласът ѝ потрепери. – Лекарите ми казаха, че е много агресивна форма на рак. Сигурно е бил болен от известно време, но заболяването се проявило през последните месеци.

– Но вие не повярвахте, нали?

– Трябва да е било рак. Но не вярвам, че е бил болен, преди да отиде да търси онзи самолет.

Тя говореше с абсолютна убеденост, но вероятно се заблуждаваше, че нещо друго, освен жестоката съдба, ѝ е отнело сина. Вестниците бяха пълни с разкази за привидно здрави хора, които умираха от рак, чиито симптоми са се проявили едва накрая.

Елизебет Розмундер се обърна към Мърсър, погледна го и сложи тънките си крехки пръсти на ръката му.

– Не е нужно да ми вярвате, доктор Мърсър. Отдавна съм се отказала от опитите си да убедя хората, че в Гренландия има нещо, което уби моя Стефансон. Нашето правителство и вашите военни не провериха какво става и аз не позволих на съпруга си да отиде там. Сигурна съм, че синът ми е бил изложен на въздействието на някакво токсично вещество или на радиация и това е причината за заболяването му. Смятам, че е свързано с Кемп Декейд. Нямам доказателства, нито основание да го допускам. Доколкото знам, нито един американец, служил там, не се е разболял от подобно нещо. Исках само да знаете за подозренията на една стара жена, която е загубила сина си в същия район, където отивате. Съвестта ме задължава да ви предупредя.

Тя се обърна и хвърли още една шепа трохи на патиците.

Мърсър разбра, че Елизебет Розмундер няма какво повече да му каже, и стана.

– Благодаря ви, че споделихте това с мен, госпожо Розмундер. Дадохте ми повод за размисъл.

Тя го погледна и се усмихна тъжно.

– Вие сте по-голям от Стефансон, но много ми напомняте за него. Не на външен вид. Красавец сте като него. Говоря за духа ви. И двамата вярвате в способностите си. Вярно е. Уви, увереността не спаси сина ми, но вероятно истината можеше да го направи. Исках да знаете истината или поне онова, което аз знам.

Мърсър стисна ръката ѝ.

– Съжалявам за сина ви.

Той се обгърна, за да тръгне, но Елизебет Розмундер го спря още веднъж.

– Доктор Мърсър, три седмици след самолетната катастрофа и неуспешната спасителна операция Кемп Декейд бе изоставен. Вашите военни не демонтираха базата и не я изнесоха, а я оставиха в Гренландия, за да я покрийт ледовете и снегът. Не обясниха защо. Мисля, че е грешка да я отваряте отново.

Мърсър разбра защо бе доловил страх в гласа ѝ, когато разговаряха по телефона. Обезпокоен повече, отколкото искаше да признае, той

остави Елизебет Розмундер на спомените ѝ и патиците. Докато вървеше към хотела, го обзеха подозрения и опасения. В историята ѝ имаше нещо сериозно, макар че госпожа Розмундер не можеше да представи доказателства.

Като имаше предвид какви са били времената, Мърсър не се съмняваше, че американското правителство е извършвало някакви експерименти в Кемп Декейд. Базата беше изолирана и представляваше идеално място за изпитания на химични или биологични оръжия. Кемп Декейд бе захранвана от малък реактор, затова Мърсър отхвърли идеята за ядрени опити или инцидент, защото сеизмографите биха регистрирали и най-незначителната атомна детонация. Дори оттам да бе излязло нещо, районът около базата се смяташе за безопасен поради изминалото време и действието на природните стихии, иначе Топографското дружество не би получило разрешение от военните да отвори отново Кемп Декейд.

Мърсър погледна часовника си. „Ньорд“ заминаваше след час. Ако побързаше, щеше да му остане време да се отбие на още две места. Едното беше магазин за алкохол. Въпреки забраната на „Геопроучвания“ да се внася алкохол в лагера в Гренландия той бе купил бутилка бренди от безмитния магазин на летището, а щом щеше да прекара три седмици с членовете на експедицията, му трябваше поне още една. Идеята за второто посещение дойде в резултат на подозренията му след разговора с госпожа Розмундер. Кариерата му се основаваше на риска и трябваше да вземе мерки срещу евентуални опасности. Безпокойството му толкова нарасна, че той тръгна към второто място, преди да намери алкохол – ход, който би изумил Хари Уайт или всеки друг, който го познаваше.

Хамбург, Германия

Клаус Рейдер седеше непривично мълчалив в залата за конференции. Дишането му едва се долавяше, мигаше на дълги равни интервали. Телефонът до лакътя му извънтя и ръката му се плъзна в изящно движение, за да вдигне слушалката. Рейдер бе останал неподвижен повече от час.

– Да, Кара?

– Членовете на съвета са тук, хер Рейдер. Да ги поканя ли да влязат?

– Моля. – Той натисна копче на вграденото в дървената маса табло и тежките завеси на големите прозорци с цветни стъкла се затвориха, закривайки гледката към река Алстер.

Секретарката отвори вратата и застана встрани, за да минат шестимата членове на съвета, които Рейдер бе извикал. Той не им обърна внимание, докато заемаха местата си.

– Кара, Гюнтер Рат върна ли се?

– Пристигна от Париж преди около час.

– Каж ми, че искам да го видя веднага щом приключим тук.

– Добре, хер Рейдер.

Тя излезе и затвори вратата. Рейдер се обърна към гостите. В отсрещния край на масата седеше Конрад Ебелхард, седемдесетгодишният председател на съвета. До него беше Ана Кол, дъщеря и единствена роднина на основателя на компанията Фолкер Кол, чийто портрет ги гледаше от стената зад Ебелхард. Другите бяха почти без значение за Рейдер. Те бяха богати и влиятелни, но получаваша заповедите си от Конрад и Ана.

– Добър ден, господа. Добър ден, Ана.

– Как си, Клаус? – попита възрастната Ана Кол. – Как са Ева и децата?

– Заведе ги във вилата в Бавария за лятото. – В гласа му прозвуча нотка на самота. – Момчетата очакваха с нетърпение ваканцията.

– Ще отидеш ли при тях?

– Смятам да ги посетя за почивните дни следващия уикенд.

Той си наля вода от гарафата и я изпи бавно, за да ѝ попречи да му задава повече лични въпроси. После скръсти ръце на гърдите си и зачака Ана да разпита останалите за живота им. Той не се заблуждаваше от

интереса ѝ. Ана Кол беше корава и безкомпромисна като мъжете около масата, вероятно с изключение на самия него, и държеше на членовете на съвета. Старата мома нямаше нищо друго на света, освен компанията, която носеше нейното име.

– Видях отчета за тримесечието – каза Конрад Ебелхард, за да сложи край на ленивото бърбене. Той беше едър, с голям корем и огромна глава и говореше отмерено като пруски офицер. – Основният ни резерв е малък и не ми харесва, че сме толкова зависими, подписвайки договора за авиационна радиоелектроника за „Еврофай-тър“. Ако тази сделка се провали, ще бъдем уязвими.

– До обявяването кой ще снабдява „Еврофайтър“ със следващото поколение компютри остава един месец, но ни увериха, че ще ги прави подразделението за електроника на „Кол“ – каза Рейдер по такъв начин, че Ебелхард не знаеше още какво да попита. Членовете на съвета едва ли щяха да искат да знаят какво бе направил председателят им, за да осигури договора за няколко милиарда марки.

– Това означава ли, че можем да забравим за опита на французите да предложат по-добра оферта? – попита главният юридически съветник Райнхард Вюрмбах.

– Тяхната оферта е с трийсет процента по-висока от нашата – отговори Рейдер. – Ще увеличи предложената от нас цена, за да намалее разликата на десет процента. Ще получим договора и ще изстискаме още двеста милиона марки от НАТО.

– На хер Рат и пътуването му до Париж ли трябва да благодарим за тази информация?

Рейдер си позволи леко да се усмихне. Знаеше какво се очаква от него.

– Директорът по специалните проекти изигра важна роля, за да разберем каква сума предлагат французите.

– Надявам се, че не е било твърде незаконно. – Юристът намекваше за индустриален шпионаж.

Президентът на „Кол АГ“ не каза нищо. В отдадеността му към фискалната мощ на компанията малко неща бяха извън неговата компетентност и той нямаше намерение да си прави шеги с деловите си методи. Неловкото Мълчание продължи десет секунди. Вюрмбах махна очилата си, за да избегне погледа на Рейдер, но не можа да прикрие огорчението си от човека, когото финансовите списания наричаха Uberkind, Супермомче.

Когато преди осемнайсет месеца предишният президент на „Кол

АГ“ обяви решението си да се оттегли, Райнхард Вюрмбах работи неуморно, за да стане негов приемник. Това щеше да бъде наградата за двацет и пет годишната му вяност. Но Ана и Конрад го подминаха и предпочетоха Рейдер, външен човек, който бе натрупал богатство, като купуваше незначителни компании в бившата Източна Германия и ги превръщаше в печеливши за рекордно време. Унижението да докладва на този красив четиридесетгодишен натрапник беше нещо, с което Вюрмбах не можеше да се примири. Но също така не можеше да намери грешка в растежа на „Кол АГ“, една от петдесетте най-големи компании в Европа, по време на краткото управление на Рейдер.

– Всички вие знаете защо искам да ви видя днес – наруши мълчанието Рейдер. Шестимата присъстващи членове представляваха ядрото на съвета и държаха шейсет процента от акциите на компанията. Заедно те бяха „Кол АГ“. – Съзнавате, че сме най-голямата компания в Германия, която още не сътрудничи с Комитета по помирението, търсещ финансова компенсация за оцелелите от холокоста и семействата им. Освен това знаете, че натискът да предадем нашата документация за дейността на компанията по време на войната се засилва. Докато протакахме нещата, общественото мнение, което беше противоречиво, се отдръпна от нашата компания и продуктите ни. Потайността ни оказа непреднамерен ефект и жестоко опетни репутацията ни. Въпреки петдесетпроцентното увеличение на рекламата и маркетинга продажбите намаляха в почти всяко направление и най-много в машиностроителния ни бизнес. Няма желаещи да работят с нас, докато не излезем от сянката на наследството ни.

– Идеята да не сътрудним на Комитета по помирението беше твоя – каза Вюрмбах и другите кимнаха. – Ти си виновен за загубите.

Избликът не оказа въздействие върху Рейдер.

– Продължавам да подкрепям решението си. Няма да подложя „Кол“ на съдебни дела за милиарди марки, докато не разбере всичко, което компанията е правила преди и по време на войната. Ето защо ми е необходимо време да проуча архивите.

– Неизбежно е да платим нещо – заяви Вюрмбах. – Преди войната „Кол“ е била малка металургична компания със стотина работници. Разширяването ни се дължи изцяло на договорите с военните и правителството от нацисткия режим. Сдобихме се с печалба също като „Сименс“, „И. Г. Фарбен“, „Фолксваген“ и всички останали.

– А след войната представлявахме куп бомбардирани фабрики и разрушени съоръжения – монотонно добави Рейдер. – Печалбата ни

през войната бе похарчена. Въпреки доказателствата за противното мнозина мислят, че сме същата компания като преди войната и трябва да понесем своята отговорност. Искам да знам пълния размер на вината ни и следователно каква е отговорността ни. Пускането на неколкостотин милиона марки в общественото канче е много по-различно от безброй съдебни дела на стойност милиарди.

Той погледна Ебелхард и Ана Кол.

– Мениджърските ми умения да рискувам ви привлякоха към мен. Знаехте, че ще дойде ден за разплата, и ме наехте за да ви пазя.

Ана не отрече това.

– Въпросът е дали ще успееш?

– Да. От дванайсет месеца градя стратегия да сведем до минимум сумата, която трябва да платим. Изчислих, че двеста милиона марки няма да попречат на дългосрочния ни растеж, докато в същото време удовлетворим комитета.

В стаята се разнесоха въздишки и шепот.

– Стигнах до тази цифра след много изтощително проучване – продължи Рейдер. – Това е минималната сума, с която можем да се измъкнем.

– Пригответе ли си документни за тази сума, които Можем да им дадем? – попита Конрад Ебелхард.

– Всичко е готово. Поръчах на Гюнтер Рат и екипа му Да съберат сто хиляди страници кореспонденция, ордери и така нататък. Всички материали са оригинални и внимателно редактирани и комитетът ще реши, че сме длъжни да платим около четвърт милиард марки репарации.

– Преди малко каза двеста милиона.

– Ще преговаряме и ще се споразумеем за тази цифра, след като те оповестят публично откритията си. Ще се усъмнят, ако не го сторим.

– Каква част от дейността си през войната крием от тях? – попита Ана.

– Малка. Вярно, „Кол“ е натрупала печалба от робски труд в няколко фабрики, но тази практика не е била толкова широко разпространена, колкото в много други компании. Ако не беше един специфичен проект, нямаше да има проблем да разкрия всичко на комитета. – Рейдер забеляза, че Конрад и Ана се спогледаха. Дори видя как устните й безмълвно промълвиха думата „Пандора“.

Той млъкна, за да види дали Конрад ще освободи останалите членове на съвета, и не се изненада, когато председателят го направи.

– Господа – каза Ебелхард, – бихте ли ни извинили за няколко

минути, ако обичате? Ана и аз трябва да поговорим насаме с Клаус.

Вюрмбах хвърли на Рейдер убийствен поглед и поведе останалите трима към вратата. Когато излязоха, първа заговори Ана.

– Баща ми умишлено ме изолираше от проекта Пандора, Клаус, и аз те моля да ми окажеш същото благоволение. Моля те, не споменавай подробности в мое присъствие.

– Не вярвам, че Фолкер е оставил архиви, дори бегло свързани с проекта. – Лицето на Ебелхард се зачерви от зле прикрит гняв. – Проклет глупак!

– Конрад! Той беше мой баща.

– Ана, прочетох само в общи линии онова, за което става дума – казва Рейдер, опитвайки се да не издаде паниката, която го бе обзела. – Дори тази малка част беше потресаваща. Онези материали е трябвало да бъдат унищожени преди десетилетия. Преди всичко не е трябвало да бъдат записвани, за Бога!

– Не можем да поправим минали грешки. – Ебелхард се наведе напред и се вторачи изпитателно в Рейдер.

– Но можем да ги погребем. Всички документи, свързващи „Кол“ с проекта Пандора, са изгорени, но мисля, че това не е достатъчно – каза Рейдер.

– Какво предлагаш?

– Уредих самото място да бъде заличено от лицето на земята и всички веществени доказателства – унищожени.

– Откъде знаеш, че като се върнем там, няма сами да издадем тайната? Мястото е много отдалечено и е останало неоткрито от шейсет години.

– Управленски риск. Може и да изгорим доказателствата, но това не означава, че няма никакъв дневник, написан от участник в проекта. Може да стои на някой мухлясал таван и да чака да гръмне като бомба. Ветераните от войната сега са седемдесетосемдесетгодишни. Не можем да рискуваме членовете на семействата им да открият подобен писмен документ, когато преровят вещите на бащите си. Криейки Пандора от Комитета по помириенето, трябва да се уверим, че дори да бъде открит подобен дневник, там няма да има доказателства в подкрепа на разказа. Щом унищожим обекта, всички връзки с „Кол“ ще бъдат прекъснати.

Конрад все още не беше убеден.

– Ще излъжем Комитета по помириенето, за да скрием едно отвратително престъпление, и ще трябва да се погрижим тази лъжа да не бъде разкрита. Ако светът научи за Пандора и нашето участие в проекта,

фалитът на „Кол“ ще бъде последното, за което ще се притесняваме. Ще имат пълното право да подадат криминални обвинения срещу нас.

– Толкова ли е ужасяващ този проект? – изпъшка Ана.

– По-ужасяващ, отколкото можеш да си представиш – отговори Конрад и стисна ръката ѝ.

– Мога да се справя с това – заяви Рейдер. – Налага се. Дължим милиарди за репарации и ако хората научат какво всъщност се е случило през войната, компанията Ще загуби клиентите си. Алтернативата пред потулване то на проекта и изплащането на двеста милиона е да се простим с всичко. Нашите десет хиляди служители ще останат без работа. Акционерите ни ще фалират. Ударните вълни от рухването на „Кол“ ще нанесат сериозни щети на германската икономика.

– Не е честно! – възмути се Ана. – Защо трябва да бъдем принудени да плащаме за греховете на бащите си? Бях ученичка, когато войната свърши. Никога не съм превръщала в роб. Никога не съм изпращала в газова камера. Не съм направила нищо лошо. В компанията не е останал нито един човек от онези дни.

– С изключение на няколко възрастни дами и тогавашните акционери са покойници – добави Конрад.

– Никой от нас не е виновен – сприхаво заяви Ана.

– Преценено е, че всички сме виновни, Ана – каза Рейдер. – А мислите ли как се чувствам аз? Нямам нищо общо с войната. Родителите ми са проходили през четиридесет и пета.

Когато назначиха Рейдер, Конрад и Ана го уведомиха, че „Кол“ ще трябва да договори споразумение с Комитета по помирението, но не му разказаха подробности за замесването на компанията с нацистите. Всъщност скриха проекта Пандора от него, като с право се страхуваха, че ако разбере, няма да се присъедини към тях. Славата му на безмилостен в света на бизнеса беше напълно заслужена, но онова, което бе прочел в архивите, далеч надхвърляше границите на възмутително престъпление. Рейдер съзнаваше, че е отишъл твърде далеч, за да ги напусне сега. Това беше въпрос на гордост. На честолюбие. Той беше еднакво обезпокоен от разкритията си за „Кол“ и как лесно го бяха манипулирали. Рейдер щеше да проучи тези обстоятелства, след като измъкнеше компанията от настъпилата криза.

– Какви мерки предприемаш, за да бъде унищожено мястото? – неочаквано попита Конрад Ебелхард. – И откъде си сигурен, че ще бъдат успешни?

– Мисля, че не е необходимо да знаете подробности, но ви

уверявам, че освен заличаването на доказателствата за вината на „Кол“, няма да направим нищо незаконно.

– И никой няма да пострада?

– Не, нищо подобно няма да се случи. – Рейдер се изсмия язвително. – Тактиката ми отхвърли употребата на физическо насилие преди много години. С изключение на някои незначителни засечки, планът ми всъщност се приближава към финалната фаза. Повдигам този въпрос, защото сега е моментът да решим проблема веднъж завинаги и да излезем „на чисто“, както казват американците. Вече са похарчени трийсет милиона марки, за да се докарат нещата до този етап. Загубата е малка в сравнение с онова, което би се случило, ако кажем за Пандора на Комитета по помирението. Тази алтернатива обаче още е отворена. Мога да отменя унищожаването на обекта.

Той се облегна назад на стола и прокара пръсти по русите си коси. Рейдер заобикаляше морала на онова, което правеха, превръщайки го в чисто финансово решение, и беше убеден, че Ана и Конрад ще се съгласят с плана му. И той не беше щастлив от положението, но бе успял да потисне чувствата си и да направи правилния избор. Освен това имаше няколко месеца, за да заглуши гласа на съвестта си.

– Направи го! – извика Ана, сякаш слушаше ожесточен спор в съзнанието си и искаше да му сложи край. Тя не погледна Конрад, когато продължи да говори, потвърждавайки интуитивната преценка на Рейдер, че Ана Кол е истинската сила в компанията. – Унищожете връзката ни с проекта. Няма да позволя нещо да навреди на „Кол“.

– Сигурна ли си, Ана? – попита Ебелхард. – Хазартът е опасно нещо.

– Убедена съм, че Клаус има право. Зачичаването на връзката ни с Пандора е единственият шанс, който имаме, за да се спасим от финансов крах. Ти даде ясно да се разбере, че ако комитетът научи за това, с нас е свършено. Трябва да се погрижим да не разберат.

– Добре. – Рейдер кимна. – Ще бъде направено.

Датският пролив

Вълната се разби в носа на „Ньорд“ като торпедо и предизвика експлозия от бяла пяна, която изпръска предните прозорци и се разля по палубата. Корабът пропадна в образувалата се бразда и после отново се издигна на следващия гребен.

Мърсър надникна през блещукащата вода, стичаща се по бронираното стъкло на каюткомпанията. До него беше Айра Ласко. Гледката се проясни и той видя, че морето е спокойно.

– Откъде се появи онази огромна вълна?

– Майката Природа ни напомня да не се отпусваме – провлачено отговори Ласко. – Заради такива вълни станах подводничар. След два-сет и две години във Военноморския флот колкото и да е бурно морето, не ми става лошо.

Те отместиха погледи от прозореца. Марти Бишоп седеше на една маса с Игор Булгарин и немски Метеорулог на име Ервин Пул. Германецът беше на четиридесет и няколко години, но изглеждаше по-възрастен, защото беше твърде висок и прегърбен. Косата му бе оредяла, прошарена и нечиста. На големия му нос висяха очила с дебели стъкла. Позата и чертите му напомняха за хищник и мрачното му изражение не разсейваше тази представа.

Останалите маси в ярко осветената каюткомпания бяха заети от хората на „Геопроучвания“ и членове на екипажа, които не бяха на смяна. Грета Шмид и Вернер Кьониг седяха на първата маса. Разделението между екипите по време на закуската изглежда щеше да се запази още известно време. По време на обяда и на лекцията на Кьониг следобед никой освен Игор и хората му не се приближи до екипа на Марти Бишоп. Мърсър забеляза, че екипажът на „Ньорд“ не общува много с тях. Радистите, които идваха да съобщят нещо, отиваха право при Кьониг и го караха той да предаде думите им на останалите. Това беше странно. Завистта между учените не беше нещо ново за Мърсър, но тази продължаваща потайност започваше да става смешна.

– Когато Съветския съюз още съществуваше – Игор продължи да разказва историята, която бе започнал преди вълната да разтърси „Ньорд“ и да изтръгне въздишки от пътниците, – бях на изследователски кораб, много по-голям от този. Експедицията беше международна. На борда имаше дузина френски учени. Не само че ни забраниха да

говорим с тях, освен ако в помещението не присъства наблюдател от КГБ, но и трябваше да докладваме всичко, което сме чули, докато минаваме по коридорите. Знам какво изпитваха французите. В науката няма място за самолюбие и тайни. Учените трябва да бъдат единни.

Мърсър кимна.

– Хубава идея, Игор, но знаеш, че учените са като деца и са едни от най-отмъстителните хора в света.

– Да – засмя се руснакът. – След експедицията установихме, че французите са откраднали голяма част от екипировката и всичките ни данни.

– А ти какво си правил на онзи кораб? – попита Айра Ласко и отпи глътка кафе. – Мислех, че си астроном и търсиш парчета от космически камъни.

– Бях метеоролог като Ервин, но се отказах от атмосферните условия и се залових с планетарна геология.

Мърсър повдигна вежди в недоумение.

– Търсиш големия метеорит, който ще ни унищожи, както е станало с динозаврите?

– Ако това се случи, искам да ме предупредят доста време предварително. Трябва да се срещна с много жени, преди животът ми да свърши. – Игор се засмя на собствената си шега.

– Кажете ми, Мърсър – рече Марти, сменяйки темата, как действат химикалите? Чарли каза, че си експерт По този въпрос.

– Ще трябва да копаем до фирна, едрозърнестия плътен сняг на границата на вечните ледове, и после ще работим с „горещите скали“. След като уплътним шахтата с пластмасов ръкав, за да не пада снегът, ще смеся химикалите. Номерът е да разпределим „горещите скали“ така, че ледът да се разтопи равномерно. Прикрепените към долната част на ръкава тежести ще ги притискат към леда и ще задържат в тунела разтопената вода, а помпите ще я изхвърлят. Докато химикалите се разтварят и губят силата си, ще се погрижим шахтата да бъде пресушена и после ще повторим процеса.

– Защо не използваме гореща вода, за да разтопим леда?

– Това се контролира твърде трудно. Ако няма достатъчно помпи, ще се получи голяма конусовидна дупка, която ще бъде толкова широка в основата си, че ще се срути. Освен това, ако използваме нагревател за затопяне на водата, окачен на кабел, ще ни трябва огромно количество гориво, за да пробием шахта на каквато и да е дълбочина. Тъй като Кемп Декейд е само на десетина метра под леда, химичната топлина е

най-ефикасната. Трябва ни само една помпа и химикалите. Преброих двайсет варела на борда и това е повече от достатъчно.

– И мислиш, че ние тримата ще се справим? – попита Айра.

– Четирима щеше да е по-добре. Няма да е лошо, ако можем да вземем някой от „Геопроучвания“ – отговори Мърсър и погледна над рамото на Марти към Вернер Кьониг, който се приближаваше към тях.

Погледите им се срещнаха. Кьониг се усмихна широко и протегна ръка.

– Вие трябва да сте Мърсър. Вили Хаас ми каза да ви поздравя и да ви напомня, че следващия път, когато отидете в Хамбург, вие ще черпите на вечеря.

Мърсър се засмя. Беше напълно неподготвен за отличния английски и приятелския поздрав на германеца.

– Предайте на Вили, че вечерята в „Макдоналдс“, на която ме заведе, не се брои за истинска храна. – Той стисна ръката на Кьониг. – Откъде го познавате?

Вили Хаас беше геолог и работеше в немски минногеоложки концерн, който преди няколко години бе наел Мърсър като консултант. Двамата се виждаха веднъж в годината, обикновено на професионални конференции.

– Приятели сме от университета – обясни Вернер. – Каза ми, че сте спестил цяло състояние на компанията му, когато сте работил за тях. Убеден е, че сте продал душата си на дявола срещу знания по геология.

– Изтъргувах душата си, за да не страдам от махмурлук – пошегува се Мърсър.

– Може, стига да има ефект – усмихна се Вернер. – Радвам се, че сте с нас. Повърхността на Гренландия е покрита с няколко километра лед, затова няма да можете да направите много изследвания, но се обзалагам, че уменията ви ще са от полза. Всъщност когато пуснем сондата, ще ви бъда благодарен, ако погледнете пробите, които ще извадим.

– С удоволствие.

Кьониг направи първото усилие да скъси разстоянието между екипа му и останалите и Мърсър му беше благодарен за това. Това беше задача на Марти Бишоп, тъй като Топографското дружество бе объркало плановите на „Геопроучвания“, но Мърсър смяташе, че Бишоп не разбира колко важно е да сближи трите екипа.

Кьониг държеше платнена чанта, от която извади малка зелена бутилка исландско уиски, известно като „черната смърт“.

– Забраних алкохола в базата от съображения за безопасност. Но

чак утре по обед ще стигнем до Амасалик, затова няколко бутилки тази вечер няма да навредят.

– Много мило от ваша страна – каза Бишоп, взе шишето, отвърта капачката, напълни празната си чаша от кафето и го подаде на Айра Ласко.

Кьониг се наведе към Мърсър, за да не чуят другите Думите му.

– Грета ми разказа какво се е случило сутринта, за спречкването ви пред хотела.

– Не бих го нарекъл спречкване, а просто малко недоразумение.

– Да, тя може да бъде... трудна. Не съм я виждал от около година. Променила се е. Станала е съвсем различна от жената, която познавах. Едва не се... – Той искаше да каже „ожених за нея“, но не можа. – Няма значение. Грета е заместникшеф на експедицията и ако се опита да превиши правата си, моля ви, кажете ми.

– Мислех, че лично вие взимате решението от името на „Геопроучвания“ – каза Мърсър, за да прикрие смущението си. Не очакваше подобно признание от Кьониг.

– Обикновено е така, но това пътуване е по-различно. Вече не съм собственик на „Геопроучвания“ и компанията настоя Грета да дойде. Тя се среща с новия ми шеф. Знаете как е. – Вернер изведнъж се изправи, сякаш бе казал твърде много. – Забавлявайте се с алкохола, господа.

Той отиде да поговори с хората на съседната маса и даде и на тях една бутилка.

Игор Булгарин погледна безизразно шишето и неочаквано стана.

– Трябва да ви пожелаая лека нощ. – Думите му стреснаха всички, освен Ервин Пул. – Опасявам се, че обичам алкохола твърде много. Едно питие се превръща в десет и смехът – в сълзи. Ръцете ми бързо се свиват в юмруци. Най-добре е да си тръгна. Но наблюдавайте Ервин. Обърнете ли се, с бутилката ще бъде свършено. Ей така.

Той шракна с пръсти.

Мрачното лице на Пул се разтегли в дяволита усмивка.

– Никога не ми е отнемало толкова дълго да довърша някоя бутилка.

Игор излезе и Ервин напълни чашата си.

– Той е трезвен от около една година. Още му е трудно да стои край алкохол.

– Отдавна ли го познаваш?

Преди Пул да отговори, погледът му обходи стаята, сякаш се боеше да не го чуят.

– От осемнайсет години и нещо. Учих в Московския университет, когато Източна Германия беше съветски сателит, и работих в Съветската академия на науките, докато падна Берлинската стена през 1989 година. Оттогава сме работили няколко пъти заедно.

– Каква е целта на екипа ви? – попита Мърсър.

– Намираме се в края на уникален слънчев цикъл, който кулминира в събитие, наречено максимум на слънчевата активност, когато се изхвърлят огромни количества заредени частици. Това ще разстрои комуникациите и разпределението на енергията в целия свят. Ще измерваме интензитета на частиците, докато следват магнитните линии на земята. Толкова далеч на север активността трябва да е много силна.

– Няма ли някакво религиозно събиране на трансокеанския кораб, който ще дойде насам, за да се възползва от Северното сияние? – попита Айра.

– Вселенския събор – отговори Ервин. – Маршрутът е тайна, но чух, че ще заобиколят Исландия от север. Ако искат вдъхновение отгоре, ще го получат.

Мърсър не слушаше разговора им, а мислеше за онова, което му бе казал Кьониг. Накрая реши да запази информацията за себе си. Имаше достатъчно работа и без да се притеснява за вътрешните дразги в „Геопроективания“. Вече беше предупреден и разбираше неизказаното напрежение между Грета и Вернер. Положението на Грета беше сигурно, но Вернер се чувстваше неудобно. Мърсър му съчувстваше и си представяше какво е да работиш с бивша любовница. Особено след като Кьониг очевидно трудно преживяваше раздялата.

Мърсър най-после отпи от исландското уиски и едва не се задави.

– Все едно пиеш чакъл – каза той и нагласи часовника си. – Мисля да си легна. Преди да пристигнем в Амасалик трябва отново да проверим техническата екипировка.

През суровите зими ледената покривка се простираше от Гренландия до Исландия на разстояние около триста мили. Но не този лед беше причина за прочутите айсберги в Северния Атлантически океан. Те се откъсваха от глетчери по западното крайбрежие на Гренландия. Леденият пласт достигаше само няколко метра дебелина, топеше се, когато се разчупеше, и почти не представляваше опасност за корабоплаването през лятото. До Гренландия се стигаше трудно, защото дълбоководните фиорди, опасващи острова като огърлица, се топяха до началото на юли и после отново замръзваха в края на септември. Тримесечният период беше единственото време, през което корабите можеха да посещават

малкото селища на източния бряг. „Ньорд“ се насочи към фиорда Амасалик. Водата бе покрита с тънък лед между огромните айсберги, неподвижни като бели острови. На никого от членовете на експедицията не се разрешаваше да стои на мостика, докато корабът разбиваше ледовете, затова най-хубавата гледка се откриваше от предните прозорци на каюткомпанията.

Мърсър влезе там рано сутринта и видя само готвачките, които приготвяха закуската в камбуза. Той си наля кафе и седна. След няколко минути осъзна, че ледът е твърде тънък и крехък, за да затрудни „Ньорд“. Макар и бавно, корабът безпроблемно разбиваше леда.

– Добро утро – извика Айра Ласко, влизайки в каюткомпанията. И той си наля кафе и седна до Мърсър.

– Не трябваше ли да се избърънеш? Гологлавият Айра се ухили.

– Мисля да си пусна брада. Как е гледката?

– Разбиването на ледовете изглежда много по-драматично по телевизията.

– Ако бяхме дошли преди месец, нямаше да можем да припарим до Амасалик.

– Как живеят хората там?

– Повечето от петдесетте хиляди жители на Гренландия са местни инуити. Макар да зависят от Дания за много стоки, мисля, че ще се чувстват по-добре, ако датчаните ги оставят на мира.

– По време на полета от Щатите четох пътеводител, където пишеше, че гренландските ескимоси разбират езиците, на които говорят жителите на Аляска. Дели ги една четвърт от света и хиляда и петстотин години изолация, но езиците още са сходни. Странно е, като се замислиш, че ни трябват речници, за да ни помогнат да разберем тънкостите в езика на Шекспир, който е мъртъв едва от петстотин години.

– Чувал ли си как говорят младежите напоследък? Почти не ги разбирам, а съм само едно поколение по-голям от тях. – Двамата се засмяха, а Ласко добави. – Като стана дума за младежи, снощи видях Марти до банята в коридора. Вонеше на парфюм. Изглежда ще се забавлява по време на експедицията, макар че не иска да е тук.

Трапезарията постепенно се изпълни с хора. Марти беше един от последните, които дойдоха на закуска и докато се хранеше, непрекъснато поглеждаше млада германка, помощникготвачка от „Геопроучвания“. Когато погледите им се срещаха, brunetката се изчервяваше и стеснително отгледваше очи.

– Наспа ли се добре, Марти? – подразни го Айра. Бишоп ядеше с

вълчи апетит.

– Не. Мисля, че и довечера няма да се насыя.

След закуската тримата се върнаха в каютите си, за да облекат анораци, и после се срещнаха на палубата. Духаше постоянен вятър и разнасяше мирис на лед и море. Температурата беше нула градуса, но слънчевите лъчи бяха топли. Докато преглеждаха екипировката, дойде Вернер Кьониг, за да говори за потенциалните опасности, които ги дебнеха сред ледовете, и ги предупреди Да не си позволяват да се изпотяват.

– Ако сте далеч от лагера и дрехите ви се намокрят от потта, телесната ви топлина ще се изпари толкова бързо, че ще умрете, преди да разберете. Това се отнася особено за ботушите. На леда ще бъдем с апрески, които се затоплят бързо и изстиват бавно. Ако се намокрят от потта на краката ви, свалете ги незабавно, защото ще получите измръзване. Вкочаняването става за по-малко време, отколкото си представяте, затова се върнете в лагера и се преоблечете – добави той и отиде при екипа на Игор Булгарин, за да им даде същите съвети.

Повечето неупаковани технически съоръжения бяха Стоварени на четирите всъдехода и на ремаркетата им.

Всъдеходите бяха големи и боядисани в червено. На предните им врати бе залепена емблемата на „Геопроучвания“. Гъсеничните им вериги бяха като на булдозер и се подаваха далеч пред кабината, за да им дадат стабилна опора, разпределяйки по-добре тежестта им върху снега. Две от ремаркетата бяха затворени, високи три и дълги седемосем метра, също боядисани в червено и монтирани на ски с амортизатори. Другите две ремаркета бяха отворени и натоварени със секции от фабрично произведени стени за постройките в базовия лагер. Имаше и няколко палети с варели с гориво, подове и покриви за сглобяемите къщи, химикалите за разтопяването на леда и кашони с храна, които щяха да бъдат заркани право в Кемп Декейд с дирижабъла.

– Защо не натоварят всички тези неща на въздушния кораб, по дяволите? – възмути се Айра, докато ровеше в едно от ремаркетата, търсейки маркуч за помпата.

– Заради цената и застраховката – отговори Марти. – Дирижабълът още е в експериментална фаза и собствениците му не искат да го използват да повдига тежка техника от кораб в морето. Застраховат се в случай че нещо се обърка. Това означава, че ще трябва да бъдем завързани за някой пристан. И предполагам, че може да пренася по един всъдеход. Натоварени догоре, тези превозни средства тежат около трийсет тона. Но „Геопроучвания“ не пожела да плати за толкова много курсове от

Амасалик до базовия лагер, затова решиха да закараме всъдеходите по земята, а дирижабълът да направи само два курса с горивото и другата тежка техника. Досадна работа, но спести около петдесет хиляди долара. И тъй като ние си плащаме за правото да се включим в тяхната експедиция, бремето да закараме всъдеходите до Кемп Декейд се пада на нас.

– „Геопроучвания“ ще изпрати неколцина от хората си с нас, нали?
– попита Мърсър.

– Да, за всеки случай.

– Хей, вижте. – Айра бе допрял дигитална камера до окото си.

– Какво?

– Земя! – извика той и даде камерата на Марти.

Когато дойде неговият ред, Мърсър видя голям скалист връх, осяян със снежни преспи и лед, извисяващ се като самотен страж над мъгливото море. Това беше един от хилядите острови по назъбеното, издълбано от глетчери гренландско крайбрежие. За другите гледката не представляваше интерес, но Мърсър бе заинтригуван. Скалата беше от гранит, един от най-твърдите камъни в света, но въпреки това бе нащърбена през стотиците милиони години. Огромният натиск на ледената покривка на Гренландия беше сила, на която не можеше да се противопостави дори земята.

– Остров Кулусук – извика един от моряците от мостика над палубата.

– На Кулусук има писта, останала от радарната станция в северната част на острова – каза Айра Ласко. – Старият радар беше демонтиран преди години и летището беше предадено на местните жители. Намира се само на час и половина от Рейкявик. Мисля, че сме съвсем близо до Амасалик.

Час по-късно „Ньорд“ бе заобиколен от високи скали, докато влизаеше в залива Тасилак. Планините бяха заострени като счупени стъкла, тъмни силуети, прорязващи ясното небе. „Ньорд“ не беше първият кораб в залива за сезона, защото в леда бе пробит широк канал към град Амасалик. Докато навлизаха в залива, минаха край още айсберги, ледени скулптури, красиви като приказни дворци. Новообразуваните айсберги бяха ослепително бели, а онези, които бяха доплавали в залива преди няколко сезона, имаха светлосинкав оттенък.

Вляво се появи град Амасалик. Първо се видя стена от боклуци от градското сметище към морето. Отзад го-Реше огромен огън.

– Гледката не е насърчителна – отбеляза Ервин Пул.

Почти всички стояха до перилата и наблюдаваха приближаването.

– Местните жители са свикнали да изхвърлят боклука пред къщите си каза Игор Булгарин. – Предимно кокали, които кучетата изяждат. След като датчаните ги преместиха тук и въведоха системата на пакетиране, те продължават да правят същото, без да знаят, че металните контейнери и найлоновите чували не изчезват за една зима. По-рано градът приличаше на сметище. Сега положението е по-добро.

Зад бетонния пристан на Амасалик имаше голям склад. Каналът, връзан в земята, беше пълен с буци лед и рибарски лодки. Отпред потокът минаваше под мост и се изливаше в залива. Градът беше разположен от двете страни на канала и се издигаше над водата по стръмни хълмове, осяяни със снежни преспи. Къщите бяха дървени и колоритни, сякаш да компенсират за едноцветните безлични околности. До повечето жилища имаше разнебитени сушилни, на които бяха закачени риби и парчета тюленово месо. Градът на хиляда и шестстотинте ескимоси и шепата датски администратори беше уединено и запуснато място.

Корабът се приближи до дока и сирената му нададе продължителен жаловит вой. Отговори му хор от кучешки лай от впряговете на шейните.

– Добре дошли в Гренландия – весело извика Вернер Кьониг. До него стоеше Грета Шмид. Русите ѝ коси блестяха като бяло злато. – Първата част на пътуването приключи. Капитанът ме информира, че дирижабълът ще бъде тук след трийсетина минути, затова втората част може да започне. Всички ли сте готови?

– Ние от Топографското дружество сме готови – отговори Марти. – Техниката е проверена и на мястото си.

Вернер погледна Игор.

– Какво ще кажеш?

– Да. Всичко е наред.

– Отлично. Помолиха ме да ви предам, че всички трябва да слезат от кораба или да стоят в каюткомпанията, докато разтоварват въсдеходите и джипа. Сложил съм списък в каюткомпанията, за да знаете в кой въсдеход ще се качите за пътуването до Кемп Декейд. Въздушният кораб е експериментален модел, затова не се разрешава да превозва пътници. Ние ще използваме хеликоптери, за да отидем на мястото.

Мърсър дръпна ципа на грейката си и извади нови слънчеви очила от вътрешния джоб.

– Изгарям от нетърпение да го видя – каза той, без да адресира думите си към някого.

Айра и Марти му се усмигнаха. Вълнението за дирижабъла беше заразително.

Въздушният кораб пристигна навреме и извести приближаването си с плътно монотонно бръмчене, което отекна в залива десет минути преди появата му. Огромният дирижабъл се движеше с предизвикателно спокойствие, сякаш бе неподвластен на законите на гравитацията. Имаше форма на торпедо, но беше плосък отгоре и отдолу. Дължината му беше сто и двацет метра. Носът бе оформен като муцуна на акула, а опашката беше изтънена и завършваше с перки. Четирите обтекаеми мотора бяха монтирани от двете страни, така че шумът и вибрациите да не безпокоят гондолата за двацет пътници под носа. Корпусът от въглеродни нишки беше бял и му придаваше вид на облак.

Гледката беше фантастична и Мърсър се усмигна, докато сянката на дирижабъла пълзеше по залива като разливащо се мастилено петно.

– Господи! – възкликна Айра. – Не можеш да видиш подобно нещо всеки ден.

– За съжаление – добави Мърсър.

Членовете на експедицията се смесиха с нарастващата тълпа от смаяни местни жители на кея, когато въздушният кораб увисна над „Ньорд“. Товарът му от един милион и двеста хиляди кубични фута хелий го държеше неподвижно във въздуха.

Дирижабълът спря на такава височина над кораба, че въжето, спуснато от носа му да не се заплете в тежките стоманени кабели на товарната палуба. Моряците бързо завързаха четирите кабела за единия всъдеход и ремаркетото, координирайки усилията си с пилота чрез портативни радиопредаватели. Сигналът бе даден и бръмченето на моторите на въздушния кораб се усили, когато дългите му двацет и пет фута перки са завъртяха по-силно. Кабелите се опънаха и започнаха да вибрират от тежестта на триесеттонния товар. Въздушният кораб внимателно повдигна всъдехода от палубата на кораба.

Тълпата ахна и членовете на експедицията нададоха радостни възгласи. Дирижабълът продължи да се издига отвесно. Всъдеходът беше твърде тежък, за да го прибере в товарното си отделение, затова остана да виси на двацетина фута под дирижабъла, чийто нос се насочи на запад, към вътрешността на Гренландия. Моторите забръмчаха в унисон и грамадният въздушен кораб се понесе напред.

Високите три хиляди фута планини на запад разделяха остров Амасалик от Гренландския масив. Въздушният кораб набираще височина и скорост с всеки изминал миг и след десетина минути изчезна от погледа

им.

– След по-малко от час ще се върнат за втория всъдеход – каза Вернер. – Временната спирка по пътя ни е върхът на глетчера Хан. Намира се само на двайсет мили оттук.

– Ако нещо не се обърка – рече Марти, – довечера в седем всичко ще бъде на мястото си. Не смяташ ли, че е малко късно да започнем работа?

– Мислих по този въпрос. Довечера ще спим на „Ньорд“ и утре на зороряване ще тръгнем. Малкият преден екип, който ще замине от Рейкявик, ще пристигне един ден преди нас. Ще имат достатъчно време да издигнат първата постройка, която ще използваме, докато бъдат готови другите.

– Щом базата стане обитаема, ще изпратите ли останалите от вашите учени? – попита Мърсър.

Вернер кимна.

– За два дни ще сглобим сградите и ще складираме провизиите. Тогава ще сте изпълнили задълженията си към нас и ще можете да започнете да изравяте Кемп Декейд, а доктор Булгарин и хората му ще се заловят с изследванията си.

Дирижабълът се върна в Амасалик в 22:30, след като бе извършил първия от двата си полета до Кемп Декейд, намираща се на двеста мили северно от града. Подовете и покривите на постройките за лагера бяха твърде обемисти за всъдеходите и трябваше да бъдат закарани по въздуха. С последния полет въздушният кораб щеше да пренесе храната, „горещите скали“ и горивото и после щеше да се върне в Европа. Щеше да дойде отново през септември, когато лагерът трябваше да бъде демонтиран по заповед на датското правителство.

Мърсър беше на палубата на „Ньорд“, когато дирижабълът избледня в здрача. Той се вторачи в неясно бяло петно светлина на далечните планини и разбра, че това е отражението на залязващото слънце върху необятната ледена покривка. Почувства спокойствие, каквото не бе изпитвал отдавна.

Когато изследваше дивата пустош, той винаги беше водач на експедицията и бе принуден да се занимава със стотици детайли, които възникваха всеки ден. Това не беше въпрос на егоизъм и самонадеяност. Мърсър обикновено предпочиташе да стои на заден план. Но когато някоя минно-геоложка компания му плащаше хиляди долари на ден, стоенето на заден план не беше възможност за избор. Те очакваха резултати. Хубаво беше, че на тази експедиция нямаше такава отговорност.

Не трябваше да носи на плещите си бремето на командването. Тази задача се падаше на Вернер Кьониг, който изглеждаше напълно способен да се справя с всяко извънредно положение, и на Марти Бишоп, който започваше да показва интерес.

Мърсър пое дълбоко дъх и усети как леденият въздух опари белите му дробове. Беше толкова чист, че за миг главата му се замая. Това беше един от онези редки моменти на неподправено щастие и той се наслаждаваше на всяка секунда. Мърсър се засмя на глас. Отразената светлина избледня до синкаво и после изчезна.

Глетчерът Хан, Гренландия

Мърсър стоеше на единия всъдеход и оглеждаше с бинокъл пейзажа в далечината. С изключение може би на океана, той не можеше да си представи друго място с по-далечен хоризонт. Линията между леда и небето беше права като лазерен лъч и едва на изток, към брега, на около двайсет мили, се замъгляваше леко – там огромният глетчер започваше да се спуска към морето от три хиляди фута височина. На запад се простираха осемстотин и петдесет хиляди квадратни мили ледена пустош.

„Алфа Еър Джет Рейнджър“ бе докарал на глетчера последните членове на екипа и се бе върнал на летището за хеликоптери в Амасалик. Над превозните средства се бе спуснала неестествена тишина. Думите, произнесени от време на време, звучаха не на място и като светотатство, досущ ругатня в катедрала. Вятърът беше тих като постоянен шепот и не беше достатъчно силен, за да отвее снега от земята, но температурата беше минус 10 градуса. Мърсър си бе сложил ръкавици и бе вдигнал на главата си качулката на грейката. Отдолу бе облякъл кожестото си яке, анцуг и две тениски. Над дългите долни гащи и джинси имаше непромокаем панталон, а на краката си бе обул ботуши. Тъй като през следващите двайсет часа щяха да пътуват, не му трябваша подплатени апрески и по-тежка полярна екипировка.

Айра Ласко беше в задната част на всъдехода и проверяваше дали шейната с радара е добре обезопасена за тежкото пътуване.

– Какво казваха за Луната? „Величествена изолация“? Нещо такова?

Мърсър смъкна бинокъла.

– Бил съм на няколко глетчера в Аляска, но не съм виждал подобно нещо. – В гласа му прозвуча страхопочитание. Разнообразието и красотата на географията на Земята не преставаха да го изумяват.

– Казват, че ако ледът, покрил Гренландия, се разтопи, нивото на Световния океан ще се повиши с около двайсет и пет фута.

– Забравяш, че от тежестта на този лед вътрешността на Гренландия е потънала с около хиляда фута под морското равнище. Океаните ще се повишат с двайсет фута и това място ще се превърне в най-голямото сладководно езеро в света.

– За последен път говоря по този въпрос с геолог – добродушно

измърмори Айра.

Мърсър се засмя и спусна стълбата, монтирана на задната част на всъдехода.

– Винаги можеш да ме смаеш с познанията си за подводниците.

На палетите бяха прикрепени флагове с дълги дръжки, така че кога-то всъдеходите се върнеха, за да ги вземе дирижабълът, да могат да бъдат намерени под новия сняг, който със сигурност щеше да ги затрупа. Вернер Кьониг погледна преносимата си система за глобално позициониране и записа координатите в тетрадка.

– Готови сме да потеглим.

– Да тръгваме – извика Марти и вдигна юмрук. Джипът тойота щеше да се движи отпред, защото беше най-маневреното и икономично превозно средство в конвоя. „Геопроучвания“ бяха наели автомобилен състезател, бивш европейски шампион на име Дитер, за да го кара. Вернер, Грета и Игор Булгарин, който имаше най-богат опит върху леда от всички участници в експедицията, щяха да пътуват с него. Работата им беше да разузнаят кои са най-проходимите пътища, когато повърхността станеше твърде неравна.

Екипът на Топографското дружество щеше да пътува на първия всъдеход и тримата щяха да се редуват да го Карат. Контролните уреди бяха почти същите като на всеки камион, с изключение на волана. За смяна на посоката имаше лостове, който активираха спирачките на гъсеничните вериги.

Като водач на екипа Марти седна пръв зад волана, Айра се настани до него, а Мърсър седна на голямата седалка зад тях. Задната част на всъдехода беше достъпна от кабината, но бе препълнена до тавана с багаж и шейната с радара.

– Включи проклетото отопление – каза Ласко. – Премръзнах.

Турбодизелът запали при първото превъртане на ключа. От задната част на тойотата излезе бял реактивен пушек. Моторите на трите всъдехода също забръмчаха. Дитер настъпи газта и огромните вериги заораха в снега.

Марти превключи на първа скорост и всъдеходът запълзя напред по следите, оставени от джипа.

– Все едно караш танк – каза той, докато действаше с лостовете, за да изпробва реакцията му.

Поради товара, който всъдеходите теглеха, скоростта им бе ограничена на петнайсет мили в час. Пътуването в кабината беше приятно, но еднообразно. След първия час всички с изключение на Мърсър

престанаха да наблюдават пейзажа. Досуц замръзнала пустиня, ледът се простираше равен и еднакъв във всички посоки. Всичко искреше на слънцето като свят от диаманти. Ако нямаха тъмни очила, отражението щеше да ги заслепи.

Ртите всъдехода упорито следваха дирята, оставена от тойотата. Времето беше ясно и беше лесно да се движат по следата, но по обед задуха вятър и внезапно се разрази снежна виелица, която стресна всички. В един миг всичко беше нормално, а в следващия видимостта намаля до нулата. Вихрушка от ледени частици и сняг обсипа кабината. Бурята разклати огромното превозно – ---средство.

– Господи, нормално ли е това? – извика Марти по-силно, отколкото бе необходимо.

Айра се подсмихна.

– Според Игор това е нищо.

От радиопредавателя се разнесе глас.

– Как сте там отзад? – Вернер проверяваше хората си. – Игор каза, че виелицата или ще свърши след минутадве, или ще продължи няколко дни. Ласко взе микрофона.

– Надяваме се на първото.

По предавателя се чу друг глас.

– Говори Ервин. Аз съм в последния всъдеход и вятърът вече утихва. След минута ще бъдем готови да тръгнем.

Вятърът спря така внезапно, както се бе появил, но хората останаха унили. Това беше само малка демонстрация на полярната ярост. След обяда от пакети с готова военна храна зад волана седна Айра. Релефът стана по-неравен и скоростта спадна на десет мили в час.

Два часа по-късно от предавателя отново се разнесе гласът на Вернер Кьониг.

– Обаждане до всички. Току-що говорих с „Ньорд“. Приближили са се до Кемп Декейд и ще изпратят хеликоптер с предния екип и материалите за първата постройка. Ако довечера стигнем до базата, ще имаме по-удобно място за спане от всъдеходите.

Айра грабна предавателя от ръцете на Мърсър.

– Тогава нека ние да водим. Марти събу ботушите си и тази нощ тук няма да може да се стои без противогаз.

В шест часа гласуваха дали да спрат да вечерят или отново да се измъчват с готовата храна. Вернер изчисли, че се намират на около четирidesет мили от базата, и ако спрат, ще бъдат принудени да прекарат нощта в превозните средства. Макар и мърморейки недоволено, взеха

единодушно решение още веднъж да ядат от пакетите.

Мърсър седна зад волана, а Марти се сви между предните седалки, за да може да разговаря с Айра и с него. Падна здрач и ледът заблестя на отслабващата светлина. Меките пастелни тонове на пурпурните и розовите отънъци на небето се отразяваха в пейзажа, прорязани от черните сенки на ледените възвишения. Беше ясно и се виждаха отраженията на звездите. Също като предишната нощ остана светло дълго след като слънцето се скри. Хоризонтът на запад сияеше, сякаш под него имаше огромен град. Полумесецът се издигна в небето и леденото МУ отражение удвои светлината. На около осемстотин метра отпред фаровете на тойо-тата осветяваха леда. Това беше окуражаващо, но в същото време илюстрираше абсолютната им изолация. Джипът беше единственото светло петно на повърхността, мъничък фар на тази земя, където човекът беше нежелан натрапник. Забележката на Айра за лунния пейзаж беше абсолютно точна. Термометърът на таблото показваше, че температурата навън е минус двайсет и пет градуса.

– Според глобалната навигационна система сме на десетина мили от лагера – час по-късно съобщи Вернер. – Но както усещате, релефът отново стана неравен.

Планините и хълмовете под ледената покривка изкривяваха терена, затова всъдеходите непрекъснато се спускаха или изкачваха по ледени възвишения. Повърхността беше по-равна от предишната зона, но въпреки това придвижването им беше бавно. Дитер правеше по няколко опита да намери пролуки между хребетите и всъдеходите спираха, докато тойотата търсеше път. Всеки път това продължаваше по-дълго от предишния. Базата беше наблизко и нервното напрежение на всички нарастваше, но Вернер ги подсещаше да бъдат съсредоточени и нащрек.

Мърсър посегна към преподавателя, за да предложи да спрат и да пренощуват, когато гласът на Игор изпълни кабината на всъдехода.

– Базовият лагер е от другата страна на тази последна преграда от лед. Току-що го видяхме! Връщаме се за вас. Топло ядене и легло след петнайсет минути.

Джипът се появи от снежната вихрушка и фаровете му пронизаха мрака. Дитер, който сигурно беше изтощен от деветнайсетчасовото шофиране, направи обратен завой. Последният етап на пътуването към лагера беше сюрреалистичен. Мърсър беше уморен и се наложи да отстъпи волана на Марти. Трябваше да полага усилия, за да не заспи. Сипещият се сняг го хипнотизираше и все по-често привличаше вниманието му. Той затвори очи и разтърси глава.

– Ще издържиш ли? – попита Айра. Мърсър се усмихна накриво.

– Ако не издържа, и ти ще загазиш.

Първата постройка вече бе издигната от предния екип на „Геопроучвания“. Беше сглобена от пластмасови секции с изолация и приличаше на детска играчка. Когато сутринта започнеха работата, сградата щеше да служи за кухня и трапезария и комуникационен център, но тази вечер беше убежище за всички. Наоколо бяха струпани палетите за четирите спални за десет души, за двете лаборатории със стайна температура и другите две, където щяха да се съхраняват и изучават пробите, взети от недрата на леда. Разглобената сонда беше в едно от ремаркетата.

– Надявам се, че Вернер спи дълбоко – каза Мърсър на Айра.

– Защо?

– Защото щом влезем вътре, ще изпия едно питие и не искам да мърморя.

– И ние ще направим същото – рече Марти. – Аз имам бърбън, а Айра носи бутилка шотландско уиски.

Утрото беше мразовито и ясно. След закуската от пържени яйца и кафе Вернер Кьониг разпредели задачите и екипът се залови да строи лагера. Хората от „Геопроучвания“ бяха облечени в черни грейки с емблемата на компанията и имената си, избродирани в златисто над сърцето, а екипът от дружеството нямаше определена униформа. Една част от екипировката им бе взета от военния резерв, а друга – купена от магазините.

Основите на постройките бяха положени в кръг. В средата се изви сиваше трапезарията. Всъдеходът, натоварен със стените, обиколи лагера и остави пред всяка основа номерираните секции. Трябваше да изправят стените върху пода с изолация и да ги сглобят със специален инструмент, осигурен от производителя. Покривите бяха поставени с кран, монтиран на единия всъдеход. За издигането на всяка постройка бяха необходими три часа.

Първоначалната енергия, която поддържаше участниците в експедицията, намаля, докато смразяващият въздух изсмукваше силите им, но те упорито продължиха да работят. Към пет часа следобед бе довършена и последната постройка. Всички занесоха в спалните личните си вещи и след това вечеряха, без да разговарят.

На другия ден бяха разтоварени провизиите и лабораторната техника. Работата беше по-лесна, отколкото предишния ден, и температурата се бе повишила над точката на замръзване. Неспиращият сняг се превърна в постоянна лапавица, която намокря всички. Кишата се вледени

и стана равна и хлъзвава като хокейна площадка. Предложението на Мърсър да използват всъдеход, за да разровят ледената кора, бе посрещнато със забележителен успех.

На обяд Вернер благодари на всички за усилията и похвали всеки поименно за приноса му. Той каза, че хората на „Геопроучвания“ ще изпълнят последните няколко задачи сутринта, и освободи останалите да се заловят за работата си. Учените щяха да пристигнат следобед с товарен самолет, снабден със ски, и Вернер помоли Игор и Марти да съставят списък на допълнителната техника, която им бе нужна.

– Има съобщение за теб от доктор Клайн, Игор – добави той и даде лист хартия на руснака.

Булгарин го прочете и изсумтя.

– Лоша новина, а? – попита Мърсър, докато прибираше празните чинии, за да ги занесе на Ингрид, помощникготвачката, с която предишната нощ Марти бе спал на борда на „Ньорд“.

– Да, тя няма да успее да пристигне утре, а ще трябва да чака два дни, докато дойде първият хеликоптер с доставки.

– Какво се е случило?

– Не знам. Някакъв инцидент.

– Не я обвинявам, че иска да пропусне построяването на лагера – уморено въздъхна Марти Бишоп.

– Мисля, че тя не се страхува от работа. Не я познавам, но документите за включването ѝ в екипа ми внушават респект. Изкачвала се е на най-високите планини на четири континента, включително на масива Винсън, най-високата точка на Антарктида. И е стигала почти до върха на Еверест. Работи като травматолог в най-голямата болница в Мюнхен и е публикувала няколко материала за стреса при оцелелите от смърт. Препоръките ѝ дават най-високи оценки.

– Звучи сериозно – съгласи се Айра. Игор се ухили.

– Изпрати ѝ снимка заедно с документите си. Само почакайте да я видите. – Булгарин сви пръсти и ги целуна. – Истинска красавица.

Шейната тежеше почти сто килограма и бе конструирана така, че да бъде теглена от превозно средство. Когато на третата сутрин започнаха търсенето, те се опитаха да използват джипа, но неравният терен го правеше трудно управляем. Наложиха се мъжете да бутат шейната с радара. Задачата беше изтощителна, защото се движеха по дълъг склон. Горех бяха задъхани и опасно затоплени.

Всички се радваха, че районът не е по-голям.

Кемп Декейд беше построен върху планина под леда и затова, бе

останал стабилен, докато глетчерът около него се е премествал. Топографското дружество бе поискало „Геопроучвания“ да разположи лагера на петстотин метра от мястото, където бе заровена базата. На четвъртото минаване с шейната забелязаха един от ъглите на Кемп Декейд. Откритието бе посрещнато с радостни възгласи, но всички знаеха, че са спечелили само част от битката. Предстоеше им да начертаят карта на цялата база и да намерят главния вход, където щяха да прокарат шахтата.

Кемп Декейд наистина бе разположен във формата на буквата Н. В едната част имаше складове и подобен на пещера гараж, където някога бе имало рампа към повърхността. Другото крило бе предназначено за спални Помещения и лаборатории, а административната зона свързваше двете отсечки. Към комплекса бяха прикрепени множество странични помещения и дълъг тунел, който излизаше от гаража и водеше към стаята за малкия ядрен реактор, захранвал базата. Военновъздушните сили бяха уверили Топографското дружество, че не е имало инцидент, свързан с изтичане на радиация, и реакторът е бил едно от малкото изнесени неща, когато Кемп Декейд е била изоставена.

Мърсър наблюдаваше на монитора на радара тъмните сенки на трийсет и пет фута отдолу и крадешком поглеждаше гайгеровия брояч, който бе взел от Исландия. Беше го изпросил от Торстейн Джонсон, директора на малкия музей по геология в Рейкявик. Не се бяха виждали от конференцията, на която вулканологът беше домакин, когато Мърсър за пръв път посети Исландия. Джонсон не искаше да му даде единствения си гайгеров брояч, докато Мърсър не се съгласи да плати сто долара „наем“.

Снимката на погубения от рак Стефансон Розмундер бе обсебила съзнанието на Мърсър и не му позволяваше да се довери на военните. Той стана преди зазоряване и обходи района, като проверяваше снега с гайгеровия брояч. Уредът изщрака няколко пъти, показвайки нормален радиационен фон. Показанията се увеличиха на едно място, където се предполагаше, че се е намирал ядреният реактор, но нивата на радиация бяха далеч под опасните.

Мърсър не каза на другите какво е направил, нито им показа брояча. Беше виждал как хората изпадат в паника само при вида на тези малки уреди. За неинформираните бавното щракане, показващо обичаен радиационен фон, беше опасно като опашката на гърмяща змия. Мърсър държеше брояча в раница, закачена от едната страна на шейната, и бе сложил слушалките на главата си под качулката. Тъй като беше единственият, който умееше да работи с радар, никой не го попита за

допълнителното устройство. Ако бе открил нещо, той незабавно щеше да съобщи на останалите, но след като провери половината склон, Мърсър реши, че военните са казали истината за реактора. Около Кемп Декейд нямаше опасна радиация.

На обяд той записа събраната необработена информация на преносим компютър, който щеше да създаде дигитален образ на базата. Радарът бе проникнал през покрива на военната база, затова изображенията приличаха на рентгенови снимки. Забелязваха се стени и дори мебели. Мърсър изпита странно чувство, защото беше първият човек, който от петдесет години виждаше Кемп Декейд.

Базата се намираше до скала и бе защитена от натиска на глетчера от скалист връх, а Мърсър се бе опасявал, че е разрушена от преместващите се ледове. Радарът обаче доказа, че Кемп Декейд е останала почти непокътната през последните пет десетилетия.

– Добре, да приключваме засега – каза Мърсър, изключи радара и провери компютъра и позициониращата система. – Ще сравним тази информация с оригиналните чертежи, направени от инженерите, построили това място.

Макар че учените от „Геопроучвания“ още не бяха пристигнали, трапезарията се изпълни с хора и трябваше да изчакат всички да се нахранят, за да разчистят достатъчно свободно пространство на една от масите и да разгърнат материалите си. Оригиначните чертежи бяха сканирани и запаметени в компютъра. Мърсър отвори на екрана сенчестите изображения, записани сутринта, и ги насложи върху чертежите. Всички мигновено се ориентираха в заровената под леда база и видяха, че са съставили карта само на една трета от комплекса. Но и това беше достатъчно, за да открият местоположението на главния вход и да определят координатите му.

Мърсър посочи точка на компютърния екран.

– Мястото е отбелязано с „X“.

– Сигурен ли си?

– Искаш ли да изкопаем две дупки? С твое разрешение, Марти, може да започнем да копаем тунел в снега, за да стигнем до Кемп Декейд.

– Нали затова сме дошли – каза Бишоп. – Защо не излезеш и не обозначиш района над входа? Айра, качвай се на всъдехода с крана и докарай пластмасовите ръкави и „горещите скали“. Аз ще кажа на Вернер, че ни трябва един от хората му.

– Това звучи като план – съгласи се Мърсър.

– Как върви търсенето? – Игор Булгарин и Ервин Пул се бяха

приблизиха до Мърсър. Двата току-що бяха влезли в трапезарията и бяха покрити със сняг.

– Господи! Йети! – престори се на уплашен Айра. Руснакът избухна в смях и сложи огромната си ръка на рамото на много по-ниския Пул.

– А това е жена ми.

– Открихме входа, Игор. Започваме да копаем.

– Толкова бързо? – учуди се Булгарин. – Не знам как го правите вие, американците.

– Предполагам, че не ти е провървяло да намериш метеорит?

Игор отново се засмя.

– Ще бъде успех, ако намеря единдва по време на цялата експедиция.

– Кога ще пристигне групата на Кьониг? – попита Мърсър.

– Цяла сутрин работят. Монтират сондата на едно от ремаркетата, за да я направят преносима. Но мисля, че нещата вървят зле. – Игор се намръщи. – А германците уж били добри инженери. Тези хора обаче са като деца с конструктор „Лего“.

– А ти, Ервин? – попита Мърсър. – Каква е прогнозата за времето?

– Не мога да ти кажа. – Пул съблече връхната си дреха. – Но не очаквай скоро сателитните телефони и радиопредавателите да заработят.

– Атмосферни смущения? Ученият кимна.

– И това е само началото. След четирипет дни няма да можем да се свързваме с „Норд“, освен през периодите на затишие, когато слънчевата активност намалява.

– Ервин смята, че комуникационните сателити в орбита ще блокират от радиацията – добави Игор.

Марти стана.

– Тогава да действваме. Искам да се обадя на баща ми преди положението да се е влошило и да му кажа, че сме стигнали до базата.

Облякоха екипите и нахлузиха ботушите си. Не беше толкова студено, че да се нуждаят от предпазни маски на лицата. Мърсър сложи тъмните си очила, отвори вратата и се прегърби срещу вятъра, който разнасяше гъста мъгла от сняг.

Забеляза, че между постройките са опънати въжета на височината на кръста, за да помагат на участниците в експедицията по време на виелиците и мъглата. Някой можеше да се изгуби в бурята и да умре на няколко метра от лагера.

След като отбеляза мястото, където искаше да прокапае тунела,

Мърсър разгледа снежното поле, докато чакаше другите. Прецени ъгъла на склона, провери снега и осъзна, че могат да използват греблото на всъдехода, за да разчистят снежната покривка.

Мърсър сякаш чу думите на своя отдавна починал дядо, шеф на каменоломна във Върмонт: „Никога не прави нещо, което машината може да свърши.“ Усмихна се на спомена. Изстъргването на заледения пласт щеше да им спести дни на непосилен труд, докато стигнат до фирна, където можеха да използват „горещите скали“.

Айра и Марти пристигнаха с Бернард Хофман, млад служител на „Геопроучвания“, и Мърсър им каза какво иска да направят. Те започнаха да копаят с машината тунел към входа, като отместваха настрана снега и леда. Наклонът трябваше да е полегат, затова окопът надхвърли двеста метра дължина. Всъдеходът дълбаеше все по-навътре, докато стените на изкопа станаха по-високи от покрива му.

Мърсър спря работата и използва лопата, за да провери здравината на стените. Той познаваше добре различните видове почви и скали, но беше убеден, че тунелът е Достатъчно стабилен, за да се изкопаят още няколко метра. След това щеше да сложи няколко пластмасови ръкава, за да укрепи шахтата, и накрая да изсипе вътре химикалите.

Следобед стар товарен самолет „Дъглас ДС-3“ прелетя на ниско над лагера и Мърсър инстинктивно се наведе, както стоеше до изкопа. Самолетът зави и слънчевата светлина се отрази в стъклата му. Обърна се срещу вятъра и се отправи към импровизираната писта, която хората на Вернер Кьониг бяха направили с другите всъдеходи. ДС-3 беше най-малко на шейсет години, но моторите му работеха безпогрешно. Плъзгачите му изсъскаха върху снега и пилотът трябваше да се бори, за да уравни самолета, докато намаляваше скоростта. Сцената приличаше на кадри от стар филм.

Двигателите намалиха оборотите, задната врата се отвори и пътниците започнаха да слизат. Бяха облечени в грейките на „Геопроучвания“. Те разтовариха провизиите от самолета с пестеливи движения, подхождащи повече на добре обучена армия, отколкото на група учени. Преди вратата да се затвори на леда се натрупа грамадна купчина кашони. Всъдеходите се отправиха към чакащите хора и багажът бе натоварен на ремаркетата. Самолетът стоя на земята по-малко от десет минути.

– Не могат да монтират сондата, но ги бива да разтоварват самолете – отбеляза Айра.

– Да – съгласи се Мърсър. – Изглежда за вечеря ще има пресни

зеленчуци, а може да получим и първите си писма.

– Очакваш добра новина от родината си?

Мърсър не отговори. Нещо го безпокоеше около онова, което току-що бе наблюдавал, но не знаеше точно какво. Преди да успее да събере мислите си, друг рев разтърси обекта. Мърсър забеляза движение с периферното си зрение и се обърна. Планините между лагера и брега се намираха на петнайсетдвойсет мили, но въздухът беше толкова чист, че той видя как лавина тръгна от един от върховете започна да набира скорост, да се спуска надолу и да преминава като стрела през тясната урва.

– Погледни! – Марти му даде видеокамерата си, която имаше телеобектив.

Лавината продължи да се движи, преодолявайки всички препятствия по пътя си, и за секунди стигна до подножието на планината, където се разпръсна, след като бе изразходвала гравитационната си сила. Над района се разнесе облак снежен прах.

– Това обичайно ли е? – попита Бишоп.

– Снощи разпитах /Ервин за лавините – отговори Айра. – Той каза, че би се изненадал, ако се случи. Глобалното затопляне е променило околната среда тук. Имало все по-малко снеговалежи и айсберги. От въздушните наблюдения на планините на север от нас се виждали скали, които не са били оголвани от стотици, дори от хиляди години.

В шест часа Марти обяви край на работата за деня. Тунелът беше дълбок петнайсет фута, а натискът на снега бе притиснал и уплътнил материала на дъното. Сутринта Мърсър можеше да започне да разтопява леда.

Заради пристигането на учените от „Геопроучвания“ в трапезарията нямаше място за всички, затова вечеряха на две смени. Грета Шмид се приближи до масата на Мърсър. В ръката си държеше няколко плика. Бяха се виждали много рядко, откакто слязоха от борда на „Ньорд“, и когато случайно се срещнеха, Мърсър установяваше, че отношението й не се е променило от спречкването пред хотел „Бьорг“. Освен това бе забелязал, че мнозина от хората на „Геопроучвания“ се подчиняват повече на нея, отколкото на Вернер. Връзката й с онзи, който бе купил изследователската компания от Кьониг, й бе дала огромна власт.

– Самолетът донесе поща. Това е за вас. – Грета Шмид хвърли пликовете на масата и задържа единия от тях. – Дойде и писмо с американска марка, но името на получателя не ми е известно.

Стомахът на Мърсър се сви. Той разбра, че писмото е за него и кой го е изпратил.

– Какво е името? Тя погледна плика.

– Макс И. Тампон.

Мърсър наведе глава, когато другите се разсмяха, и протегна ръка, за да вземе дебелия плик, изпратен от Хари Уайт. Грета Шмид усети, че е станала за смях и бързо се отдалечи.

– От кого е? – попита Айра.

– Един мой приятел препраща пощата ми – обясни Мърсър и видя, че истинското име е написано с дребни букви под гръмкото Макс И. Тампон. – От години се опитвам да го убедя, че не е забавен.

Той отвори големия плик и на масата се изсипа водо-пад от реклами, покани за кредитни карти, каталози от компании, за които не бе чувал, и пет глоби за неправилно паркиране, след като бе напуснал Вашингтон. Хари бе изпратил и своите сметки и предупреждение ПРЕСРОЧЕН за наема на апартамента си, който се намираще на няколко преки от дома на Мърсър. Най-отдолу имаше бележка. Докато четеше усмихнат, Мърсър се опита да реши къде е закачката, като се надяваше да е в послеписа.

„Драги Мърсър,

Съжалявам, но не знаех кое е важно и кое не, затова изпратих всичко, което си получил досега. Бързах много и някои от моите сметки може да са се смесили с твоите неща. Ако нямаш нищо против, плати ги, а аз ще ти върна парите. Имай ми доверие. Твоят «Джак Даниълс» отново се свърши, затова фалшифицирах подписа ти на чек в един магазин за алкохол. Нали имаш четирисотин долара в банковата си сметка? Между другото, нямаше да ме глобят, ако беше залепил стикер на ягуара си, че го кара инвалид. Трябва да помислиш за това. Внимавай да не ти измръзнат топките.

Хари

Р. С. Дребосъка каза, че ще плати да боядисат дракотините на колата ти.“

Късно следобед на другия ден стигнаха до входа на Кемп Декейд. „Горещите скали“ свършиха отлична работа и помпата пресуши шахтата с диаметър пет фута, когато се напълни с вода. Най-дълго продължи уплътняването на тунела с пластмасовите ръкави, за да се предотврати срутване. През повечето време Мърсър и Бернард Хофман бяха на дъното на шахтата. Айра и Марти поддържаха запасите от „горещи скали“ и

се грижеха помпата да е заредена с гориво. Тунелът стигна на трийсестина сантиметра от входа на Кемп Декейд. Слойт лед щеше да служи като бариера, за да не се наводни базата. Те видяха ограда от ковано желязо на входа и табела, закована на вратата.

– Почти приключихме – извика Мърсър. – Искам да сложа още един пласт „горещи скали“, за да видим какво има под нивото на базата. Телесната ни топлина ще разтопи части от леда и може да се намокрим.

– Добре – отговори Марти. – Спускам още един варел. Мърсър погледна нагоре. Капещата вода беше като дъжд. Пластмасовите ръкави, уплътняващи шахтата, задържаха леда, но сглобките не бяха водоустойчиви. Всъдеходът с крана спря пред шахтата. На кабела висеше двеста-литров варел.

Мърсър протегна ръка към дъното на варела и го насочи през последните няколко метра.

– Готово, Марти.

Те бяха извършили тази процедура толкова много пъти, че действията им станаха почти механични. Бернард отвори капака, а Мърсър пъхна маркуча на помпата в най-дълбоката част на шахтата, за да изсмуче остатъците от водата. Младият германец бързо се научи как да разпръсква сините гранули. Трябваше да работят бързо, защото още първата шепа химикали веднага започна да разтопява леда. След няколко минути ямата се изпълни със синкава вода, извираща от дупката. Химикалите миришеха на изкуствен тор, когато се смесеха с вода. Помпата работеше на пълни обороти и след петнайсет минути засмука въздух. Изчезнали бяха още пет сантиметра лед.

– Мисля, че това беше всичко. – Мърсър изпи глътка чай от голям термос. На повърхността на ледения пласт почти нямаше влага, затова обезводняването беше постоянна заплаха. Той сви шепи до устата си, за да извика на Марти. Бяха решили да поръчат да им донесат няколко портативни предавателя с хеликоптера, който щеше да Докара Аника Клайн. – Пусни верижния трион. Готови сме да отворим входа.

– Качи се горе. Аз ще отворя базата – отговори Марти. – Но ми трябва Бернард, за да снима с видеокамерата филма за баща ми.

– Слизай с кофата. – Мърсър много искаше да влезе пръв в Кемп Декейд, но Марти имаше правото на тази привилегия. Баща му бе работил там и плащаше сметките.

Мърсър се качи нагоре с празния варел, който използваша за асансьор. Вятърът навяваше сняг. Айра му подаде плоско сребристо шише, затоплено от тялото, и Мърсър отпи глътка уиски.

- Добра работа свърши там долу – каза Ласко.
– Благодаря. – Мърсър изпи още една глътка и му върна бутилката.
– Марти би трябвало да разреже леда за десетпетнайсет минути.

Воят на триона отекна в шахтата и острието се заби в леда. По гърба на Мърсър полазиха студени тръпки. Ужасяващият звук най-последно спря и Айра изкрещя надолу:

- Можеш ли да отвориш вратата?
– Да, само секунда. Снимам надписа.
– Какво пише? – попита Мърсър.
– „Кемп Декейд, Военновъздушни сили на Съединените американски щати“. Отдолу някой шегаджия е добавил: „О, вий, кои престъпите тоз праг, надежда всяка тука оставете.“⁴ Щом отворим външната врата, може да слезете тук.

– Само кажи.

Марти започна да говори и Мърсър предположи, че записва обясненията си за баща си на камерата. Минута по-късно се разнесе стържене на метал.

– Вътре сме! – извика Марти. – Намираме се в преддверието. На десетина крачки от нас има други врати. Стените изглеждат стабилни. Само леко са огънати.

- А подът?
– Неравен е и туктам има лед, но дървото не е изгнило.
– Може ли да слезем? – попита Айра.
– Да. Бернард излиза. Не забравяйте да вземете фенерчетата.

Бернард Хофман стигна до повърхността и Мърсър използва дистанционното управление на крана, за да се спусне заедно с Ласко в шахтата. Светлината, проникваща вътре, едва стигаше до вратите на преддверието, затова двамата запалиха фенерчетата си.

На стените в коридора имаше закачалки за дрехи, а под тях – решетки, където да се изцежда разтопеният сняг от ботушите. От това преддверие служителите на базата са излизали на глетчера. Надпис на стената предупреждаваше хората преди да излязат да се уверят, че чорапите им са сухи. Същинската част на базата очевидно се намирал отвъд вратата в далечината.

– Давай, Марти – подкани го Айра. Дъхът му излизаше от устата на облачета. – Да вървим.

– Само секунда. – Бишоп се обърна към екипа си и изключи

4. Данте Алигиери – „Ад“, превод Константин Величков – Б. пр.

камерата. – Странно. Не исках да идвам тук. Смятах баща ми за досадник, като настояваше да дойда. Но сега, когато се готвим да влезем в базата, се радвам, че го направих. – Гласът му потрепери от вълнение. – Искам да ви благодаря, че сте с мен и ми помагате. Айра, знам, че ти плащат за това, но ти вече стори повече, отколкото се искаше от теб. А без Мърсър още щяхме да сме на повърхността и да се опитваме да си пробием път дотук, като копаем с лопати.

Втората врата се отвори лесно, сякаш бе смазана предишния ден. Лъчите на фенерчетата прорязаха мрака. Камерата на Марти имаше мощен прожектор, но въпреки това сенките бяха повече от светлината. Тънката кора лед на пода беше замръзнал конденз – наследството от хората, които бяха дишали там преди десетилетия. Беше толкова тихо, че всяка стъпка се чуваше.

Тримата изпитваха страхопочитание от онова, което правеха. В базата цареше тайнственост. Всичко бе приглушено и сякаш се случваше по-бавно, отколкото в действителност. Времето бе забравило Кемп Дейд, но участниците в експедицията очакваха всеки момент да чуят гласове или някой да изскочи от мрака и да ги попита какво правят там. Мястото беше някак призрачно. От входа на базата се влизаше в административната зона. Вляво трябваше да са гаражите, складът и помещението за реактора, а вдясно – спалните и лабораториите. Без да обсъждат накъде да тръгнат, тримата завиха надясно. Стените бяха от боядисан шперплат и гофриран метал. На няколко места бяха пробити от леда и там се бяха натрупали снежни преспи. Туктам и таванът се бе огънал и ледът и снегът бяха образували твърди могили които изпълваха почти целия коридор. Много от препятствията бяха малки и преодолими, но едната купчина беше голяма и ги принуди да пълзят по корем.

Спираха пред всяка врата и осветяваха помещенията, Военните бяха изоставили много мебели и техника – стари пишещи машини, механичен циклостил.

– Баща ми каза, че било по-евтино да оставят нещата тук, отколкото да ги закарат в Щатите. Взели само личните си вещи, реактора и петте всъдехода, които държали в гаража – обясни Марти.

– Сигурен ли си за реактора? – попита Айра.

– Разбира се – иронично отговори Мърсър. – Говорим за правителството.

Марти зави наляво и ги поведе към спалните помещения. От двете страни на централния коридор имаше по осем еднакви стаи с размери десет на десет метра и редици легла. Войниците бяха взели повечето си

лични вещи, но бяха оставили много неща. На стената до няколко от леглата бяха закачени снимки на жени, които днес биха се смятали за дебели, и чиито бански костюми показваха по-малко плът от съвременна рокля за коктейли.

Мъжете минаха край трапезария и стая за отдих, където имаше няколко маси за бiliarд и за карти. Коридорът завършваше с огромна баня.

– Офицерите трябва да са били настанени в друга част на базата. – Айра изказа на глас очевидното.

– Точно така – потвърди Марти и се упрекна, като поклати глава. – Минахме край една врата, когато завихме по този коридор. Там са били помещенията им. Баща ми е живял в стая номер дванайсет.

Мърсър си представи картата на базата. Марти се втурна обратно към първото разклонение.

– Вижте. – Той посочи табелката „Само за офицери“ и ги поведе по коридора, като четеше номерата на стаите от двете страни.

Мърсър изостана. Разбираше, че Марти пръв иска да види стаята, в която бе живял баща му. Той осветяваше тавана и стените, за да се увери, че са стабилни, и надничаше в отворените стаи. Офицерските помещения бяха луксозни в сравнение със спалните на войниците, но бяха малки. Във всяка имаше легло, бюро и тоалетна. Марти спря пред стая номер дванайсет, за да каже няколко думи за потомството пред камерата, а Мърсър погледна в стая десет.

И се вцепени.

– Изглежда също както баща ми я описа – каза Марти на Айра Ласко.

Мърсър бутна вратата с рамо, освети леглото и се обърна към двамата мъже.

– Включително този труп?

На леглото лежеше чернокос мъж, облечен в кожено яке. Беше се вкочанил и изсъхнал като мумия.

– Мили Боже!

– Кой е той?

Мърсър се вторачи в трупа и забеляза нашивките на якето.

– Господа, запознайте се майор Джак Дилейни, пилота на онзи С-97, който се е разбил три месеца преди Кемп Декейд да бъде затворена.

Хамбург, Германия

По лицето на Клаус Рейдер се стичаше пот. Той отскочи назад, когато коравият юмрук мина само на единдва сантиметра от челюстта му. Рейдер се завъртя, вдигна крак и нанесе ритник, който опонентът му избегна с лекота. Рейдер вдигна другия си крак и удари с пета противника си в стомаха.

Мъжът се преви на две. Дишането му стана неравномерно и за миг Рейдер се уплаши, че го е наранил. Той спусна ръце и избърса длани в широкия панталон на униформата си по джудо. Другият видя моментната разсеяност, мълниеносно скочи и размаха ръце и крака. Рейдер бе принуден да отстъпи пред атаката и само благодарение на инстинкта блокираше ударите, защото бяха нанасяни с мълниеносна бързина. Той предугади следващия удар, склещи юмрука с кръстосани китки, изви тялото си така, че противникът му да изгуби равновесие, и заби коляно в него, повдигайки го във въздуха. Беше минал твърде близо до поражението, за да го е грижа за наранявания.

Рейдер нанесе перфектен удар и с лекота отхвърли стокилограмовия мъж, а после се претърколи, изправи се на колене, сграбчи опонента си и се приготви да впие зъби във врата му.

– Предавам се – изграчи Гюнтер Рат.

Очите на Рейдер се бяха изцъклили от жестокост. В съзнанието му нямаше нищо друго, освен мисъл за абсолютна победа. Той беше толкова близо до нанасянето на смъртоносен удар, че трябваше да положи усилия, за да се дръпне, и стовари длан върху килима с нестихваща агресивност.

Дивата ярост премина така внезапно, както го бе обзела. Той стана и протегна ръка на директора по специалните проекти. Красивото му лице се разтегли в победоносна усмивка.

– За миг помислих, че ме надви.

– За миг го направих – отговори Рат. Нараняванията в гърлото през годините работа като професионален инструктор по джудо бяха увредили жестоко гласа му.

Хрипливият глас, неколkokратно чупеният нос и едрото телосложение му придаваха застрашителен вид на човек, когото другите трябва да отбягват. Хората го смятаха и за глуповат, но той притежаваше улично остроумие, което Клаус Рейдер бе разпознал още в началото на

взаимоотношенията им.

Откри Рат в Източна Германия по време на особено трудна корпоративна сделка. През 1991 година Рейдер се опитваше да купи фабрика за индустриални бойлери, но един новосъздаден синдикат не беше съгласен с условията и излагаше на риск сделката. Забавянето ставаше причина покупната цена на Рейдер да се повишава спираловидно до точката, където покупката вече не беше рентабилна. Но той продължи да упорства. Рейдер не беше човек, който би позволил законността да обърка плановете му, затова се залови да търси нетрадиционен начин да реши проблемите.

Няколко дискретни обаждания го насочиха към Гюнтер Рат, бивш олимпийски медалист по джудо, който работеше като телохранител на бос от подземния свят. Когато се запознаха, Рейдер видя в Рат потенциал далеч извън границите на сплашването. Беззаконието и хаосът, последвали срива на комунизма, отвориха безпрецедентни възможности, ако човек имаше въображение и желание. Рейдер веднага разбра каква печалба може да се извлече от Източна Германия и осъзна, че Гюнтер Рат със сенчестите му връзки може да му помогне да си осигури средствата.

Рейдер го посъветва да се откаже от синдиката и му предложи постоянно място в компанията си. Рат не се бе замислял, че уменията му може да бъдат използвани в легитимния свят, затова веднага се възползва от възможността. Това беше шанс за ново начало и бягство от грешките по пътя от олимпийския подиум до улиците. Проблемът със синдиката приключи набързо след пожар в Дома на лидера, при който едва не загина цялото му семейство.

През годините, прекарани в Източния блок, Клаус Разчиташе Рат да бъде инструментът му за корпоративно изнудване. Когато Рейдер привлече вниманието на „Кол АГ“, двамата бяха смекчили тактиката си, тъй като само славата им беше достатъчна, за да сплашва. Райнхард Вюрмбах, юридическият съветник на „Кол“, изрази съмнения, че Рат е подходящ да работи в такава престижна фирма, но Рейдер заяви, че няма да се съгласи да стане президент на компанията, ако Рат не бъде назначен за директор по специалните проекти.

След няколко минути почивка двамата отново застанаха един срещу друг. Гюнтер бе започнал да учи Клаус на бойни изкуства още в началото на партньорството им, Ученикът се справяше отлично и бързо догонваше учителя си. През последните няколко години той всъщност стана по-добър от Рат и изпитваше огромно удоволствие да го доказва.

Двамата се бяха упражнявали хиляди пъти, но спаринг срещите не им омръзваха, защото всеки от тях беше силно мотивиран. Това беше надпревара на умения, честолюбие и воля.

Преди да успеят да си разменят първите удари, телефонът иззвъня.

Рейдер се поклони на Рат и се обърна.

Залата се намираше в мазето на вилата на Рейдер, къща на сто години с размери на дворец в един от най-хубавите квартали на Хамбург. Беше я купил скоро след като постъпи на работа в „Кол“. Клаус ремонтира влажната, мухлясала изба и я превърна в модерна спортна зала с огледални стени и всевъзможни гимнастически уреди.

Телефонът беше на масичка до стълбището към първия етаж.

– Хер Рейдер, обажда се Ернст Нойхаус. – Шефът на помощния екип на „Геопроучвания“ явно беше притеснен.

– Какво има? – Рейдер погледна стенния часовник и видя, че наближава шест сутринта. Значи в Исландия беше пет, а в Гренландия – четири.

– Имаме проблем с комуникациите, сър. Иначе още снощи щяхме да ви информираме.

– Какво се е случило? – Стомахът на Рейдер се сви. Нойхаус се държеше раболепно и това не беше добър знак.

– Американците отвориха Кемп Декейд и откриха труп, замразен там от много години.

– Чий е трупът? – рязко попита Рейдер, опасявайки се от онова, което щеше да чуе. Новината мигновено би провалила старателно съставяните му планове.

– Изглежда е на пилот от американските военновъздушни сили.

– Слава Богу! – Рейдер въздъхна облекчено. Ако откритият труп беше на някой от другите, „Кол АГ“ щеше да бъде унищожена за брони часове. Гюнтер Рат видя паниката, изписана за миг на лицето на шефа му, и се приближи до него. Клаус махна с ръка, за да му покаже, че всичко е наред. – Той е оцелял при катастрофата на товарния самолет през 1953 година, нали?

– Да, те смятат, че е оцелял, като е останал в самолета и се е хранил с провизиите, предназначени за военновъздушната база в Туле. Някои допускат, че е излял и хората от екипажа си.

– Направиха ли подробен анализ на трупа? – Рейдер не вярваше, че някой може да е оцелял след инцидента в пещерата на Пандора и после да е живял десет години в изолация, но трябваше да бъде сигурен.

– Още не – отговори Нойхаус. – Не са изнесли тялото. Искат да се

свържат с техните Военновъздушни сили, за да питат какво да правят.

– Не! – извика Рейдер. – Това не трябва да става. И бездруго на обекта има твърде много хора. Американските военновъздушни сили ще искат да изпратят екип от криминолози и войници, за да придружат трупа до родината му. Трябва да се попречи на групата на Топографското дружество да се свържат с външния свят. Използвай като оправдание проблемите с комуникациите.

– Това няма да е преувеличено, защото сателитните телефони в лагера са блокирани заради повишената слънчева активност. А радиопредавателят работи от време на време.

– Хубаво. Погрижи се да бъдат изолирани. Никой освен нашите хора не трябва да използва радиопредавателя. И искам трупът да се изследва.

– Може да е рисковано. Никой от нашите хора няма законно основание да го изследва.

– Кажим им да го направят тайно. – В гласа на Рейдер прозвуча раздразнение. Нойхаус трябваше да се досети за това елементарно решение. – Не желая да се извършва аутопсия, а само бърз преглед, който да потвърди, че мъжът е онзи, за когото го мислят американците.

Тъй като проектът беше свръхсекретен, хората на нивото на Нойхаус не знаеха кой друг е влизал в отдавна изоставената военна база. Рейдер не можеше да каже за какъв труп бе помислил в първия момент, без да изложи на риск операцията.

– Предай заповедите ми – добави той.

– Да, сър. – Нойхаус млъкна и сетне продължи. – Хер Рейдер, има и още нещо.

– Какво?

– Разкрихме самоличността на жената, с която Мърсър е разговарял в Рейкявик. Елизабет Розмундер.

– Коя е тя?

– Синът ѝ е участвал в неуспешното издирване на С-97. Розмундер е на осемдесет и няколко години.

– Нареди ли да я наблюдават?

– Да, сър. Доколкото знаем, ежедневието ѝ не се е променило след срещата. Не е имала посетители, нито е ходила да се среща с някого. Искате ли да подслушваме телефона ѝ?

Клаус се замисли. Съмняваше се, че интересът ѝ към Гренландия се простира отвъд самолетната катастрофа. Но защо Мърсър се интересуваше от нея? Ако не установеше връзка между разбилият се товарен

самолет и „Пандора“, минният инженер щеше да се озове в задънена улица.

– Не, не е необходимо. Следете я отблизо няколко дни и ако не направи нищо подозрително, я оставете. Мисля, че тя не представлява заплаха. Това ми напомни нещо, Ернст. Последният участник в експедицията трябва да пристигне в базата довечера, нали?

– Аника Клайн ще пристигне утре сутринта – поправи го Нойхаус.

– Добре. След два дни ще изпратя Гюнтер Рат в Гренландия. Не знам колко голям ще бъде мащабът на търсенето, затова искам да започнем работа колкото е възможно по-скоро. Благодарни на Вернер от мое име за отличната работа, която е свършил за изграждането на лагера. Надмина очакванията ни. Кажете му, че Рат ще поеме командването на операцията. Веднага щом Рат пристигне, ще намерим някакъв претекст да евакуираме от базата всички, които не са от „Геопроучвания“.

– Добре, хер Рейдер.

– Нойхаус е разбрал с кого се е срещнал Мърсър? – попита Гюнтер веднага щом Клаус остави телефонната слушалка.

– Някаква жена на име Елизабет Розмундер. Синът ѝ участвал в издирването на изчезналия С-97.

– Като се има предвид какъв е залогът, разумно ли е да я оставим жива?

Рейдер не можа да повярва на ушите си.

– Господи, Гюнтер! Защо задаваш подобен въпрос, по дяволите? Операцията е планирана така, че никой да не пострада, а ти небрежно предлагаш да убием невинна жена. Какви ги говориш?

Рат не реагира на упрека.

– Клаус, операцията излиза извън границите на всичко, което сме правили досега, и е свързана по-скоро с моя предишен живот, отколкото с твоя сегашен. Трябва да вземем извънредни мерки, за да се защитим. Може и да си убедил управителния съвет на „Кол“, че премахването на доказателствата от пещерата на Пандора е само Делово решение, но ние с теб знаем, че това са глупости. Спестяването на компанията на куп пари не спести известна неморалност.

– Неморалността е нещо съвсем различно от хладнокръвно убийство – възрази Рейдер. – Колкото и пари да сме спестили на „Кол“, никога няма да одобря подобно Действие.

– Жената може да каже нещо още на някого и да се окаже заплаха за нас.

– На нищо ли не съм те научил, Гюнтер? По-рано тактиката ти

беше да получаваш каквото искаш, но онези дни отминаха отдавна. Независимо какво мислиш, нашият план да изчистим пещерата Пандора е чисто делово решение. Няма да прибегваме до насилие. Не се налага.

Рейдер видя, че Рат все още не е убеден, но не добави нищо повече. Той го бе обучил в безпрекословна лоялност и се запита защо сега Гюнтер оспорва заповедите му.

– Мога да замина за Гренландия едва в началото на следващата седмица – каза Рат. – В неделя вечерта в Есен се провежда съвещание на изпълнителния съвет. Трябва да присъствам.

Тъглчетата на устата на Рейдер се разтеглиха от раздражение. Гюнтер Рат бе постигнал огромен успех, за да се отърси от криминалния си облик. Той се обличаше в костюми на „Савил Роу“, хранеше се в луксозни ресторанти и дори се бе отказал от проститутките и живееше с една жена. Но всичките усилия на Рейдер да го накара да се раздели с най-опасната си наклонност – интересът към нацистката партия – се бяха оказали неуспешни. Откакто се познаваха, Рат беше активен член на фашистката организация и неуморно работеше за каузата ѝ. Неотдавна той бе издигнат за член на изпълнителния съвет, близо до върха на неонацисткото движение.

Врата му във фашизма се коренеше в младостта му. Баща му беше сержант от Eisatzstab Reichsleiter Rosenberg, взводовете от професионални бандити, натоварени със задачата да ограбват евреите в Европа през войната. Беше изчислено, че тази малко известна организация е откраднала три милиарда и петстотин милиона долара само в Холандия, а общата стойност на заграбеното в цяла Европа беше от приблизително тринайсет милиарда по сегашния курс. Една пета от произведенията на световно признатите западни творци са минали през ръцете на нацистите по време на системните им грабежи.

Без да се разкайва, че е участвал в това, бащата на Гюнтер бе възпитал сина си да вярва, че извършеното от нацистите е било напълно в правата им. Още от ученик. Гюнтер се стремеше към възраждането на фашисткия кошмар, който някога бе властвал в Европа.

По странна приумица на съдбата Клаус Рейдер знаеше от вече изгорените корпоративни архиви, че златото, което „Кол АГ“ бе използвала за проекта Пандора, е дошло от подобен взвод за грабежи, който следвал напредващата в Съветския съюз германска армия.

– Тази седмица беше на съвещание – упрекна го Рейдер. – Какво толкова се е променило през последните няколко дни, че отново се събирате?

– Предишната среща беше на съвета по действието – високомерно отговори Рат.

Рейдер бавно поклати глава и очите му се изпълниха с присмех и снизхождение.

– Съвет по действието, изпълнителен съвет – звучите като важна групировка ляво ориентирани бунтовници. Не съм чувал за организация, която се събира толкова често и върши толкова малко.

Ако тези думи бяха произнесени от друг, Гюнтер Рат щеше да го пребие, но той уважаваше работодателя си твърде много. Освен това донякъде беше съгласен с него. Неонацистката партия прекарваше повече време в препирни, отколкото да разпространява посланието си. Но въпреки това трудно удържа езика зад зъбите си и овладя юмруците си.

– Да тормозиш турските имигранти и да разваляш демонстрациите на Зелената партия с главорезите си е добър вариант да се рекламирате в няколко заглавия във вестниците – продължи да се подиграва Рейдер, – но с тази скорост ще са ви нужни ххиляда години да построите вашия райх. За Бога, Гюнтер, откажи се. Фашизмът никога няма да се върне. Хората няма да дадат свободите си толкова лесно. Те се чувстват твърде удобно, за да се смятат от зрелища с пламенни оратори и развети знамена, освен това нацизмът е култ към личността, а не истинско политическо движение.

– Това беше грешка – предизвика го Рат. – Хитлер го превърна в култ към личността и когато вече не можеше да поддържа каузата, всичко рухна.

– Каузата рухна, защото американските бомбардировачи превърнаха градовете ни в развалини, които след това танковете на съюзниците прегазиха. – Тонът на Рейдер стана отстъпчив. – Не съм успял да те науча, че капитализмът е предпочетен метод на управление за национал-социализма. Предполагам, че ще го преживея. Но докато осъществяваш мечтата си, ще живееш в моя свят и ще действаш по моите правила. И в момента си ми необходим в Гренландия. Ако пещерата Пандора бъде открита, преди да сме я изпразнили, ужасът от онова, което любимата ти партия е направила преди шейсет години, ще бъде излъчен по всички телевизионни канали в света. Там има толкова много трупове, че антинацисткото обществено мнение ще скочи до небето. Няма да можете да съберете достатъчно хора и за игра на покер.

Рейдер тръгна по стълбите до големия апартамент на третия етаж, но не пропусна да забележи, че Рат насочи гнева си към него. Докато стоеше под душа в мраморната баня, той се запита дали всъщност

старият му приятел е подходящият човек за тази изключително важна мисия. Лоялността на Рат беше раздвоена между Рейдер и нацистката партия, но в случая целите им бяха едни и същи. Гюнтер обаче се държеше така, сякаш интересите и тактиката му принадлежаха на партията. Доказателството беше предложението му да убие Елизебет Розмундер. Корпоративният директор Рат никога не би предложил подобно нещо.

Рейдер излезе изпод душа и осъзна, че досега Гюнтер не бе поставял под съмнение нито една негова заповед. Рат разсъждаваше като нацистки главорез и Рейдер се разтревожи, че щом отиде в Гренландия, директорът по специалните проекти ще стане още по-предизвикателен. Той се надяваше, че когато операцията приключи, Рат отново ще се държи нормално. Но докато се заличи нацисткото минало на „Кол“, Рейдер трябваше да държи здраво юздите му, ако искаше да избегне кръвопролитие.

Станцията на „Геопроучвания“, Гренландия

– Мърсър седеше в леглото си и преглеждаше компютърните карти от проучването им, когато главната врата на спалното помещение се отвори. Макар че стаята му се намираше в отсрещния край на постройката, той усети хлад.

– Мърсър! Мърсър! – извика Марти Бишоп. – Тук ли си?

– Да.

– Игор е мъртъв.

Мърсър се стъписа от новината и стомахът му се сви. Игор е мъртъв? Нараняванията и дори смъртта не бяха нещо нечувано в опасния свят на полярните изследвания, но Булгарин... Той беше най-опитният участник в експедицията. От друга страна, Мърсър не се изненада. След намирането на майор Дилейни предишния ден и откритието си от сутринта Мърсър бе разбрал, че в експедицията има нещо гнило. Фактът, че Булгарин бе мъртъв, изглеждаше логична трета брънка във веригата от странни събития.

Мърсър бързо прогони чувството на загуба и подозренията си. По-късно щеше да има време за това. Свършено беше със спокойната му ваканция. Пристигането на изпадналия в паника Марти означаваше, че водачеството на екипа на Топографското дружество щеше да бъде превърлено на Мърсър. Той не се поколеба. Дължеше го на Игор и на дружеството. Скочи и вдигна ципа на якето си още преди Бишоп да успее да се приближи до Него.

– Какво се е случило? – В гласа му прозвуча авторитарност, която съзнателно бе крил от другите.

Марти спря и го погледна в очите, сякаш не искаше да отговори. Знаеше, че ще трябва да поеме отговорността и да настоява за обяснение. Но въпреки това се бе втурнал в стаята на Мърсър, тласкан от инстинкта да съобщи вестта на човека, който беше естествен водач на групата. Марти не издържа на изпитателния поглед на Мърсър и вместо недоумение, в гласа му прозвуча уважение.

– Сутринта заедно с Хофман отидохме в Кемп Декейд и видяхме, че през нощта е станало срутване. Част от тавана в главния коридор беше паднала, точно отвъд зоната, която вече беше отчасти затрупана от сняг. Спомняш ли си къде се наложи да пълзим, за да стигнем до офицерските помещения? Малко по-нататък, на около три метра от това

място, коридорът беше пълен от пода до тавана с лед и сняг. Взехме лопати, за да разчистим мястото, и намерихме Игор, затрупан отдолу. Трябва да е бил там, когато таванът се е срутил. Беше се вкочанил.

– Да идем там.

Слънцето беше скрито под толкова гъсти облаци, че нямаше сенки. Вятърът беше силен и режеше като нож. Мърсър вдигна качулката си, дръпна надолу ръкавите, за да не може смразяващият въздух да проникне в ръкавиците му, и тръгна към входа на Кемп Декейд. Беше невъзможно да разговарят в тези условия, затова Марти мълчаливо вървеше след него.

Мърсър разсъждаваше трескаво. Тъй като стаята на Игор беше до неговата, той го бе чул да излиза посред нощ от спалното помещение. Мърсър предположи, че Булгарин отива да хапне нещо или може би на романтична среща, и бързо заспа. Когато се събуди, Игор явно не беше в стаята си и Мърсър помисли, че руснакът вече е отишъл в трапезарията да закуси. Той бе забравил за случилото се и бе започнал да работи по проблема в радарното наблюдение.

Търсачът на метеорити беше мъртъв, убит от срутване, което не би трябвало да става в секция на базата, където той нямаше право да ходи. Мърсър не можеше да се отърси от чувството, че ако през нощта бе разпитал Игор, Булгарин нямаше да е мъртъв сутринта. На съвестта му тежаха много смъртни случаи, предимно затрупани миньори, които не бе успял да спаси, но имаше и други. Войници. Бежанци. Приятели. И макар че още не знаеше цялата истина, можеше да прибави Игор Булгарин към списъка.

Марти му извика да върви по-бавно, но Мърсър не му обърна внимание, ускори крачка и се приближи до всъдехода, паркиран до входа на тунела.

Без да спира, Мърсър се качи в кофата и се спусна в дупката. Изскочи веднага щом стигна до дъното и ботушите му разплискаха насъбралата се вода от разтопения лед.

– Чакай – извика Марти.

– Включи помпата – изкрещя Мърсър. – Тук долу има страшно много вода. Трябваше да я изпомпаш рано сутринта.

Той се приближи до втората врата и чу тихото бръмчене на преносимия генератор, който работеше някъде в лабиринта. Мърсър изруга и в сивите му очи заблестя гняв. Погледна часовника си и изчисли, че Марти и Бернард работят там от няколко часа.

Зави надясно на първото разклонение и видя светлината на

преносимите прожектори, монтирани на тавана в коридора. Звукът на малкия генератор се засилваше с всяка измината крачка към светлината. Задущливата смрад също.

Младият германец не чу, че Мърсър се приближава. Той беше от другата страна на генератора и разчистваше с лопата буците лед и снега от празен кабинет. Мърсър грабна фенерче, оставено на пода, и изключи захранвания с бензин генератор. Мракът почти погълна лъча на фенерчето.

– Кой е там? Кой спря генератора? – Хофман се вторачи в светлината.

Мърсър положи усилия да овладее гнева си.

– Веднага се разкарай оттук, по дяволите. Тунелът е замърсен с въглероден окис.

– Господин Бишоп не ти ли каза, че Игор е мъртъв?

– И ти ще умреш, ако не се махнеш оттук. – Мърсър сграбчи Бернард за яката и го повдигна във въздуха.

Германецът се залюля за миг и протегна ръка да се подпре на стената.

– Белите ти дробове са пълни с газ. Не усети ли миризмата?

– Да, но реших, че няма да има проблем.

Бернард едва се държеше на краката си, затова Мърсър продължи да го влачи за якето към изхода. На светлината, проникваща отгоре, се видя, че лицето на германеца е посивяло и очите му сълзят. Свежият студен въздух го накара да се закашля толкова силно, че той повърна.

– Марти – изкрещя Мърсър. – Къде е Айра?

– По време на закуската Грета го помоли да ѝ помогне да оправи мотора на един от всъдеходите.

Това обясняваше защо двамата бяха постъпили толкова глупаво. Айра Ласко трябваше да знае, че не бива да се включва генератор в базата. Тъй като беше по-тежък от въздуха, въглеродният окис се бе събрал там, където мъжете работеха, и бе започнал бавно да ги задушават. В известен смисъл Игор Булгарин бе спасил живота им. Ако Марти не бе отишъл да повика Мърсър, двамата с Хофман щяха да се задушат, докато разчистват свлачището, и трупове им щяха да бъдат намерени до тялото на руснака.

– Доведи го и му кажи, че трябва да прокараме осветление в базата. После слез тук и ми помогни да изнесем горе генератора.

Марти не оспори думите му. Идеята да вкарат генератора в тунела беше негова. Слушайки мъчителната кашлица на Хофман, той разбра

каква пагубна грешка бе допуснал.

Мърсър се обърна, за да влезе отново в Кемп Декейд и стисна рамото на Бернард.

– Стой навън и дишай дълбоко, за да изчистиш дробовете си. След няколко минути Марти ще ти помогне да отидеш в спалното помещение.

Подът на коридора беше пълен с вода от разтопилия се сняг, нахлул в базата. Мърсър не знаеше какво количество е изпомпано, но очевидно би било достатъчно, за да причини наводнение. След като пресушиха главната шахта, Мърсър искаше да спуснат маркуч и да се отърват и от тази вода, защото скоро щеше да замръзне и да направи опасни условия за работа.

Той бавно се приближи до срутването и заобиколи генератора, лопатите и другите инструменти, донесени за разчистването на тунела. На светлината на фенерчето видя дупките в тавана, където безмилостният натиск на снега го бе пробил. Беше логично, че това е станало точно там, защото част от тавана вече се бе срутила през годините, откакто базата бе изоставена. Но въпреки всичко Мърсър нямаше представа защо е паднала точно когато Игор Булгарин е минал отдолу. Догадките бяха твърде мъгляви. Той огледа изкривения метал и заострените краища на разкъсания шперплат, питайки се дали Игор не бе направил нещо, с което неволно е предизвикал срутването.

И в това нямаше логика. Преди всичко – какво бе правил там руснакът?

Мърсър насочи фенерчето към трупа. Булгарин лежеше по лице на пода. Беше облечен в син анорак със смъкната качулка. Долната част на тялото му беше затрупана под високия до тавана сняг. Ледът около главата му беше осеян с капки кръв. Мърсър коленичи, за да разгледа поотблизо мястото. Изглежда голямо парче лед бе ударило Игор в основата на черепа. Под сплъстената му коса имаше малка, но дълбока рана в костта, която вероятно бе станала причина за смъртта.

Мърсър бе виждал много наранявания в главата и знаеше колко много кръвят. Но в случая нямаше толкова кръв, което го накара да мисли, че Игор е издъхнал мигновено. Булгарин не се беше мъчил и Мърсър беше благодарен за това. Той лесно можеше да си представи агонията му, ако руснакът бавно бе измръзвал от студ в пълния мрак.

– Хей! Добре ли си? – Айра Ласко се бе приближил безшумно и извести присъствието си едва когато Мърсър се изправи и изтръска ръкавиците си.

– Да. Как са Марти и Бернард?

– Дробовете на Марти се изчистиха, но Бернард лежи в стаята си и е зле. След няколко часа ще се оправи. – Айра се намръщи. – Аз съм виновен. Не трябваше да им позволявам да слизат тук без мен. Марти не притежава здравия разум на скаут.

– Той каза, че си отишъл да поправяш един от всъдеходите.

– Грета ме хвана на закуска. Инжекторът за горивото се бил задръскал. Дитер и един тип на име Фриц още се мъчат да го оправят. Какво се е случило тук?

– Таванът се е срутил. Игор е бил отдолу и парче лед го е ударило по главата. Не е имал шанс.

– Базата е била безопасна почти петдесет години. Какво може да е предизвикало срутването?

– Ние – отговори Мърсър.

– Моля?

– Ние го причинихме. Всичко е било стабилно, докато не влязохме в Кемп Декейд. Движенията ни и топлината, излъчена от телата ни и дишането, вероятно са предизвикали преместване на леда над тази секция и таванът е рухнал.

– Тогава Игор е бил на неподходящото място в неподходящия момент?

– Да.

– Но какво е правил тук посред нощ?

– Чух го да излиза от стаята си и помислих, че се зазорява. Не разбрах, че смята да слиза в базата, нито знам защо го е направил.

– Можеше да дойде тук винаги с някого от нас – отбеляза Айра, който също като Мърсър бе виждал твърде много трупове, за да бъде съкрушен.

– Няма логика – разсеяно се съгласи Мърсър и забеляза, че ръцете на Булгарин са протегнати над главата, сякаш са били вдигнати към тавана, докато е вървял по коридора. Той се запита дали този детайл е важен и после реши, че вероятно не е.

– Трупът?

Мърсър погледна Айра и разбра, че има предвид тялото на американския пилот Дилейни.

– Може би е искал да го огледа, но защо би се интересувал от един мъртъв пилот? И защо ще идва тук тайно?

– Алкохол?

– Отначало и аз реших така – тъжно каза Мърсър. Не желаше да

мисли най-лошото за Булгарин. – Вероятно не е искал никои да знае, че отново посяга към чашката, затова е дошъл тук да се напие.

Той се наведе и претърси трупа на руснака, но не намери бутилка.

– Може да е скрил някъде алкохола, когато е тръгнал да излиза.

– Едва ли ще успеем да открием бутилка, за да докажем това.

Мърсър освети тунела, за да се увери, че Марти не идва. Знаеше, че специалистът по подводниците Айра ще приеме онова, което ще му каже, но не беше сигурен за Марти.

– Имаме и друг проблем – тихо каза той. – Сега няма значение защо, но донесох от Исландия гайгеров брояч.

Мърсър млъкна, очаквайки реакция. Ласко му направи знак да продължи и той разбра, че не е сбъркал в преценката си за бившия подводничар.

– Докато използвахме радара, измерих радиацията. Нивото не беше опасно и се повиши само на едно място. Предположих, че там е бил реакторът. Отново действайки по предчувствие, днес сутринта сравних показанията на радара с данните на брояча и установих, че високото ниво на радиация идва от стаята с мъртвия пилот, а тя е доста далеч от мястото, където е бил реакторът.

– Трупът е радиоактивен?

– Да. Достатъчно, за да задейства брояча, но когато е умрял, сигурно е светел като коледна елха.

Айра разбра какво има предвид и го погледна скептично.

– Предчувствията ти са много точни.

Мърсър сви рамене и му разказа за Елизебет Розмундер и за сина ѝ, който бе участвал в издирването на падналия С-97 и след това бе починал от рак.

– Бих го нарекъл по-скоро предупреждение, отколкото предчувствие – завърши той.

– Ако в самолета е имало нещо толкова силно радиоактивно, правителството нямаше да миряса, докато не го намери – каза Айра, след като помисли върху проблема. – Настана голяма паника, когато през 1966 година военновъздушните сили изгубиха две ядрени бомби от бомбардировач в крайбрежието на Испания, и после през 1968, когато един В-52 се разби над Туле. Спомням си, че заради него претърсиха близо един милион кубически фута лед, сняг и отломки. Не, Военновъздушните сили биха преобърнали дърво и камък, за да намерят онзи самолет и да обезвредят изтичането.

Мърсър се вторачи в него.

– Може би имаш право. Не знам. Но фактите говорят, че С-97 е пренасял радиоактивен материал, който е изтекъл при катастрофата и е облъчил Джек Дилейни, а по-късно е убил Стефансон Розмундер.

– Какво ще правим? – попита Айра.

– Ще изровим Игор, ще занесем трупа в някоя лаборатория и ще се опитаме да се свържем с Военновъздушните сили. Може би комуникациите са възстановени.

– А Дилейни? – Ласко се обърна, когато чу, че някой идва. Беше Марти.

– Ще го запазим в тайна – отговори Мърсър. – Трупът му не е опасен, но докато се свържем с военните, трябва да бъде изолиран.

– Съгласен съм – прошепна Айра и после се обърна към Бишоп. – Как е Бернард?

– Глътна аспирина и заспа. – Марти изглеждаше изтерзан от чувство за вина. Очите му бяха мътни и говореше така, сякаш всяка дума му причиняваше болка. – Видж какво, Мърсър... Идеята да донесем тук генератора беше моя. Всичко това нямаше да се случи, ако първо бях говорил с теб или с Айра. Едва не станах причина за смъртта ни.

– Вярно е – тихо каза Мърсър, без да позволява на Марти да избяга от отговорността. – Постъпката ти беше глупава и двамата извадихте голям късмет. Този коридор вероятно още е пълен с изпарения, затова искаме базата да бъде затворена за двайсет и четири часа.

Мърсър погледна Айра, за да се увери, че ще се съгласи с лъжата. Кемп Декейд щеше да бъде безопасен само след няколко часа.

– Добра идея – каза Ласко. – Това ще ни даде време да се обадим на Военновъздушните сили.

– Да – рече Марти. – Смятам да полегна. Чувствам се адски скапан.

– Отивай. Ние ще се погрижим за Игор.

Два часа по-късно трупът на Булгарин бе положен в една от хладилните лаборатории. Мърсър и Айра обиколиха Кемп Декейд, търсейки доказателства, че руснакът е отишъл там, за да пийне нещо, но освен няколко стари бутилки, скрити преди петдесет години в огромния гараж, не откриха нищо. Това обаче не ги изненада. В базата имаше десетки помещения, коридори и килери, където Игор би могъл да скрие празно шише от алкохол. Те се отказаха от търсенето и заключиха главния вход на Кемп Декейд с верига и катинар. Никой нямаше да може да влезе там без тяхно знание.

В трапезарията срещнаха Ервин Пул. Немският учен беше в шок от смъртта на Игор. Бе изпаднал в някакъв унес. Гледаше разфокусирано и

не мигаше. Дори не си бе направил труда да махне анорака и ръкавиците си. Кафето в чашата пред него бе изстинало. Единствените думи, които произнасяше, бяха „Моят брат“. Очевидно Ервин и Игор бяха много по-близки, отколкото другите мислеха. Пул изглеждаше неутешим.

Грета Шмид стоеше в дъното на помещението и разговаряше с неколцина от хората си. След като изчака известно време, тя се приближи до масата на Мърсър.

– Доктор Пул?

Ервин вдигна глава и се вторачи в сините ѝ очи. Контрастът между нейната изпълнена с жизненост красота и неговата неутешимост беше разгърсващ.

– Току-що научих, че вие и доктор Булгарин сте се познавали отдавна. Ужасно е да загубиш приятел. Много съжалявам.

Ервин не каза нищо, но продължи да я гледа. Устните МУ трепереха. Грета сложи ръка на рамото му.

– Веднага щом възстановим комуникациите с „Ньорд“ ще ги накарам да изпратят хеликоптер да вземе трупа и да го транспортира до Москва.

– Санкт Петербург – прошепна Пул. – Той беше от Санкт Петербург.

– Да, разбира се. Как можам да забравя? – Тя погледна Айра и после се вторачи в Мърсър. – Безопасно ли е хората ви да работят в Кемп Декейд?

– Ще бъде – отговори Мърсър. Грета за пръв път проявяваше загриженост и това го изненада. – Затворих базата за двайсет и четири часа, за да се разсеят изпаренията от газа и снегът, затрупал Игор, да улегне. Утре отново ще влезем и ще укрепим тавана там, където преместването на глетчера го е срутило.

– Вернер и аз обсъдихме въпроса и решихме да се обадим на Топографското дружество и да ги помолим да отменят експедицията ви. След смъртта на доктор Булгарин смятаме, че базата е твърде опасна.

Съчувствието, което преди малко бе показала към Ервин, изчезна, и в гласа ѝ прозвуча предизвикателност. Мърсър отговори по подобен начин.

– Това зависи от бащата на Марти Бишоп и от Чарлс Брус. Не можете да ни заповядате да си тръгнем.

– Мога, доктор Мърсър. И ще го направя, ако се наложи.

Грета се обърна рязко и гневно се отдалечи.

– Красавицата кучка – измърмори Айра.

– Може би наистина ще е най-добре да си тръгнем. Смъртта на Игор... – гласът на Ервин постепенно заглъхна.

– Никога! – заяви Айра. – Не обичам да оставям работата си недовършена.

– И аз – съгласи се Мърсър. – Но започвам да се питам каква всъщност е мисията ни.

Той прекара остатъка от деня с гайгеровия брояч, обикаляйки по снега върху Кемп Декейд, за да отчете поточно нивото на радиация. Не очакваше, че ще открие нещо ново, но искаше да бъде сам. Опита се да види случилото се от някаква перспектива и установи, че няма такава. Игор беше мъртъв и разсъжденията не можеха да променят този факт. Мърсър можеше само да се надява, че когато разбере защо руснакът е отишъл в Кемп Декейд, ще успее да разсее подвеждащото го чувство за отговорност.

През няколко часа се връщаше в трапезарията, за да попита дали проблемът с комуникациите е решен. Всеки път му казваха, че са получили само откъслечни предавания от „Ньорд“ и абсолютно нищо от офиса в Исландия. Техниците се съмняваха дали и техните сигнали се предават и всички бяха единодушни, че проблемът ще продължи най-малко още няколко дни.

Но първото обаждане се получи още по време на обяда. Мърсър и останалите членове на екипа му се опитваха да занимават с нещо Ервин, играеха покер и пиеха изстинало кафе, когато късовълновият предавател в ъгъла на помещението започна да пращи. Въпреки атмосферните смущения всички доловиха истерията в гласа.

– Помощ! Помощ! До базовия лагер на „Геопроучвания“... хеликоптерът от „Ньорд“... Аз съм... шейсет километра източно. Двигателът... прекъсва. Падаме!

Радистът се втурна да си сложи слушалките. Около него се насъбраха десетина души.

– Хеликоптерът, тук е базовият лагер. Разбрахме, че сте на шейсет километра източно от нас и обявявате тревога.

– Слава Богу! – извика пилотът на хеликоптера. – Задава се буря. Опитвам се да я изпреваря... Моторът прегрява. Не мога да...

Мърсър дръпна настрана Вернер Кьониг, който беше потресен от чуто. Мърсър не искаше да засилва безпокойството му, затова заговори спокойно и окуражително.

– Всъдеходите още са там, нали?

– Да. – Кьониг не можеше да откъсне поглед от предавателя. Беше

се съсредоточил върху драмата и не разбираше какво му говорят. – В Ледовете има два екипа.

– Къде са? Вернер не отговори веднага и Мърсър го хвана за ръката и повиши тон.

– Къде са?

– Първият екип идва от юг – каза Кьониг и погледна часовника си. – Би трябвало да пристигнат след двайсет минути.

Вернер чак сега разбра защо Мърсър пита за всъдеходите.

– Те са на около петдесет километра западно от нас.

– По дяволите! – Шансовете за спасяване зависеха от всяка секунда, която Мърсър успееше да спечели. – Къде е Дитер?

– С втория екип. Какво ще правиш? Разсъждавайки трескаво, Мърсър си спомни края на обаждането на пилота. „Височината пада на хиляда фута... Доктор Клайн каза... пушек... вентилационната система.“

Колеланието му се изпари. На борда имаше пътник. Пилотът бе решил да лети по време на буря, но Аника Клайн беше друго нещо. Тя беше само пътник в хеликоптера. Дълбоко в душата си обаче Мърсър знаеше, че щеше да отиде, дори ако пилотът беше сам.

– Айра, вземи другия преподавател и ме дръж в течение. Тръгвам с джипа.

Мърсър стигна до вратата, преди някой да разбере, че е помръднал. Не си направи труда да обуе апреските. Маратонките му щяха да свършат работа. Той облече якето, което беше най-отгоре на закачалката до изхода.

– Доктор Мърсър! – извика Грета Шмид и се втурна към него. – Забранявам ви да отивате. Ще организираме спасителна операция.

– И когато организирате, може да ме последвате – троснато отговори той и вдигна ципа на анорака си. – Айра, ще ми помагаш ли?

Жилавият подводничар вече си бе проправил път през тълпата до късовълновия преподавател, който използваша, за да координират комуникациите си с всъдеходите.

– Размърдай си задника.

– Не! Ще чакате. – Грета сграбчи ръкава на Мърсър и вкопчи пръсти в ръката му. – Действията ви ще бъдат напразни. Изчакайте, докато разберем къде са се приземили. Отиването ви сам е равносилно на самоубийство.

Мърсър разполагаше само със секунда, преди към нея да се присъединят други двама служители на „Геопроучвания“. Макар че никога не бе удрял жена, той силно се изкуши да наруши това правило. Защо

Грета Шмид не проумяваше, че пилотът и Аника Клайн имаха шанс само ако веднага тръгнаха да им помогнат?

Мърсър се дръпна и излезе. Силният вятър го блъсна назад, но той прегърби рамене и тръгна в снега и в здрача.

Въпреки че беше ядосана, Грета не го последва. Тя трясна вратата, потрепери от краткотрайния контакт със смразяващия вятър и се приближи до Айра. На лицето ѝ бе изписано зле прикрито презрение.

– Това беше най-глупавото нещо, което съм виждала.

– Не е нужно да ми го казваш – ухили се Ласко. – Но той поне прави нещо. Пригответи проклетия си спасителен екип и тръгвай след него.

Няколко минути по-късно Мърсър се обади.

– Айра, там ли си?

– Да – провлачено отговори Ласко. – А ти как си?

– Според термометъра в кабината температурата е минус петнайсет градуса. Има ли вест от хеликоптера?

– Още са във въздуха и летят насам. Пилотът каза, че се намират на двайсет и една мили източно. С каква скорост се движиш?

– С двайсет мили в час.

– Бъди предпазлив. Грета едва ли ще спре да те вземе, ако затънеш.

– Тя няма да ме види – мрачно се усмихна Мърсър. – Видимостта е почти нулева. Не виждам и на двайсет метра пред себе си.

– И как смяташ да намериш хеликоптера, ако се разбие? – разтревожено попита Айра.

– Кажете на пилота да накара доктор Клайн да изстреля сигнална ракета, преди да паднат. – Не беше необходимо да добавя, че след това едва ли щяха да бъдат в състояние да го сторят.

– Прието. Добра идея – изкрещя Айра, защото връзката започна да заглъхва. Радиопредавателят на Мърсър не беше толкова мощен, колкото този на хеликоптера. – В момента радистът предава съобщението ти.

След две минути пилотът прие молбата. Но дори да изстреляха сигнална ракета, Айра се съмняваше, че Мърсър ще я види. Хеликоптерът летеше на стотина метра височина, а Мърсър беше на петдесет мили от тях.

Не изрази на глас опасенията си.

– Мърсър, пилотът ще изпълни искането ти. Смята, че може да задържи хеликоптера във въздуха още пет минути. – Айра не чу нищо друго, освен атмосферни смущения. – Чуваш ли ме, Мърсър? Край.

Над радиопредавателя имаше прозорче и на светлината на прожекторите той видя, че вятърът задуха в една посока, а после в друга.

Снегът се въртеше така, сякаш се бе разразило торнадо. Айра изчисли, че виелицата се движи с четиридесет мили в час, и се помоли Мърсър да доведе пилота, за да може да пребие тъпото копеле, че е излетял в такава време. Никоя мисия за зареждане с провизии не си струваше това безразсъдство.

– Чуваш ли ме, Мърсър? Край.

Радистът слушаше напрегнато и спокойно отговаряше въпреки уплахения глас на пилота, който всички чуваха.

– Петдесет фута... сигналната ракета сега. – Последният звук от хеликоптера прозвуча толкова силно, че сякаш пилотът беше при тях. Викът му отекна в помещението.

– Мърсър, хеликоптерът падна! Хеликоптерът падна! Изстреляха сигналната ракета. Видя ли я? – Айра притисна слушалките до ушите си. – Чуваш ли ме, Мърсър? Край.

Отговор не последва.

Той се опитваше да се свърже през трийсет секунди в разстояние на половин час, но резултатът беше същият. Мърсър бе изчезнал.

Ротердам, Холандия

Сред ръждясалите танкери и товарни кораби „Императрица на моретата“ блестеше като нов ролсройс, паркиран в склад за метални отпадъци. Корабът беше снежнобял, украсен в черно и златисто, и имаше два комина с аеродинамични крила на върха. Беше по-дълъг от повечето съдове наоколо и осеметажната му надстройка се извисяваше над всички останали плавателни съдове в оживеното пристанище. Построен бе като катамаран и двата му корпуса бяха дълги почти хиляда фута, а най-голямата им ширина беше деветдесет фута. Разстоянието между тях се използваше за спускане във водата на джетове, екскурзионни корабчета със стъкло дъно и моторници за около двеста пътници.

Корабът предоставяше удобни помещения за четири хиляди пътници и персонал от три хиляди души. Списъкът му от световни рекорди включваше и броя на ресторантите – трийсет и девет, размерите на огромното казино, игрището за голф и цената – един милиард и седемстотин милиона долара.

Всички изпитваха страхопочитание при вида му. „Императрица на моретата“ беше съвършен израз на красотата, която човечеството бе способно да създаде.

Поради засилената охрана заради Вселенския събор на кея нямаше никога, освен пазачите, поставени по цялата Дължина на кораба. От дясната му страна бръмчаха патрулни катери и военни хеликоптери държаха на безопасно разстояние хеликоптерите на медиите. Засега не бяха отправени заплахи срещу кораба или пътниците, но тъй Като вниманието на целия свят беше съсредоточено върху най-голямото религиозно събитие в историята, властите не искаха да рискуват. През последната седмица членовете на екипажа бяха допускани на борда след дълги разпити и всеки ден специално обучени кучета претърсваха за бомби.

Подготвянето и обезопасяването на кораба беше сериозна операция и отговорниците по охраната удвоиха бдителността си, когато на борда започнаха да се качват пътниците. Всички минаваха през детектор за метал, настроен така, че да не пропуска нищо по-обемисто от църковни медали. Използваше се и най-новото поколение устройства за откриване на химични вещества, което регистрираше и най-малки количества барут. Дори ако някой успееше да внесе пистолет с керамично покритие, уредите щяха да засекаат следите от барута.

Според предварителното споразумение само на папската Швейцарска гвардия се разрешаваше да носи оръжие на борда на „Императрица на моретата“. Имаше известни трудности с трийсетте сикхи, които присъстваха на събора, тъй като традицията им изискваше денонощно да носят малки ножове. Папата с готовност им бе позволил да спазват обичая.

Нилс Вандерхоф беше пазач на входа и задачата му беше да проверява в списъка всеки от по-малко известните пътници и да удостоверява самоличността им чрез компютърната база данни със снимки, събрани от шест източника. Фотографиите бяха направени година преди да бъде оповестено провеждането на събора, за да не могат терористи да използват старателно съставени легенди и да се промъкнат на борда на кораба.

Пред него стоеше висок мъж на средна възраст, облечен в лъскав костюм, който струваше повече пари, отколкото Вандерхоф изкарваше за три месеца. Лицето му беше гладко и с тъмен слънчев загар, а зъбите му бяха най-белите, които холандецът бе виждал. На китката му имаше украсен с диаманти „Ролекс“, а на пръста – екстравагантен пръстен с рубин. Косите му бяха оредели и прошарени по слепоочията, но на темето бяха гъсти и гарвано-вочерни. Нилс се запита защо мъжът е похарчил толкова много пари за дрехи, избелване на зъбите, бижута и очевидна перука.

До него, стиснала лакътя му, стоеше жена, която Вандерхоф никога нямаше да забрави. Вероятно някога е била красива, но битката ѝ с годините явно бе опустошила бойното поле. Тя не беше много по-млада от съпруга си, но лицето ѝ бе претърпяло толкова много пластични операции, че бе опънато като кожа на барабан. Жената приличаше на восъчна фигура. Очите зад изкуствените ѝ черни мигли бяха изцъклени. Гримът ѝ беше прекалено крещящ, сякаш бе сложен на мъртвец от служител далтонист в погребално бюро. Над очите ѝ бяха нарисувани дебели сини и жълти сенки, по страните ѝ имаше толкова много руж, че изглеждаха изгорели от слънцето, а силиконовите ѝ устни бяха боядисани с няколко пласта червило. Дългите ѝ коси бяха медноруси и прибрани на кок, висок петнайсет сантиметра. Фигурата ѝ беше поддържана, но хълбоците и задникът ѝ опъваха полата, ушита за жена със седемосем килограма по-слаба. Гърдите ѝ бяха фантазия от силикон и заплашваха да изскочат от блузата от ламе.

Жената държеше нервен пекинез, който непрекъснато джафкаше. Тя не направи опит да успокои дребното куче, а сложи дъвка в устата си. Съпругът подаде паспортите. Томи Джо и Лорна Фаркуър от

Нешвил, Тенеси, САЩ. Нилс от пръв поглед бе познал, че са американци. Той се вторачи с широко отворени очи в двете карикатури.

– Знам какво си мислиш, синко. – Огромните зъби на Томи Джо блеснаха като огледало, насочено към слънцето. Той говореше така, сякаш се обръщаше към множество от десетки хиляди души. – Гледал си по телевизията моите проповеди и не можеш да повярваш, че имаш възможността да се запознаеш с мен.

– Скъпи, в Европа не излъчват нашето шоу, защото тук не говорят американски. – Лорна Фаркуър имаше тънък като на момиченце глас и беше абсолютно невежа. – Нали, Пуки? Те още не са спасени.

Джафкането на пекинеза беше по-плътното от сопраното На стопанката му.

– Разбира се, че го гледат, Лорна. Предават го по сателит. Забрави ли?

– А, да – усмихна се превзето тя. Миглите ѝ се заплитаха като биещи се паяци, когато мигаше.

Нилс Вандерхоф се отърси от почудата и вкара данните им в компютъра. На екрана мигновено се появиха снимки на двамата зад олтар, покрит със син сатен и украсен с думите ЧУДЕСАТА НА ПРОПОВЕДИТЕ НА ИИСУС ХРИСТОС. Той забеляза, че предишната година гърдите на госпожа Фаркуър са били видимо по-малки.

Лорна изви врат, за да види защо се подсмивва пазачът, и изхленчи:

– Мили Боже! Тези снимки са правени, преди да коригирам бюста си.

– Успокой се, скъпа. – Томи Джо погали ръката ѝ.

Вандерхоф провери печатите на паспортите им, търсейки подозрителни пътувания след обявяването на свикването на събора. В паспортите на семейство Фаркуър имаше многобройни печати от Карибските острови, но нищо през последните шест месеца. Той им ги върна, без да пророни дума, като се молеше да се махнат час по-скоро, без да му досаждат отново.

Следващият човек на опашката беше едър мъж, който пътуваше сам. Съдейки по черното расо, тежкия сребърен кръст на врата му и брадата, Нилс се досети, че е от източноправославната църква. Свещеникът сигурно бе чул разговора, затова Вандерхоф му се усмихна заговорнически. Но мъжът не промени каменното си изражение и му подаде руски паспорт.

Нилс забеляза, че отец Анатолий Ватутин е бил в Германия, преди да пристигне в Холандия за събора. Той вкара името му в компютъра и

сравни духовника с жестоките очи със снимките, направени преди няколко години на среща на източноправославните църкви в Истанбул. Брадата и косата на Ватутин бяха прошарени, но времето не бе смекчило ястребовите му черти. Вандерхоф му върна паспорта и усети хлад, когато свещеникът кимна, докато го взимаше.

Ватутин пусна паспорта в окъсаната си чанта и забърза по коридора. Преди да стигне до изхода, той мина покрай телевизионния проповедник, който бе спрял, за да може съпругата му да остави кучето си на земята, така че да вдигне крак до стената. На килима се оформи локва и жената грабна пекинеза, преди да се е намокрил. Мисълта, че тези хора се кланят на същия Бог като него, накара Ватутин да потрепери.

За разлика от мнозина от миналите преди него отец Ватутин не спря, когато за пръв път видя луксозния трансокеански кораб. Той не обърна внимание и на охраната. С наведена глава и тропайки с евтините си обувки, руснакът вървеше към един от четирите пункта за качване на кораба, а на лицето му бе изписано безпокойство и същевременно решителност. Слънчевите лъчи, проникващи през черните му дрехи, бяха само една от причините за потта, обляла лицето му.

Той даде билета си на жена в униформа, която стоеше на подвижния мост, и не отвърна на любезния ѝ поздрав.

– Вие сте в каюта E429, отец Ватутин – каза на сносен руски помощникуправителката. – Намира се в десния корпус. Качете се на кораба и когато стигнете до първия атриум, ще видите широк коридор вдясно. Това е Шан-з-Елизе, една от четирите главни артерии, свързващи двата корпуса. Щом стигнете до втория корпус, друг служител ще ви упъти към асансьора най-близо до вашата каюта.

– Спасиба – измърмори Ватутин и стисна чантата си, сякаш се уплаши, че тя ще му я вземе.

Той тръгна бързо из кораба, като спря само за част от секундата, за да погледне нагоре, когато стигна до огромния атриум със стъклен таван. От балконите на горните етажи висяха разцъфнали растения, които му напомниха за картина на Висящите градини на Вавилон. Ватутин намери дългия коридор на име Шан-з-Елизе и си проправи път през групите хора, които оживено разтваряха, като забеляза, че мъжете са два пъти повече от жените.

Щом стигна до втория атриум, свещеникът отново показа билета си и получи указания къде се намира асансьорът. Той се качи в кабината и се спусна до най-Долната палуба. Каютата му беше обзаведена спартански, имаше мрачен изглед към канала между корпусите и пулсираше от

вибрирането на моторите. Ватутин не обърна внимание нито на гледката, нито на вибрациите. Тежкия старомоден пътнически сандък с багажа му вече бе донесен и сложен в средата на малката каюта. Той заемаше толкова много място, че свещеникът трябваше да пхне краката си под леглото, за да се наведе пред него. Провери внимателно ключалката и се успокои, като установи, че не е отключвана. Нямаше представа през какви проверки е минал багажът и се притесняваше, че ако съдържанието е прегледано, няма да има готово обяснение за онова, което беше вътре.

Той отключи с месингов ключ и повдигна капака. Сандъкът беше хитро замаскиран така, че да изглежда солиден и тежък, а всъщност под дървения фурнир бе направен от алуминий, който тежеше само пет килограма. Онова, което беше на дъното, придаваше тежестта.

Под дрехите и тоалетните принадлежности, от които Ватутин се нуждаеше за двуседмичното пътуване, имаше ръкавици, качулка, нещо като престилка и специално метално двойно дъно. Ръкавиците приличаха на средновековна ризница, но бяха изплетени от златни нишки и бяха направени преди по-малко от сто години. Всяка тежеше килограм и половина. Ватутин от опит знаеше, че са неудобни за носене и особено за работа.

До тях имаше дълга качулка, също изплетена от златни нишки, с две дупки за очите и специална платка, която можеше да се спусне надолу и да ги затвори, ако е необходимо. Първият собственик на качулката имал голяма глава, затова Ватутин можеше да я нахлузи без никакво усилие. Той отмести настрана лъскавите ръкавици и качулката и с мъка извади и третата част. Това беше скорошна добавка към колекцията му, защото автентичната ризница отдавна бе изчезнала.

Дрехата тежеше близо четиридесет и пет килограма, бе направена от импрегниран с олово плат и имаше стотици малки оловни плочки, съшити така, че да образуват солиден щит от кръста до гърлото. Ръкавите бяха снабдени с различни по размери оловни халки, които ограничаваха движенията на раменете и лактите.

На Анатолий Ватутин му се искаше братството да може да си позволи да направи дрехата от злато като оригинала, но вече нямаха толкова много пари. Ако се проваляха през следващите две седмици, нямаше да имат средства да продължат делото си.

На дъното на сандъка имаше двойно дъно от неръждаема стомана със същите размери като сандъка и високо трийсетина сантиметра. Бе пълно до половината с течност, която бе изнесена незаконно на

умопомрачителна цена от чернобилската атомна електроцентрала преди затварянето ѝ. Ватутин го погледна уплашено и върна в сандъка ризницата, ръкавиците и качулката. Той започна да мълви благодарствена молитва, че тайната му още не е разкрита, когато някой почука на вратата на каютата.

Сърцето му заблъска в гърдите. „О, Господи, не!“ Сигурно бяха швейцарските гвардейци, които идваха да го разпитат. Или го бяха предали, или сандъкът бе минал през рентген. „Не и сега, когато съм толкова близо – помисли той. – Моля те, Господи, върша Твоята работа!“

Ватутин трескаво хвърли другите си дрехи в сандъка, трясна капака и го заключи.

– Един момент, моля – изграчи той на английски.

– Отец Ватутин? – извика човекът от другата страна на вратата. – Аз съм от канцеларията на домакина. Моля ви, отворете.

– В тоалетната съм – импровизира руснакът и погледна към прозорчето като възможен път за бягство. Разбира се, отворът беше твърде малък. Хванат в капана, той се примири, че трябва да се довери на Бога да го преведе през това изпитание. – Идвам.

Докато вървеше към вратата, той съобразително протегна ръка и пушна водата в тоалетната. Ако отвън чакаше само един от тях, Ватутин се запита дали ще може да го убие. В името на мисията му по време на това пътуване отнемането на живота на един от преследвачите беше нищожна цена. Елементът на изненада беше на негова страна, макар че нямаше оръжие. Пък и беше висок метър и осемдесет и седем и тежеше сто и петнайсет килограма. Той се успокои, избърса потта от лицето си и отвори вратата. В коридора стоеше невинен на вид млад мъж, който беше облечен в бяла униформа и държеше букет цветя.

– Отец Ватутин, това е поздрав от управата на кораба. – Той се усмихна и поднесе цветята на озадачения свещеник. – Когато разпределяхме каютите, вашият епископ Олкраншчи ни увери, че няма да имате нищо против да ви настанем на най-долната палуба. Освежаването на каютата с цветя е най-малкото, което можем да направим за вас.

– Каятата е чудесна – със заекване каза Ватутин. Облекчението му беше неизмеримо. Те не знаеха нищо! – Може би ще дадете цветята на човека в съседната каюта.

– Подаряваме цветя на всички гости, настанени във вътрешната част на палуба Е, отче – отговори младият мъж и отново се усмихна.

– Е, благодаря ви тогава. – Ватутин затвори вратата, облегна се на нея и опита да нормализира дишането си. Съжали, че не е взел нещо за

успокояване на стомаха, защото му се гадеше.

„Овладей се, Анатолий – помисли той. Имаше чувството, че получава инфаркт. – Никой не подозира защо всъщност си тук.“

Руснакът знаеше, че няма да намери покой, докато не вземе иконата, показана на епископ Олкраншчи във Ватикана, и не се увери какво е скрито под златното ѝ покритие. Ватутин почти не мислеше за собствената си смърт, ако объркаше нещо при отварянето на реликвата, стига да изпълнеше мисията. Нищо чудно че разкриването на тайната на Юмрука на Сатаната бе отнело разсъдъка на основателя на братството. Григорий Ефимович се бе занимавал с десетки подобни икони, докато Ватутин отговаряше само за една. Той щеше да я получи само след няколко дни и напрежението ставаше непоносимо.

На „Геопроучвания“, Гренландия

Докато прекъсващият двигател на хеликоптера бръмчеше едва-едва, Аника Клайн сякаш чу гласа на дядо си. „Иди в Гренландия, мила моя. Там ще бъдеш в безопасност.“

Тя не можеше да си спомни момент, когато дядо Яков бе грешал повече.

Хеликоптерът отново се наклони и предпазният колан се впи в раменете ѝ. Пилотът, млад датчанин, нает от „Геопроучвания“, полагаше усилия да го задържи във въздуха. Стиснатите му челюсти и неприкритият страх в очите му ѝ подсказваха, че той едва ли ще спечели битката. Около тях безмилостно бушуваше бурята, която метеорологът на „Ньорд“ бе очаквал да се разрази едва след шест часа. Аника често пътуваше с хеликоптери и знаеше, че дори ако моторът не спре, шансът да стигнат до лагера е малък. Снежната виелица беше твърде силна. Тя се прокле за стотен път, че се съгласи да пътува. Прокле и безразсъдния пилот, който мислеше, че ще изпревари бурята. Накрая прокле и дядо си Яков, задето я бе убедил, че ще е в по-голяма безопасност в Гренландия, отколкото в родината си, преследвана от убийците на Ото Шрьодер.

Подробностите от пътуването от къщата на Шрьодер до Йзманинг бяха неясни в съзнанието ѝ. Там я чакаше приятелката ѝ, която я закарва до дома ѝ, но Аника си спомняше ясно само случилото се преди това. Стрелбата. Кръвта. Болката. И най-вече гнева.

Като лекар тя се бе посветила на спасяването на живота и изтезанията над Шрьодер, на които бе станала свидетел, я бяха възмутили и потресли до дъното на душата ѝ.

Аника се закле да се погрижи виновникът, когото всъщност не бе видяла добре, да бъде наказан за неопикуемото си престъпление.

Тя се бе обадила на дядо си и му разказа всичко, включително за неизвестните снайперисти и за факта, че Шрьодер бе умрял, запазвайки тайна, по-ценна от злато. Аника го попита дали името Филип Мърсър му говори нещо.

– Не съм го чувал – отговори Яков Айзенщад. – Шрьодер ли го спомена?

– Да. Преди няколко седмици му се обадил загадъчен човек, който му казал, че само този американец може да помогне. И той ли прави същото като теб, дядо?

– Не знам, но може да е нов в това поле на действие или да работи за някой друг, например за Центъра за мир и справедливост на Визел.

– Шрьодер беше убеден, че Филип Мърсър може да помогне. А проектът Пандора, за който той спомена, звучи ли ти познато?

– Не – призна Айзенщад. – Но се обзалагам, че това е кодово име на нацистка програма за плячкосване. Не забравяй, че Шрьодер е бил инженер, а не войник, и това може да е означавало изграждане на скривалище за творби на изкуството и ценни метали, както направиха със солните мини в Австрия.

Идеята беше интригуваща.

– Е, какво ще правим сега? – попита Аника. Мисълта за съкровище се прибави към желанието ѝ за справедливост.

– Нищо – отговори Яков. – Аз ще продължа да работя, а ти ще се махнеш от Германия. Там не си в безопасност. Щом мъжете, които са убили Шрьодер, са видели лицето ти, може би в момента разучават коя си. Трябва да заминеш за Гренландия, там ще бъдеш в безопасност, а когато се върнеш след няколко седмици, ще знам достатъчно, за да отиде в полицията и да ти осигури охрана.

Последвалият спор продължи почти един час. Теодор Вайцман, съдружникът на дядо Яков, и икономката, фрау рьотц се включиха чрез другите телефони в института. Те бяха единодушни в призивите си. Същия ден Аника се обади в офиса на „Геопроучвания“ и им каза, че поради инцидент няма да може да отиде на срещата в Рейкявик. Тя не добави, че през следващите няколко дни ще лекува рана от куршум на крака си.

След като прелетя със самолет до Кулусук и с хеликоптер до „Ньорд“, сега беше на борда на друг хеликоптер, който всеки момент щеше да се разбие. Но не мислеше за положението си, а за чувството за вина, което дядо ѝ щеше да изпита при вестта, че е загинала, вслушвайки се в съвета му. Това можеше да го убие.

– Опитват се да ни спасят – извика пилотът. – Искат да изстреляме сигнална ракета, когато се приближим до земята. Под седалката ти има комплект за аварийни ситуации.

Аника седеше на мястото на втория пилот и трябваше да разкопчае предпазния колан, за да се наведе и да протегне ръка под седалката. Тя изчака, докато клатушкащият се хеликоптер се стабилизира за миг. Когато пръстите ѝ докоснаха пластмасовото куфарче, хеликоптерът изведнъж пропадна и се спусна още по-надолу в бушуващите облаци от сняг. Главата ѝ се удари в контролния лост и ускори падането, но пилотът

дръпна силно лоста и отново я удари.

– По дяволите! – извика Аника и потърка подутината на главата си, а сетне погледна ръкавицата си, за да види Дали има кръв.

При втория опит тя извади оранжевата кутия и закопча предпазния колан, за да не излети от седалката. Стисна здраво една от сигналните ракети и понечи да отвори прозорчето до себе си.

– Каж ми кога да я изстрелям.

– Не оттук. Трябва да отидеш отзад. – Пилотът посочи с палец към товарното отделение. – Сигналната ракета Ще повреди прибора за нощно виждане.

– Добре. – Аника махна слушалките от главата си разкопча предпазния колан.

Хеликоптерът летеше хаотично, затова Аника не можеше да направи нищо, докато гравитацията я подхвърляше ту към тавана, ту към седалката. Сякаш катерейки се по планина, тя поддържаше три опорни точки по всяко време и придвижваше ръка или крак само когато беше сигурна, че другите три крайника са здрава опора, Успя да се промъкне в празното товарно отделение, легна по гръб на пода и притисна крака до стената.

– Чуваш ли ме? – изкрещя тя, за да провери дали ще чуе пилота, когато ѝ каже да изстреля ракетата.

– Да! – Отговорът му дойде сякаш отнякъде извън хеликоптера. – Най-късно след пет минути.

Докато моторът още работеше, имаха шанс да попаднат на затишие в бурята и да се приземят. Аника не губеше надежда и се молеше на Бога, който бе запазвал живота ѝ в подобни положения. Тя си спомни мига, в който алпинисткото въже се бе откачило на две трети от разстоянието до Айгер. Спомни си и как салът ѝ се разпадна по средата на бързеите и Аника и тримата ѝ спътници паднаха във водовъртежа. Имаше и случай на хранително отравяне, който бе сложил край на експедиция в Перу. Аника бе яла същата местна яхния като останалите четирима, които бяха откарани с хеликоптер в болница, но тя не почувства никакво неразположение.

Обичаше да се хвали с планинарските си умения, но знаеше, че оцеляването ѝ се дължи на късмета, чието значение понякога пренебрегваше. Но не и сега. Беше уплашена до смърт и се нуждаеше от всички си късмет, за да спаси живота си.

Аника протегна ръка и отвори малкия плексигласов прозорец. Смразяващият въздух отне дъха ѝ. Тя знаеше, че дори да оцелееш при

катастрофата, нямаше да издържат повече от няколко часа в ледената пустош, но това не намаляваше желанието ѝ хеликоптерът да се приземи. После щеше да се тревожи как ще се спасяват.

Контейнерът с пощата до вратата изтрака на вятъра. По ирония на съдбата Аника забеляза, че най-горният плик от Ню Йорк Сити е адресиран до Филип Мърсър. Вероятността човекът, споменат от Ото Шрьодер, да участва в същата експедиция като нея, беше твърде малка, за да е случайно съвпадение. Гневът, който бе почувствала в уединената ферма, едва не избухна отново. Аника осъзна, че тази работа е нагласена, макар да не знаеше дали от Шрьодер, от убийците му или от снайперистите. А може би дори от самия Филип Мърсър. Тя реши да разбере истината.

– Бъди готова! – извика пилотът.

Аника подаде единия край на ракетата през прозореца и махна ръкавицата си, за да хване по-здраво връвта. Не виждаше какво става навън и може би така беше по-добре. Катастрофата щеше да дойде като изненада. Ако не знаеше кога ще се разбият, тялото ѝ нямаше да е скочено от напрежение.

– Сега!

Аника дръпна връвта и светещото кълбо описа дъга във въздуха. Червената корона на ракетата приличаше на зрелищна дупка на метеор. Десет секунди по-късно ските на хеликоптера се стовариха върху земята. Носът се наклони напред от инерцията. Перките се забиха в снега, докато стигнаха до твърд лед, и се разпаднаха. Роторът продължи да се върти достатъчно силно, за да преобърне хеликоптера на една страна. Аника се блъсна във вратата и бе затрупана от кашоните, които се разпиляха при първия удар.

Назъбените остатъци от перките задълбаха земята. При всеки контакт с леда се взривяваха покрити с тефлон отломки. Преди и той да се разпадне, по-малкият ротор заора в снега. Повечето от частите му се разлетяха, без да причинят щети, но няколко пробиха тънката обшивка на хеликоптера и едното се заби близо до Аника. Тя изпищя.

Притокът на гориво секна и моторът най-последно спря. Да работи. Шумът от разбиването на хеликоптера бе заменен от звуците на вилнеещата буря. Върху корпуса тракаха парчета лед. Аника започна да отмества от себе си кашоните с дрехи и храна. Болката в гръбнака затрудняваше движенията ѝ. И после изведнъж се сети, че не чува гласа на пилота.

– Хей! – извика тя. – Добре ли си?

Той не отговори и Аника повтаряше въпроса си отново и отново,

докато гласът ѝ пресипна и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

– Овладей се – каза тя и избърса очите си. – Той е мъртъв.

Решително продължи да отгества кашоните. Трябваше да се добере до радиопредавателя, защото след като батериите се изтощят, шансът ѝ да се свърже с базовия лагер пропадеше.

Двадесет минути по-късно, когато товарът бе натрупан около нея, светлините на таблото в пилотската кабина угаснаха. Обви я мрак. Трябваше да потисне паниката си и беше на път да го направи, когато вятърът блъсна хеликоптера и кашоните отново се стовариха върху нея.

Този път не успя да сдържи сълзите, които обляха лицето ѝ, но стисна зъби и отново се залови за работа. Мигът на песимизъм премина. Нямаше да се предаде. Животът беше твърде ценен, за да го прахосва в момент на слабост.

След час тя успя да се измъкне от хеликоптера. Пилотът наистина беше мъртъв – убит от парче от перката. Аника изстреля последната сигнална ракета. Обиколи хеликоптера, но не долови миризма на гориво и предположи, че резервоарът не е пробит. Разбра, че късметът не я е изоставил, когато намери туби с гориво, което можеше да използва, за да се топли.

После седна в товарното отделение и се приготви да чака, докато бурята стихне. Не трябваше да заспива, за да може непрекъснато да запалва нови туби с гориво, но само след половин час битката със съня стана непосилна. Пламъкът на първата туба стана синкав и отслабна и очите ѝ се затвориха. Аника се стресна, надигна се и запали втора туба.

Беше изтощена. Докосна подутината на главата си и реши, че контузията е лека. Вдъхваше ѝ сили единствено надеждата, че ще бъде спасена. Би било толкова лесно да легне и да се остави на неизбежното.

– Ако заспя, ще умра – каза тя, хипнотизирана от огъня. – Ако заспя, ще умра.

Продължи да повтаря тези думи като мантра, без да съзнава, че гласът ѝ постепенно заглъхва и паузите стават все по-дълги. Тя заспа осемнайсет минути преди до-гарянето на огъня. След това температурата в хеликоптера рязко спадна до минус петнайсет градуса.

Час по-късно нещо я събуди. По анорака ѝ имаше скреж и тялото ѝ се бе схванало. Аника не посмя да отвори очи, за да погледне ръцете си. Усещаше, че са премръзнали като ушите, носа и лицето ѝ. Чувстваше невъобразима умора и разбра, че ще умре. Бе оцеляла от катастрофата и през първите няколко критични часове само за да се предаде на студа.

Опита се да помирише въздуха и макар че ноздрите ѝ бяха

замръзнали, долови лек мирис на мускус, съвсем неуместен за обстановката. Миришеше на мъжки одеколон. Аника се усмихна. Уханието беше последното приятно нещо, което щеше да усети преди да умре.

– Ако нямате нищо против, доктор Клайн, като се усмихнете, приличате на пакостливо дяволче.

Гласът я зареди с енергия. Аника отвори очи и видя усмихнат мъж, който бе влязъл през разбитата пилотска кабина. Тя беше твърде изтощена, за да реагира на присъствието му, затова само се вторачи в него на светлината на фенерчето му, изучавайки чертите на лицето му, черните вежди и сивите му очи. Скрежът по косата му блестеше като скъпоценни камъни. Той беше красив във всеки смисъл на думата.

– Хубаво гнезденце сте си направила тук – добави мъжът, когато забеляза натрупаните върху нея одеяла и тубите с гориво, които не бе запалила. – Ще ви разбера, ако искате да останете, но мисля, че ще се почувствате по-удобно в джипа. Парното работи с пълна сила, а базовият лагер е само на един час път.

– Кой сте вие? – успя да попита тя.

– Филип Мърсър на вашите услуги. С изключение на Омръзналото ви лице, добре ли се чувствате?

Аника беше благодарна, че лицето ѝ е замръзнало, защото не можеше да покаже стъписването ѝ. Това беше човекът, когото търсеше, макар че не беше в състояние да го разпита. Нямаше представа кой е той и на чия страна е, но ако искаше да я убие, нямаше да дойде да я спаси в бурята. Тя протегна ръка и когато се опита да му благодари, от устата ѝ не излезе звук.

Мърсър я взе на ръце, пренесе я в тойотата, закопча предпазния ѝ колан и седна зад волана. Аника заспа веднага щом джипът потегли по неравната ледена повърхност.

Мърсър не смени гумата, която бе станала на парчета на две мили от мястото, където бе видял Аника Клайн да изстрелва втората сигнална ракета. Бурята утихваше и той стигна до лагера много по-бързо, отколкото на отиване. По целия път не можа да изтрие доволната усмивка от лицето си. Аника Клайн нямаше да бъде включена в списъка на хората, заради които се чувстваше виновен.

Сутринта Мърсър събуди Айра Ласко при изгрев слънце и двамата се качиха на единия всъдеход, за да отидат отново на мястото на катастрофата. Няколкото часа сън не бяха прогонили умората му, затова Мърсър позволи на бившия подводничар да шофира и задряма на седалката до него. Айра караше по следите от гумите, оставени от джипа през

нощта, макар че вятърът вече ги засипваше със сняг. Всъдеходът беше много по-бавен от тойотата, затова стигнаха до падналия хеликоптер едва след два часа.

– Пристигнахме ли вече? – попита Мърсър, като мигаше, за да прогони съня от очите си.

Айра го потупа по рамото и посочи хеликоптера, който стоеше самотно върху леда като преобърнато се насекомо.

– Трудно е да се повярва, че някой е оцелял.

Мърсър изсумтя и отвори вратата на всъдехода. С изключение на няколко отломки, снегът около мястото на катастрофата беше чист, но когато се вгледа отблизо, видя стъпки, които обикаляха хеликоптера и после изчезваха на север. За част от мига помисли, че пилотът не е загинал и го е изоставил там през нощта. Но знаеше, че това не е истина, защото бе видял парчето от перката, забило се във врата на мъжа, и замръзналата кръв по пилотската му униформа. Пилотът бе умрял много преди Мърсър да открие хеликоптера. Стъпките бяха почти затрупани от снега, затова не можеше да определи откъде започват и от какъв размер обувки са. Сигурно не бяха на Аника Клайн, защото и тя беше близо до смъртта.

– И ти ли мислиш същото като мен? – попита Айра, когато проследи погледа му.

– Не знам какво да мисля – призна Мърсър. – Дали ни е изпреварил някой тази сутрин, за да види катастрофирания хеликоптер?

– Не видях други следи, освен твоите, но е възможно. Може да са тръгнали веднага щом си се върнал.

– Но какво са правили тук?

Тялото на пилота още бе закопчано с предпазния колан за седалката и изваждането му беше главната причина Мърсър и Айра да отидат там.

– Може би в хеликоптера е имало нещо, което не са искали да бъде открито – предположи Айра.

Мърсър тръгна по стъпките и само след няколко минути се върна.

– Изчезват на петдесетина метра оттук. Снегът ги е затрупал.

– Възможно ли е да е имало тайно промъкнал се пътник?

– И аз това си мислех.

Задната врата на хеликоптера беше затворена, но някой можеше да е излязъл оттам и после отново да я бе затворил, за да прикрие присъствието си.

– Като се имат предвид нараняванията ѝ и шумът на бурята, Аника

Клайн вероятно не е чула нищо – каза Айра, оглеждайки вратата. – Но не трябва да се тревожим за това.

– Защо?

– Смяташ ли, че някой още може да е жив тук след Дванайсет часа? Мърсър се замисли.

– Ако има подходяща екипировка, може, но го чака адски дълъг път.

– Искаш ли да го търсим?

– Не. Той толкова отчаяно е искал да се измъкне, че е изоставил ранена жена. Предлагам да го оставим на мира. Да натоварим пилота и всичко друго, което можем да натъпчем във въсдехода, и да се връщаме в базата.

Четиридесет и пет минути по-късно те бяха готови да тръгнат. Пилотът бе увит в мушамы и товарното отделение на въсдехода беше напълнено с кашони с храна, багажа на Аника и нещата, които можеше да им потрѳбват в лагера. Мърсър седна зад волана, а Айра оглеждаше околността с бинокъл. Не видяха други стъпки или следи от гуми. Ако от хеликоптера наистина се бе измъкнал таен пътник, той не се бе отпѳравил към научноизследователската станция.

Айра остави бинокъла, взе контейнера с пощата, прерови пратките и пликовете, търсейки нещо, адресирано до него, и извади писмо от съпругата си.

– Съжалявам, но за теб няма нищо. Изглежда никой не те обича.

– Провери ли за странни имена? – попита Мърсър. – Не забравяй, че последното писмо за мен бе изпратено от Макс И. Тампон.

– Аха, ето. – Айра извади голям плик. – От Арлингтън, Вирджиния.

– За мен е – рече Мърсър и го попита какво е името на получателя.

– Ииска Секс Совца. Приятелят ти е напълно извратен.

– И още как! Отвори го да видим какво е изпратил.

– Потвърждение за абонамент за списание „Плейгърл“, няколко сметки от стриптийз бар във Вашингтон, друг плик от Мюнхен и полицейска глоба за нарушаване на обществения ред.

Мърсър се запита какво има в плика от Германия и реши да накара Айра да го отвори, но си спомни за загадъчното съобщение по електронната поща, което бе получил, преди да замине за Исландия. Това сигурно бяха материалите, които адвокатът бе обещал да изпрати от името на неназования си клиент. Прецени, че ще е най-добре да го отвори, когато остане сам.

– Когато комуникациите бъдат възстановени, ще се обадя на

полицията в Арлингтън, за да докладвам, че Хари се е настанил незаконно в дома ми. Ще му дам да разбере, старият негодник!

– Жестоко!

– Ако знаеш какви глупости е вършил през годините, ще разбереш колко е луд.

В лагера ги чакаше тълпа. Не всички бяха щастливи, че ги виждат. Вернер Кьониг и Грета Шмид стояха настрана от другите и се мръщеа. Най-отпред в групата, която ги посрещна, стояха Марти Бишоп и съвзелата се Аника Клайн.

– Няма да им казваме за стъпките – рече Мърсър и изключи двигателя.

– Ако разберат колко тайни имаме, ще започнат да ни завиждат – отбеляза Айра.

Мърсър отвори вратата.

– Поща.

Грета Шмид разблъска тълпата и застана пред него.

– За втори път взимате превозно средство без разрешение – троснато каза тя.

– Това означава, че два пъти съм свършил вашата работа – усмихна се подигравателно Мърсър и забеляза, че отново не Кьониг, а Шмид е ядосана най-много от отлъчването, и се запита кой точно ръководи експедицията.

– Успокой се, за Бога! – рече Марти. – Снощи той спаси живота на доктор Клайн.

– Знам, но тук има правила. Трябва да се спазва дисциплината. Ще докладвам за вас на Топографското дружество с препоръка незабавно да бъдете отстранени от експедицията. Това не е място за каубойски изпълнения. – Грета Шмид гневно се обърна и си тръгна.

– Спасителната ти операция не беше препоръчителна, но е високо оценена. – Вернер стисна ръката на Мърсър, когато Грета се отдалечи от тях. – Мисля, че няма да мога да й попреча да заповяда да ви изтеглят. Съжалявам.

Той тръгна след Шмид.

– Не се тревожи – обърна се Марти към Мърсър. – Когато радиопредавателите отново започнат да работят, ще говоря за това с баща ми.

– Благодаря, Марти, но се опасявам, че ще бъде безполезно. Катастрофата с хеликоптера стана твърде скоро след смъртта на Игор, затова няма да се изненадам, ако датското правителство прекрати експедицията на „Геопрочувания“.

Мъжете не забелязаха, че Аника Клайн се е приближила до тях и е чула думите на Мърсър.

– Игор Булгарин е мъртъв? – извика тя.

Мърсър се обърна, учуден, че никой не ѝ бе казал, и се почувства виновен, че го е споменал толкова небрежно. Макар че бе обула апрески, главата ѝ стигаше до брадичката му. Очите ѝ бяха широко отворени от изумление и той отново се изненада, като видя, че тя прилича на митично дяволче, непреклонно и издръжливо.

– Съжалявам, доктор Клайн. Не знаех, че сте тук. Да, Игор загина при инцидент вчера сутринта.

Аника се вторачи в него изпитателно.

– Не знаех.

– Всички бяхме шокирани – добави Марти и протегна ръка. – Аз съм Мартин Бишоп, водач на екипа на Топографското дружество.

– Аника Клайн – разсеяно каза тя. Съзнанието ѝ беше далеч от светските любезности.

Мърсър също стисна ръката ѝ.

– Съмнявам се дали ме помните от снощи. Аз съм Филип Мърсър.

– Спомням си – предпазливо каза Аника. – Дойдохте да ме приберете. Благодаря! Беше много смело от ваша страна.

– Беше глупаво, но както и да е. – Той се вгледа в лицето ѝ. – Изглежда не е било измръзване.

Аника докосна страните и носата си, които почти бяха възвърнали естествения си цвят.

– Но щеше да стане, ако бяхте закъснял.

– Радвам се, че сте добре. – Мърсър си помисли, че тя съвсем не прилича на човек, който се запознава със спасителя си, а сякаш се страхуваше от него.

– Какво е това? – попита тя и посочи кафевия плик в ръката му.

– Писмо от един приятел.

За разлика от миналата нощ този път Аника не можа да прикрие изненадата си. Тя дълго гледа плика и после отново вдигна очи към Мърсър.

– Вероятно искате да го прочетете. Съжалявам, че ви задържам.

– Не. Всъщност бих искал да говоря с вас. Сигурна ли сте, че сте добре?

Аника се вцепени.

– Да. Не, не е вярно. Главата ме боли ужасно и продължавам да мисля за пилота. Разкажете ми повече за смъртта на Игор. Какво се

случи?

– Стана срутване в Кемп Декейд. Бил е ударен от падащо парче лед. Смятаме, че не е страдал.

Тя веднага усети онази част от инцидента, която безпокоеше Мърсър.

– Какво е правил там? Той търсеше метеорити.

Беше се оказал прав за издръжливостта ѝ. След катастрофата с хеликоптера през нощта, закъснялото спасяване, измръзването и сега шокият от смъртта на водача на екипа ѝ умът ѝ работеше като бръснач.

– Не знаем – призна той.

По време на разговора Айра Ласко помагаше на другите да разговарят всъдехода и когато приключиха, се приближи до тримата.

– Моля за извинение, госпожице. Мърсър, да сложа ли трупа на пилота при тялото на Игор в хладилната лаборатория?

– Да, добре.

– Току-що говорих с Ервин – продължи Айра. – Радиопредавателите още не работят, затова не сме чули нищо от Военновъздушните сили за трупа в Кемп Декейд.

– Още един труп? – Аника се вторачи в Мърсър.

– Пилот от Военновъздушните сили, изчезнал през петдесетте години. Още е долу в базата, където го открихме.

– Бих искала да го видя. – Гласът ѝ бе станал по-твърд, докато идваше на себе си през последните няколко минути, възвръщайки професионализма и увереността, които използваше в интензивното отделение.

– Кемп Декейд ще бъде затворена, докато укрепим тавана – каза Марти. – Смятаме, че е твърде опасно да се слиза там.

В усилието да я смае, той се опитваше да възвърне контрола си над групата, като отговаряше на въпросите ѝ. Но Аника не се заблуди. Тя бе осъзнала, че Филип Мърсър ръководи тези хора, и се обърна към него.

– Ще го смятам за услуга, ако ми позволите да прегледам и него, и Игор Булгарин.

– Мога да ви разреша да видите Игор, но известно време достъпът до базата ще бъде забранен.

Той не допускаше прегледът да покаже, че трупът на Джак Дилейни е радиоактивен, но докато не получише някои отговори, никой нямаше да се приближи до него.

Когато беше разочарована, Аника имаше навика да прехапва устни. Макар че беше неволен, жестът имаше определен ефект върху мъжете.

– Преди да дойдат Военновъздушните сили, обещавам ви шанс да

го погледнете – смили се Мърсър.

– Благодаря. Може ли да видя доктор Булгарин след два часа? Бих искала да хапна нещо и да поспя още.

Мърсър погледна часовника си.

– Ще се срещнем тук в два и половина.

Марти Бишоп тръгна след Аника, която се отправи към трапезарията, оставяйки Мърсър с Айра Ласко.

– Какво ще кажеш, Айра?

– Мисля, че дамата е костелив орех – замислено отговори Ласко. – Освен това смятам, че е уплашена.

– И аз забелязах това. Имаш ли представа защо?

– Не.

– В цялата тази история има нещо гнило. Няма да се изненадам, ако и последният участник в експедицията се окаже загадка.

– Защо иска да прегледа Игор? Може би знае нещо за смъртта му. Като например защо изобщо е отишъл в Кемп Декейд?

– Откъде би могла да знае?

Айра нямаше отговор на този въпрос.

Доскоро Мърсър бе смятал, че експедицията ще бъде почивка и ще се забавлява, но след смъртта на Булгарин всичко това се изпари и нервното му напрежение се засилваше. Не бе обърнал внимание на малките несъответствия, откакто бе пристигнал там, и сега те го измъчваха. Съмняваше се, че Аника Клайн може да хвърли светлина върху случващото се. Всъщност поведението и молбата ѝ засилиха тревогите му.

– Тази експедиция е направо гаф след гаф – измърмори той.

– Амин. Мислиш ли, че датчаните ще ни изтеглят?

– Надявам се да го сторят.

Станцията на „Геопроучвания“, Гренландия

В уречения час Мърсър видя Аника да се приближава към трапезарията. Беше облякла червена грейка и бе вдигнала качулката на главата си. Вятърът навяваше сняг в гърба ѝ. От един час Мърсър седеше до радиста и напразно се опитваше да получи съобщение от Рейкявик. Но освен статичен шум и откъслечен разговор, който сякаш идваше от „Ньорд“, не чува нищо. Електронните смущения от силната слънчева активност напълно изолираха лагера. Мърсър видя Аника през замъгления прозорец, благодари на радиста, облече анорака си и излезе.

– Как се чувствате? – попита той.

– Отлично. Да вървим.

Мърсър я завърза за спасително въже и я заведе в хладилната лаборатория в далечния край на базата. Вятърът засипваше със сняг следите им.

Постройката бе направена от пластмаса и имаше по два прозореца от всяка страна. Преспите от подветрената страна стигаха почти до стряхата, но входът беше достъпен. До вратата бяха наредени лопати и след няколко минути те разчистиха пътека в снега.

Двамата влязоха и Мърсър запали неоновите лампи на тавана. На маси в отсрещната страна на помещението лежаха покрити с мушамы трупове на Игор Булгарин и на пилота на хеликоптера.

Свалиха качулките от главите си и изтръскаха снега от дрехите. Аника дръпна мушамата от трупа на пилота и само след секунда го покори отново. Веднага разбра какво го е убило.

Тя не каза нищо, когато се вторачи в мъртвешки бледото лице на Игор и после съсредоточено започна да го преглежда. Сякаш не забелязваше Мърсър. Тя прокара пръсти по цялото тяло на Булгарин. Мърсър нямаше представа какво се надява да постигне лекарката, тъй като трупа беше вкочанен като масата под него. Устата на Игор беше отворена и Аника извади фенерче от раницата си, прегледа зъбите и венците му и изсумтя, когато видя нещо интересно.

– Какво има? – попита Мърсър.

– Руски зъболекари. Това са най-лошите пломби, които съм виждала. Игор сигурно постоянно е изпитвал болка.

Тя си сложи хирургически ръкавици, бръкна с пръст в устата му и извади от гърлото замръзнала слюнка, примесена със сняг. Разгледа я

внимателно и я остави на масата. Нямаше подходящо обзаведена лаборатория, където да изследва материала, затова нямаше смисъл да го запазва. След това се наведе над лицето на Игор, за да огледа носа и челото, и отново изсумтя, но този път Мърсър не каза нищо.

Той беше заинтригуван от нея. С присвити очи и свъсени от съсредоточаването вежди Аника приличаше на дете, което се тревожи над трудна задача по математика. Но тя беше голям човек и Мърсър бе очарован от несъответствието между външността и професионализма ѝ. Той разбра, че Аника е била подценявана много пъти в живота си, и съжали хората, които го бяха сторили.

Тя приключи с лицето на Булгарин и прокара ръце по черепа му, докосвайки различни точки с върха на пръстите си.

– Можете ли да ми помогнете? – попита Аника, без да вдига глава.

– Как точно? – Мърсър се приближи до нея.

– Искам да го преобърнем.

Двамата се справиха със задачата.

Мърсър отново отстъпи назад, а Аника приглади настрана замръзналите кичури кървава коса в основата на черепа, проследявайки с пръст очертаванията на раната. Тя се намръщи и извади от раницата си лупа. Напрежението ѝ беше осезаемо, докато разглеждаше раната. Лицето ѝ беше толкова близо до главата на Булгарин, че дъхът ѝ се виеше през косата му. След две минути Аника се изправи и съсредоточено огледа лабораторията.

– Какво открихте? – Мърсър отново се приближи до нея, заразен от нейното безпокойство.

Аника не отговори, мина покрай него и отиде да вземе лоста, оставен на друга маса. Погледна стоманата и изпробва тежестта ѝ, без да я е грижа, че металът е леденостуден. Явно не остана доволна, пусна безцеремонно лоста и прерови плоскостта под масата, където имаше още инструменти. Аника извади петдесетсантиметрова дръжка на крик и едва тогава си спомни, че Мърсър е с нея. Тя го погледна изпитателно, сякаш се опитваше да вземе решение, и кимна, когато той издържа успешно някакъв тест. Аника не можа да прогони страха в очите си, но заговори спокойно.

– Игор е бил убит – заяви тя. – И след това е бил Пренесен и оставен на място, където някой е инсценирал срутване, за да прикрие убийството.

Мърсър не се изненада. Интуитивно знаеше, че в това има логика. Макар да не ги бе изказвал на глас, той изпитваше същите опасения за

руснака. Но скептицизмът му на професионалист не му позволяваше да приеме твърденията ѝ без доказателства.

– Как разбрахте?

Аника вдигна дръжката на крика и я занесе до трупа.

– Това е малко по-широко, по-късо и по-леко от оръжието на убийството, но ще ви даде представа какво се е случило. – Тя допря дръжката до продълговатата рана в основата на черепа на Игор. – Както виждате, съвпада почти напълно с очертанията на раната. Не го е ударило парче лед. Раната е твърде симетрична. Игор е бил убит от силен човек, който е замахнал с подобен инструмент като с бейзболна бухалка. Ударът е разбил част от малкия и гръбначния мозък, убивайки го мигновено.

Мърсър се вторачи в раната. Потискайки безпокойството си, той вдигна дръжката и също я допря до раната, както бе направила Аника. Трябваше да признае, че съвпадението беше почти пълно.

– Ако забелязвате, охлузванията по лицето вървят в една посока. Прибавете към това и факта, че се е вкочанил с ръце над главата, и логичният извод е, че някой го е влачил по лице върху неравна повърхност, например дървен под. Снегът в гърлото му доказва моята хипотеза.

Мърсър също се бе учудил, че ръцете на Игор са протегнати над главата, когато бяха намерили тялото. Тогава бе предположил, че дракотините по лицето му са от падащия лед. Но сега Аника представяше правдоподобен сценарий.

– Не знам защо е бил убит, господин Мърсър. Нито кой го е направил.

– Всъщност съм доктор Мърсър, но всички ме наричат само Мърсър.

Кой би убил Булгарин? Според Аника убиецът е бил силен. Описанието съответстваше на почти всеки в лагера. Ако убийството бе извършено по друго време, Мърсър би предположил, че извършителят е тайният пътник, който бе оставил следите около хеликоптера, но катастрофата бе станала след смъртта на Игор. Оставаше неприятната вероятност, че сред тях има убиец. Мърсър разбра защо е уплашена Аника. Споделяше опасенията ѝ.

– Желанието ти ще бъде изпълнено – каза той.

– Желание?

– Нали искаш да прегледаш трупа, който намерихме в Кемп Декейд? Това е най-интересното нещо в базата.

– Нали каза, че базата не е безопасна.

– Според теб някой е предизвикал срутването, за да прикрие убийството на Игор. Ако си права, значи таванът на Кемп Декейд е здрав.

– Ами ако греша? – Изведнъж идеята да отиде в базата под земята вече не я привличаше.

– Трябва да имаш доверие на инстинктите си. Като имам предвид онова, което преди малко откри, бих казал, че са точни.

Мърсър поведе Аника навън. Този път вървяха срещу вятъра. В лицата им се забиваха остри като игли частици лед, сякаш ги атакуваха ято разгневени оси. Те стигнаха до тунела над входа на базата. Можеха да разговарят чак когато се спуснеха вътре, защото там нямаше вятър.

– Преди да слезеш от „Ньорд“, разбра ли колко време ще продължи да духа вятърът? – Мърсър се качи на всъдехода, запали мотора и включи лебедката.

– Днес през целия ден. Смятам, че утре ще има затишие от няколко часа, а после ще бушува още по-силна буря.

– Ерик Червения е бил страхотен мореплавател – пошегува се Мърсър и Аника го погледна учудено. – През 982 година след Христа старият викинг е бил изгонен от Исландия. Той отплавал на запад и слязъл на сушата тук. Прекарал зимата някъде на източното крайбрежие. Когато се върнал в родината си, Ерик разказал на всички за красивия остров, който открил, като го нарекъл Гренландия, за да опише зеленината му.⁵ Това вероятно не е била първата му лъжа, но със сигурност е една от най-успешните. Той придумал заселници на двайсет и пет кораба да заминат с него.

Мърсър скочи от всъдехода и протегна ръце в шейсетметровата дупка, за да извади кофата, която използваша за спускане до дъното на шахтата. Аника се качи, без да се колебае, и той я последва.

– Не се ли страхуваш от височини? – попита Мърсър, когато кофата бавно започна да се спуска.

– Катеря се по планините, за да се отпускам. Вероятно бих могла да слеза долу по-бързо от това ваше приспособление.

Мърсър не се усъмни в това. Стигнаха до дъното и той провери веригите, с които двамата с Айра бяха заключили вратите. Всичко изглеждаше непокътнато и той отключи. Даде едното фенерче на Аника и задържа другото за себе си. Мощните лъчи прорязаха мрака.

Този път усещането, че го наблюдават призраци, беше по-силно. В

5. Зелена земя. – Б. пр.

съзнанието му нахлу спомена за Игор Булгарин. Той поведе Аника към офицерските помещения, където в продължение на пет десетилетия бе лежал необезпокояван трупът на Джак Дилейни. Когато изровиха Игор, разчистиха доста сняг от коридора, но пак трябваше да се катерят по купчини лед. Макар и с грейка, Аника се движеше бързо и пъргаво, без да се подхлъзва или да опира на погрешно място ръцете и краката си. На Мърсър му беше по-трудно. Той бе свикнал с тесни тунели като този и си изкарваше прехраната с тях, но не беше толкова уверен по хлъзгави повърхности.

Преминаха последното препятствие и насочиха фенерчетата към пода. Аника коленичи, за да огледа по-отблизо мястото, и забеляза онава, което търсеше. Червеникавите ивици на пода бяха от кръв. Кръвта на Игор Булгарин. Неясните следи продължаваха по-нататък по тъмния коридор.

– Права беше – призна Мърсър.

– Ти също. Игор е искал да види трупа.

Двамата стигнаха до офицерските помещения и се приближиха до стая номер десет. Джак Дилейни изглеждаше така, както Мърсър го бе намерил. Лицето му беше толкова мършаво, че сякаш бе умрял от глад, и мъртвешки бледо с изключение на посивелите устни. Кокалестите му пръсти бяха склучени на гърдите, сякаш се бе молил в последния миг от живота си. Не се изискваше богато въображение, за да си представи човек какво разочарование е изпитал, след като бе оцелял толкова дълго време и накрая бе установил, че Кемп Декейд е изоставена. В празния поглед на отдавна мъртвите очи се четеше, че е умрял в самота.

– Променено ли е нещо? – Въпросът на Аника изтръгна Мърсър от мраморните мисли.

– Не. – Той огледа пода и видя още кръв. Няколко капки се бяха разплискали до стената. По разположението и формата им на сълзи Мърсър разбра, че са изтекли от раната. – Игор е умрял в тази стая. Или е бил нападнат от човек, който е искал да му попречи да види трупа, или е бил убит, за да се прикрие разследването на друг.

– Преди да направи нещо с трупа? – настоя Аника.

– Да. Никой от двамата не е докосвал трупа. Игор вероятно е слязъл тук около четири и половина сутринта. Убиецът е дошъл няколко минути след него. Видял го е там, ударил го е по главата и незабавно е започнал да прикрива доказателствата. Тъй като участниците в експедицията стават в шест, извършителят е имал час и половина да инсценира срутване и да се върне в спалното помещение, преди някой да забележи

отсъствието му.

– Провървя ни. – Аника сложи раницата си на бюрото до леглото и се залови да преглежда Дилейни, като започна от краката и бавно продължи нагоре. Мърсър стоеше до рамото ѝ и осветяваше с фенерчето ръцете ѝ, така че Аника да вижда всичко. Тя стигна до устата на мъртвия и разгледа зъбите му.

– Погледни това.

В устата на Дилейни бяха останали само няколко зъба, които бяха толкова почернели и изтънели, че летецът едва ли е бил в състояние да дъвче с тях. Венците му приличаха на сурово месо. Аника се опита да открие следи от зъболекарска намеса, но не бе останало нищо.

– Много е кльощав.

– Не съм изненадан, като се има предвид какво е преживял.

Тя извади ролетка от раницата си. Дилейни беше висок само метър шейсет и пет с ботушите. Мърсър си помисли, че е твърде нисък, но тъй като не знаеше какви са изискванията за военните пилоти, не каза нищо. Аника нави нагоре ръкавите на Дилейни.

– Не трябва да го местиш, докато не дойдат представители на Военновъздушните сили – предупреди я Мърсър, но не много строго. И той беше любопитен като нея.

Погледна часовника си и видя, че са стояли в базата десет минути. Щеше да даде на Аника още пет. Не забравяше, че трупът е слабо радиоактивен. Това обясняваше загубата на зъбите и факта, че под вълнената шапка главата на Дилейни беше абсолютно плешива – още един симптом на силно облъчване.

– Какво ще кажеш за това? – Аника посочи правоъгълен белег на лявото рамо.

– Прилича на изгаряне.

– По-скоро дамгосване. Но няма символи, нито думи. Мърсър забеляза, че под пръстите на Дилейни се подава късче хартия.

– Какво е това?

– Имаш силно зрение. За малко да го пропусна. – Аника взе хирургична пинсета, измъкна сгънатото листче, като внимаваше да не премести ръцете на пилота, и го даде на Мърсър.

В същия миг помещението се изпълни с гъст черен дим. За няколко секунди лъчите на фенерчетата се превърнаха в бледи точки светлина, които не можеха да осветят повече от тридесетчетиридесет сантиметра в тъмнината.

– Какво... – Аника се закашля, преди да успее да довърши въпроса.

Мърсър я блъсна на земята, където въздухът беше сравнително чист. Очите ѝ се зачервиха и се насълзиха. Белите ѝ дробове се свиваха конвулсивно, за да се пречистят от пушека.

– Какво става? – изхриптя тя, като полагаше усилия да не повърне.

– Пожар. Знам ли. Трябва да се махнем оттук. – Как?

Той допълзя до вратата и въпреки талазите дим видя танцуващия блясък на огън на входа на офицерските помещения. Пламъците се разгаряха. Пътят към изхода минаваше през приближаващата се огнена вълна. Аника се промъкна до вратата.

– В капан сме!

Всичко се случваше твърде бързо, за да ги завладее паника. Съзнанието на Мърсър беше ясно и търсеше решение, но докато гледеше разгарящите се пламъци, нищо не можеше да измисли.

„Хванат си в капан от огън под земята. Има само един изход, който е блокиран. Всичко тук е направено от дърво и бързо ще изгори. Кислородът ще свърши, преди да се изпечеш. Пушекът ще изпълни шахтата и в същото време огънят ще изсмуче кислорода.“

– Мърсър!

„Бил си в подобно положение и преди – трескаво разсъждаваше Мърсър. – На други места и в друго време. Как се измъкна?“

Той знаеше, че отговорът няма да е лесен. Пожарите под земята, които бе преживял, бяха във въгледобивни мини, където екипи от обучени експерти се бореха с огъня.

„Знаеш как да се измъкнеш. Правил си го и преди. Как?“

Изведнъж Мърсър се сети какво да стори.

– Вентилационната шахта – извика той.

– Но тя е в средата на огъня! – Аника се задушаваше. – Няма да успеем да стигнем дотам.

– Не главната шахта, по която дойдохме. Пушекът е гъст и няма да я намерим. Трябва да минем през огъня и да стигнем до гаража от другата страна.

– Как?

– Ще бягаме с всички сили.

– Защо не се опитаме да намерим вратите?

– Аника, тук няма нищо, което да е предизвикало пожара. Огънят е запален умишлено от убиеца на Игор, За Да ни попречи да докажем, че е бил убит. Не можем да рискуваме да спрем напред пламъците, за да търсим врати, защото по всяка вероятност са блокирани. Трябва да стигнем до отсрещната страна. В гаража сигурно има вентилационни шахти

за пречистване на въздуха, когато военните са оставяли там всъдеходите. Това е единственият ни шанс.

Мърсър се добра до леглото, където лежеше мъртвият Дилейни, и безцеремонно отмести трупа, за да вземе одеялата под него. Приближаващият се огън бе разтопил огромно количество лед и сняг и в коридора течеше вода. Мърсър хвърли одеялата в потока, за да ги намокри. Водата беше леденостудена и опари ръцете му като киселина.

– Съблечи грейката – заповяда той.

– Да не си се побъркал? Той се обърна към Аника.

– Да. Съблечи грейката.

Тя изпълни нарежданията, а Мърсър свали анорака си и го потопи във водата, после легна по гръб и изтръпна от допира с ледената река. Той наплиска краката си и усети как се образува скреж, който се чуи при всяко негово движение.

– Ще умрем от студ.

Мърсър намокри лицето и косата си.

– Предпочитам да премръзна, отколкото да изгоря. – Той взе червената грейка на Аника, потопи я във водата и ѝ направи знак да се наплиска.

Устните ѝ посиняха и зъбите ѝ тракаха неудържимо. Ако успееш да минат през огъня, щяха да разполагат само с няколко минути, преди да измръзнат. Мърсър подаде на Аника грейката и облече капещия анорак. Дрехата тежеше поне пет килограма повече. Мърсър можеше само да се надява, че аноракът ще задържи достатъчно вода, за да го изолира от пламъците.

Огънят бушуваше само на петнайсет метра от тях. Ако се разпространяваше равномерно, трябваше да бягат бързо през шейсетметровата стихия, докато стигнат до открито пространство с чист въздух.

Мърсър дръпна качулката над лицето и сложи очилата си, а после се увери, че Аника също е добре предпазена.

– Внимавай, когато стигнем до средата на огъня. Не знам дали всичкият сняг се е стопил, затова туктам може да има преспи.

– Какво ще стане, ако пожарът е по-голям, отколкото мислиш?

Черният хумор не изостави Мърсър.

– Тогава ще се сбъдне желанието на всички онези, които са ми казвали да вървя по дяволите. Готова ли си?

– Не!

Той ѝ се усмихна окуражително и я уви в няколко одеяла.

– Ще успеем.

– Добре. Да тръгваме.

Мърсър побягна по коридора. Аника изчака няколко секунди и го последва.

Той държа очите си отворени, докато можеше. Когато горещината го блъсна с пълна сила, Мърсър дръпна одеялото над главата си и хукна колкото му държах краката. Светлината продължи да танцува отвъд затворените му клепачи. Той чу как одеялата съскат, докато водата се изпарява. След десет метра жегата се засили. Мърсър не бе помислил, че всеки момент може да се срутят части от тавана, които ще създадат препятствия по пътя им.

Той измина двайсетина метра и разбра, че се приближава до срутването, затрупало Игор Булгарин. Ботушите му шляпаха в кишата от сняг и вода, сякаш газеше в Дълбока кал. Но въпреки това започна да тътри крака, за да разчисти пътя на Аника. Някъде назад се разнесе оглушителен трясък. Секция от тавана бе отстъпила пред пламъците и бе рухнала. Ако Аника беше от другата страна на срутването, Мърсър никога нямаше да може да стигне до нея. Той продължи да бяга.

Кракът му се удари в преспа и Мърсър полетя напред. Ако не беше подготвен, щеше да падне с главата надолу. Центърът на тежестта му се премести и той се сгромоляса на рамото си, но после се претърколи и стана. Инерцията му беше твърде силна и щеше да падне отново, но някой го хвана за ръката.

Аника бе тичала до него. Беше видяла какво се случи и му помогна да се задържи на краката си. Мърсър отвори очи. Сякаш стоеше на дъното на ада. От всички страни го обграждаха пламъци, които се извисяваха към тавана. Той успя да се ориентира, преди пушекът да му попречи да пресцени, че са изминали едва една трета от разстоянието.

Двамата хукнаха напред, подгонени от първичния страх от огън. Водата по дрехите на Мърсър започна да се изпарява.

Шумът на бушуващата огнена стихия намаля и Мърсър разбра, че са се измъкнали. Той не посмя да спре, но отметна одеялото от раменете си и отвори очи.

– Аника, залегни.

Те се хвърлиха на земята, където въздухът беше по-чист. Одеялото й димеше, но грейката й беше непокътната. Двамата запълзяха напред и най-после стигнаха до тежките врати в дъното на коридора, минаха през тях и се озоваха в гаража. За щастие въздухът там още не беше замърсен от пушека.

– Добре ли си? – задъхано попита Аника и включи фенерчето си.

Мърсър бе навел глава и кашляше, но успя да кимне.

– Имам приятел, който пуши по два пакета цигари на ден. Обзалагам се, че щеше да издържи на пушека и после да почувства никотинов глад.

Той се изправи и започна да се съблича.

– Знаеш, че трябва да се съблечем – каза Мърсър, когато видя, че Аника стои и го гледа. – Тук температурата не може да е под нулата, защото снегът върху базата играе ролята на изолация. Ще издържим няколко минути. Мокрите дрехи ще отнемат телесната ни топлина много по-бързо от въздуха.

– Знам. – Аника също започна да сваля дрехите си. – Какъв е този белег от куршум на рамото ти?

– А, това ли? Стара история. Благодаря ти, че ми помогна. Ако бях паднал, нямаше да мога да стана.

– Квит сме – усмихна се тя. – Мислиш ли, че ще бъдем в безопасност, докато угасят огъня?

– Те не знаят, че сме тук. Не казахме на никого, че отиваме в Кемп Декейд.

Мърсър остана само по боксерки и се опита да подреди мислите си, като се опитваше да не позволява на студа да изсмуче енергията му. Чувстваше се уязвим и си представяше, че Аника изпитва същото, докато стои пред него по памучни бикини и спортно горнище. Но тя изглежда не се стесняваше от голотата си.

– Всичко по реда си. – Мърсър не бе прекарал много време в базата, но си спомни, че до банята има шкафчета.

Той отвори вратата и намери онова, което искаше. Тъй като в Кемп Декейд бяха изоставени много неща, Мърсър грабна четири работни комбинезона и хвърли двата на Аника.

– Знаел си, че са тук? – попита тя и с благодарност нахлузи изцапаните с масло дрехи.

– С изключение на реактора, хранещ базата, всъдеходите и личните вещи на хората, всичко е било оставено тук. Не бях сигурен дали ще намеря тези облекла, но знаех, че все ще има нещо, което ще можем да използваме.

Минута по-късно Мърсър намери ботуши и започна да мисли, че им е провървяло. Той даде запалка на Аника.

– Не ми казвай, че пушиш. – Тя се намръщи от отвращение.

– Не, но нося запалки, когато ходя на експедиция. Скаутски навик. Можеш ли да запалиш огън?

Тя се залови за работа, а Мърсър се разходи из гаража и забеляза, че в единия ъгъл има голям цилиндър – резервоар на военен всъдеход. Той почука по него с чук, оставен на работната маса. Звукът показва, че цилиндърът е пълен поне до половината. От кофата отдолу се подаваше маркуч. В дъното на работилницата имаше няколко врати, водещи към повърхността. Мърсър освети тавана на петнайсет фута над главите им и видя големи отдушници. Трябваше му само стълба и дълъг прът Като централната подпора на военна палатка. Обиколи и Намери и двете неща.

Аника се бе свила до огъня, който бе запалила от касетки.

– Странно е, че топлината може да е приятна, след като минахме през онзи ад – каза тя.

– Още не сме приключили. Време е да претворим в дело една стара пословица. Да се борим срещу огъня с огън.

Мърсър ѝ обясни плана си. Аника имаше само един въпрос.

– Откъде знаеш, че дизелът ще гори?

– Горивото не губи запалителността си с течение на времето, а само мощността си. Щом изчистим утайката и водата от дъното на резервоара, ще можем да напълним превозните средства.

– Да го направим. – Аника скочи. Беше убедена в думите му, защото Мърсър изглеждаше сигурен. Той ѝ бе казал, че ѝ вярва, и засега тя нямаше друг избор, освен да му отвърне със същото.

Мърсър сложи стълбата близо до най-големия отдушник, качи се и махна кръглата предпазна решетка. Отвесната шахта щеше да побере и двамата. Той насочи нагоре лъча на фенерчето и видя, че отдушникът е очукан и огънат от преместването на глетчера – в началото не беше задръстен, но по-нататък бе пълен с лед. Мърсър изчисли, че тричетири метра сняг ги делят от дневната светлина.

Аника размота маркуча и прикрепил единия край за върха на триметровата подпора за палатка. Възлите, които направи, бяха стегнати и професионални. Гуменият маркуч беше забележително еластичен и изискваше всичката ѝ сила.

– Готова ли си да опитаме?

– Да. – Тя насочи другия край на маркуча напред и встрани, защото не знаеше колко силна ще бъде струята.

– Започваме. – Мърсър използва ръцете и раменете си, за да раздвигне крапа, но после колелото се завъртя с лекота.

– Господи! – изненадано извика Аника и му направи знак веднага да затвори крапа.

Той се втурна към нея.

Тя освети с фенерчето блестящата влажна дيريا на пода, която се простираше на петдесет фута и след това изчезваше отвъд обсега на лъча.

– Достатъчно силна ли е струята за онова, което си намислил?

– Трепач – засмя се Мърсър, доволен, че идеята му може да има ефект, но когато до тях стигна гъста вълна от пушек, усмивката му помръкна.

Температурата в гаража започна да се повишава. Вратите, отделящи го от останалата част на базата, не бяха огнеупорни, както се бе надявал.

– Качи се на стълбата – каза Аника. – Аз ще въртя колелото.

Той премести стълбата така че да може да държи маркуча под отдушника, и застана встрани от пътя на струята. Високо над пода въздухът беше задимен. Мърсър вдигна пред устата си яката на работния комбинезон, но мръсната дреха вонеше по-противно от въздуха.

– Кажки кога да пусна горивото – извика Аника. Гласът ѝ отекна в помещението.

Мърсър вдигна пръта и подпря върха във вентилационната шахта. Закрепеният за него маркуч увисна към пода, далеч от резервоара.

– Пускай.

Дизеловото гориво изригна към отдушника, мина през гаража и се отправи нагоре във вентилационната шахта, тласкано от огромната сила на собствената си тежест. Импровизираната огнехвъргачка потрепери и Мърсър едва не я изпусна. Дизелът се изкачи по маркуча, нахлу в шахтата и взриви леда. Веднага щом горивото започна да се излива обратно на земята, Мърсър щракна запалката и я хвърли в лесно запалимата течност, която течеше от тавана.

Горивото пламна. Експлозията в оранжево, червено и черно го заслепи, преди да успее да се обърне. Дори от три метра разстояние горещината беше непоносима и Мърсър усети, че в очите му се стича пот. Уголемяващото се огнено езеро под него намери пролукуите на канализацията в бетона и започна да тече на потоци към подземните резервоари за отпадъци. Заедно със запаленото гориво потече и водата, в която се бе превърнал ледът под въздействието на масираната топлинна атака. Мърсър не можеше да прецени за колко време се е разтопила ледената бариера, но количеството вода се увеличаваше с всяка изминала секунда.

– Действа – извика Аника.

– Съмняваш ли се в мен? – ухили се той. Приличаше на демон, осветен в гръб от пламъците.

– Нито за миг – дръзко се усмихна Аника, въодушевена от еуфорията на момента.

Докато горящото гориво изтичаше в канализацията, опасенията на Мърсър, че ще запали по-голям пожар от онзи, от който бяха избягали, се изпариха напълно. Той го остави да гори още пет минути и извика на Аника да спре струята. Не беше необходимо да преместват стълбата под отдушника, за да видят, че са успели. В локвата на пода се отразяваше кръг дневна светлина.

След няколко минути огънят угасна и пушекът започна да излиза през вентилационната шахта.

– Сега е само въпрос на време тези, които се борят с огъня на главния вход, да видят дима от тази шахта и някой да дойде да види какво става – каза Мърсър, гледайки към небето, и после се обърна към Аника.

На лицето ѝ бе изписана загадъчна усмивка, смесица от учудване и уважение.

Тя сложи ръце на раменете му, притегли го към себе си и леко го целуна по бузата.

– Спаси ме за втори път. Длъжница съм ти. Сърцето му подскочи. Мърсър мислеше, че Аника ще го целуне по устните. Смяташе, че е познал погледа в очите ѝ и в миг на егоизъм бе изпитал желание тя да го направи. Но после се зарадва, че не стана така. Споделянето на опасността правеше странни неща с хората, създаваше мимолетни връзки и ги сближаваше, а той бе научил, че подобни страсти не са истински. Чувствата обикновено не бяха нищо повече от странични ефекти от прилива на адреналин и последвалото облекчение.

Мърсър си спомни някои от нейните постижения, за които Игор бе споменал, и осъзна, че Аника вероятно се справя със стреса по-добре от него, защото в изражението ѝ видя отразено собственото си облекчение.

– Квит сме. – Резкият му тон прикри смущението му.

– Хей! – извика някой отгоре. Беше Ервин Пул. Мърсър се стресна, че сигналът им е бил забелязан толкова скоро, и погледна часовника си. От избухването на огъня бяха изминали трийсет минути – достатъчно за членовете на експедицията да започнат да се борят с огнената стихия под земята.

– Ервин, аз съм, Мърсър.

– Щом не ни поведе да потушим пожара, се уплашихме, че може да

си там долу. Доктор Клайн с теб ли е? Никоой не я е виждал от известно време.

– Да, с мен е. Ще спуснеш ли въже? Пушекът се сгъстява и температурата се повишава.

– Ей сега ще се върна.

– Побързай. Ако пламъците минат през вратите на гаража, ще стане адска експлозия. – Мърсър погледна резервоара зад тлеещия огън, запазен от Аника. – И предупреди другите, които работят на главния вход, да се махнат оттам.

Десет минути по-късно те бяха изтеглени горе по вентилационната шахта с лебедката, монтирана на предната част на всъдехода, който Айра бе докарал.

– Всички са в базовия лагер – съобщи Ласко, когато седнаха в кабината.

– Да тръгваме. Разполагаме само с няколко минути. Вратите няма да издържат дълго, а в гаража вече трябва да е стотина градуса. – Мърсър беше замаян и трепереше от рязката промяна в температурата.

Айра не се нуждаеше от повече обяснения. Той включи на скорост, потегли по леда и заобиколи тунела над входа за Кемп Декейд. От земята излизаше пушек и снегът наоколо бе почернял от сажди.

Ласко удари спирачки след четиристотин метра, щом стигнаха до трапезарията. Мърсър слизаше от всъдехода, когато резервоарът с гориво се взриви и разпръсна осемдесет фута лед от глетчера. Ударната вълна разтърси превозното средство и повали Мърсър по гръб. Парчетата лед летяха няколко минути във въздуха и изпадаха по земята. Когато най-последно всичко утихна, от дупката продължаваше да излиза дим и закриваше чистия хоризонт.

– Какво правехте там долу, по дяволите? – рязко попита Айра, след като помогна на Мърсър да стане.

Мърсър докосна късчето хартия, което бяха измъкнали от вкочанените пръсти на Джек Дилейни.

– Още не съм сигурен.

На борда на „Императрица на моретата“

Северно море се вълнуваше яростно, сякаш беше ядосано, че силата му не може да разклати огромния трансокеански кораб. Грамадните вълни можеха да преобърнат рибарска лодка или да разклатят голям товарен кораб. Поради разположените на голямо разстояние корпуси и дължината ѝ под „Императрица на моретата“ непрекъснато имаше особени схеми на вълнение и противоположните гребени се неутрализираха взаимно. Това позволяваше на кораба да плава спокойно под сивото небе, сякаш се носеше по леко надиплени води.

Отец Анатолий Ватутин прекара първите дни на пътуването в безопасност в каютата си, като си поръчваше лека храна, вместо да се осмели да отиде в някой от ресторантите или да яде в една от четирите трапезарии на борда. Той събщи на епископ Олкрашчи, че не се чувства добре, откакто корабът е потеглил. И това не беше далеч от истината.

Ватутин произхождаше от селско семейство и имаше грубовати ръце и рамене като на бик. Но внушителните му размери, свирепият вид и непоколебимата му сила прикриваха факта, че има деликатен стомах. Гадеше му се и от най-лекото движение на кораба. Всеотдайността му към мисията беше толкова голяма, че понасяше стоически пристъпите и прекарваше часове наред легнал на леглото или прегърнал тоалетната чиния.

Той пропусна пищната церемония по откриването на Вселенския събор и една от най-трогателните благословии, които папата бе давал. Редките му излизания на палубата, за да поеме глътка чист въздух, бяха под прикритието на мрака и Ватутин отбягваше другите участници. Беше се превърнал в нищожество по време на най-известната среща в историята, но се радваше, че е така.

Мислеше само за едно. Иконата.

С изключение на сервитьорите, които му носеха супа, хляб и съобщения от епископ Олкрашчи с въпроси за здравословното му състояние, единственият човек, с когото Ватутин разговаряше, беше кардинал Перети. Той бе натоварен със задачата да върне хилядите религиозни предмети, които католическата църква бе присвоила от други вероизповедания, и затова беше единственият участник в събора, към когото Ватутин проявяваше интерес.

Предметите, които щяха да бъдат върнати, бяха изключително

много, затова на кораба бяха качени само най-ценните реликви – древни текстове, редки книги, статуи и икони. Кабинетът на Перети на кораба бе затрупан с молби от участниците в събитието да получат полагащите им се вещи в началото на пътуването, а не в края, както бе предвидено. В името на сътрудничеството и приятелството Перети бе удовлетворил всички подобни желания и бе инструктирал десетина членове на ватиканския отдел за техническо обслужване как да търсят вещите в контейнерите в трюмовете на кораба.

Канцеларията на Перети най-после бе удовлетворила Молбата на отец Ватутин и руснакът тръгна след широкоплещест служител на Ватикана. Мъжът беше с работи комбинезон и носеше затъкнати в колана бели ръкавици за работа с по-крехки предмети. Той крачеше с Лекота, размахвайки ръце, докато Ватутин пристъпяше по килима в коридора, като се подпираше на стената макар че корабът не се клатеше. Устата му беше пълна със слюнка.

Те слязоха в трюма на кораба, където коридорите бяха чисти, тесни и осветени от неонов лампи, монтирани на тавана. Въздухът беше хладен и влажен, което показваше, че се намират под ватерлинията.

Пред големите водонепроницаеми врати служителят на Ватикана размени няколко думи с войниците от Швейцарската гвардия, поставени там като охрана, и извади връзка ключове от джоба си. На табелката пишеше, че това е товарно отделение номер три. Докато той отключваше и отваряше, единият пазач подхвърли нещо шеговито и другите се разсмяха. Ватутин реши, че се отнася за него, но не обърна внимание.

Нещо стегна гърдите му, когато влезе в огромния трюм, и неволно забави крачка. Не можеше да повярва, че е стигнал чак дотук. След няколко минути дългогодишното му издирване щеше да приключи.

Ватутин не беше в състояние да изрази с думи чувствата си. Всичко, което виждаше, придоби ново измерение на святост. Нямаше значение, че слабо осветеният трюм прилича на индустриален склад и мирише на мухъл, въпреки че е нов. Руснакът имаше чувството, че върви в най-голямата катедрала в света, свещено място заради онова, което се намираще там. Служителят на Ватикана се изплю на пода и Ватутин едва не го удари, но после осъзна, че този човек няма представа какво ще върне на законния му собственик.

„Не – помисли Анатолий, – истинският собственик е Сатаната. Аз съм само временен попечител.“

Служителят провери в дългия списък и поведе свещеника между редиците с контейнери и кашони. Организацията на Перети беше

безупречна. Списъкът подробно описваше всичко от най-голямата картина до най-малката броеница. След миг двамата застанаха пред стоманен контейнер. Служителят отново извади ключовете си, отвори го и изчака Ватутин да разгърне седемдесетгодишната фотография на иконата, която бе дошъл да вземе. Единият ъгъл на снимката беше изцапан с кафяви петна, за които дори свещеникът не знаеше, че са от кръв.

Служителят взе фотографията, направи знак на Ватутин да остане на мястото си, запали малко фенерче и влезе в контейнера. Върна се след няколко минути.

Иконата беше дълга само шейсет сантиметра и широка трийсет, но служителят залиташе под тежестта ѝ. Дебелината ѝ беше почти петнайсет сантиметра. Ватутин мигновено разбра, че това е реликвата, която търси. Мъжът я сложи на масата в контейнера. Ватутин взе от него снимката, но не беше необходимо да се уверява в автентичността на иконата. Познаваше я по-добре от всекиго и можеше да си я представи по всяко време. Анатолий бе проследил пътя ѝ от Ванавара, където бе създадена, до Санкт Петербург, Сталинград, Берлин и накрая Рим. Иконата се бе появявала в съня му хиляди пъти и го бе държала буден безрой нощи. Познаваше я по-добре от собственото си лице.

За разлика от повечето икони, тази не представляваше рисунка върху дърво, покрита със златен варак, а беше направена от почти чисто злато. Ватутин прокара пръст по барелефа на Дева Мария, която държеше своя разпънат на кръст син, спирайки погледа си върху отличителната гънка на робата ѝ и живото изображение на раните на Христос, особено на кръвта, изтекла от едната страна на тялото му. Той се наведе, за да разгледа по-отблизо белега на рамото на Мария, уверявайки се, че наистина изобразява опашка на комета.

Забравил морската болест и премеждията, които бе преживял през последните четирийсет години, Анатолий Ватутин падна на колене и започна да се моли по-пламенно от когато и да било в живота си, като благодареше на Бога, на Христос, на Дева Мария и на брат Григорий. Десетилетията изтощителни проучвания го бяха възнаградили. След Втората световна война иконата се бе озовала във Ватикана. Беше им дадена от объркал се американски войник, който работеше за Комисията по репатриране. Иконата беше един от хилядите предмети, заграбени от германската армия и след войната върнати на погрешен собственик.

Ватутин се върна в каютата си физически изтощен. Мускулите го боляха от положените усилия да пренесе иконата от трюма. Духът му обаче беше по-бодър отвсякога. Той положи реликвата на леглото,

изхвърли дрехите от сандъка си и извади ризницата, направена от брат Григорий.

Най-напред отвори металната тава на дъното на сандъка. Течността вътре беше бистра и прозрачна като вода. Всъщност това беше „тежка вода“ или деутерий – вещество, използвано за работа с най-опасните химични елементи в света. Ватутин можеше само да се надява, че деутерият ще го предпази от извънземния елемент. В „тежката вода“ имаше чук и петнайсетсантиметрово шило от молибден. Руснакът отиде в банята и взе нещо от чантичката с тоалетните си принадлежности. Фактът, че мъж, който не се бръсне, притежава електрическа самобръсначка, беше поредното противоречие, и той беше благодарен, че никой не го бе забелязал. Разбира се, това изобщо не беше самобръсначка.

Ватутин свали расото, за да облече ризницата. После намаза ръцете си с вазелин и нахлузи златните ръкавици. Преди да сложи на главата си безценната златна качулка, руснакът изпробва чука и шилото и се увери, че златният болт, който извади от джоба си, съвпада с диаметъра на острието. Беше готов.

Ватутин взе иконата от леглото и изпъшка, докато я потапяше в тавата с деутерия. После доближи самобръсначката до иконата, включи я и остана доволен, когато не се случи нищо. След миг щеше да разбере дали кръстоносният му поход е успешен.

Свещеникът сложи металното шило върху сърцето на Христос в средата на иконата, свали визъора на качулката над очите си, пое дълбоко въздух и с всичка сила удари с чука. Веднага погледна самобръсначката и се изненада, че не е реагирала. С треперещи ръце Ватутин постави острието във вдлъбнатината от първия удар и отново замахна с чука.

Този път самобръсначката издаде поредица от изщраквания, звучащи като постоянен тон. Уредът беше замаскиран гайгеров брояч и токущо бе попаднал на източник на радиация, каквото нямаше в целия свят. Анатолий не беше сигурен предварително дали уредът ще реагира. Притиснат между въодушевлението и страха, той се засуети с болта, допря го до белега и отново удари с чука. Гайгеровият брояч млъкна.

Отец Ватутин вдигна визъора, за да постави по-здраво болта, и едва тогава погледна брояча. През осем сантиметра злато, вторият по относително тегло елемент във вселената, и още няколко сантиметра течност, предназначена да поглъща радиацията, уредът бе регистрирал доза, която се равняваше на дългогодишно облъчване с рентгенови лъчи. Анатолий прокара брояча по сандъка и стените на каютата. Както бе предрекъл Григорий, а по-късно бе доказал брат Леонид, радиацията не бе

погълната от неорганичната материя. Едва когато го насочи към ръката си, гайгеровият брояч започна да щрака. Облъчването бе продължило по-малко от пет секунди, но по всяка вероятност щеше да отнеме няколко години от живота на отец Ватутин.

Поставено в иконата и защитено от странната си реакция към златото, вътре имаше парче от онова, което братството наричаше Юмука на Сатаната. Анатолий знаеше, че стотици, а може би хиляди хора са станали жертва на този отломък или на другите като него. Свещеникът потрепери при мисълта, че притежава силата да убие всички на борда на „Императрица на моретата“. От архивите на братството Ватутин знаеше, че преди да бъде Убит, брат Григорий бе събрал петдесет подобни икони във Ванавара и по-късно брат Леонид бе унищожил всички, с изключение на една. Иконата пред очите му беше последната.

Руснакът разтреби каютата и отново скри в сандъка защитното облекло. Беше емоционално изтощен и не бе в състояние да довърши мисията си. Всъщност беше гладен като вълк и погледна часовника си, като си помисли че може би най-последно ще се осмели да излезе да вечеря.

Преди да се погрижи за физическите си потребности той трябваше да се помоли. Отец Ватутин беше благодарен за успеха си и знаеше, че мисията му би била безполезна, ако се провалеше едно друго начинание, далеч от борда на луксозния кораб.

Братството все още не притежаваше всички елементи на Юмука на Сатаната. Оставаше още един източник.

Станцията на „Геопроучвания“, Гренландия

– Няма да спорим по този въпрос – сопна се Грета Шмид. – Ако бяхте тук, когато радиовръзката се възстанови, щяхте да чуете, че датското правителство издаде нареждане за евакуацията ви. Решението не е на „Геопроучвания“. Лицето на Марти Бишоп стана още по-червено.

– Убеден съм, че сте направили всичко възможно да защитите нашия случай – иронично отбеляза той.

– Какъв случай? – подигравателно попита тя. Ръцете ѝ бяха скръсени в отбранителна позиция, но отношението и тонът ѝ бяха войнствени. Вернер Кьониг стоеше до нея край масата в трапезарията, но мълчеше. – Тази сутрин едва не загинаха двама души, а Кемп Декейд – причината за идването ви тук – представлява тлееща дупка в леда.

– Може да слезем там, след като изстине – невъзмутимо каза Марти.

– В базата не остана нищо, господин Бишоп. – Грета Шмид очевидно се забавляваше. Докато през последните няколко дни демонстрираше все по-голям контрол над експедицията, някога привлекателните ѝ черти бяха станали твърди като леда навън. За разлика от нея Кьониг сякаш се бе смалил, откакто отвориха базата. – Огънят, който доктор Мърсър неволно запали, я унищожи.

Мърсър бе измислил тази лъжа след спасяването им като тактика да ги забави. Аника се бе съгласила да подкрепи измамата, защото също като него бе решила да намери подпалвача и убиеца. Ако бяха казали на Вернер и на Шмид, че огънят е бил запален умишлено, „Геопроучвания“ със сигурност щеше да ги отстрани от експедицията.

Но въпреки всичко това се случи.

Изречението на Мърсър остана непроменено, когато Грета Шмид го погледна. Самодоволна усмивка на превъзходство загрозяваше лицето ѝ.

– Тогава защо гоните Ервин Пул, доктор Клайн и другите членове на екипа им? – предпазливо попита той. – Унищожаването на Кемп Декейд не засяга тяхната изследователска работа.

– След като Игор Булгарин го няма, за да ги ръководи, доктор Пул не прави нищо друго, освен да седи в стаята си. Другите двама метеоролози също не са свършили нищо. А доктор Клайн няма работа тук, освен глупавия си интерес към изследването на стреса. Щом вие и екипът

на Пул си отидете, тя няма да има какво да изучава. Освен това, доктор Клайн е тук само по настояване на Булгарин.

Мърсър отвори уста да отговори, но се въздържа. Последният факт беше нещо ново за него. Игор говореше Така, сякаш Аника го бе помолила да я включи в експедицията. Заявлението на Шмид показа точно обратното. Той не бе останал с убеждението, че Аника знае повече, отколкото признава, но дали всъщност не беше точно така? Тя не бе разказала много за себе си, нито защо е дошла в Гренландия.

– Няма смисъл да продължаваме този спор – за пръв Път се обади Вернер. – Утре сутринта времето ще се изясни за няколко часа и онзи ДС-3 ще дойде отново, за да ви закара в Рейкявик. Съжалявам.

– Прогнозата от същия метеорулог ли е, който изпра, ти хеликоптера в урагана? – иронично попита Айра.

Грета го погледна гневно.

Мърсър се запита какво бе харесвал у нея Вернер Кьониг. Той беше сговорчив човек и внимателен и всеотдаен учен, а Шмид се разхождаше из лагера като диктатор. Мърсър подозираше, че връзката ѝ с новия собственик на „Геопроучвания“ я е променила, защото не можеше да си представи, че човек като Вернер може да обича такава жена.

Той прогони от съзнанието си излишните мисли и се съсредоточи върху проблема.

– Това е твоето шоу – обърна се Мърсър към Марти. – Какво ще кажеш?

– Баща ми похарчи куп пари за тази експедиция и няма да остане доволен, но след като Кемп Декейд вече не съществува, няма причина да стоим тук.

– Айра Ласко знаеше повече за онова, което ставаше, затова Мърсър усещаше какво ще бъде мнението на бившия подводничар.

– Предлагам да отидем в Рейкявик, да се насним като хората и да се обадим на господин Брус в Ню Йорк. Мисля, че той ще ни върне тук за няколко часа. Има какво да правим в Кемп Декейд. Не е изгоряла цялата база.

Грета Шмид ги наблюдаваше изпитателно и не изчака Мърсър да каже какво мисли.

– Това не е демокрация. Имате заповед да се върнете в Исландия. Утре сутринта самолетът ще пристигне и вие ще бъдете на борда, когато замине.

Тя се обърна, готова да излезе от трапезарията. Вернер изглеждаше искрено разкаян. Той понечи да каже нещо, но затвори уста и последва

Грета. Членовете на екипа на Топографското дружество останаха сами. В помещението имаше и неколцина учени, които обаче не бяха проявили интерес към спора.

Мърсър стана да си вземе кафе. Ингрид, помощникготвачката, която спеше с Марти, му направи знак да влезе в кухнята. До нея стоеше Хилда Бранд, другата помощничка. Тя беше едра жена и се бе научила да готви в немската армия, но уменията ѝ значително се бяха подобрили оттогава. И двете бяха разтревожени.

– Чух какво стана – каза Ингрид с възхитителния си леко фъфлеш акцент. – Онази вещица гони и служителите на договор – Хилда и мен.

– Не работите ли за „Геопроучвания“?

– Не, само главният готвач е техен служител. Ние работим за частна фирма.

Изводът беше ясен.

– Искате да кажете, че тук ще остане само персоналът на „Геопроучвания“?

– Да.

Мърсър реши, че датското правителство иска да избегне точно това.

– Благодаря за информацията.

Върна се на масата и прие няколко капки от плоското шише на Айра, за да направи кафето си по-силно. Мълчеше и гледаше черната течност в керамичната чаша.

– С нас ли си, Мърсър? – попита Айра.

– Мисля, че твоята идея е най-добра. Огънят, който едва не опожари Кемп Декейд и едва не уби Аника и мен, не избухна по невнимание.

– Запалил си го нарочно? – извика Марти и за малко не падна от стола.

– Тихо! – каза Мърсър. – Не го запалих аз.

– Аника? – попита Айра.

– Тя беше с мен през цялото време. – Мърсър поклати глава. – Огънят беше запален умишлено от същия човек, който е убил Игор Булгарин.

Всички отвориха широко очи от почуда.

– Игор е бил убит? – хлъцна Марти.

Мърсър им обясни какво е открила Аника и добави, че по всяка вероятност огънят е бил запален от убиеца, за да прикрие следите си. Той вероятно бе видял Мърсър и Аника да се отправят към базата под леда, бе осъзнал, че може да се опитат да докажат убийството и бе

предизвикал пожар, за да им попречи.

– Айра, успя ли да провериш вратите към базата, докато се бореше с огъня? Подозирам, че са били затворени с верига, за да не ни позволят да се измъкнем, ако някак съумеем да стигнем до тях.

– От шахтата излизаше твърде много пушек. Не можахме да отидем толкова далеч, преди Ервин да ви намери.

– По дяволите! Това щеше да бъде доказателството, което ми трябва.

– Съжалявам, но никой от нас не търсеше доказателства.

– Аз съм виновен – укори се Мърсър. – Забравих да отида отново там, след като резервоарът с дизелово гориво се взриви. Ако вратите са били заключени, убиецът е имал много време да махне веригата.

– Защо смяташ, че моята идея е най-добра?

– Защото Ингрид току-що ми каза, че двете с Хилда ще бъдат евакуирани заедно с нас. „Геопроучвания“ ще се разполагат сами в базата – нещо, което искаха от самото начало. Веднага щом пристигнем в Исландия, ще се обади на Чарли Брус. Той има влиянието да ни върне тук.

– Защо да си правим труда? – попита Марти. – Никой от нас не е свързан с всичко това тук.

– Не обичам неразкрити загадки – отговори Мърсър. – И не позволявам на хора, които са се опитали да ме убият, да се измъкнат безнаказано. Не можем да се свържем с никого заради максимума на слънчевата активност това означава, че едва в Рейкявик ще получа отговорите на въпросите си. „Геопроучвания“ не са онова, за което се представят, и единствено Чарли може да разбере какви са. И фактът, че Игор беше непознат, не означава, че няма да намеря негодника, който го уби.

Мърсър реши, че ще се свърже и с Дик Хена. Не искаше да използва приятелството си с директора на ФБР, но след като разследваше убийство, това щеше да бъде нещо повече от лична молба. Ако Брус не можеше да разбере какво са намислили „Геопроучвания“, Хена със сигурност щеше да успее.

– Сега пък на ченге ли се правиш?

– Не. Просто не искам да се крия зад гърба на баща си, докато около мен умират хора. – Гневът в очите на Мърсър накара Марти да се почувства виновен. Геологът не бе ядосан на Бишоп и при други обстоятелства би се съгласил с него. Но в създалото се положение Мърсър беше нервен и разтревожен и Марти беше удобна мишена, върху която да излее чувствата си. – Ако не искаш да се върнеш тук, нямам нищо против. Но аз ще се върна.

– Аз съм с теб – каза Айра и продължително изгледа Марти.

Бишоп мълча само няколко секунди, но у него настъпи коренна промяна. Мърсър бе улучил най-уязвимото му място – страхът, че няма да отговори на очакванията на баща си. Обвинението го оскърби. През целия си живот Марти бе твърдял, че няма нищо против да бъде в сянката на баща си, и доскоро би свил рамене от забележката на Мърсър. Но сега за пръв път беше готов да се изправи пред действителността и себе си. Откриваше му се възможност да излезе извън границите на онава, което се очакваше от него, и той искаше да я приеме. Марти изправи рамене, погледна Мърсър и кимна.

– Изглежда и двамата сме с теб – отбеляза Айра, който бе учил на отговорност мнозина млади новобранци. Той наля уиски в кафето на Марти, за да полегат споразумението. Фактът, че Марти научаваше уроци си на петдесет, вместо на двайсет години, устройваше Ласко, защото по-вечето хора изобщо не го научаваха.

– Благодаря.

Преди да се върнат от Исландия, Мърсър смяташе да разкаже на Марти всичко – за предупреждението на Елизебет Розмундер, за радиоактивността на трупа на Джек Дилейни, за незнайния пътник в хеликоптера и за опасенията си за Игор Булгарин. Нямахме да го обвини, ако Марти се откажеше от решението си да се върне в базата.

Вратата се отвори и Аника Клайн се втурна в трапезарията. Тя изтръсна снега от анорака си и събу апреските. После нахлузи маратонки, напълни си чаша кафе и се приближи до масата им.

– Изглежда идвам в неподходящ момент.

– Изритват ни оттук – каза Мърсър. Тя го погледна.

– Заради пожара ли? Той кимна.

– И ти заминаваш заедно с Ервин и другите с него.

– Какво? Защо? – В черните ѝ очи заблестя гняв. – Пожарът няма нищо общо с работата ми. Не могат да ме принудят да си тръгна. Платих десет хиляди долара на „Геопроучвания“ за участието си в експедицията. Няма да ходя никъде. На кого му хрумна тази идея?

– Грета твърди, че това е заповед на датското правителство.

– Работи ли радиопредавателят?

– Вече не.

Около предавателя в ъгъла на трапезарията нямаше никого. „Геопроучвания“ не бяха оставили радист, който да слуша дали постоянният статичен шум ще се разсее. Бяха заключили шкафа, за да не може никой да използва предавателя. Мърсър разгледа електрониката зад

плексигласа и му хрумна, че само персоналът на „Геопроучвания“ е бил там, когато бяха получили съобщенията. Той стисна челюсти.

– Айра, къде е най-близкият всъдеход?

– Онзи, с който ви измъкнах, е паркиран някъде между тази постройка и главната лаборатория. Другите са извън лагера на наблюдение.

– Ей сега ще се върна. – Мърсър стана, облече анорака си и излезе.

Той се върна само след няколко минути с тежки ножици за метал от всъдехода. Приблужи се до шкафа с предавателя и срязва ключалката.

– Какво правиш, по дяволите?

– Хрумна ми, че предавателят работи само когато никой от нас не е тук. Може да е случайност, но може и Да не е. – Мърсър седна и включи предавателя.

Един от техниците, който беше на полета на ДС-3, се приближи и го сграбчи за раменете.

– Не можеш да правиш това. Мърсър се усмихна обезоръжаващо.

– Обещавам, че няма да се бавя повече от минута.

– Не! Забранено е.

От предавателя се чу само равен шум. Аника отиде при тях и каза нещо на немски на ядосания техник. Веднага последва спор на висок глас. Мърсър използва суматохата и започна да претърсва честотите. Разполагаше най-много с една минута. Отвсякъде се чуваха атмосферни смущения. Техникът от „Геопроучвания“ разбра какво се опитва да направи и протегна ръка да изключи предавателя, а после извика един от хората си. Той му нареди нещо и спомена името на Грета Шмид. Другият служител облече якето си и хукна към вратата.

– Приключих – каза Мърсър и стана. – Не беше необходимо да викате майка си.

Нещо у германците го безпокоеше от момента, в който бяха слезли от самолета, и едва сега разбра какво е. Ако наистина бяха учени, тогава мъжът пред него трябваше да беше най-коравият, когото бе виждал. Полярното изследване беше трудна област, но този тип приличаше по-скоро на войник, отколкото на лабораторен плъх. Нямаше брада и кестенявата му коса беше подстригана късо като на военен. Раменете му бяха широки, гръдният кош – голям, а изражението – неясно. Той се намръщи на Мърсър, сякаш го предизвикваше. Миг по-късно изруга и се отдалечи.

– Мисля, че той обиди мъжествеността ми – обърна се Мърсър към Аника.

– Твоята и на няколко предишни поколения.

– В случай че Грета не е охладила страстите си, отивам в стаята си, преди да е нахлула тук.

– И аз смятам, че трябва да си лягаме – съгласи се Айра.

Спалното им помещение се намираше в противоположната посока на спалнята на хората на „Геопроучвания“, затова не срещнаха Грета Шмид. Мърсър помоли Айра да каже на Ервин Пул за евакуацията и тръгна към стаята си. Той усети, че се нуждае от сън. Издръжливостта го крепеше по време на огледите на телата, пожара и бягството, но вече се изчерпваше.

Поради някаква причина „Геопроучвания“ не искаха никого в лагера си и принуждаваха двата натрапени им екипа да напуснат Гренландия. Мърсър твърдо реши да разбере защо. Той подозираше, че евакуацията няма нищо общо с датското правителство. Не беше убеден, че неуспехът му да улови някоя станция означава, че преподавателят е заглушен от атмосферни смущения. Може би беше настроен така, че да не позволява на другите да осъществят контакт с външния свят. Мърсър не можеше да направи нищо, докато не стигне до Рейкявик.

Той прекрачи прага на стаята си и се вцепени. Помещението беше старателно претърсено. Дюшекът бе изваден от леглото, вещите му бяха разпилени по пода. Гай-геровият брояч бе оставен на стола, сякаш преди да излезе, неканеният гост го бе разглеждал.

Вандалите бяха търсили нещо определено и Мърсър беше сигурен, че не са го намерили. Той извади от портфейла си листчето, което бяха измъкнали от вкочанените пръсти на Джек Дилейни. Там бе начертана карта с координатни линии. В средата бе нарисован катастрофираният С-97, а вляво – базата Кемп Декейд.

Вдясно имаше кръстче и рисунка на мъжки профил с орлов нос. Разстоянието от загадъчния знак до самолета беше посочено – двайсет и осем километра по права линия, а магнитният курсов ъгъл – 187 градуса. Ако картата бе начертана в някакъв мащаб, Дилейни бе извървял близо триста километра от самолета до Кемп Декейд по същия азимут – изумителен подвиг на издръжливост.

Единственото друго нещо, което би заинтересувало някого, беше пакетът, изпратен на Мърсър от Хари Уайт. Но Мърсър го носеше в джоба на анорака си. Документите бяха написани на немски и той успя да прочете само името Ото Шрьодер.

Той отхвърли мисълта, че някой от „Геопроучвания“ е претърсвал стаята му. Единственият човек, който бе проявил интерес към пратката, беше Аника Клайн. Само тя, освен Мърсър, знаеше за листчето в ръцете

на Джак Дилейни, макар че още не бе научила какво е написано там.

– Айра? – извика Мърсър.

– Да.

– Можеш ли да дойдеш тук?

– Какво става? Да не те е посетила феята на водката и да ти е оставила подарък?

– Ела и доведи Ервин.

– Идвам. – Айра се появи до Мърсър и надникна в стаята му. – Харесва ми как си я подредил.

– Не съм аз. Сторил го е някой друг. – Мърсър се обърна към Пул. – Как си, Ервин?

– Ами добре – измърмори Пул. Изглеждаше ужасно. Оределите му коси бяха разрошени, а очилата му не бяха почиствани отдавна. Дъхът му миришеше на алкохол. – Какво е станало тук?

– Надявах се ти да ми кажеш – внимателно започна Мърсър, защото метеорологът изглеждаше в деликатно психическо състояние. Още не бе превъзмогнал смъртта на Игор Булгарин. – Ти си бил тук през по-голямата част от вечерта. Чу ли и видя ли някой да влиза в стаята ми?

Ервин имаше такъв вид, сякаш се готвеше да излъже, но после размисли.

– Бях в банята известно време – призна той. – Напих се и исках да изтрезнея. Мисля, че изразходвах дажбата от топла вода на всички.

– Няма проблем – успокои го Мърсър. – Не си чул нищо заради шума на душа?

– Не. Не си спомням. Заспах за малко. – Пул се засрами и нещастно наведе глава. – Всъщност изгубих съзнание.

– Не се притеснявай. – Мърсър се усмихна и потупа по рамото учения. – Защо не си приготвиш багажа за Утре? След минутка ще ти помогна.

– Горкият човек – не е на себе си – отбеляза Айра, след като Ервин се върна в стаята си. – Когато отидох да му кажа, че ни гонят, той седеше неподвижно и се бе вторачил в Библията. Не знаех, че са били толкова близки с Игор.

– Всеки тъгува по различен начин.

– Струва ми се, че и ти си тъгувал няколко пъти. – Да.

Двамата се умълчаха.

– След като не е била феята на водката, има ли други заподозрени? – попита Ласко.

Мърсър се засмя, благодарен, че Айра е разсеял мрачното

настроение, което го обземаше.

– Списъкът ми включва подпалвача убиец, но по-скоро бих заложил на красивата, но загадъчна доктор Клайн.

– А незнайният пътник от хеликоптера?

– Мисля, че не е имало таен пътник.

– Тогава чии са стъпките на мястото на катастрофата?

– Смятам, че Аника Клайн е отишла да зарови нещо, вероятно писмо, адресирано до мен. – Мърсър му показва плика с шеговитото име, изпратен от Хари. – Пропуснала е този, защото имам приятел, който си въобразява, че е много забавен.

Айра се замисли върху думите му.

– Ако си прав в предположенията си, тогава какво означават останалите й действия тук? Имам предвид, ако краде пощата ти и претърсва стаята ти, лъжата, че Игор е бил убит, е много по-леко престъпление.

Мърсър огледа коридора, за да се увери, че Ервин не ги чува. Последното, което му трябваше в това уязвимо състояние, бе да научи истината за Игор.

– Не знам, но разговорът в самолета на път за Исландия ще бъде интересен.

Айра се усмихна.

– Ако мислиш, че в ДС-3 може да се разговаря, явно не си пътувал с такъв самолет. Тези машини са адски шумни, при това още преди да излетят.

Мърсър стана сериозен.

– Искам да ти благодаря, че ме подкрепи в трапезарията и за всичко останало, което направи досега. Нямахте причина да ми вярваш, но го стори.

Ласко се смути.

– Не се притеснявай. Двайсетте години във флота са ме научили да изпълнявам заповедите на офицерите.

– Но аз не съм офицер! – възрази Мърсър.

– И това означава, че знаеш какво говориш.

– Благодаря! – Мърсър предположи, че вероятността да получи комплимент от Айра е равна на шанса да спечели джакпота от тотото. – А ти какъв чин имаш?

– Малък шеф. Подреди стаята си. Аз ще помогна на Ервин да се съвземе и ще намеря другите двама от екипа, които също са изгонени. – Ласко се обърна и тръгна, но после спря на прага. – Мърсър?

– Да.

– Имаш ли представа какво става тук?

Мърсър не трябваше да се замисля, за да отговори.

– Никаква.

Старият „ДС-3 Дакота“ се зададе от изток и наруши тишината на спокойното утро. За пръв път от няколко дни времето беше ясно. Небето беше почти безоблачно, а вятърът бе едва доловим. Според експертите хубавото време щеше да се задържи само час и нещо.

Беше едва осем часът. Това означаваше, че пилотът е излетял от Исландия преди зазоряване, за да стигне толкова рано до базата. Пътниците за Рейкявик се бяха събрали в трапезарията и наблюдаваха приземяването на самолета. Вернер бе накарал хората си да разчистят снега от импровизираната писта. Никой от „Геопроучвания“ не чакаше заедно с изгонените. Сякаш вече бяха заминали.

– Колесницата чака – каза Айра, безуспешно опитвайки се да разведри атмосферата.

– Никак не ми се иска да оставям толкова много неща – за десети път се оплака Марти.

Рано сутринта Вернер бе разговарял с него за необходимостта да натоварят самолета бързо и го бе уверил, че щом времето се оправи, ДС-3 ще се върне да вземе техниката и екипировката на Топографското дружество. Кьониг бе казал, че забавянето няма да е повече от дендва и „Геопроучвания“ ще плати допълнителните суми, наложени от уговорката.

– Утре по обяд ще се върнем – заяви Мърсър.

– Инак ще съдя „Геопроучвания“ да ми върнат парите – добави Аника.

– Всички ще ги съдим – присъедини се към нея Марти. Баща му бе вложил в експедицията двайсет пъти повече пари от Аника.

До масата им се приближи Ингрид, която не знаеше как да поздрави Марти извън спалнята си.

– Guten morgen!

– Добро утро! – каза той и я погледна многозначително. – Готова ли си?

– Да. Хилда и аз сме готови, но не сме щастливи, че заминаваме.

– Добре дошли в нашия клуб. Тъкмо обсъждахме съдебните дела, които ще заведем.

– Но нали датчаните ни гонят, а не „Геопроучвания“? Рано сутринта Хилда е чула Грета Шмид да разговаря по радиопредавателя с офиса им в Рейкявик.

– Чула си я? – попита Мърсър и се вторачи в Хилда Бранд, която стоеше зад по-младата и слаба готвачка.

Хилда се изчерви.

– Да – отговори Ингрид вместо нея. – Чула е Грета Шмид да говори с датско длъжностно лице от тяхното посолство в Исландия. Изглежда датчаните искат базата да бъде затворена завинаги.

Първата мисъл на Мърсър беше, че разговорът е инсцениран. Грета лесно можеше да разговаря с някого от хората си, преструвайки се, че е датски дипломат, и да направи така, че Хилда да го чуе. Това би й помогнало да убеди екипа на дружеството, че тя не е виновна за отзоваването им от Гренландия. И после му хрумна, че вероятно страда от параноя.

– Дори наистина да има заповед за евакуация – каза той, – ще се боя, когато пристигнем в Исландия.

Аника стоеше до прозореца, за да наблюдава по-добре приземяването.

– Самолетът кацна. Вернер ни вика.

– Тогава предполагам, че това е всичко. – Мърсър стана и останалият го последваха.

Багажът им вече беше пренесен на пистата. Шумът от моторите на самолета беше оглушителен. Духаше виелица от ледени пращинки. Двата пилоти уринараха в снега.

Когато те се върнаха на борда, Мърсър видя Бернард Хофман, който едва не се бе задушил в Кемп Декейд, и пътник, когото не познаваше. Мъжът скочи от задната врата и тръгна като вълк по снега, сякаш бе роден тук. Грета Шмид извика, когато го видя, хукна към него и се хвърли в прегръдките му. Непознатият сигурно беше приятелят ѝ, за когото Вернер бе споменал. Грета, която беше висока почти колкото Мърсър, изчезна в обятията му – мъжът беше огромен. Той свали качулката на черната си грейка и Мърсър видя, че носът му е крив в резултат на счупване.

Дватамата застанаха встрани от евакуираните участници в експедицията, които чакаха реда си да се качат в самолета. Но Вернер Кьониг дойде при Мърсър и му предаде съобщението, което сутринта Грета бе получила от офиса в Рейкявик за датския аташе. Ако Кьониг лъжеше за разговора, изпълнението му бе достойно за „Оскар“.

– Датчаните са непреклонни, че всички ненужни хора трябва да напуснат, докато изпратят някого да провери дали базата е безопасна – изкрещя той, за да надвика шума на моторите на стария „Дакота“.

– А твоят екип? – попита Мърсър.

– Повечето отидоха да взимат проби със сондата. Надявам се, че скоро ще изпратят инспектор по безопасността, затова няма да ги повикам да се върнат и да загубят няколко работни дни.

– Тогава ние сме жертвените овце на датската бюрокрация.

Вернер сви рамене.

– Съжалявам. Ръцете ми са вързани.

Ако Кьониг казваше истината, Мърсър разбираше положението му.

– Добре. Няма смисъл да обвиняваме вестоносеца.

Аника се качваше пред Мърсър по стълбата на самолета. Той се обърна, за да погледне може би за последен път лагера. Ако не бяха пушекът от комина на кухнята и обвитият в изпаренията си генератор, базата би изглеждала необитаема. Единственото движение бе предизвикано от вятъра, който разнасяше снега като облаци прахоляк в стар филм за Дивия Запад.

Грета Шмид улови погледа му. Тя каза нещо на приятеля си и той тръгна към самолета, преодолявайки разстоянието с няколко крачки. В изблик на отмъстителност Мърсър бързо се качи по стълбата, така че германецът да остане долу, ако иска да разговаря с него. Мърсър потупа Аника по рамото преди служителят на „Геопро-учвания“ да стигне до стълбата.

– Ще ми запазиш ли място? Бих искал да говоря с теб. Тя се вторачи в него. В усмивката ѝ имаше сянка на страх.

– Ти ли си Филип Мърсър? – Акцентът на германеца беше сносен, но гласът му беше дрезгав и наподобяваше ръмжене.

– Аз съм Мърсър.

Нито един от двамата не протегна ръка. От първия миг изпитаха инстинктивна взаимна неприязън.

– Аз съм Гюнтер Рат. Наскоро си поговорих хубаво с Елизебет Розмундер. Тя ми даде нещо за теб. Залепено е на задната стена на пилотската кабина. – Преди да тресне вратата, той се усмихна зловещо. – Приятно пътуване.

„Какво означава това, по дяволите?“ – запита се Мърсър, обърна се и бутна Аника, която още не бе влязла в самолета. Изражението ѝ издаваше ужас.

– Извинявай. – Той се опита да ѝ помогне да стане, но в същия миг пилотът подаде тяга на моторите и двамата паднаха в кишата на пода.

От малкия високоговорител на тавана се разнесе гласът на пилота. Исландският му акцент правеше думите му неразбираеми.

– Съжалявам. Времето ще се развали и искам да излетим колкото е възможно по-скоро. Няма време дори да разтоварим провизиите, които докарахме.

Докато самолетът подскочаше по неравния глетчер, Мърсър и Аника се добраха до свободна седалка, седнаха и закопчаха предпазните колани. Той реши, че я е ударил, когато се блъсна в нея, защото лицето ѝ беше бяло като снега навън, а очите ѝ отказваха да се фокусират. Мърсър хвана ръката ѝ и установи, че тя трепери.

– Аника?

– Познавам онзи човек – сякаш изпаднала в унес каза тя. – Познах гласа му. Мисля, че той не разбра коя съм.

Гласът ѝ заглъхна, но решителността, която Мърсър бе видял по време на пожара в Кемп Декейд, се възвърна. Аника вкопчи пръсти в ръката му.

– Получи ли пратката от Ото Шрьодер?

Мърсър започна да мига, стъписан, че тя почти е признала вината си.

– Ти си претърсила стаята ми.

– Да – предизвикателно отговори Аника. – Получи ли я?

– Да. – Изведнъж го осени прозрението, че тя не може да е знаела кой е изпратил пакета, защото не го бе изпускател от поглед. – Откъде познаваш Ото Шрьодер?

– Наблюдавах как онзи мъж заповяда да го убият.

Станцията на „Геопроучвания“, Гренландия

Веднага щом вратата се затвори и самолетът тръгна по леда, Грета хвана Гюнтер Рат за ръката и настойчиво го поведе към стаята си. От хищническият поглед в очите ѝ той разбра какво иска. Неговото желание беше по-силно от нейното, но моментът не беше подходящ и Рат дръпна ръката си.

– По-късно, Грета. – Гласът му беше още по-дрезгав заради усилията да потисне страстта си. – Нямаме време.

– Имаме – задъхано каза тя и протегна ръка към слабините му, без да се интересува дали някой ги гледа. – Отдавна не сме го правили.

– И какво от това? – изръмжа той и това само разпали още по-силно страстта ѝ.

– Цяла седмица трябваше да търпя мръщенето на Вернер. Отиваме в стаята ми сега и ще ме чукаш така, че да не съм в състояние да ходя.

– Ако продължаваш така, ще те заведа в стаята ти и ще те напердаша, докато изпаднеш в безсъзнание.

– И това може да направиш – престорено скромно се усмихна тя, наслаждавайки се на силата му. Играта им беше стара и Грета неизменно печелеше. Знаеше, че неговите потребности далеч надминават нейните. И колкото по-дълго Гюнтер се въздържаеше, толкова по-буен и удовлетворяващ беше сексът им. Топлината между краката ѝ се засили от трепетното очакване. Грета отново докосна слабините му и усети, че членът му е възбуден.

Този път Рат не можа да се овладее и сграбчи ръката ѝ.

– Къде е спалното помещение?

Грета знаеше, че не трябва да показва радостта си. Тя наведе глава и посочи.

Запита се кой кого бе съблазнил предишната година, когато компанията, която Гюнтер представляваше, се опитваше да купи „Геопроучвания“. Дотогава тя беше щастлива с Вернер почти две години, но не можеше да обясни защо отхвърля неговите предложения за женитба. Двамата водеха скитнически живот на борда на „Ньорд“ и работеха, когато някой ги наемеше. Това я задоволяваше, но Грета имаше чувството, че я тласка към нормален живот. Вернер искаше деца и дом, където да се връща след пътуванията си. Тя му каза, че нейното желание е същото, но излъга. Истината беше, че не знаеше какво иска. И после се появи

Гюнтер Рат с празен чек и обещание за ненамеса в делата на компанията. Той каза, че купуването на „Геопроучвания“ е само инвестиция за „Кол АГ“, начин да укрият данъци.

Грета веднага разбра, че под скъпите му костюми се крие нещо съвсем различно от облика му на корпоративен служител. Гюнтер бе запазил презрението си към висшите класи и бунтарството, което вълнуваше Грета и приятелите ѝ на млади години, и можеше да предложи много повече от възбуждащо пътуване с екстравагантен мотоциклет и пликчетата долнокачествена марихуана. На първата среща, докато Вернер гледаше с широко отворени очи цифрата, която Рат бе готов да напише на чека, Грета установи, че се опитва да привлече вниманието на Гюнтер. Не беше нищо очевидно, което дори Вернер би могъл да забележи, но Рат го усети така, както лъвът надушва, че женската се е разгонила.

Винаги когато тримата се срещнеха, за да обсъдят прехвърлянето на компанията, подеваше същата игра, за да види докъде може да стигне във флирта. Но както във всяка игра без правила, тя трябваше да се държи по-Дръзко, за да предизвика същата животинска реакция, която бе изпитала, когато за пръв път видя Гюнтер. Грета мислеше, че го контролира с маневрите си, без да съзнава, че манипулира себе си и всъщност изпълнява неговите желания. Накрая, когато тя едва не се хвърли на врата му, той най-после откликна, позволявайки ѝ да си мисли, че тя го е съблазнила. Но година по-късно Грета разбираше в какво се е превърнала връзката им и съзнаваше, че Гюнтер бе отишъл при нея само за да докаже превъзходството си. Взаимоотношенията им бяха почти като на господар и робиня и тя установи, че е ненаситна За униженията, на които той я подлага.

Грета се увери, че спалното помещение е безлюдно. След миг двамата бяха голи в леглото ѝ. Никой не чу десниците, виковете на болка и стенанията при оргазъм. Опитните ръце на Рат не оставяха синини на видими места, но няколко дни Грета нямаше да може да седи Удобно.

По-късно Гюнтер Рат потърси Вернер Кьониг и го намери в трапезарията заедно с автомобилния състезател Дитер.

– Докъде стигна издирването?

Вернер вдигна глава. Още изпитваше ревност. По изражението на Рат разбра, че току-що е чукал Грета. Откакто тя го бе напуснала, Вернер се надяваше, че е останало нещо от бившата му любовница. Но сега разбра, че не е така. Рат я бе превърнал в средство за задоволяване на извратените си потребности. Предишната мила и добра Грета бе станала курва, но Вернер продължаваше да тъгува за загубата на жената, която

можеше да му бъде съпруга. Влошавайки нещата, Рат бе настоял тя да бъде включена в експедицията, за да следи и подслушва участниците. Вернер подозираше, че Рат се наслаждава на това унижение повече, отколкото на всичко останало. Това беше примитивно поведение, характерно за неандерталския му манталитет.

– За няколко дни са изгонени три екипа, но както подозираш, сме твърде далеч на юг, за да намерим нещо.

– Щом другите ги няма, може да сложим край на тази игра и да преместим част от лагера на север. Предадох фалшивата прогноза за времето на пилота, затова те ще заобиколят далеч на север, преди да завият към Исландия. Няма да видят дирижабъла, който ще дойде да ни вземе.

– Как е възможно? Въздушният кораб има строга заповед да не качва пътници, докато не получи сертификат.

– Дирижабълът е собственост на един от филиалите на „Кол“ и можем да правим с него каквото искаме. Трябва да бъде тук след два часа. Всъщност прогнозата е, че в този район най-малко един ден ще има мъгла, затова преместването на постройките и всъдеходите ще бъде трудно. Дирижабълът ще може да покаже възможностите си. Щом Топографското дружество е отстранено от пътя ни, разполагаме с две седмици и половина, докато пристигне следващата експедиция и трябва да върнем всичко тук.

– Проклетото датско правителство! – каза Дитер, който всъщност беше дългогодишен служител на „Кол“. – Ако бяха внесли поправки в разрешителното ни, нямаше да Се наложи да правим всичко това. Трябваше да протестираме По-енергично, когато ни казаха да преместим операцията в Кемп Декейд, за да угодим на американци.

– Ако бяхме оспорвали, можеше изобщо да ни забранят да идваме в Гренландия. – От тона на Рат беше ясно, че не иска отново да обсъжда този въпрос. – Натискът върху „Кол“ се засилва. Трябва на всяка цена да намерим пещерата.

Вернер не желаше да слуша как купувачите на „Геопроучвания“ са присвоили компанията за собствените си цели. Той се бе съгласил да я продадат на прекалено висока цена, защото Рат и батареята му от адвокати на „Кол“ го бяха уверили, че „Геопроучвания“ ще продължи да работи както дотогава. Казаха му, че няма да направят нищо, което да опетни трудно спечелената репутация, изградена с чисто научноизследователска дейност.

Обещанието бе спазено само една година – до началото на тази

мисия. Подчинени в момент на алчност, той и „Геопроучвания“ бяха позволили на Гюнтер Рат и шефа му Клаус Рейдер да изпълнят мисия, която Вернер не разбираше напълно. Той нямаше представа защо търсят някаква пещера и какво има вътре, нито го интересуваше. Единственото му желание беше операцията да приключи, за да му върнат компанията и да го оставят на мира.

– Не изглеждаш добре, Вернер – подигравателно отбеляза Рат.

– Мислех си колко ще се радвам, когато се махнеш от главата ми.

– Това ще стане скоро. Щом разчистим пещерата, интересът ни към „Геопроучвания“ ще премине. Компанията ви ще продължи да функционира под чадъра на „Кол“, Но с много по-малка външна намеса.

– Какво ще стане, ако не намерите пещерата, преди да пристигне следващият екип изследователи от Япония?

– За тяхно добро се моли да я открием. – Рат погледна през прозореца по посока на отлетелия самолет. – Иди да подготвиш преместването на една от постройките за спане и на всъдеходите.

Бернард Хофман седеше пред радиопредавателя. Той бе свързал две електрически вериги и сменяше платката в задната част на предавателя. Рат се приближи до него и го докосна по рамото, за да привлече вниманието му.

– Оправи ли проблема със слънчевата активност?

– Току-що, Гюнтер. – В гласа му се долови подчинение дори когато изрече малкото име на Рат. – Наистина има атмосферни смущения, но съвсем не са такива, каквито ги описахме пред Топографското дружество. Можем ясно да комуникираме с „Ньорд“.

– Сигурен ли си, че предавателите на самолета не работят? – Докаато пилотите бяха слезли от самолета, за да облекчат физическите си нужди, Рат бе наблюдавал как младият техник повреди предавателите.

– Пилотите ще осъзнаят, че са повредени, едва когато изминат половината път до Исландия.

– Те всъщност ще стигнат само дотам.

Думите на Аника угасиха гнева на Мърсър. Той не бе видял у нея такъв неподправен страх дори по време на пожара в Кемп Декейд. Тя беше нервна и уплашена и изглеждаше уязвима. След признанието, че е претърсила стаята му, Мърсър нямаше причина да се съмнява в нея. Тя не бе научила името на Ото Шрьодер от писмото за него и това означаваше, че има информация от друг източник, която му трябваше. Той не каза нищо, а само се вторачи изпитателно в нея с бездънните си сиви очи, търпеливо подканяйки я да продължи да говори. Изражението ѝ

показваше различни чувства, докато Аника опитваше да се овладее. Мърсър разбра, че тя решава как да преодолее вродената си подозрителност и да му се довери.

Само в предната част на самолета имаше седалки – задната беше товарно отделение. Мърсър и Аника седяха в дъното. Отпред бяха Марти и Ингрид. Айра беше зад тях и изглеждаше тъжен, очевидно пренесен в друго време и място. Останалите пътници или гледаха през квадратните прозорци, или четяха книги.

– Моля те, Аника – тихо каза Мърсър. – Мисля, че трябва да споделим онова, което знаем, за да разберем кой уби Игор и защо.

Той вече предполагаше, че има връзка между убийствата на Булгарин и Ото Шрьодер.

Аника го погледна в очите, търсейки силата, която се надяваше, че Мърсър притежава, защото нейната се бе изчерпала. Кръгът се бе затворил твърде бързо. Фактът, че чу гласа на убиеца на Шрьодер, прогони желанието ѝ да търси справедливост. Аника искаше да избяга от всичко това, да отиде във Виена и да бъде с дядо си.

– Не бях чувал за Ото Шрьодер, докато не отворих пратката от Германия – добави Мърсър, без да откъсва поглед от нея. – Преди да напусна Щатите, по електронната поща ме предупредиха, че ще ми изпратят нещо. Нямах представа какво. И още нямам, защото дневникът, който Шрьодер ми изпрати, е написан на немски.

– Не си го прочел? – Въпросът беше безпристрастен и не издаде нищо.

– Немските думи, които знам, са или свързани с храна, или са неприлични.

– Какво ти каза онзи човек, докато се качваше в самолета? – В гласа ѝ изведнъж прозвуча настойчивост. Тя предчувстваше, че моментът не е подходящ да сравняват информацията си. Поне засега. Имаше един по-неотложен въпрос. В базата вече имаше двама убийци и Аника започваше да съзира конспирация в цялата история.

– Каза ми, че името му е Гюнтер Рат, и ни пожела приятно пътуване.

– Нямаме време да разсъждаваме защо, къде и какво миналата седмица той ме простреля в крака и ръководи изтезаването на Ото Шрьодер, с когото трябваше да Разговарям по молба на дядо ми. Преди да умре, Шрьодер спомена името ти и каза, че можеш да помогнеш. Не може да е случайност, че ти, аз и Рат сме на едно и също място по едно и също време. Манипулират ни.

– Рат разбра ли, че Шрьодер ще ми изпрати нещо?

– Не. Някакви снайперисти го прогониха. Очите на Мърсър се отвориха широко.

– Напомни ми някой ден да те помоля да ми разкажеш цялата история. Рат вероятно не те е познал, защото всички изглеждате еднакви с грейките и анорациите. Но ти продължаваш да мислиш, че той е заплаха.

– Не си ли съгласен?

Мърсър споделяше мнението ѝ, но не знаеше доколко непосредствена е заплахата. Не беше трудно да се досети, че Рат действа заедно с убиеца на Игор Булгарин. Грета Шмид? Може би. Но в момента това не беше важно. Мърсър знаеше, че първата грижа на убийците ще бъде да прикрият следите от престъплението си. Вещественото доказателство – трупът на Игор Булгарин – лежеше неохранявано в базата. А единствените двама души, които знаеха, че руснакът е убит, бяха в самолета. Ако в хладилната лаборатория избухнеше пожар и самолетът катастрофираше, нямаше да остане нищо, което да уличи убийците.

Мърсър не бе забравил, че Гюнтер Рат беше в самолета, докато пилотите уринираха в снега. И после си спомни, че Рат спомена Елизебет Розмундер. Той разкопча предпазния си колан и хукна към пилотската кабина. Ако внезапното му предчувствие беше погрешно, тогава всичко щеше да бъде наред, но ако се окажеше вярно...

На стената на пилотската кабина бе залепен кафяв плик. Мърсър го разкъса с треперещи ръце и извади съдържанието. Снимки. Първата беше на Стефансон, сина на госпожа Розмундер, преди злополучното му пътуване до Гренландия, а втората – направената от медицинската сестра малко преди смъртта му. Мърсър сви юмрук, когато видя третата. Дупката от куршум на челото на възрастната жена приличаше на причудливо трето око.

Гневът се зароди дълбоко в душата му и за миг изпълни всяко мускулно влакно и нерв в тялото му. Той се разтрепери и допусна яростта да го обземе като вътрешен огън, чакайки мига, когато гневът се превръща в омраза. И това стана. Нефокусираната ярост беше разяждаща и безполезна, но омразата беше оръжие, което можеше да контролира. Способността да го овладее беше дарба, която позволяваше да се изправи пред множество несправедливи и възмутителни неща, без да съсипва душата си.

Мърсър огледа пътниците и осъзна, че отговаря за тези хора. Щеше да отмъсти за убийството на госпожа Розмундер веднага щом се увери, че те са в безопасност.

Вратата на пилотската кабина беше отворена. Тъмният океан долу бе осеян с айсберги и изглеждаше смъртоносен. Пилотите бяха млади исландци, облечени в хубави кожени якета.

– Свързахте ли се с някого по радиото? – попита Мърсър. Гласът му беше спокоен въпреки гнева, който изпитваше. Ако комуникациите бяха прекъснати, щеше да е сигурен, че това е работа на Рат.

– Трябва да седите на мястото си, сър – машинално каза вторият пилот. – Тази щайга не е стабилна.

– Кажете ми работи ли преподавателят. Настойчивостта му накара пилота да се обади на контролната кула в Рейкявик.

– Папа Сиера 11 до Рейкявик, обадете се, моля. Пилотът повтори повикването, но отговор не последва.

Той опита трети път и после започна да търси други честоти. Погледът към колегата му каза на Мърсър всичко, което искаше да знае.

– Няма връзка, нали?

– Може да е в резултат от максимума на слънчевата активност. От известно време имаме проблеми.

Опитът му да вдъхне кураж прозвуча неубедително.

– Не залагайте на това – каза Мърсър. – На какво разстояние сме от Исландия?

– На около два часа.

Мърсър се съмняваше дали ще разполагат с толкова много време.

– Това не е възможност за избор. Кое е най-близкото летище?

– Кулусук е наблизко, но ние летим на североизток, за да избегнем бурята, за която ни предупредиха в научноизследователската база. След няколко минути Исландия ще бъде по-близо.

Капанът беше заложен и те летяха право към него. Нямаше да има никаква буря. Това беше поредната лъжа като заповедта за евакуация, издадена от датското правителство. „Мисли! Не са имали време да повредят двигателите, нито да замърсят горивото, затова как биха предизвикали катастрофа с вероятно най-сигурния самолет в света?“ – разсъждаваше Мърсър.

Отговорът беше очевиден и смразяващ кръвта.

Бомба.

– Няма буря – каза той, опитвайки се да не издаде страха си. – Дръжте курс към Исландия, но бъдете готови да се върнем, защото може да нямаме време.

Мърсър се върна в салона и бутна Айра, който спеше.

– Събуди се. Може би имаме проблем.

– Стюардесата е забравила да ти донесе питие?

– Мисля, че в самолета има бомба. – Мърсър не го беше грижа дали другите са го чули. И без това скоро щяха да научат.

Претърсването беше щателно и бързо. Провериха под седалките и зад подвижните панели в пилотската и пътническата кабина и започнаха да преместват купчините багаж в товарното отделение. Марти и Аника помагаша, докато на всички други бе наредено да останат по местата си. Уплашените им погледи следяха движенията на четиримата.

Мърсър откачи мрежата над последната палета и видя купчина кашони, наредени най-отзад. Отоплението не можеше да надвие леденостудените въздушни течения, но въпреки това той бе облян в пот. Стомахът му се бе свил. Проверяваше внимателно всеки кашон и после го подаваше на Айра. Ако бомбата се активираше от движение, самолетът щеше да експлодира веднага щом бе потеглил по леда, затова Мърсър се притесняваше най-много за капан около взривното устройство.

Айра и Аника разглеждаха лепенките на кашоните, за да видят дали са отваряни, но не откриха нищо. Мърсър стигна до последния кашон и в последния миг забеляза жичката, която излизаше от картоната и продължаваше към стената, където беше залепена. Бомбата щеше да се взриви при преместването на кашона.

– Намерих я! – извика той с облекчение и същевременно с чувство за гадене.

Лепенката върху капака на кашона беше срязана. Айра го задържа неподвижно, а Мърсър се наведе и предпазливо повдигна едната страна на капака, като гледаше дали има друга жичка. Не видя нищо и надигна другата страна. Айра ахна стъписано и Мърсър едва не бутна кашона.

Рат бе освободил място в единия ъгъл, като бе извадил пакет хартиени кърпи. На тяхното място имаше бомба, която се състоеше от шест пръчки динамит, залепени с дебела черна лепенка, и модерен детонатор. Жичката, прикрепена към самолета, изчезваше в едната страна на активиращото устройство, затова Мърсър не можеше да разбере как точно е свързана. Срязването на жичката или преместването на бомбата можеше да взриви самолета.

Цифрите, въртящи се в обратен ред на екрана в горната част на устройството, показваха шейсет и осем минути и дванайсет секунди.

– Можеш да я дезактивираш, нали? – с надежда попита Аника. – Ти си минен инженер. Знаеш всичко за експлозивите.

– Не – с дрезгав глас отговори Мърсър и преглътна с усилие. – Не знам нищо за бомбите. Имаш ли предложения, Айра?

– Да се приземим.

– Марти, иди да кажеш на пилотите, че на борда има бомба и няма да стигнем до Рейкявик. Да обърнат към Гренландия.

– Какво ще стане, когато се върнем в лагера? – попита Аника. – Рат се опитва да ни убие. Какво ще му попречи Да го направи там?

Мърсър се изправи и се подпря на стената, когато самолетът започна да завива.

– Няма да се върнем в базата. Помогни на Айра да увие разни неща около бомбата, за да не се мести. Още не сме се отказали от тази битка.

Планът му беше отчаян, но когато стигна до мястото си, Мърсър изпита слаба надежда. Самолетът имаше ски и той не се тревожеше за приземяването. Притесняваше се колко време щяха да останат на леда. Когато бомбата избухнеше, едва ли от самолета щеше да остане голяма част, която да предпази единайсетте човека от природните стихии. Трябваше да им намери подслон. Мърсър имаше предвид едно място, но откриването му зависеше от човек, мъртъв от петдесет години.

Той разгърна картата на майор Дилейни и се вторачи в цифрите. Първата му мисъл беше да каже на пилотите посоката, която Дилейни бе използвал, за да стигне от мястото на катастрофата до Кемп Декейд. Намирането на мястото щеше да бъде просто геометрично уравнение.

И грешно.

Заради сателитите за глобално позициониране и другите помощни средства повечето съвременни навигатори пренебрегнаха факта, че магнитният Северен полюс не е неподвижна точка. Полюсът можеше да се придвижи петдесет мили за един ден и се преместваше на северозапад средно с девет мили всяка година. Желязното ядро на земята, което генерираше магнитното поле, леко се разминаваше с въртенето на кората, създавайки това невидимо движение. За да намери самолета, Мърсър трябваше да вземе под внимание петдесетте години на преместване спрямо посоката на Дилейни – разлика от близо четиристотин и петдесет мили.

Той взе калкулатор и направи изчисленията колкото бе възможно по-бързо, мислейки за безмилостното броене на бомбата. Мърсър не можеше да се довери на пресмятанията на Дилейни, че е вървял триста километра, за да стигне до изоставената база. Когато поемеха в обратна посока по маршрута му, Мърсър можеше само да се надява, че ще забележат самолета му. Преди няколко дни Ервин бе казал, че през последните десетилетия в района около мястото на катастрофата на С-97 има много по-тънка снежна покривка. Това беше малко късмет, от който се

нуждаеха.

Мърсър усети ръка на рамото си и вдигна глава.

– Мога ли да помогна с нещо? – попита Ервин Пул.

– Донеси сателитния телефон на Марти. Ервин поклати глава.

– Той вече опита. Не може да се включи към никой сателит. Сега е максимумът на слънчевата активност.

– В такъв случай молиш ли се вече? – Да.

– И аз.

Пилотите не зададоха въпроси, когато Мърсър им каза новия курс на полета, защото той беше единственият човек, който имаше представа как да ги спаси. Мърсър се върна в задната част на самолета, където Айра, Марти и Аника бяха затрупали бомбата с багаж.

– Колко време остава? Айра погледна часовника си.

– Четиридесет и пет минути и тридесет секунди.

– След четвърт час отново ще летим над Гренландия, а няколко минути по-късно – над мишената.

– Нямаме много време – подчерта Марти.

– Дори да не намерим самолета на Дилейни, ще можем да се приземим и да се надяваме, че от нашия самолет ще остане достатъчно, за да ни подслони.

– Дръпнахме далеч от бомбата по-хубавите храни, къмпинговото оборудване и горивото за готвене – обясни Айра. – Ще ги вземем, когато тръгнем към самолета.

– Добра идея. Не се сетих за това.

– Не благодари на мен. Идеята беше на доктор Клайн. Мърсър ѝ се усмихна.

– Интелигентна, смела и съобразителна. Имаш ли недостатъци?

– Напивам се от една чаша вино.

– Наричаш това недостатък? – Мърсър се засмя, опитвайки се да разведри мрачното настроение. – Аз го наричам повод да прекараме един уикенд заедно в Напа Вали.

Аника се престори на ужасена.

– Вие, американците, ме отвращавате. Долината на Лоара или нищо друго.

Закачките не продължиха дълго. Ужасът на положението им засенчи всичко. Когато навлязоха над Гренландия, Мърсър накара всички да оглеждат снега, леда и скалите долу. Макар че оставаха няколко минути, докато стигнат до пътеката на Дилейни, той искаше да свикнат с неравния релеф, за да бъдат по-добре подготвени да забележат някаква

аномалия.

За да засекат маршрута на Дилейни, трябваше да летят трийсет минути навътре в сушата и после да завият на североизток, да се върнат към брега и да се спуснат на около хиляда фута над земята. Приведен между седалките на пилотите, Мърсър държеше гайгеровия брояч. Изчисли, че се намират на около четиридесет мили южно от мястото на катастрофата.

Всички наблюдаваха терена долу, опитвайки се да съзрат отражение на слънчевата светлина в метална повърхност или нещо като крило на самолет. Както Ервин бе прогнозирал, количеството на снега там не беше голямо като около лагера на „Геопроучвания“. На неравни интервали се появяваха голи скали и назъбени върхове, които се подаваха над снега. Имаше достатъчно покрити със сняг ивици, където да се приземят, но това увеличаваше вероятността самолетът да е затрупан надълбоко като Кемп Декейд. Скоро щяха да разберат.

Далеч напред видяха фиорд, врязан дълбоко в ледената покривка и защитен от всички страни от скалисти планини. Мърсър предположи, че разбилият се самолет се намира на юг от мястото, където свършваше тесният залив. Погледна часовника си – имаха десет минути до задължителното кацане. Той бе стеснил кръга, доколкото бе възможно, и бе съобразил необходимостта да открият катастрофиралия С-97 с времето за намиране на място за приземяване.

– Мърсър! – извика Вилхелм Трайтшке, един от екипа на Ервин, който седеше зад тоалетната. – На около четири километра отпред, точно преди онази скала, която прилича на перка на акула.

Мърсър погледна през стъклото, забеляза описаната от Вилхелм особеност на релефа и се съсредоточи върху сянката върху чистия лед пред нея. За миг помисли, че са го открили. Размерът беше същият и имаше форма на самолет, но когато се вгледа отблизо, Мърсър видя, че това е скала, която не бе излязла съвсем на повърхността. Устните му се изкривиха от огорчение.

– Имаш силно зрение, Вилхелм, но не е това. Продължавай да гледаш.

Минута по-късно вторият пилот тупна Мърсър по рамото и посочи.

– Там!

Близко до мястото, където планината се издигаше, преди после да се спусне към фиорда, имаше отломка, която стърчеше от леда като надгробен камък. Макар да беше очукано и огънато от десетилетното преместване на ледовете, ясно се виждаше, че това е крило на самолет. На

стотина метра от него имаше друго парче, паднало върху нисък скален хребет.

Формата на планината, извисяваща се над разбития С-97, показваше, че самолетът е имал допълнителното нещастие да кацне в канал от лавина. Падането сигурно бе задействало лавина, която го бе затрупала и скрила от търсачите по въздуха и по земята. Но температурата се бе повишила и снегът беше рекордно малко, затова самолетът се виждаше. Тъй като тази част на Гренландия беше почти неизследвана, вероятно бе стоял така от години, без никой да го забележи.

Гайгеровият брояч не бе отчел радиация, откакто бе включен, но Мърсър продължаваше да се тревожи, че старият самолет е облъчен. Той бе казал на пилота, ако намерят С-97, да се приземи на три мили от него. Отново погледна часовника си. До края на търсенето оставаха Две минути, а след това – само дванайсет, за да кацнат и Да се отдалечат от катастрофиралия самолет.

Мърсър докосна пилота, посочи към земята и се върна на мястото си.

– Открихме го – съобщи той. – Сега ще се приземим, затова закопчайте предпазните си колани.

Мърсър седна до Аника.

– Страхувам се – каза тя, когато бръмченето на моторите се промени.

– Не се бой. Какъв е шансът да оцелееш от разбиване на хеликоптер, само за да умреш в самолетна катастрофа?

– Как може да си толкова спокоен?

– Преструвам се. Не забравяй, че този самолет може да се приземява върху лед и сняг и пилотите знаят какво правят. Всичко ще бъде наред.

Минута преди да се приземят, пилотите наредиха на пътниците да се подготвят. Мърсър опря глава в коленете си и уви ръце около краката си. Знаеше, че приземяването ще бъде трудно.

Но никой не бе подготвен за онова, което предстоеше. ДС-3 докосна земята за миг. Ските изсъскаха и се тряснаха по неравната повърхност и после едната се закачи в твърдо като скала парче лед. Самолетът се стовари тежко на земята и корпусът едва не се разпадна. ДС-3 престана да се движи по права линия и започна да подскача и да се плъзга, бързо губейки скорост. Сред писъците на пътниците се чу звук на строшени стъкла. Пилотската кабина се напълни със сняг, който изригна през вратата. Двете седалки зад банята се откъснаха от пода и се

блъснаха в стената. Вилхелм Трайтшке и Герт Крайгсберг връхлетяха върху металната стена. Вратовете им се прекършиха едновременно.

Инерцията се изразходва и опашката на самолета падна на земята с оглушителен трясък. Корпусът се изкриви и задната част се откъсна. ДС-3 най-после спря и студеният въздух проникна в пътническото отделение. Айра бе свършил забележителна работа със закрепването на багажа. Въпреки силния удар купчината кашони не се бе преместила и не бе задействала детонатора.

Мърсър разкопча предпазния колан, стана и залитна. Догади му се. Звучите наоколо бяха разтърсващи. Неколцина пътници продължаваха да пишат от болка и страх, а другите ридаеха неудържимо. По-зловеща обаче беше тишината откъм предната част на самолета. Снегът бе затрупал вратата на пилотската кабина. Пилотите бяха заровени някъде там.

– Имаме две минути – изкрещя Мърсър, надявайки се с гласа си да зареди с енергия оцелелите. Думите му отекнаха като удари с чук в слепоочията му. Цялото тяло го болеше. – Всеки, който може да се движи, да вземе пакет с провизии и да се маха оттук, по дяволите!

Айра Ласко се изправи пръв, повдигна Ервин Пул от седалката и го подкрепи за малко. После и двамата грабнаха по нещо и изчезнаха навън.

– Хайде, Аника. Ти си следващата – подкани я Мърсър и разкопча предпазния ѝ колан.

– Добре съм – отпаднало каза тя. По лицето ѝ се стичаше струйка кръв, защото бе ударила главата си в седалката пред нея.

– Ще трябва да прибавим и „късметлия“ към списъка с определенията за теб. Успяхме – гордо заяви Мърсър и попита сериозно: – Можеш ли да станеш сама?

– Мисля, че да – отговори тя, но беше ясно, че не може.

– Айра – извика Мърсър. – Нужна ми е помощ. Ласко хукна обратно към самолета, за да помогне на Аника и да вземе още провизии, а Мърсър се приближи до Марти, Ингрид и Хилда. Не беше необходимо да проверява двамата метеорулози и пилотите. Съдбата им беше очевидна.

– Хайде, Марти – извика Мърсър, но се стъписа.

Ингрид се бе отпуснала на седалката, а Марти безуспешно се опитваше да надигне главата ѝ. Крехките кости на врата ѝ бяха счупени. Тя беше мъртва. Той погледна Мърсър недоумяващо.

– Не можем да ѝ помогнем, Марти – тихо каза Мърсър. Съжалявам.

– Мисля, че Ингрид вдигна глава точно когато самолетът се блъсна

– с монотонен глас каза Бишоп. – Дори ми се струва, че чух как вратът ѝ се прекърши.

Часовникът отброяваше секундите.

– Можеш ли да излезеш сам?

– Да, да. – Марти стана и тръгна към задния изход спокойно, като свикнал да пътува човек, който слиза от самолета след редовен полет. Беше изпаднал в шок.

Едрата Хилда още седеше наведена напред на седалката. Ръцете ѝ висяха надолу. Мърсър подозираше, че и тя е мъртва, но после видя, че раменете ѝ треперят. Оставаха само няколко секунди.

Мърсър я бутна назад и разкопча предпазния ѝ колан. Хилда беше в безсъзнание, а тежеше стотина килограма. Той се наведе, вдигна я на рамо и успя да се изправи, като залитна, докато се опитваше да запази равновесие.

– Господи! – изпъшка той и тръгна по пътеката между седалките. – Трябваше ли да опитваш всяко ядене, което готвиш?

На излизане от самолета Мърсър грабна кожената си чанта. Айра се бе върнал отново и му помогна да скочи в снега. Двамата понесоха неподвижната отпусната готвачка и извървяха петнайсетина метра, когато алармата на часовника на Ласко се включи.

– Залегни! – извика той и се хвърли на земята.

Експлозията беше заглушена от багажа, натрупан около бомбата, и енергията на детонацията се съсредоточи върху отсрещната стена на самолета. Но ударната вълна беше достатъчно силна и изкара въздуха от белите дробове на Мърсър. Обсипа го градушка от отломки и сняг, докато лежеше върху Хилда, за да я предпази от силата на взрива. Бомбата беше далеч от резервоарите с гориво, затова не последваха вторични детонации, от които Мърсър най-много се опасяваше. Тътенът утихна и той погледна през рамо.

Опашката на ДС-3 се бе откъснала от корпуса и таванът над бомбата бе изчезнал. Ако се бе взривила по време на полета, самолетът Щеше да падне като камък от небето. За щастие експлозията не беше достатъчно силна, за да го унищожи напълно. Останките можеха да им осигурят подслон, докато ги спасят. Ако това изобщо се случеше.

Мърсър усети нещо топло и влажно на лицето си – готвачката под него се бе свестила и бе притиснала устни в целувка на благодарност.

– Danke, danke⁶ – едва доловимо мълвеше тя. Колкото по-усилено

6. Благодаря (нем.). – Б. пр.

Мърсър се опитваше да се измъкне от прегръдките ѝ, толкова по-здравотя го притискаше. Той забеляза, че лицето ѝ е приятно и очите ѝ са овлажнели от сълзите, но Хилда имаше мустаци като на Мъж. Тя го целуна в устата, задушавайки опитите му да се освободи.

– Как може да се възползваш от жена в подобно уязвимо състояние? – подразни го Айра, когато Мърсър най-после успя да стане. – Не очаквах това от теб.

Мърсър се усмихна. Изпитваше облекчение, че е жив, въпреки ужасната смърт на пилотите и другите трима пътници. Но нямаше намерение да се предава на чувството за вина.

– Добре ли си?

Ласко се изправи и изтръска снега от дрехите си.

– Ще бъда, стига тя да не разбере, че съм помогнал за спасяването ѝ.

– Загубихме петима души, Айра, включително Ингрид.

– Но спасихме шестима – отговори бившият подводничар. – Не мисли за имената, а за бройката. Това е единственият начин да преодолееш загубата им.

Аника се приближи до тях. Беше размазала кръвта по лицето си в опит да спре кръвоизлива. Тя се вторачи в разбилият се самолет и сетне погледна Мърсър.

– Мисля, че един от нас носи нещастие и това съм аз.

– Ако знаеше какво съм преживял през последните няколко години, щеше да си сигурна, че аз съм този с лошият късмет – пошегува се Мърсър, макар че в думите МУ имаше истина. – Айра, ще провериш ли дали нещо в самолета не се е запалило? Ервин, ти направи списък на всичко, което може да ни послужи.

– Добре.

– А аз? – попита Аника.

– Ти си единственият лекар сред нас, затова ще лекуваш хората, като започнеш от себе си. Главата ти още кърви. После прегледай Марти. Ингрид загина в катастрофата и той е... Знаем ли. Просто виж как е.

Следващите думи на Мърсър бяха прекъснати от вика на Ласко. Той бе коленичил върху полузаровения нос на самолета и с всички сили изгребваше снега.

– Единият пилот е жив!

Марти Бишоп реагира по-бързо от другите и хукна към затрупаната пилотска кабина. Той блъсна настрана Айра и атакува снега, полепнал по предното стъкло, сякаш трескавите му действия можеха да прогонят

мисълта за смъртта на Ингрид. След няколко минути Марти се промъкна през разбитото стъкло и докосна ръката, подаваща се от снега и леда. Вторият пилот хвана пръстите му.

Мърсър и Айра заобиколиха самолета и се приближиха до пилотската кабина откъм пътническото отделение. Започнаха да копаят, използвайки парчета от разкъсания корпус вместо лопати. Когато спряха, чуха как Марти насърчава пилота да се измъкне. След двацет минути отломките бяха разчистени и Аника успя да се провери при летеца, за да му окаже медицинска помощ.

– Мърсър – извика тя, – трябва ми две парчета метал или дърво за шина. Ръката му е счупена. Донеси и чантата ми. Там има превързочни материали.

Хилда грабна чантата и я даде на Мърсър. Следващите десет минути изминаха в напрегнато мълчание, прекъснато от единединствен пронизителен вик, когато Аника намести ръката на пилота. Отчаянието от смъртта на другите бе завладяло всички.

Аника бавно излезе от пилотската кабина, измъквайки ранения летец. Ръката му бе превързана и прикрепена за гърдите и безбройните охлузвания на лицето му бяха обработени. Аника дори бе зашила най-дълбоките рани. Кожата ѝ бе изпръскана с дезинфектант.

– Ще се справи. Дадох му лекарства. Трябва да бъде на топло, за да се намали до минимум шокът, в който е изпаднал. – Тя се обърна към Марти, който влезе в пътническото отделение. – Искам някой да стои при него. Ти ще можеш ли?

Той погледна покритата с одеяло Ингрид.

– Ще се грижа за него – отговори Марти. Гласът му вече не трепереше.

– Хубава работа свърши – похвали я Мърсър, когато излязоха от самолета. – И с пилота, и с Марти.

– Бишоп е по-силен, отколкото мислиш. Само че нито Той, нито другите го знаят. – Аника изми в снега ръцете си.

Айра се приближи до тях. Изглеждаше невъзмутим и спокоен както обикновено.

– Какъв ще бъде следващият ни ход?

– Искам да огледам катастрофирания самолет, а вие оправете този. Известно време ще живеем в него. Проверете дали сателитният телефон на Марти е в ред, защото когато слънчевата активност намалее, ще повикаме помощ.

Всички се заловиха за работа и Мърсър реши, че е време да тръгне.

Той сложи в чантата си гайгеровия брояч и няколко протеинови блокчета и взе брадва, сребристо одеяло и малка туба гориво, в случай че не успее да се върне преди да се мръкне.

Пътят беше дълъг и мъчителен. С всяка стъпка в снега краката му затъваха до коленете. Вятърът духаше в лицето му и беше толкова силен, че затрудняваше придвижването. Той започна да се изпотпява и почивките му зачестиха. Когато спираше, Мърсър поглеждаше гайгеровия брояч, озадачен, че уредът все още не показва радиация. Запита се дали Дилейни не е облъчен от друг източник.

Макар че катастрофираният „С-97 Стратофрейтър“ беше само на три мили, бяха му нужни два часа, за да стигне до него. От въздуха бяха видели само част от крилото и парче от корпуса, но когато се приближи, Мърсър забеляза и други отломки. Петдесетте години преместване на леда бяха заличили последователността на падането на парчетата и Мърсър се изненада, че все пак е останало нещо.

На двеста метра зад парчето от крилото гайгеровият брояч започна да щрака. Мърсър притисна слушалките до ушите си. Количеството радиация беше незначително и сърцето му отново забави ударите си.

Той претърси района, проверявайки къде радиацията е най-силна, и откри корпуса. Самолетът се бе забил в скала и бе покрит с лед. Подаваше се само вертикалният стабилизатор. Мърсър прокара гайгеровия брояч по дължината на корпуса и забеляза, че показанията са най-силни над пилотската кабина.

– Защо там? – запита се на глас той.

Ако от С-97 бе изтекла радиация, това би трябвало да стане от товарното отделение.

Мърсър видя местата, където корпусът бе разкъсан от катастрофата и от лавината, която бе затрупала самолета. Той избра една от дупките близо до пилотската кабина и се залови за работа с брадвата. Почиваше си на всеки час, съзнавайки, че слънцето ще залезе, преди да се е върнал при останалите. Трябваше да внимава да не се изпоти – иронично условие, като се имаше предвид, че температурата е спаднала под точката на замръзване.

В три и половина следобед най-после направи достатъчно широк отвор и влезе в самолета. Леко повишената радиация все още беше под опасното ниво. Не знаеше какво ще намери вътре, нито какво ще означава това за оцелелите, които разчитаха на него.

Вътре беше тъмно, затова Мърсър включи фенерче. Лъчът освети обагрен в рубиненочервено труп, който го гледаше с невидящи очи.

Мърсър отстъпи назад, спъна се и падна. Остана на пода, без да обръща внимание на болката, която смразяващият въздух причиняваше на белите му дробове. Знаеше, че в самолета има трупове, но не бе подготвен за онова, което видя.

Когато се успокои, Мърсър стана и освети трупа на радиста навигатор. Рубиненочервеният цвят се дължеше на замръзналата кръв около устата на човека и върху коженото му авиаторско яке. Изглежда бе изтекла от носа му и от... Мърсър се наведе, за да види по-отблизо. „Господи, прочете му! От прочете му е текла кръв.“

В снега на пода имаше още кръв. Мърсър насочи лъча на фенерчето към пилотската кабина. Почти всички стъкла бяха счупени от катастрофата преди петдесет години. Снегът, проникнал вътре, се бе втвърдил в безформена маса лед. Вторият пилот беше на мястото си. Главата му бе извърната на една страна, сякаш светлината все още го дразнеше. Натрупаният върху гърдите му сняг беше обагрен в червено. И от неговите очи бе текла кръв.

Мърсър се бе оказал прав. Навигаторът и копилотът бяха в самолета, затова трупът в Кемп Декейд беше на Джек Дилейни. Той насочи лъча на фенерчето към неговото място, за да се увери напълно. От онова, което видя, рязко отстъпи назад.

Майор Дилейни седеше там, сякаш още управляваше самолета. Шапката беше на главата му, но коженото му яке бе изчезнало. По-голямата част от лицето му бе посивяла и се бе набръчкала, затова блестящите му зъби изглеждаха още по-ужасяващи. Усмехната глава на смъртта с авиационни очила.

Сред ледовете

Аника не знаеше колко пъти е погледнала часовника си и е изчистила кондензираните изпарения от дъха си по стъклото. Докато слънцето залязваше, започна да го прави още по-често. Устните я заболяха, защото непрекъснато ги хапеше.

Мърсър не бе споменал, че ще остане при другия катастрофирал самолет до сутринта, нито бе взел достатъчно провизии. Гъстата мъгла, паднала през последния час, засилваше безпокойството ѝ. Тъй като щяха да прекарат няколко седмици в ледената пустош, не можеха да си позволят да прахосат нещо за сигнален огън и ако загубеше следите си на връщане, Мърсър никога нямаше да ги намери.

Отначало тя си повтаряше, че се тревожи само защото Филип Мърсър е безспорният водач на групата. Действията му бяха спасили всички и отсъствието му, макар е за няколко часа, бе оставило другите намръщени и песимистично настроени. Те вечеряха почти без да разговарят и всеки се оттегли в различни краища на самолета за да спи. Аника остана будна, за да наглежда исландеца Магнус, трийсет и пет годишния пилот. Марти седеше до нея, но се предаде на изтощението. Айра Ласко будуваше най-дълго от всички и после си легна, като ѝ каза да направи същото. Освен това я увери, че Мърсър знае какво прави.

Аника обаче не беше толкова сигурна. Макар да не бе идвала в Гренландия, беше прекарала повече време в сурови условия от другите оцелели. Познаваше опасностите, беше виждала последиците от измръзването и знаеше колко е уязвим сам човек навън, когато температурата е под точката на замръзване.

Сега, когато будуваше сама втори час, Аника си позволи да мисли и за другата, по-лична причина за безпокойството си. Тя не познаваше Мърсър достатъчно добре, за да мисли за нещо повече от физическо привличане. Мърсър притежаваше вродена мъжественост, каквато другите се стремяха да постигнат с прояви на ненужна смелост и прекалена самоувереност. Той се подценяваше, сякаш се опитваше да скрие таланта си. Беше го-динадве по-голям от нея, но приличаше на пълен с енергия юноша, който не може да свикне с мисълта, че пораства. И това беше очарователно.

Аника си спомни погледа, който ѝ бе отправил, след като бяха избягали от пожара. В очите му видя собственото си желание. Опитът ѝ

подказваше да съдържа чувствата си заради драмата около запознанството им и всичко случило се оттогава. Тя бе имала любовници, с които бе споделяла опасностите, предимно колеги алпинисти, и всяка връзка бе рухвала под тежестта на последвалото еднообразие. Макар че беше несправедливо да сравнява Мърсър с другите мъже, Аника подозираше, че в края на краищата ще стане същото.

Въпреки това беше забавно да мисли по друг начин.

Тя бе заспала неусетно, когато я събуди някакъв шум. Оцелелите бяха издигнали стена от сняг като преграда пред зеещата дупка в задната част на самолета, бяха направили грубовата врата от изкривено парче метал и бяха покрили с мушама другите отвори в корпуса. В резултат на това в самолета беше сравнително топло.

Привидението, което влезе на слабата светлина на единствената газена лампа, приличаше на митично същество, покрито със сняг. От шала на устата му висяха ледени висулки. На качулката на главата му имаше ореол от лед. Докато се движеше, от дрехите му падаше сняг.

Без да пророни дума, Мърсър угаси лампата и кабината потъна в мрак.

– Какво стана, Мърсър?

– Тихо!

Той беше задъхан, сякаш бе тичал маратон.

И после Аника чу равномерно далечно бръмчене, което сякаш се разнасяше от всички посоки. Тя не позна странния звук, но останалите наскочаха.

– Дирижабълът – каза Айра.

– Чух го преди около половин час. – Мърсър махна шала и смъкна качулката от главата си. – Опасявах се, че ще запалите сигнален огън, затова бягах с всички сили и дори през мъглата отдалече видях газената лампа.

– Какво става? – попита Ервин, търсейки очилата си.

– Те не знаят, че сме тук. – Аноракът на Мърсър беше вледенен и остана изправен, когато го пусна на пода. – Според мен въздушният кораб е на няколко мили оттук. Чуваме само ехото му, което отеква в планините.

– Защо е в района? – попита Марти.

Ледени тръпки ползиха по гърба на Мърсър. Той се разтрепери толкова силно, че трябваше да стисне челюсти.

– Предполагам, че премества базата на „Геопроучвания“ на север. Те искаха това от самото начало.

– Стратофрейтъра на Дилейни ли търсят? Айра подаде хавлия на Мърсър, за да избърше косата си.

– Мисля, че търсят нещо друго, защото Джак Дилейни и останалите от екипажа още са в самолета.

Думите на Мърсър бяха посрещнати с всеобщо учудване. В последвалата тишина се чу как бръмченето на дирижабъла заглъхва. Айра зададе въпроса, който вълнуваше всички.

– Щом Дилейни е в самолета, тогава чий труп намерихме в Кемп Декейд?

– Искаш ли ти да отговориш? – обърна се Мърсър към Аника.

Стомахът ѝ се сви и тя се подпря на седалката, за да запази равновесие. Отначало мислеше, че с появата на Гюнтер Рат в базовия лагер се е затворил кръгът, започнал с издирването от дядо ѝ на скритото нацистко съкровище и разговора с инженера Ото Шрьодер. Дватама имаха предвид таен склад някъде, очевидно в Гренландия, защото фактът, че Рат, Мърсър и Аника бяха там, не бе случаен. До момента тя не се бе замисляла кого нацистите са принудили да разкопае скривалището им без никаква надежда да оцелее в тази мрачна ледена пустош и да стигне до Кемп Декейд. От края на войната до затварянето на базата са изминали десет години, но въпреки това нямаше друго обяснение.

– Той е бил последната жертва на холокоста – прошепна тя.

Мърсър запали отново газената лампа и се вмъкна в спалния си чувал. Аника започна да разказва:

– През целия си живот дядо ми се опитва да намери и да върне вещи, заграбени от евреите по време на нацистката окупация на Европа. Наскоро той получи информация от неизвестен източник в Русия за товар злато, взето от Сталинград и изпратено в Хамбург. В документите пишеше, че инженер на име Ото Шрьодер е играл роля в тази операция, която се нарича „Проект Пандора“. – Гласът ѝ стана по-твърд и гневен. – Допреди десет дни Ото Шрьодер живееше в покрайнините на Мюнхен. Отидох да го разпитам за златото. Когато пристигнах в дома МУ> го изтезваха група мъже, ръководени от Гюнтер Рат – човека, който е поставил бомбата в този самолет. Докато умираше, Шрьодер ми каза, че златото е само част от операцията, и Филип Мърсър може да помогне. Аника го погледна въпросително.

– Горедолу по същото време аз получих съобщение до електронната поща от адвокат от Мюнхен, че неназован клиент ще ми изпрати пакет с документи. – Мърсър ги извади от чантата си и ги доближи до газената лампа, за да ги видят всички. – До пристигането на този дневник

не бях чувал за Ото Шрьодер, нито знаех защо би ми го изпратил. И тъй като е на немски, нямам представа какво пише там.

– Преди да слеза от „Ньорд“ – продължи Аника, – научих, че Мърсър е в базовия лагер на „Геопроучвания“. Разбрах, че всичко е нагласено. След катастрофата на хеликоптера претърсих пощата и скрих всичко, адресирано до него. Не можех да рискувам информацията на Шрьодер да бъде предадена на човек, когото не познавам и на когото нямам доверие. Смятах по-късно да се върна и да взема писмото, което зарових в снега на стотина метра от хеликоптера.

Айра погледна Мърсър.

– Значи нашият незнаен пътник не е бил незнаен.

– Аника ми призна това точно преди да открием бомбата – каза Мърсър. – Но заради грубата шега на приятеля ми Хари не е взела писмото, което е търсела. Подозирам, че е скрила плика, изпратен от Чарли Брус.

Той ѝ направи знак да продължи да разказва.

– Тъй като Шрьодер е бил инженер, дядо ми и аз смятаме, че е участвал в построяването на таен склад за плячката на нацистите на място където съюзниците не биха могли да го намерят. След края на войната в стари солни мини е било намерено огромно съкровище, но има предмети на изкуството, антики, бижута и тонове злато на стойност милиарди долари, които още не са открити. Думите на Шрьодер, че златото, което търсим, е само част от проекта, ни накараха да мислим, че сме попаднали на някой от тайните им складове.

– Тук, в Гренландия? – учуди се Марти Бишоп. – Струва ми се доста крайно дори за нацисти.

– Бих се съгласила с теб, ако Мърсър и аз не бяхме тук заедно с Рат.

– Откъде Шрьодер е знаел, че вие двамата ще ходите в Гренландия?

– Нямам представа – призна Аника.

– Това е част от сценария – каза Мърсър и отпи глътка бренди. – Руснаците, които са изпратили информация за Ото Шрьодер на дядото на Аника, са избрали него вместо по-известните ловци на нацисти, защото са разбрали, че златото е в Гренландия и Аника ще идва тук. Готов съм да се обзаложа, че точно тези хора са казали на Шрьодер, че Аника може да ми се довери.

– Точно така – извика тя. – Той каза, че е получил загадъчно обаждане няколко седмици преди убийството му.

– Това обаче не обяснява как са разбрали, че Мърсър ще бъде тук – отбеляза Айра.

– Или са научили тази информация от уебсайта на Топографското дружество и са решили да ме включат в експедицията, или Чарли Брус е нагласил нещата така, че двамата с Аника да сме тук по едно и също време.

– Това означава, че и Чарли участва в заговора – колебливо каза Марти. – Познавам го от години. Той не е ловец на нацисти.

– И аз го познавам отдавна – съгласи се Мърсър, – но колкото и невероятно да звучи, това е единственото обяснение.

– Защо смяташ, че трупът в Кемп Декейд е последната жертва на холокоста? – попита Хилда. Тя не говореше английски и Ервин Пул ѝ превеждаше разговора.

– Мисля, че човекът е бил евреин, работник роб, използван да изкопае пещера, където германците да скрият плячката си. – Очите на Аника се напълниха със сълзи. – Неизвестно защо е бил изоставен и е успял да оцелее десет години, докато е открил Кемп Декейд. Не мога да си представя какви страхове и изолация е преживял, докато е установил, че единственият му шанс за спасение вече не съществува.

Горчивата ирония ги накара да замълчат и да се замислят за ужаса на подобна смърт.

– Може да е бил германски войник – предположи Дйра.

– Не – отговори Мърсър. – Доказателството беше на ръката му.

Аника подсмръкна и избърса лицето си.

– И ти ли го забеляза?

– Тогава не се замислих, но сега значението му е очевидно. Трупът, който открихме в базата, имаше белег от вътрешната страна на ръката, сякаш от изгаряне. Смятам, че си го е направил сам, за да заличи идентификационния номер, който нацистите са татуирали на кожата му, когато е бил избран за жертва.

– Има ли доказателство за това?

– Ако има, трябва да е тук. – Мърсър даде на Аника дневника на Шрьодер. – Виж какво ще можеш да разбереш от това. Ние трябва да обсъдим други проблеми.

Аника се приближи до газената лампа, взе подвързания в кожа ръкопис и запрелиства страниците.

– Какво ще кажете за... – започна Айра.

– После ще стигнем до другите въпроси – прекъсна го Мърсър. – Щом „Геопроучвания“ премества мястото на операцията си, не можем да рискуваме да останем в самолета. Те ще го забележат, когато мъглата се вдигне.

– Първото правило за оцеляване е да останеш в превозното средство – напомни му Марти.

– Нямаме избор – възрази Мърсър. – Ако Рат ни открие, ще бъдем мъртви. Единствената ни възможност за оцеляване е да се движим.

– Колко време можем да оцелеем без подслон? – рязко попита Марти.

Той беше готов да се бори с „Геопроучвания“, за да се върне в Гренландия, но смъртта на Ингрид го бе накарала да промени решението си. Не му пукаше за нацистите, за заграбените съкровища и за оцелелите от холокоста. Единственото му желание беше този кошмар да свърши.

– По-дълго, отколкото ако Рат ни намери – избухна Мърсър, но веднага потисна раздразнението си. Трябваше да си напомни колко далеч са оцелелите от нормалния си живот. Той се вторачи в лицата на останалите и видя страх в очите им. – Съжалявам. Никой от нас не заслужава това, което се случва, но все пак сме заедно в тази бъркотия. Успяхме да издържим дотук и смятам, че знам къде ще бъдем в безопасност.

– Къде?

– Зависи какво ще намери Аника в дневника – отговори Мърсър. – Ясно е, че историята за научна експедиция на „Геопроучвания“ служи само за прикритие. Те и онези, които стоят зад тях, са в Гренландия, за да намерят съкровището. За да си спестят хиляди часове работа, нацистите са разширили съществуваща пещера за склада си, вместо да изкопаят нова галерия. От опит знам, че ако в един район има една пещера, значи има и други. Може да се скрием в някоя от тях, далеч от пещерата, която са използвали нацистите, докато Рат и веселата му дружина си заминат или сателитният ни телефон отново започне да работи.

– Звучи разумно. – Айра погледна другите, за да види дали са съгласни.

– Според теб на какво разстояние сме от пещерата? – разтревожено попита Ервин.

– На около трийсет километра – отговори Мърсър и в същия миг осъзна нещо, което бе пропуснал. Разстоянията на картата, която бе открил в Кемп Декейд, бяха написани в метричната система. Американски пилот би използвал сухопътни или морски мили. Той поклати глава в упрек към себе си. Би трябвало веднага да забележи несъответствието. Вече бе изчислил отклонението в показанията на компаса. Отиването му до С-97 показваше, че им предстои труден преход.

– Можеш ли да ни заведеш дотам? – попита Хилда.

– Не. – Мърсър нямаше да рискува живота им, като се преструва, че знае всички отговори. – Но Аника има опит в подобни условия. Вярвам, че може да ни заведе на безопасно място.

– Имаме проблем. – Аника вдигна глава от дневника на Ото Шрьодер. Очите я заболяха от четенето на слабата светлина. – Още не съм прочела всичко, но попаднах на нещо, което ще направи плана ти неосъществим.

– Какъв е проблемът?

– Ото Шрьодер е бил военен инженер в германската армия. Преди това е учил за минен инженер. През 1943 година е бил изпратен в Гренландия като участник в Проекта Пандора, за да помогне да разширят мрежата от пещери, открита под глетчер. Всички са били командирова-ни лично от самия Хитлер. Шрьодер така и не разбрал какъв е бил резултатът от работата му, защото два месеца след началото на операцията е бил затрупан от свлачище и се наложило да го евакуират. В дневника си той пише, че в копаенето са участвали хиляда евреи и цигани роби и мащабът на работата се разширявал. Всеки ден умирали средно по десетина от тях.

Цифрата беше потресаваща. Мърсър бе запознат с практиката в мините и отлично си представяше неопикуемо жестоките условия, при които бяха работили онези хора.

– Главната задача на Шрьодер преди да започне изко-паването на тунела била да прокара вентилационна шахта до повърхността през лед с дебелина хиляда фута – продължи Аника.

– Чакай малко. – В думите ѝ нямаше логика и Мърсър реши, че тя е прочела погрешно. – Сигурна ли си, че първо е трябвало да изкопае вентилационна шахта? Това означава, че са започнали под земята и са копали нагоре.

– Точно това е проблемът – отговори Аника. – Пещерата се намира под планина в края на фиорд и дотам може да се стигне само с подводница. След като завърши вентилационната шахта, Шрьодер трябвало да направи Док за подводници и да разшири пещерата, за да има място за спални помещения и работни пространства.

– По дяволите! – изруга Мърсър. – Рат търси вентилационната шахта.

Аника кимна.

– Това означава, че няма други пещери, където да се скрием.

– Не сме обсъдили и един друг въпрос. – Айра погледна многозначително Мърсър. – Не ви казахме, че трупът който намерихме в Кемп

Декейд, е радиоактивен. Човекът може да е бил облъчен в С-97, когато е взел пилотското яке на Дилейни. Мърсър и аз отхвърлихме идеята че американските военни са оставили ядрени материали.

– Проверих самолета – прекъсна го Мърсър. – Показанията бяха същите като в Кемп Декейд. С-97 не е източникът.

– Това означава, че радиацията е дошла от пещерата, към която ще тръгнем – заключи Айра. – Щом гайгеровият брояч я отчита след петдесет години, онова, което е там долу, трябва да е по-горещо от ада.

Мърсър погледна Ервин Пул, който се бе сгушил в спалния си чувал. Светлината на газената лампа се отразяваше в очилата му.

– Какво мислиш, Ервин? Ще се откажеш ли от фалшивата си история за прикритие и ще ни разкажеш ли какво знаеш?

Въпросът беше толкова неочакван, че всички се обърнаха към германеца метеоролог. Ервин се опита да изглежда стъписан, но преживяванията му през последните няколко дни бяха твърде травмиращи, за да поддържа фасадата.

– Как разбра? – попита той.

– От приятелството ти с Игор Булгарин – отговори Мърсър и Ервин разбра какво има предвид, но останалите зачакаха обяснение. – Когато се запознахме, Игор ми каза, че отива в Гренландия да търси парчета от метеорити. Единственият проблем с историята му бе, че намирането на метеорити в Гренландия е почти невъзможно. Търсят ги в Антарктида, защото там вали толкова малко, че я смятат за пустиня. Парчетата от метеорити може да останат години на леда, очаквайки някой да ги намери. Тук обаче снегът ги затрупва за броени минути. Четох за експедиция в Гренландия през 1998 година, която шест седмици търсила парчета от метеорита Кангилия. Изчислено е, че е тежал сто тона, и те са разполагали с видео и сателитна информация къде да търсят. Но не открили нищо. Няма начин да намериш космически отломки, като вървиш по леда. – Мърсър отново насочи погледа си към Ервин. – Реших, че след като сте приятели от години, ти знаеш за фалшивата история на Игор и какво всъщност правеше той тук.

Пул не отрече обвинението.

Мърсър доведе разсъжденията си до логичния им завършек.

– Игор трябва да е знаел за тайния нацистки склад и е отишъл в Кемп Декейд, защото е подозирал, че умрелият човек е дошъл от пещерата. Някой от „Геопроучвания“ е знаел какво търси Булгарин и го е убил, за да запази това в тайна.

Ервин не реагира. Той вероятно се бе досетил, че „инцидентът“ с

Игор всъщност е умишлено убийство. Унесът му през последните няколко дни може би се дължеше на страха, че той ще бъде следващият заради приятелството си с руснака.

– Знаеш ли кой го е убил? – обърна се Айра към Мърсър.

– Тъй като Игор е ударен в тила, убиецът трябва да е бил някой, когото не е подозирал, и е стоял с гръб към него. Освен това е бил достатъчно силен, за да повали най-едрия мъж в лагера. И накрая убиецът е издърпал трупа от офицерските помещения и го е изоставил, когато е стигнал до първото голямо препятствие. Това означава, че всъщност не е бил достатъчно силен, за да носи тялото.

– Звучи логично. Е, кой е бил?

– Единственият човек, който отговаря и на трите критерия, е Грета Шмид – каза Мърсър и останалите го погледнаха недоверчиво.

– Мисля, че Мърсър има право – след минута мълчание каза Ервин. – Ние с Игор смятахме, че „Геопроучвания“ не знаят кои сме и защо сме дошли в Гренландия, но все пак обсъдихме хората, с които трябва да внимаваме. Не допускахме, че Грета е замесена в това.

– Ервин, знаеш ли дали „Геопроучвания“ е филиал на компания на име „Кол“? – попита Аника. – Шрьодер споменава това име в дневника си като компанията, сключила договор да изкопае пещерата. Той е бил един от малцината военни експерти, изпратени да помогнат.

– „Кол“ купи „Геопроучвания“ миналата година, затова може да се крият зад научни проекти, докато осъществяват истинската си цел.

– Намирането на златото? – попита Марти. Ервин повтори думите на Шрьодер.

– Златото е само малка част от цялата работа.

– Какво са скрили германците?

– Нищо. Опитват се да намерят нещо, което не би трябвало да е на тази планета.

Мърсър разбра по-бързо от другите.

– Радиоактивен метеорит, паднал тук през 1943 година?

– Не съвсем – отговори Ервин. – По-голямата му част се е разбила в Русия през 1908 година.

Прозрението осени Мърсър и въпреки тежките преживявания и чувството за загуба той се развълнува. Говореха за една от най-големите научни загадки на XX век.

– Тунгуският. – В гласа му прозвуча потиснато страхопочитание.

– Да, доктор Мърсър. Нацистите са търсили парче от Тунгуския метеорит, който се е взривил над Сибир на 30 юни 1908 година.

– Как? Защо?

Пул огледа учудените лица на другите.

– За онези от вас, които не са запознати с тази история, искам да кажа, че експлозията на Тунгуския метеорит е останала загадка и до днес. Някои предполагат, че е било астероид, а други – комета или черна дупка. Трети дори мислят, че е било детонация на двигател на НЛО. Но всички са единодушни, че взривът е унищожил хиляди квадратни метра гора, макар че дърветата в епицентъра стоят като някои сгради в Хирошима след атомната бомба. Сеизмографите чак във Вашингтон са регистрирали ударната вълна, а силният блясък е бил видян в Копенхаген. Нещо повече, очевидци разказват, че част от обекта е продължила да лети на северозапад и всъщност дори е набрала височина след експлозията. За да отговоря на въпросите на Мърсър как и защо германците са търсили разпилелите се фрагменти, които свидетелите са видели, трябва да ви разкажа повече подробности. – Ервин прие бутилката бренди, която Айра му подаде. – Първата научна експедиция, която е търсила мястото, е организирана едва през 1927 година от човек на име Леонид Кулик. Той е бил пленен от германците и е умрял в затворнически лагер през 1942 година. По време на продължилите няколко седмици жестоки разпити Кулик е разкрил всичко, което е знаел за загадъчния взрив. След като научили истината за експлозията, германците не пожалили нищо, за да намерят записките му. Те пожертвали хиляди войници в една от най-отчаяните битки в цялата война само за да намерят няколко тетрадки. – Ервин Пул отново млъкна и се замисли. – Когато войната избухнала, Кулик бил изпратил тайните си открития на свой приятел в Сталинград.

– Искаш да кажеш, че битката при Сталинград е била заради няколко тетрадки? – намръщи се Марти. – Я стига!

– Не, но по време на битката отвъд руската фронтова линия са били изпратени стотици екипи от специалните сили, за да ги търсят, и хиляди хора са загинали. Когато става дума за фанатизма на Хитлер, фактите са много по-странни дори от измислица. Ще ви разкажа друга история, за да илюстрирам това. – Ервин говореше така, сякаш изнасяше лекция на деца. – През април 1942 година той изпратил екип от учени, екипирани със свръхмодерни радари, на остров Руген в Балтийско море, за да проверят новата му теория. Хитлер бил убеден, че макар земята да е кръгла, ние не живеем на вътрешната извивка на куха сфера. Седмици наред учените изпращали радарни вълни към небето, надявайки се на отразен сигнал от британската военноморска база в Скапа Флоу. Навремето

Германия била изостанала от съюзниците в областта на Радарните системи, но въпреки това фюрерът пропилял ценни ресурси за обречено на провал изследване.

– Но какво общо има това с Тунгуския метеорит?

– Не всички научни области, в които нацистите са работили през войната, са били абсурдни. Проектът „Пандора“ е бил далеч по-успешен. Както вече казах, първото официално разследване на експлозията е започнало едва през 1927 година. Интерес обаче проявявали и местните жители. Първото неофициално издирване било организирано година след взривяването на небесното тяло, но се провалило заради лошото време и недостъпността на мястото. Изминали две години, докато през 1911 някои видели с очите си разрухата. Тунгуска област е един от най-отдалечените райони в сибирската тайга и новината за този успех стигнала до столицата на империята Санкт Петербург едва през 1912 година, защото мнозина от изследователите умрели в гората или скоро след завръщането си от мястото на експлозията. Смъртта им била причинена от ужасяваща загадъчна болест, която разлагала плътта им. Накрая се превърнали в скелети.

Мърсър си спомни снимката на Стефансон Розмундер в болничното легло в Рейкявик и разбра какво го е убило.

– Селяните мислели, че дяволът е унищожил гората и е убил хората. Някои се върнали от зоната на експлозията със странни топли камъни и твърдели, че това са парчета от кожата на Сатаната. Жителите на цели селища, където били съхранявани тези непознати камъни, умирали от същата странна болест, обикновено няколко дни след завръщането на изследователите. Повиканите свещеници казали, че знаят какви тъмни сили действат, и вградили всички камъни в златни икони, убедени, че ще блокират злото, убило близо хиляда души. И успели.

Думите му бяха посрещнати с недоверие, но Мърсър обясни.

– Идеята е била страхотна, макар че не са разбирали защо. Ако камъните, които са събирали, са били радиоактивни парчета от метеорит, златото е действало като ефикасен щит заради плътността си.

Ервин Пул кимна.

– По-късните изследвания на Кулик потвърдили, че златото предпазва от радиацията много по-успешно от оловото. Той не можал да обясни защо тази радиоактивност реагира толкова различно. Това била загадъчна сила, за която знаели малцина.

Научната подготовка на Мърсър му позволи да види пропуска в историята на Пул.

– Защо този мощен източник на радиация не е убил всички, които са ходили на мястото на експлозията?

– Кулик знаел, че радиоактивните материали имат така наречения наши дни период на полуразпад. Теорията му била, че парчетата от метеора се разпадат неравномерно, отвън навътре, и след няколко месеца повърхността става инертна, предпазвайки се от по-нататъшен разпад. Той смятал, че това явление е предизвикано от реакцията със земната атмосфера или вероятно е последица от слънчевата радиация, която разлага нещо в парчетата от метеора. Никой не е сигурен. Кулик предположил, че причина за смъртта на онези хора са били само парчетата, които селяните са обработили, като са разрушили нерадиоактивния пласт.

Мърсър забеляза няколко недостатъка в тази теория, но не каза нищо. Той не беше планетарен геолог. Говореха за елемент, който дотогава не е виждан на земята и не е изследван от съвременната наука. Мърсър не знаеше какви фантастични елементи се въртят във вселената в опашките на междузвездните комети. На всеки няколко години учените, работещи с ускорители на частици, прибавяха нови елементи в края на периодичната таблица. Възможно беше метеоритът да е бил съставен от някой стабилен елемент, който все още не е открит.

– Да се върнем към историята – каза Ервин и групата отново се съсредоточи, макар че малцина разбираха или се интересуваха от физика. Те просто искаха да чуят края на разказа. – През 1912 година царица Александра изпратила най-доверения си емисар във Ванавара, най-близкият до експлозията град, за да разбере какво убива народа й. Човекът имал религиозно образование и бързо възприел идеята да затвори парчетата от метеорита в златни икони. Той изпратил екипи в гората, които да търсят още части от „Юмрука на Сатаната“, както го нарекъл.

– Да ме вземат дяволите! – възкликна Мърсър. – Това обяснява защо в Тунгуска област не е намерено нищо от метеорита. Някой е прибрал всички парчета, преди Кулик или по-късните експедиции да са стигнали дотам.

– Точно така – съгласи се Ервин. – Макар че имали предпазни сандъци, където да затварят парчетата от метеорита веднага щом ги открият, загинали още стотици хора, изпълнявайки тази задача. Свещеникът поръчал да му направят златно облекло, за да може да работи с пробите, уверявайки се, че камъните никога повече няма да причиняват смърт.

– Кой е бил онзи свещеник? – попита Айра.

– Григорий Ефимович Нових.

Аника Клайн беше толкова погълната от историята, че едва след

няколко секунди осъзна, че името ѝ е познато. Или поне по-популярното, с което беше известен този човек.

– Распутин!

– Да, Распутин е бил пратеникът на царицата. Той прекарал две години в Тунгуска област, търсейки парчета от метеорита. Когато се върнал в Санкт Петербург, отказал да каже какво е намерил. Първата световна война току-що била започнала и той се страхувал, че откритието му ще бъде използвано като оръжие. Дори когато германците за пръв път пуснали отровен газ в Болимов през януари 1915 година, Распутин не разкрил съществуването на загадъчния източник на смърт. През войната слуховете за откритието му се засилили и той разбрал, че е само въпрос на време да го изтезават, за да разкрие какво е убило селяните в Тунгуска област. Натискът върху него нараствал и Распутин основал братството на Юмука на Сатаната заедно с неколцина доверени свещеници, които да продължат да пазят тайната след смъртта му. Убили го през декември 1916 година но не заради влиянието му върху царското семейство, както пише в учебниците по история, а защото не искал да каже на военните онова, което знаел.

– Тогава той не е бил психопат, както са смятали хората?

Ервин се усмихна мрачно.

– Е, бил е и такъв. Разказите за невъздържаността му са далеч по-меки от истината. Но членовете на братството смятали, че той може би е спасил човечеството от самоунищожителните му импулси.

– Как са замесени нацистите в това?

– Първата руска революция избухнала в Санкт Петербург няколко седмици след убийството на Распутин и онези, които знаели слуховете за Юмука на Сатаната, били изпратени в изгнание или екзекутирани. Интересът към експлозията в Тунгуска област намалял. Братството скрило петдесетте икони с парчетата от метеорита в различни църкви и манастири в страната и ги премествало често, когато комунистическата власт конфискувала или разрушавала сградите. Членовете остарявали и били приемани нови. Леонид Кулик бил един от тях, първият, който не бил свещеник. Помолили го да стане член на братството, за да не разгласи аномалиите, които открил на мястото на експлозията, като например факта, че там са ходили и преди него.

– Колко души членуват в братството? – попита Мърсър. Подобно на останалите и той бе стигнал до извода, че Ервин Пул и Игор Булгарин са членове на това братство.

– Обикновено от шест до осем. Малкият брой ни помага да запазим

анонимността си. Кулик е определил истинската същност на онова, което братството пази, и скоро след като Германия нападнала Съветския съюз, препоръчал иконите да бъдат унищожени. Той не искал светът да бъде изложен на този ужас. Тогава се знаело Много повече за радиацията и Кулик се страхувал, че Физиците могат да направят атомна бомба от фрагментите. Всички икони, с изключение на една, били бетонирани в сандъци и закарани навътре в морето, където били изхвърлени. Тъй като златото не корозира в солената вода иконите щели да останат там завинаги. По същото време Кулик изчислил траекторията на парчето от метеорит/ което очевидци видели да се издига през земната атмосфера и да изчезва. Следващата му цел била да намери това парче, за да не го открие друг. Но нацистите започнали светкавичния си удар срещу Съветския съюз. Кулик бил пленен преди последната икона да бъде изнесена от уединения манастир, където била скрита, и да бъде организирана експедиция, която да намери другото парче.

– Което се е разбило тук?

– Да. – Ервин смаза гърлото си с още една глътка бренди. – Нацистите научили от Кулик за липсващата икона и изпратили в Русия екип от специалните части, за да я откраднат и да приберат на сигурно място тетрадките му от Сталинград, където били записани координатите на мястото на падането на последното парче от Юмура на Сатаната.

Черните очи на Аника заблестяха от същата страст, която бе заразила дядо й.

– След това стартирали проекта Пандора, използвайки заграбено злато, за да построят хранилища за радиоактивните материали, които открили. И щом намерили парчетата от метеорита, изпратили Ото Шрьодер да ги изкопае от леда.

Ервин кимна и почисти очилата си.

– По онова време съюзниците извършвали редовни полети над Гренландия във въздушни конвои, пренасяйки товари за Англия.

– „Изчезналата ескадрила“, за която сме си говорили, е била един от онези полети – добави Мърсър.

– Да. Радиоактивната топлина, излъчвана от фрагментите, разтопявала скалите под тях и те пропадали. Заради онези полети германците не можели да рискуват да копаят тунели до тях от повърхността, затова дошли откъм морето с подводници и намерили пещера под глетчър на пет мили от мястото, където паднал метеоритът. Смятали да използват пещерата като временна база, като изкопаят дълъг тунел в леда и скалите, за да стигат до парчетата. – Ервин погледна Аника, която още

държеше дневника отворен на коленете си. – Не е необходимо да довършваш дневника на Шрьодер. Аз съм го чел. Те са завършили вентилационната шахта и пристана за подводниците и започнали да копаят тунела към тайното хранилище, когато Шрьодер е бил ранен. Той не Знае какво се е случило след това.

– А ти знаеш ли? – попита Марти.

– Никои не знае, освен горкия роб, когото Мърсър е намерил в Кемп Декейд.

Нещо в думите на Пул бе поразило Аника. Челото ѝ беше намръщено, а тънките вежди свъсени. Тонът ѝ беше обвинителен.

– Кога прочете дневника на Шрьодер? Ервин обидено отмести поглед встрани.

– Скоро след като ти отиде да разговаряш с него – уклончиво отговори той.

– Колко скоро? – Гневът ѝ нарасна, защото беше сигурна какъв е отговорът.

– Намерихме го в дома му, след като прогонихме Рат и неонацистите му главорези.

Аника избухна.

– Снайперистите са били твои хора? Негодник! Бил си там през цялото време и си гледал как Шрьодер умира. Допуснал си да прострелят и мен. – И после всичко останало ѝ се изясни. – Ти си нагласил цялата история – с мен и дядо ми. Проклето копеле!

Тя скочи от мястото си и щеше да стигне до Пул, но се спъна в спалния си чувал и падна. Мърсър се хвърли, прикова я към пода и хвана ръцете ѝ над главата, за да не мърда. Аника беше много по-ниска от него и четиридесет килограма по-слаба, но за няколко отчаяни секунди той се уплаши, че ще го надвие. Яростта ѝ даваше сили и Аника приличаше на разярен звяр.

– Престани, Аника! – каза Мърсър и стисна зъби, когато тя го ухапа по рамото.

Аника измъкна едната си ръка и посегна към очите му. Пръстите ѝ се бяха изкривили като на хищник. Той се наведе и разбра, че тя посяга да издере кожата на лицето му. И в следващия миг всичко свърши. Аника се отпусна неподвижно. Мърсър отвори очи, озадачен какво я е успокоило. Готвачката Хилда се бе навела над тях и масажираше юмрука си. Тя каза нещо през рамо.

– Знаела, че никога няма да удариш жена, затова го сторила вместо теб – преведе Ервин.

Хилда се усмихна гордо на Мърсър и му намигна.

– Danke – каза той и погледна Аника. Под лявото ѝ око вече личеше синина, но иначе нямаше нищо сериозно. Той я пренесе на мястото ѝ, закопча предпазния ѝ колан, за да не го нападне отново, когато се свести, и се вторачи в Ервин. – Знаеш ли, Аника има право. Ти наистина си мръсен негодник. Какво ти дава правото да въвличаш невинни хора в борбата си?

– В тази борба няма невинни. Братството на Юмука на Сатаната почти цяло столетие предпазва света от тайната, която знае. Мисля, че заради тази всеотдайност трябва да ни бъде разрешено да въвличаме и други, ако се нуждаем от тях.

– Но защо Аника и дядо ѝ? А аз?

– Първо ще отговоря на втория ти въпрос – спокойно каза Пул. – Не ние те въвлякохме. Ти вече беше включен в експедицията за Гренландия заедно с „Геопроучвания“. Това беше просто късмет за нас. Споменахме името ти на Шрьодер като възможен съюзник, в случай че нещо в плановете ни се обърка. Ти имаш славата на способен човек.

На Мърсър не му прозвуча убедително, но Ервин бе разкрил истината за пещерата и дядото на Аника. Тогава защо би излъгал за него?

– Не познавам Чарлс Брус, за когото спомена – добави Ервин, – затова мисля, че поканата му да участваш в експедицията до Кемп Декейд е била искрена.

– А Аника?

– Ние изпратихме на дядо ѝ информация за Шрьодер с надеждата, че той ще успее да разобличи компанията „Кол“ и Проекта Пандора. Едва когато проследихме Аника до дома на Шрьодер, осъзнахме, че мерките ни за безопасност са осуетени. Гюнтер Рат, който е директор до специалните проекти на „Кол“, бе научил за Шрьодер и ни беше изпреварил. Подозираме, че офисът на дядото на Аника във Виена се подслушва. Ние с Игор прогонихме Рат и групата му, всъщност Булгарин и един друг брат. Аз не разбирам от оръжия. Влязохме в къщата на Шрьодер и открихме дневника му. Дадохме го на адвокат от Мюнхен, за да ти го изпрати. Операцията беше пред провал и се опасявахме, че когато пристигнем в Гренландия, ще се нуждаем от помощта ти, като имахме предвид жестокостта на Рат. Аника вече беше изчезнала, затова не можахме да я предупредим. Не знаехме къде се намира, преди да чуем сигнала за помощ от хеликоптера. Не сме искали никой да пострада. И не трябваше да сме тук. Експедицията на „Геопроучвания“ щеше да бъде отменена, ако Аника бе разкрила онова, което ние искахме да научи. –

Гласът му постепенно заглъхна. Мърсър се облегна назад, опитвайки се да проумее всичко чуто. Знаеше, че ще му трябва време. А може би никога нямаше да го разбере. Историята беше изумителна. Метеорити, радиация, тайни братства, Распутин, нацисти, неонацисти, ловци на нацисти и куп невинни хора, хванати в капан на глетчер между Гюнтер Рат и целите му.

– Какво мислиш, Айра?

– Тъй като ние бяхме победители през Втората световна война, може да предположим, че германците не са извадили парчетата от метеорита. Това означава, че фрагментите лежат там долу от шейсет години.

– Продължавай.

– Питам се защо Рат ги търси толкова ожесточено. Тази работа се подготвя отдавна, като се има предвид, че преди една година „Кол“ е купила „Геопрочвания“, за да ускори търсенето. Искам да знам какво се е случило миналата година, за да направи издирването толкова важно. Някакви идеи, Ервин?

– Не знаем – призна Пул.

– Всичко това е много интересно, но не ни помага – повиши глас Марти. – Оцеляхме от един опит за убийство, но се съмнявам, че ще оживеем от следващия, ако останем тук.

– Трябва да опитаме да намерим вентилационната шахта – каза Мърсър, поглеждайки Ервин. – Рат знае, че Игор Булгарин е бил член на братството заради интереса му към трупа. Мислиш ли, че знае и за теб?

– Съмнявам се, след като не ме убиха в базата. Само няколко от братята не са били руснаци, а Рат знае, че съм германец. Когато уреди идването ни тук, Игор фалшифицира част от биографията ми, затова там не пише, че съм учил в Москва, когато Източна Германия беше васална страна на Съветския съюз. Рат не разполага с нищо, което да ме свърже с братството.

Мърсър си спомни как Ервин проверяваше дали някой от хората на „Геопрочвания“ не е наблизо, когато обясняваше на борда на „Ньорд“ как е разбрал за пианството на Игор.

– Става все по-интересно. Рат не съзнава, че ние знаем за пещерата. Когато открие, че този самолет е изоставен, той ще предположи, че сме избягали към брега – единственият логичен избор. Ако успеем да стигнем до вентилационната шахта преди него, ще се затворим вътре и ще чакаме, докато се откаже да я търси. А той не може да я търси вечно, защото „Геопрочвания“ има задължения към други научни екипи, които ще дойдат в лагера им след две седмици. А дотогава ние ще сме успели.

– Как? – попита Марти. – Пещерата излъчва смъртоносна радиация, за Бога!

– Не. И оцелелият, когото намерихме в Кемп Декейд, доказва това. Той е живял там десет години, хранейки се с провизиите, оставени от нацистите, докато самотата или лудостта го е принудила да излезе.

– Откъде знаеш, че внезапно изтичане на радиация не го е принудило да излезе?

– Ервин каза, че жителите на руските села, изложени на радиацията, са умрели за няколко дни. Ако е бил облъчен, той не би стигнал до Кемп Декейд.

– Добре, но защо смяташ, че ще можем да изпреварим Рат? Неговата компания е изкопала проклетата шахта. Дирижабълът вероятно вече ги пренася точно там.

– Съмнявам се. Не забравяй, че те докараха тук четири всъдехода и джип. Не са необходими толкова много превозни средства, ако знаят мястото на шахтата. Те ще изгубят време, докато я търсят, а благодарение на картата, която намерих в Кемп Декейд, ние знаем точно къде е.

– От теб би станал добър детектив – обади се Аника. Беше се светила и слушаше разговора, но не бе помръднала.

– Добре ли си? – загрижено попита Мърсър.

– Да. Съжалявам, че избухнах. Аз само... Знаем ли. В един момент всичко това ми дойде твърде много.

– Имаш право да се ядосваш – каза Ервин. – Не мога да ти опиша колко много съжалявам.

Айра изстърга малко сняг от стената, уви го в носна кърпа и го даде на Аника, която го притисна до подутото си око.

– Кой ме удари?

– Хилда, най-добрата военна готвачка в Германия. Ако шницелът ѝ по виенски не ти е харесал, тогава дясното ѝ кроше със сигурност ще те поразя.

Аника се усмихна и заговори на немски на дебелия жена.

– Напомни ми никога да не обиждам готварските ти умения и да не те ядосвам.

– Полунощ е – каза Мърсър. – Ако тръгнем на зазоряване, ще трябва да прекараме само една нощ на открито, Докато стигнем до пещерата. Капнал съм от умора. Обикновено си лягам в десет в дните, когато оцелявам от самолетна катастрофа.

Когато се бе върнал от похода си, останалите от групата спяха далеч един от друг, но сега се сгушиха наблизо, привлечени от силата му.

Мърсър забеляза това и се зарадва, защото колкото те се нуждаеха от водачеството му, толкова той изпитваше необходимост от насърчението им. Бяха преживели много заедно и Мърсър знаеше, че най-Лошото предстои. Видя, че Аника се е настанила до него.

– Аника – прошепна Мърсър и очите ѝ се отвориха, – би ли ми направила една услуга? Хилда си пада по мен. Ще ми бъдеш ли телохранител?

Тя сподави смеха си.

Моят герой! – После изражението ѝ стана сериозно и загрижено. – Благодаря ти за доверието, че мога да заведа групата до пещерата, но истината е, че едва ли ще успеем.

Мърсър разбра колко много ѝ струва това признание. Прочете го в очите ѝ. Дързостта ѝ се бе изпарила.

– Защо мислиш така?

Тя бе измъчвана от съмнения и поставяше под въпрос собствените си умения.

– Когато се катеря по планините или изследвам джунглата, си мисля, че съм смела, но всъщност се преструвам. Приемам желаното за реално. Знам, че спасителният хеликоптер ще долети веднага щом се обадя, и не съм изложена на действителна опасност, освен ако не направя някоя глупост. Сега обаче е различно. Животът на всички зависи от това дали ще успеем да стигнем до пещерата. Не мога да поема подобна отговорност. Заблуждавам се, като мисля, че съм смела, Мърсър. Истината е друга.

Той протегна ръка и я погали по косата.

– Не се познаваме, но мога да ти кажа, че ти си един от най-смелите хора, които познавам, Аника. По време на пожара показва хладнокръвие. Разсъждаваш бързо и си невероятно решителна. За мен това е определение за смелост. Само глупакът търси опасността. Смелият я избягва, когато може, но се изправя пред нея, ако се наложи. Любимото ти занимание е опасно, но не това те прави храбра. Ти си смела, защото знаеш каква е разликата между фантазията и реалността. И когато реалността ти нанесе удар, отвръщаш. Няма да се държи снизходително, подхвърляйки банални изрази като „убеден съм, че ще се справиш“, защото не знам дали ще можеш. Но вярвам, че ще се справиш. И това ми е достатъчно.

– Благодаря – отговори тя. Нямахше думи, с които да изрази дълбоката си признателност.

– Моля – кротко каза Мърсър, защото всеки друг отговор би издал

Проклятието на Пандора

силното му желание да я целуне.

Аника заспа усмихната и той се запита дали е разгадала мислите му.

В ледената пустош

Сутринта Мърсър завари Марти Бишоп да стои над гробовете, които членовете на екипа бяха изкопали. Останалите се подготвиха за предстоящия преход и опаковаха спални чували, полярна екипировка, газени котлони, бутилки с пропан и храна. Възникнаха няколко спора какви лични вещи да вземат – видеокасетите на Марти за баща му, дебелия дневник на Ервин Пул и дори за готварската книга на Хилда. Мърсър спечели всичките и взеха само най-необходимото, но въпреки това бяха претоварени. Единствено Магнус, исландският пилот със счупената ръка, щеше да върви, без да носи нищо. Мърсър компенсира за него, като грабна най-тежката раница с трийсет килограма багаж.

– Не я познавах добре – каза Марти, когато усети, че Мърсър е засанал до него. Надгробният камък на Ингрид представляваше парче метал, на което бе надраскано името ѝ.

– Няма значение. За няколко дни тя е била част от живота ти. Нормално е да тъгуваш за нея.

– Просто се забавлявахме. Връзката ни щеше да приключи, щом се върнехме в Исландия. – Марти избърса лицето си с ръкавица. – Щях да я забравя, без да изпитвам нищо, но сега не мога.

– Така е – съгласи се Мърсър. – Дълго ще я помниш. Нищо не ни е така безразлично, както би ни се искало. Особено хората.

– Никога не мисля за последиците.

– Имам чувството, че известно време няма да мисля за нищо друго. – Мърсър сложи ръка на рамото му. Ще ти дам още няколко минути и после трябва да тръгваме.

– Благодаря.

Мъглата се вдигна и Мърсър видя, че стъпките, които бе оставил в снега, докато отиваше и се връщаше от мястото на катастрофата на С-97, са почти заличени от постоянния гренландски вятър. Той се зарадва, защото това означаваше, че до утре сутринта няма да има дири от прехода им, които Рат да може да проследи. Те стигнаха до „Стратофрейтър“ преди обяд и два часа заравяха парчетата от разбили се самолет. Никой не искаше Рат да открие истината за майор Джак Дилейни.

Тъй като знаеше пътя, Мърсър ги водеше дотам, но когато поеха към вентилационната шахта, водачите се сменяха. Проправянето на пътека в дълбокия сняг беше трудна работа и само той и Айра можеха да

издържат повече от час. Аника вървеше след водача и следеше посоката с компаса, който бе взела от ДС-3. Когато не беше начело на колоната, Мърсър крачеше редом с Марти, помагайки на Магнус. Аника му бе дала умерена доза болкоуспокояващи, така че летецът да не заспива и в същото време да не чувства болки по време на прехода.

Всички бяха подходящо облечени и нямаха проблеми със студа, но умората постепенно забавяше движенията им. Мърсър очакваше, че дебелината на Хилда ще има най-големи затруднения. Оказа се обаче, че Ервин Пул има нужда от най-много окуражаване. До пет часа групата измина едва една трета от разстоянието с четири пъти по-бавна скорост, отколкото онази, с която бяха тръгнали. Планът на Мърсър да прекарат само една нощ на открито нямаше да се осъществи.

Вместо да ги тласка отвъд предела на издръжливостта им, той реши да осигури подслон за нощта и зави към назъбените планини вдясно, надявайки се да намери защита от засилващия се вятър. Беше прекалено да се надява на пещера, но всеки създаден от природата заслон щеше да е добре дошъл.

Те вървяха още един час до скалите, които щяха да ги предпазят от внезапните пориви на вятъра. На небето се съгъстиха буреносни облаци и притъмня. По примера на северните кучета във впряговете всеки започна да копае дупка в снега от подветрената страна на възвишението.

– Но така – предупреди ги Аника. – Трябва да се разделим по двойки, за да споделим телесната си топлина. Иначе няма да изкараме нощта.

Тя бе махнала черните си очила и погледът ѝ се спря на Мърсър, когато другите започнаха да се събират по двама. Поканата бе отправена, но Аника имаше задължения към пациента си.

– Магнус, ти си с мен.

Пилотът бе пребледнял от изпитанието, но успя да се усмихне.

– Знаех си, че ще имам полза от счупената ръка. Аника започна да говори с Хилда и готвачката разшири дупката, за да има място за тримата.

– Ще пазя да не се промъкне при теб, докато спиш – прошепна тя на Мърсър.

Въпреки допълнителната изолация, нощта беше адски студена. Ако не бяха толкова изтощени, нямаше да могат да заспят. В полунощ вятърът смени посоката си и бързо издуха снега от бърлогите им. Те се втурнаха да копаят нови дупки от другата страна на ниския хълм. Този път извориха една голяма яма в снега и спаха заедно.

На зазоряване им бяха необходими няколко минути, за да се измъкнат на повърхността през шейсетте сантиметра сняг, навалил върху тях. След оскъдна закуска от протеинови блокчета и преварена вода от сняг, разтопен на газовия котлон, те продължиха да вървят. Вятърът Духаше в гърба им. Следите зад тях изчезваха мигновено, изметени от безмилостните пориви. Бавно се придвижваха на север, следвайки водача си. Това беше демонстрация на доверието им в Мърсър. Ето защо той полагаше неимоверни усилия и поемаше водачеството, когато снегът станеше по-дълбок или теренът по-труден. В единайсет часа релефът стана изключително неравен. От леда се издигаха скалисти хълмове. Имаше и дълги пукнатини, достигащи петнайсет фута дълбочина. Те прескачаха по-плитките, но преминаваха други, като слизаха долу и после се изкатерваха от другата страна. Повечето полярни експедиции носеха леки сглобяеми стълби, за да преминават подобни образувания, но Мърсър и групата му не можеха да си позволят този лукс. Придвижването им ставаше все по-бавно.

Въпреки това никой не се оплакваше. Терзанието и мъките им бяха очевидни, но никой не каза, че не може повече. Петимата мъже и двете жени, които допреди няколко дни бяха непознати, сега бяха готови да понесат неопишуеми страдания и лишения заради другите.

Заобиколени от лед и смразяващ студ, малцина очакваха, че ще имат жажда. Те не само се потяха от усилията, които полагаха, но и всеки дъх изразходваха скъпоценни телесни течности, защото въздухът беше сух като в пустиня. Държаха манерките близо до телата си, за да не замръзне водата, и трябваше да спират на всеки два часа, за да преварят сняг и да ги напълнят отново. Когато вечерта намериха подслон, Мърсър изчисли, че не са извървели и втората трета от пътя.

Ервин Пул страдаше най-много. Вятърът бе намерил пролука в маската на лицето му и скулите му бяха измръзнали. Аника го накара да свали ботушите си и видя, че някои от пръстите на краката му са неестествено бели.

– Не се прави на герой – упрекна го тя и се залови да го лекува. – Ако краката ти отново измръзнат, извикай да спрем, за да ги затоплиш. Ако се вкочаниш, няма да можем да те носим.

– И без това вървим твърде бавно – възрази Ервин през стиснати зъби. – Така поне няма да бъда пречка за другите.

– Ще бъдеш, ако се наложи да те носим – отсече Аника, докато разтриваше пръстите на краката му, за да възстанови кръвообращението. Облаците, забулили небето от два дни, най-после се разчистиха. Нощта

експлодира в ослепителното Северно сияние – танцуващи завеси в неземно светлинно шоу. Мърсър знаеше, че разноцветните ивици се полувачават, когато слънчевият вятър реагира с някои молекули в атмосферата – червено за азот, виолетово за йонизиран азот и зелено за кислород, но красотата на Северното сияние го накара да се прехласне като останалиите. Сиянието трептеше и пулсираше като нещо живо.

Те го наблюдаваха от пет минути, когато Мърсър осъзна, че вятърът е спрял, и си спомни думите на Игор Булгарин. „Питарак е подвластен на земната гравитация. Започва с лек бриз от юг и после настъпва затишие. Имаш десет минути да намериш подслон.“

– Скрийте се! Веднага! – извика той, хвърли храната, която ядеше, метна на гърба си раницата и се хвърли в дълбокия сняг.

Започна да копае бързо, трескаво загребвайки шепа сняг. Другите направиха същото. Мърсър не си направи труда да обяснява действията си. Неистовото му копаене беше достатъчно, за да ги зареди с енергия. Той не можеше да прецени колко дълбок трябва да е тунелът към скалите и дори когато чу лекия шепот на вятъра, свистящ през отвора, продължи да разрива снега.

Включи фенерчето си и снегът заблестя като скъпоценни камъни от отразената светлина. В един илюзорен миг се почувства в безопасност в снежната прегръдка. Дишаше учестено и ръцете му замръзнаха и се схванаха, защото беше копал без ръкавици. Нахлузи ги и разтри пръстите си.

– Чувате ли ме? – Гласът му бе заглушен от тежестта на снега.

– Да – отговори Аника.

– Можеш ли да стигнеш до мен?

– Да, виждам светлината на фенерчето ти. Нейният глас беше последният, който Мърсър чу до края на нощта, дори когато Аника успя да си проправи Път до него. Айра и Ервин ги намериха малко по-късно. На няколко фута над главите им милионите тонове въздух, който се придвижваше от север, образувайки зона на високо налягане, се върнаха с ожесточен вой. Промяната от мъртвешка тишина в ураганен вихър стана за секунди. Натрупваните с години сняг и ледове бяха отнесени и се показаха скали, които не бяха виждали повърхността от десетилетия.

Шумът беше невъобразим и опъна нервите на всички. Беше невъзможно да разговарят, макар че бяха защитени от дълбок сняг. Аника се стуши в обятията на Мърсър и се притисна до него, сякаш той можеше да я защити, ако вятърът ги достигнеше. Айра се бе притиснал от другата му страна и държеше някого от останалите. Марти беше до Аника,

потънал в прегръдките на Хилда.

Никоя сила на света не можеше да издържи дълго на енергията на вятъра и след пет минути Мърсър бе сигурен, че бурята е изразходвала мощта си. Воят утихваше. Той чу, че Аника плаче.

И в следващия миг ги удари същинският вятър. Първият порив беше само прелюдия към истинския питарак. Тласкан от собствената си тежест, снишаващият се поток действаше като вода, изля се върху леда и разкъса и отнесе всичко по пътя си със скорост сто и петдесет мили в час. Повърхността на глетчера се оживи от свистящи канонади от сняг, лед и камъни. Всички усетиха как земята потрепери, когато големи буци лед се стовариха върху скалата, която ги предпазваше. Ледът се пукаше като експлодиращи артилерийски снаряди. Мърсър притисна ръкавиците до главата си, опитвайки се да спаси слуха си от звука на десетки хиляди парни свирки, ехтящи едновременно.

Той продължи без прекъсване един час. И после още един, и още един... Никой не бе чувал подобно свистене. Свит под повърхността, Мърсър знаеше, че ако вятърът ги намери, няма дори да разберат. Преди да се усетят, щяха да бъдат измъкнати от дупката и захвърлени няколко мили по-нататък. Единствената му утеха беше, че поне щяха да умрат бързо. През петия час той се запита дали смъртта не е за предпочитане пред вцепняващия страх дали ще преживеят бурята.

После отново чу гласа на Аника. Тя мълвеше нещо, вероятно молитва, но най-важното беше, че гласът ѝ се чуваше сред воя на урагана. Той изпита облекчение, отпусна се и обърна лицето ѝ към себе си. Очите ѝ бяха широко отворени от ужас, но Мърсър видя в тях и решителност.

– Вятърът утихва.

Тя кимна. Мърсър я притисна до себе си в прегръдка, която при други обстоятелства би му доставила удоволствие, сетне протегна ръка, стисна окуражително пръстите на Марти и накрая се обърна към Айра.

– Мислиш ли, че ще успеем да се изровим от снега? – попита Ласко, преди Мърсър да му зададе същия въпрос. – Ервин е от другата ми страна и се оказа, че страда от клаустрофобия. Не искам да бъда тук, когато дойде в съзнание.

– Какво му стана?

– Държа се допреди час и после припадна. Наложил се да започна да го душа, за да дойде в съзнание.

Мърсър остана смаян от нетрадиционния метод.

– Във флотата ли научи този номер? Айра се усмихна накриво.

– Да. Сегашният капитан на шурмовата подводница „Талахаси“ дължи кариерата си на мен, защото го накарах да преодолее страха си от тесни пространства.

Вятърът утихна и Мърсър и Айра започнаха да разравят снега. След десет минути можеха да пълзят на колене, а след двайсет – да се изправят.

– Имам чувството, че съм проклета къртица – каза Айра.

– Ако още няколко дни не се къпеш, ще започнеш и да миришеш на къртица. – Мърсър усети, че са почти на повърхността. – Имаш ли представа къде е Магнус?

– Изгубих го веднага щом започна бурята.

– Иди да го потърсиш.

– Добре.

В три часа сутринта Мърсър успя да излезе от тунела. Той изтръска снега от дрехите си, усети студения полярен въздух и се огледа. На пръв поглед нищо не се беше променило, но прясната, в която бяха заровени, бе станала по-дълбока и по-дълга. Отнесенят от вятъра сняг бе заменен с нов, довеян от крайбрежието. Гренландия беше останала непроменена дори след такава страховита сила като питарак.

Ервин също излезе, изпълзявайки от дупката като чудовище от евтин филм на ужасите от петдесетте години на XX век. Един час напразно търсиха Магнус. Мърсър се уплаши, че се е случило най-лошото.

На стотина метра на юг се извисяваше друга скала. Наветрената ѝ страна бе изчистена от снега. Мърсър извади бинокъла от раницата си, но светлината не беше достатъчна, за да види детайлите в сенчестата ѝ част. Той каза на Айра да събере багажа и тръгна в снега. На двайсет метра от скалата Мърсър видя останките на пилота. Вятърът бе повдигнал Магнус от тунела както хищна птица грабва плячката си и го бе запозил в скалата. Силната въздушна струя бе съблякла дрехите му и бе разкъсала кожата на тялото му. Около осакатения труп се червенееха локви замръзнала кръв. Черепът бе смазан при сблъсъка.

Мърсър се върна при останалите и им каза, че бурята е убила летеца. Седяха в тунела през остатъка от нощта. Аника отново се сви в обятията му и той заспа със спомена за устните ѝ на лицето си и прошепнатите думи: „Ти спаси шестима от нас. Не мисли за онези, които не можа да спасиш.“ Тя знаеше, че той ще приеме лично смъртта на Магнус.

Когато излязоха от укритието си под земята, звездите още блестяха на небето. Мърсър се вторачи в лицата им и видя, че мнозина вече са преодолели загубата на пилота. Вместо да разсъждават върху неуспеха

си да го спасят, те почерпиха сили от мисълта, че леденият остров е показал най-лошата си страна, но въпреки това са оцелели. Оставаха им още дванайсет мили.

Преди да тръгнат, Марти дръпна Мърсър настрана.

– Изгубих сателитния телефон – засрамено измънка той. – Проверях дали има сигнал, когато вятърът задуха. Успях да задържа раницата, но телефона... Съжалявам.

Мърсър не каза нищо. Не можеше да промени случилото се. Бяха изгубили единственото си средство за комуникация и одисеята, която им предстоеше, ставаше двойно по-трудна. Вече не беше достатъчно да се крият от Рат, докато той се откаже от издирването на пещерата Пандора. Трябваше да се доберат до населено място.

Аника определи курса и мъчителният поход продължи. Температурата спадна драстично и въздухът режеше като киселина. Нежната тъкан на белите дробове можеше да замръзне и от носовете им да потече кръв, ако не дишаха през шалове.

– Къде е глобалното затопляне, което ни обещаха? – измърмори Айра, докато обядваха.

След известно време теренът стана по-равен и те ускориха ход, но въпреки това придвижването беше трудно и ги заболя краката. Налагаше се непрекъснато да оправят дрехите си, защото смразяващият вятър намираще пролуки и пронизваше плътта им.

Шегите и позитивното мислене на Айра им помагаша да не се поддават на умората.

В четири следобед Мърсър изчисли, че шахтата трябва да е на около осемстотин метра. Стигнаха до възвишенията, прорязващи глетчера в началото на фиорда, който бе видял от пилотската кабина на ДС-3. Хълмовете бяха високи хиляда фута и опустошени от преместването на глетчера. Мърсър гледаше на запад, към вътрешността на Гренландия, за да разучи околността, когато изведнъж се хвърли на снега и изкрещя на другите да направят същото.

Ако небето не беше ясно, той нямаше да види далечното петънце. Това беше дирижабълът, който летеше на север. Мърсър предположи, че дирижабълът е на около Пет мили от тях.

– Заровете се!

Той се затрупа със сняг, опитвайки се да скрие червения анорак и зелената раница. Сърцето му биеше като обезумяло и Мърсър налага шепа сняг, за да навлажни пресъхналата си уста.

Надникна през рамо и видя, че всички са изпълнили заповедта му и

за няколко секунди са заприличали на шест хълмчета в снега. Мърсър не можеше да рискува да извади бинокъла, защото отражението на слънцето в лещите щеше да блесне като фар. Въздушният кораб прелетя над предполагаемото местоположение на шахтата и той разбра, че Рат наистина не знае точните ѝ координати. Просто преместваха лагера на север. Това щеше да спечели на Мърсър времето, от което отчаяно се нуждаеше.

– Бъдете благодарни, че имаше буря – каза той, когато дирижабълът се скри зад възвишението. – Забави нас, но и тях.

– Колко време имаме? – попита Аника, докато изтръскваше снега от гърба му.

– Не знам – разсеяно отговори Мърсър, наблюдавайки мястото, където бе изчезнал дирижабълът. – Не толкова много, колкото бих искал.

– Ако ще пренасят три всъдехода и поне една постройка, ще направят четири курса по шест часа и още час ще разтоварват – каза Айра. – Това прави общо двацет и пет часа, ако летят денонощно.

– И половината от това време, ако са закарали нещата преди бурята – добави Мърсър.

Упорито продължиха напред. Мърсър крачеше решително. Краката го боляха, докато разчистваше пътека за хората си, но не спря. Търсеше въздушния кораб и изучаваше скалните образувания. Хълмовете приличаха на низ от глави, които не позволяваха на глетчера да стигне до морето. Напуканите устни на Мърсър се разтеглиха в дяволита усмивка.

– Аника, у теб ли е картата? – Да.

– Погледни я и ми кажи какво виждаш над буквата „X“.

– Прилича на профил с голям нос.

– Като онзи на планината ей там? – Мърсър посочи скално образувание, наподобяващо човешки профил. Устни като че ли нямаше, но носът и хълмналите очи личаха ясно. Скалата се извисяваше като страж високо над леда.

– Мили Боже! – промълви Аника.

– Последното парче от пъзела – усмихна се Мърсър. – Много се чудих каква е тази рисунка, когато я видях за пръв път, но сега разбирам. Работникът е искал да ни покаже точно къде да гледаме.

– С малко повече въображение може дори да си помислиш, че лицето е на евреин.

– Ако имаш предвид носа, забележката ти е расистка.

– Аз съм еврейка, така че не се обиждам. Трябва да видиш какъв клон има дядо ми – засмя се тя. – Мислиш ли, че вентилационната

шахта е под скалното лице?

– Скоро ще разберем.

Преди да продължат, Мърсър провери района с гайгеровия брояч.

На стотина метра от почти отвесната скала уредът започна да шрака по-бързо. Мърсър вдигна ръка, за да направи знак на другите да спрат, и погледна показанията. Нивото на радиацията беше малко по-високо, отколкото в С-97, но под границата на опасното.

Мърсър не беше успял да прогони някои страхове от съзнанието си и единият от тях беше радиацията. Това беше нещо, което не можеше да се докосне с ръка, и смъртта беше коварна. Нямахме друга защита, освен да я отбягваш.

Той вървеше бавно. Снегът близо до основата на планината стана дълбок до глезените и се превърна в киша. Мърсър се запита на какво разстояние се бе доближил Стефансон Розмундер преди петдесет години, докато бе търсил С-97. Вероятно съвсем близо, като се имаше предвид дозата радиация, която го бе убила толкова бързо. Мърсър нямаше представа какъв е периодът на разпад на извънземния елемент и вървеше бавно и предпазливо, сякаш стъпваше в минно поле. Отново погледна гайгеровия брояч. Двайсет и пет рада приблизително една четвърт от дозата, причиняваща лъчево заболяване, или осем пъти повече от средногодишното облъчване, което човек получава от обичайния радиационен фон. Известно време щяха да бъдат в безопасност, но с всяка крачка се увеличаваше рискът да се разболеят от рак по-късно през живота си.

Нищо наоколо не приличаше на източник на радиация. Нямахме отломки от метеорити, нито следа от вентилационната шахта на Ото Шрьодер. Мърсър вдигна глава и видя, че се намира на десет метра от лявата страна на каменното лице. Разбра, че е близо. Ледът беше разтопен, сякаш се нагриваше отдолу. Ервин бе казал, че парчетата от метеорита са разтопили снега в руските села.

Неочаквано земята се отвори и погълна Мърсър. Той пропадна тричетири метра и тупна тежко по гръб в малка пещера от лед. Това беше преддверието на вентилационната шахта. Пред него се простираше дълъг тунел към вътрешността на глетчера. Стените бяха покрити с лед, а диаметърът беше осем фута. Ако и подът беше заледен, Мърсър щеше да се плъзне с главата надолу към недрата на земята. Обзелият го за миг ужас премина и отстъпи място на страхопочитание, докато разглеждаше обстановката, без дори да усеща болката от падането.

И тогава видя трупа.

Тялото беше почти напълно разложено и представляваше по-скоро

седащ скелет, облечен в сиви дрипи с месингови копчета и нашивки. Униформата беше на моряк от германския военноморски флот, и точно на подводничар. Пред очите на Мърсър беше доказателството за историята на Ервин Пул. Но не това го изненада, а шейсетсантиметровата кутия от чисто злато с орела и свастиката на Третия райх до трупа.

– Да ме вземат дяволите! – прошепна Мърсър и по гърба му полазиха ледени тръпки. Нацистите бяха нарекли операцията Проекта Пандора и това беше същинска кутия на Пандора. Съдържанието ѝ беше смъртноносно като злините, описани в митологията.

– Мърсър? Добре ли си? – тревожно извика Аника.

– Да. Стой там.

Гайгеровият брояч се бе изключил от падането и Мърсър го включи. Показанията бяха същите, както преди неочаквано да пропадне в дупката. Мърсър доближи уреда първо до златната кутия и после до трупа и установи, че не контейнерът с Юмрука на Сатаната, а тялото на подводничаря излъчва радиация. Нивото беше значително по-високо, отколкото на оцелелия, когото бе намерил в Кемп Декейд. Този човек бе получил много по-силна доза облъчване, която се бе оказала фатална само за няколко минути.

А Стефансон Розмундер и екипажът на С-97? Каква доза радиация ги бе поразила? Дали ги бе убила близостта до трупа или до метеора? Розмундер бе живял шест месеца, след като се бе върнал от този район, затова Мърсър предположи, че е загинал от силно облъчване от остатъчната радиация от трупа. Имайки предвид кръвта, изтекла от очите и носовите на другите трима, той стигна до извода, че са били убити от радиоактивна експлозия, предизвикана от парчето в кутията. Морякът сигурно я бе отворил и бе причинил смъртта на екипажа на самолета и своята.

Но защо, след като бе оцелял десет години, той би извършил самоубийство и убийство? Лудост? Отчаяние?

Мърсър докосна златната кутия и усети, че повърхността ѝ е топла. И в следващия миг осъзна защо дупката е плитка. Топлината, излъчвана от кутията, бе разтопила снега, оставяйки достатъчно количество, което да покрие входа на тунела. Ето защо отгоре нямаше трийсет метра лед. Тежестта на Мърсър бе нарушила равновесието между полярния студ и радиоактивната топлина, разкривайки входа на шахтата. Постепенно, докато парчетата от метеорита се разрушават, топлината щеше да намалее и глетчерът щеше да запуши тунела завинаги.

Мърсър бутна кутията и разбра, че е тежка, но не и солидна. Той я

блъсна към трупа, притискайки разпадналата се купчина кости към стената, за да предпази отчасти мястото от смъртоносните ѝ лъчи. Показанията на гайгеровия брояч спаднаха значително. Мърсър извади одеялото от раницата си и го хвърли върху кутията, за да намали излъчваната топлина. Щеше да използва и одеялата на останалите, така че когато блокират входа, кутията да не разтопи леда.

– Какво намери? – попита Айра.

– Останките на германски моряк и част от златния товар. Ще хвърлиш ли въже?

– Секунда.

Мърсър излезе на повърхността, преоблече се и разказа на останалите какво е открил. Мисълта да минат покрай радиоактивен предмет смрази кръвта на всички, дори след като той обясни, че облъчването няма да е опасно.

За половин час натрупаха достатъчно сняг, който да покрие входа и да заличи следите от присъствието им. Кутията на Пандора бе затрупана с одеяла и след няколко часа кишата отгоре щеше да се вледени и да стане твърда като бетон. На Рат щяха да му бъдат необходими седмици и много късмет, за да ги намери. Макар че той несъмнено разполагаше и с двете.

Спуснаха се един по един. Горе остана само Мърсър. Той натрупа още сняг около дупката, стеснявайки отвора, така че едва да може да се промъкне. Погледна за последен път залязващото слънце и скочи в шахтата. Другите бяха включили фенерчета и лъчите им чезнеха в дълбините на глетчера.

– Готови ли сме? – бодро попита той, надявайки се да прогони опасенията им.

– Имам лоши предчувствия – каза Марти и погледна в мрачната вентилационна шахта.

– Вбесявам се, когато употребят този израз във филмите. – Мърсър повдигна вежди в подигравателно изражение. – Марти, мислиш ли, че някой от нас има добро предчувствие за нацистки тунел, който води към пещера, пълна с един Господ знае какво?

И те заедно започнаха дългото спускане в неизвестността.

Централата на „Кол АГ“, Хамбург, Германия

Клаус Рейдер изчака малко, преди да отговори на въпроса на Райнхард Вюрмбах. Той внимателно разтвори сключените си пръсти, сложи длани на масата и втренчи поглед в една точка, сякаш мислеше какво да каже.

– Не.

– Не си съгласен да платиш двеста двайсет и пет милиона марки на Комитета по помирието или няма да оспориш сумата, както обеща?

– И двете – отговори Рейдер и изпита удоволствие, като видя, че вените на челото на Вюрмбах изпъкнаха. – Кажете на адвокатите, че ще помислим за сто седемдесет и пет милиона.

– По дяволите, Рейдер, какви ги вършиш? – Адвокатът дори не опита да прикрие гнева си. – На последното съвещание на управителния съвет се споразумяхме да платим двеста милиона и да смятаме, че сме извадили късмет. Защо да усложняваме нещата, като протакаме преговорите с еврейските организации?

– Защото имаме дълг към компанията да платим колкото е възможно по-малко.

– А моралният ни дълг? – попита Катрин Грьонер, заместничката на Райнхард.

– Нашите акционери не ни плащат за това – отговори Рейдер, раздразнен, че тя задава такъв нелеп въпрос. – Жалко, ако съм обидил нечия обострена чувствителност. Решението е делово.

– Но това ще струва парите на компанията! – настоя Катрин. – Увеличените ни разходи за проучване на пазара и реклама още не могат да покрият загубата на клиенти. А миналата седмица НАТО изрази съмнението, че „Кол“ ще получи договора за производство на компютри за „Еврофайтър“, ако не постигнем споразумение с Комитета по помирието.

Рейдер остана безучастен и отказа да даде воля на гнева си заради вероятността да изпуснат договора за „Еврофайтър“. Това му бе дошло като гръм от ясно небе преди седмица, когато приятел от шабквартирата на НАТО в Брюксел му бе съобщил по телефона това секретно решение. Сделката се обсъждаше открито в столиците в целия континент. Французите упражняваха особено силен натиск върху НАТО да не дават договора на „Кол“, защото компанията още не е компенсирала щетите от нацисткото си минало. По ирония на съдбата фирмата за електроника,

която щеше да изпълни поръчката, ако „Кол“ отпаднаше от надпреварата, бе спечелила милиони от продажба на радиотехника на Вермахта до самия край на войната.

Катрин Грьонер чакаше отговор, но когато Рейдер не каза нищо, продължи.

– Складовете ни са пълни с продукти, за които нямаме купувачи, и пазарният ни дял намалява. Тежко строителство „Кол“ няма поръчки до края на годината. – Тя прелисти страниците пред себе си. – И докато корпорацията прахосва пари, установих, че сме похарчили близо двайсет милиона марки за проект със счетоводен номер, – който не мога да открия в документацията. 1198–0.

Вюрмбах не можа да скрие изумлението си, че Грьонер е научила за 1198–0. Той не знаеше какво означава кодът, а само че с проекта се занимава любимецът на Рейдер, фашистът Гюнтер Рат.

– Катрин, това е специален проект, който се смята за секретен и не може да бъде пуснат по обичайните канали. Свързан е с... нов процес за обработване на стомана – неубедително импровизира Вюрмбах. – Забрави, че знаеш за него.

– Добре, все едно – каза тя, поглеждайки ту заекващия Райнхард, ту невъзмутимия Рейдер.

– За да задоволя любопитството ти, ще кажа, че няма да има повече разходи по 1198–0 – обади се Рейдер, когато видя, че младата юристка не е удовлетворена от окаяното обяснение на Райнхард. – А що се отнася до договора за „Еврофайтър“, още не сме изхвърлени от надпреварата. Щом постигнем споразумение с Комитета по помирението, ще сключим сделката. Ако не искат сто и седемдесет милиона, Райнхард ще им даде двеста и ще ни оставят на мира. Решил съм да ги изчакам още малко и да си спестим парите, от които отчаяно се нуждаем.

– А през това време?

– През това време ще бъдем осъждани от политически групировки и упреквани от медиите, че крием нацистки тайни, но след няколко седмици никой няма да си спомня тези неща. – Убедеността на Рейдер не беше престорена. Той наистина беше сигурен в успеха на плана си. Вътрешният му телефон извъня. – Да, Кара?

– Хер Рейдер, помолихте ме да не ви безпокоя, но хер Рат се обажда от Гренландия.

– Благодаря, свържи ме. – Той сложи ръка на слушалката и се обърна към Вюрмбах и Грьонер. – Моля да ме извините.

Рейдер заговори отново едва когато двамата юристи излязоха от

кабинета му.

– Гюнтер, какво става там, по дяволите? Получавам панически обаждания от Ернст Нойхаус от офиса на „Геопроучвания“ в Рейкявик. Самолетът с хората на Топографското дружество и другият екип закъснява с два дни. Какво стана с евакуацията?

– Евакуацията мина, както бе планирано. – Гласът на Рат се чуваше едваедва, защото максимумът на слънчевата активност отнемаше енергията на радиопредавателя, който използваше, за да се свързва с „Ньорд“ и с Хамбург. Рейдер не беше сигурен какви чувства вълнуват Директора по специалните проекти, но му се струваше, че се държи предизвикателно. – Те заминаха по график.

– Тогава къде са? – Рейдер се уплаши от онова, което Щеше да чуе.

– По време на полета към Исландия е станал инцидент. Самолетът изчезна заедно с всички на борда.

На Рейдер му призля. Имаше чувството, че ще повърне. Той знаеше, че случилото се не е инцидент. Гюнтер Рат хладнокръвно бе убил онези хора. „Господи, не трябваше да става така!“ Рейдер и Рат бяха правили много незаконни неща по време на съвместната си кариера, но не бяха извършвали убийство. Да, имаше един умишлен палеж, но това беше единственото. И оттогава в тактиката им нямаше бруталност. Индустриалният шпионаж и прикритите заплахи бяха едно, но убийство...

„Какво направих?“ Рейдер най-после разбра, че не може да контролира Рат. Той мислеше, че използва особените му наклонности в света на бизнеса, бе го допуснал в коридори на власт, каквато неонацистът дори не знаеше, че съществува, и му бе показал истинското значение на силата. И сега Рат разменяше ролите, разкривайки престъпната си същност. А Клаус му бе дал средствата, необходими да осъществи плановете на фашистките си господари.

– Продължаваме с останалата част на операцията – каза Рат, тълкувайки мълчанието му като одобрение за действията си. – От архивите на компанията имах обща представа за вентилационната шахта, но лошото време забави разполагането на северния лагер. Ще използваме дирижабъла и всъдеходите и ще намерим тунела за дендва.

„Какви ги говори този човек? Убил е десетина души и мисли, че всичко върви по плана. Откъде ми хрумна, че мога да цивилизовам тип като Рат? Той е чудовище, поклонник на култа към злото и смъртта.“ Рейдер знаеше, че трябва да сложи край на това. Не можеше да позволи на Рат да продължи. Той бързо взе решение и когато заговори, положи усилия да прикрие отвращението в гласа си.

– Тръгвам за Гренландия, Гюнтер.

– Защо? Още не сме намерили пещерата.

– Внимавай какво говориш! Линията е отворена. – Рейдер сякаш стоеше пред бясно куче и имаше само една възможност за избор – да го убие. Той щеше да изпрати рат обратно в Германия и да поеме контрола върху намирането на кутиите на Пандора. И щом приключеше с тази задача, щеше да реши какво да прави с директора по специалните проекти. – Утре по някое време ще бъда там. Не искам да предприемаш нищо, докато не пристигна. Ясно ли е?

– Близо съм до целта, Клаус. Не е необходимо да идваш.

Рейдер изведнъж разбра, че Рат има друг дневен ред. Единственото логично обяснение беше, че иска кутиите за нацистките си шефове. Той им бе казал какво има в пещерата и бе получил заповед да го вземе, за да го използват или продадат. И двете вероятности бяха ужасяващи.

Рейдер смекчи тона си. Нямахше представа какво можеха да му скроят неонацистите, ако се намесеше в работата им.

– Знам, че не е необходимо да идвам, приятелю мой, но искам да дойда. Ще се видим утре.

Той прекъсна разговора, преди да изгуби контрол върху чувствата си, и хукна към банята, защото помисли, че ще повърне. Налегнаха го угризения. Погледна отражението си в огледалото над мраморното шкафче със златни орнаменти. Изглеждаше същият. Косата му беше на мястото си, кожата му беше гладка, зъбите – бели и искрящи. Единствено в очите си видя покварата.

– Оправи тази работа и всичко ще бъде наред – каза си той. – Аз не съм убил онези хора, а Рат. Изборът беше негов. Не го направи по моя заповед. Каквото и да е станало, аз не съм убиец. Ще платим обезщетението, ще унищожим кутиите на Пандора и ще уволня Рат. Той ще мълчи, защото ако проговори, това би означавало да признае вината си. Хвана се в собствения си капан.

Рейдер изпи шепа вода, върна се до бюрото си и натисна копчето на вътрешния телефон.

– Кара, Райнхард там ли е още?

– Да, хер Рейдер. Искате ли да го изпратя при вас?

– Не. Кажи му да плати цялата сума. Мисля, че са двеста двайсет и пет милиона марки. След това позвъни на пейджъра на пилотите и предай да подготвят самолета на компанията за незабавен полет до Исландия. Накарай да паркират колата ми пред сградата.

– Да, господине.

Рейдер позвъни в лятната си вила в Бавария, надявайки се да се свърже със съпругата си, но отговори единайсетгодишният му син Ягер.

– Татко! – извика момчето и после овладя чувствата си, както го бе учил баща му. – Как сте, сър?

Рейдер затвори очи, като осъзна, че е превърнал сина си в автомат, и забави отговора си. Когато всичко това свършеше, много неща в живота му щяха да се променят. „Господи, моля те, нека да ги видя отново!“

– Липсваш ми. Всички ми липсват. Майка ти вкъщи ли е?

– Не. Отиде да пазарува със съседката фрау Кригер. Фатима гледа Вили и мен.

Вили беше шестгодишното братче на Ягер, а Фатима – туркинята икономка.

– Искам да кажеш на мама, че заминавам.

– Няма ли да дойдете в Бавария? – Момчето не можа да сдържи огорчението си.

– Съжалявам, сине. Не мога.

– Кога ще дойдете?

Рейдер обмисли отговора си. Знаеше, че лъжата ще засили разочарованието на семейството му.

– Боя се, че няма да е скоро. Обичам те, Ягер. И съжалявам. Кажи на брат си, че обичам и него. И майка ти... Прегърни я от мен.

Клаус съзнаваше, че необичайният му изблик на загриженост ще озадачи момчето. Но ако нещо в Гренландия се объркаше, той щеше да е спокоен, че се е обадил на семейството си. Това можеше да бъдат последните му думи към тях. На излизане от кабинета Рейдер отвори сейфа и взе пистолета си, останал от времето на заплахите за отвлечане, които бе получавал преди да постъпи на работа в „Кол“.

Пещерата на Пандора

Лъчът на фенерчето осветяваше само няколко десетки метра и после изчезваше в непрогледния мрак. Мърсър вървеше най-отпред, а останалите следваха светлината. Ото Шрьодер бе направил тунел с лек наклон, така че хората, които се спускат по него, да не се хлъзгат по заледения под. На всеки сто фута шахтата се изравняваше за метърдва, в случай че някой падне.

Температурата беше нула градуса и мнозина смъкнаха циповете на анорациите си. Все още никой не се чувстваше удобно, за да проговори. Единствените звуци бяха шумоленето на дрехите им и шляпането на ботушите. Дори гайгеровият брояч в ръката на Мърсър мълчеше, откакто бяха минали покрай трупа в предверието. Продължиха да слизат, промъквайки се покрай скалите и ледените стени на глетчера.

След трийсет минути Мърсър изчисли, че са изминали три мили навътре в планината и са се спуснали на хиляда фута, и разбра, че се приближават до морското равнище. Изведнъж светлината на фенерчето му се разсея в огромна галерия. Равният под беше от камък, изгладен през Втората световна война.

– Мисля, че стигнахме до дъното.

Той насочи фенерчето нагоре и видя таван от лед и скали на петдесет фута над тях. Останалите също запалиха фенерчетата си и осветиха нови детайли. Пещерата беше куполообразна и най-малко петстотин метра в диаметър. Огромни парчета лед от глетчера бяха пробили скалите. След няколко десетилетия ледът щеше да превземе пространството, което нацистите бяха изкопали. Подът отпред се спускаше към тъмната вода. Вероятно някъде там имаше друг тунел за пещерата, който бе достъпен само за подводници. Мърсър се приближи до водата. По маркировката в края на кея разбра, че пътят към океана не е затрупан след всичкото това време.

– Сигурно приливите не са позволили входът да се затвори – каза Айра. – Ако се вгледаш, ще видиш течения във водата.

Мърсър легна по корем, за да стигне до онази част на пристана, която бе построил Ото Шрьодер, и потопаи ръка в леденостудената вода. Той опита вкуса ѝ и я изплю.

– Солеността е нормална. Не е разрежена от разтопен лед.

– Обзалагам се, че ако имахме подводница, щяхме да се измъкнем

отгук, без Рат да разбере.

Очертанятия на нещо голямо и сиво в отсрещната страна на кея привлякоха вниманието на Мърсър.

– Да ме вземат дяволите! Желанието ти се сбъдна. Айра хукна след него. Останалите се приближиха до водата и осветиха мястото.

– Не мога да повярвам!

Във водата леко се поклащаше стара немска подводница. Изглеждаше боядисвана наскоро и по корпуса ѝ имаше само няколко ивици ръжда. Куполът ѝ се извисяваше на дванайсет фута над палубата. Подводницата U-1062 изглеждаше смъртоносна както преди няколко поколения.

– Няма оръдие – отбеляза Айра.

– Какво?

– Този клас би трябвало да има осемдесет и осем милиметрово оръдие на палубата. Мисля, че това е една от специалните подводници за доставка на торпеда, които германците са построили. Не ѝ трябва оръжие, ако са я използвали да пренася товари към пещерата. Забележи гумената мембрана на купола. Това е антирадарно покритие. Създадена е за тайни цели.

– Радвам се, че не приех предизвикателството ти да говорим за подводници – каза Мърсър, смаян от познанията му.

– Когато прекарваш почти целия си живот в едно от тези чудовища, хубаво е да знаеш историята им.

Подвижният мост между подводницата и брега беше наблизко. Айра погледна Мърсър.

– Да разгледаме останалата част от пещерата и след това да се качим на борда.

– Имаш ли план?

– Както винаги – усмихна се Мърсър.

– Добър ли е?

– Естествено.

Те се разделиха на групи и един час оглеждаха галерията. В стените бяха изкопани други четири пещери и дълъг тунел. Той не се издигаше в глетчера, а бе прокаран хоризонтално в продължение на осемдесет метра и завършваше до купчина камъни и парчета лед, очевидно резултат от срутване. Едната пещера беше ремонтна работилница за поправка на технически средства като генератори, пневматични компресори, прожектори и малки подземни устройства. Айра остана там, а другите продължиха да проучват обстановката.

Друга от по-малките пещери бе използвана за спално помещение и беше пълна с легла. Мърсър се убеди, че там са спали работниците роби, когато намери звезда на Давид, издълбана в долната част на едно на леглата. Имаше места за петстотин души. Общият брой на работниците вероятно е бил двойно или тройно по-голям и са били принудени да спят на смени. Повечето легла бяха оправени и покрити с по едно опънато одеяло. Няколко бяха разхвърляни и Мърсър видя очертанията на последния човек, който бе спал там. Това беше всичко, което бе останало от него. Очертания.

Той стисна юмруци, излезе от спалното помещение и се върна в главната пещера.

Там бяха направени постройки за администрацията и Жилищата на нацистките надзиратели. Докато вървеше през тях, Мърсър сякаш се разхождаше в музей. В дрешниците висяха униформи, в бюфетите бяха наредени сервизи, а на една от масите бе оставена колода карти, сякаш играчите бяха излезли за малко.

– Къде са трупове? – попита Марти Бишоп.

– Нямам представа. – Мърсър проверяваше всичко с гайгеровия брояч, но още не бе открил следи от радиация.

– Хей, Мърсър. – Ервин Пул стоеше край водата, до склад за варели от четиридесет и четири галона с гориво и различни кутии.

Мърсър се приближи до него и видя, че Ервин е махнал мушамата от купчина кутии. Той освети най-горната и златото отрази светлината. Кутиите на Пандора! Мърсър изчисли, че са поне трийсет. Всички бяха по-големи от онази, която бяха намерили на входа на тунела. Кутиите бяха квадратни с основа метър и петдесет и високи един метър. Мърсър прокара брояча по купчината, но не откри радиация. Германците очевидно са знаели как да съхраняват правилно парчетата от метеорита.

От златните кутии се излъчваше осезаема топлина. От тавана над тях капеше вода, която се стичаше към океана.

– Погледни. – Ервин посочи най-горната кутия и Мърсър се качи върху купчината.

Кутията нямаше капак и представляваше комплект от смалващи се по размери златни кутии като матрьошка.

– Имаш ли идея защо са ги направили така? – попита Ервин.

– За да разсейват топлината – отговори Мърсър, скочи на земята, прокара пръст по ръба на друга кутия и установи, че е по-топъл от страните. – Не са направили кутиите солидни, защото са щели да струват скъпо и да са тежки, затова са използвали колкото е възможно по-малко

злато и са ги проектирали така, че да не се нагорещават твърде много.

– Умни копелета – иронично отбеляза Марти.

Неочаквано пронизителен писък раздра въздуха. Мърсър поведе двамата мъже към пещерата, където стояха Хилда и Аника. Лицето на готвачката беше бледо и по закръглените ѝ страни се стичаха сълзи. Аника милваше косите ѝ и се опитваше да я успокои.

– Какво стана?

– Там. – Аника посочи пролука в надвисналата скала, която Мърсър не бе забелязал. Той се вмъкна в дупката, включи гайгеровия брояч и започна да се промъква в тясното пространство. Проходът свърши със скален перваз, откъдето се виждаше друга пещера. Дъното ѝ бе осеяно със стотици хиляди консервни кутии и бели кости.

Мърсър затвори очи, пое дълбоко въздух, за да се успокои, и се подготви за по-внимателен оглед. Той се вторачи в костите и се облегна на стената. Вълна на облекчение подкоси краката му. Мърсър се върна при останалите.

– Това е сметище. Хилда е видяла костите и е помислила, че са човешки, но те са от тюлени.

– Тюлени?

– Като допълнение към храната, която германците са донесли тук, двамата оцелели са ловили тюлени, попаднали в пещерата през тунела за подводници.

– Ето как са оцелели десет години тук долу – каза Айра, избърсвайки моторно масло от ръцете си. – Провизиите не биха стигнали за такъв период.

– Може би са им стигнали – възрази Мърсър. – Тук са работили хиляди хора и са им били необходими тонове запаси. Ако инцидентът, убил всички, е станал преди провизиите да свършат, сигурно е имало достатъчно консерви, които да изхранят двамата мъже в продължение на десет години. Особено ако от време на време са убивали по някой тюлен.

– Това обяснява защо зъбите на човека в Кемп Декейд бяха толкова развалени – каза Аника на Хилда, която се бе успокоила. Дори при наличието на прясно месо липсата на плодове и зеленчуци предизвиква скорбут.

– Но къде са хората? – за втори път попита Марти.

– Тъй като не открих радиация – отговори Мърсър, мисля, че труповете са били преместени в друга пещера и затворени вътре от двамата оцелели, за да се предпазят.

– Смяташ, че ги е убило изтичане на радиация?

– Какво друго би могло да бъде? Всички са умрели едновременно. В противен случай щяха да избягат с подводницата. Мъжът в Кемп Декейд и другият на входа горе трябва да са били на повърхността, когато пещерата е била облъчена. Може би са изчакали горе радиацията да намалее до безопасно ниво и после са се върнали под земята. След това може да са пренесли трупове в някоя странична пещера и да са ги заровили.

– Но защо не са били убити от остатъчната радиация в трупове? – попита Аника. – Двамата мъже, които намерихме, още са радиоактивни след шейсет години.

– Не знам.

– Германците сигурно са имали защитни облекла – предположи Ервин.

– Защо офицерът от военноморския флот не го е използвал, докато е отварял кутията, когато С-97 е прелетял?

Никой нямаше отговор на въпроса на Айра.

– Да се приближим до кутиите, където е по-топло, и да обсъдим възможностите за избор – предложи Мърсър. – Имам изненада и идея.

– Ей сега ще дойда – каза Айра и се върна в пещерата с инструментите.

Всички седнаха и Мърсър извади от раницата си почти пълна бутилка бренди.

– Това е изненадата.

– Не ми позволи да взема видеокасетите за баща ми, а си донесъл алкохол? – ядоса се Марти. – Не е честно.

– Казах да вземете само най-необходимото. – Мърсър отпи от шишето. – Смятам алкохола за крайно необходим. Ако не искаш, откажи се от дажбата си в полза на някой друг.

– Не съм казал такова нещо – отстъпи Марти. – А каква е идеята ти?

Някакво бръмчене попречи на Мърсър да отговори. От работилницата светна ярък блясък, който внезапно угасна.

– По дяволите! – изруга Айра. След миг светлината отново заблестя и този път не угасна.

– Какво направи? – извика Мърсър.

Ласко излезе от пещерата с инструментите, ухилен до уши.

– Проверях едно предчувствие – каза той. – Забелязах, че пагоните и копчетата на униформата на трупа горе са от инженерните войски

на немския военноморски флот. Мъжът е бил главен инженер на подводницата. Тъй като и аз съм механик, предположих, че той е прекарал последните десет години от живота си в грижа всичко тук да работи без засечка. И наистина е било така. Аз бих направил същото.

– През петдесетте години, откакто е умрял, металът не е ли ръждясал? И горивото не се е ли е развалило? – попита Ервин.

– При нормални условия това място би приличало на склад за метални отпадъци, но заради ниската температура тук почти няма влажност. Нищо не ръждясва. По дяволите, месинговите копчета на униформата са съвсем леко потъмнели! А колкото до горивото, германците са използвали дизел с ниска точка на помътняване за полярни условия. Трябваше само да източа водата от дъното на един от варелите, да прецедя утайката и да я загрея, така че парафинът отново да се върне в разтвора. Наложил се да форсирам генератора, за да изхвърля керосина, който германският ни приятел е използвал като средство против ръждата, но след еднадвe минути ще заработи равномерно и плавно, когато се смаже.

– Не мога да повярвам! – възкликна Ервин. – Колата ми не може да запали само след една студена нощ.

– Чухте и видяхте доказателството. Генераторът работи безупречно. Ако полагаш грижи, двигателят ще остане в ред години наред и за да го запалиш, ще ти трябва само хубав акумулатор. Това пречи на колата ти да запали. Ниските температури изсмукват мощността. Щом преносимият генератор задейства маховото колело, нужни са само около петдесет дърпания на връвта. Крушките губят годността си с течение на времето. Първата се пръсна веднага щом пуснах през нея електрически ток.

– Е, това променя някои неща – каза Мърсър. – Подозирах, че ще намерим подводница, когато Ервин спомена как е била снабдявана тази база. Германците са държали постоянно една от тях тук, за да могат да транспортират парчетата от метеорита веднага щом са готови. Това означава, че екипажът на подводницата е бил поразен заедно с всички останали. Смятах да се скрием от Рат, като излезем с нея в лагуната.

– Но как ще стигнем до повърхността, когато няма хранване?

– Като отворим люка и изплуваме – отговори Мърсър. – Лагуната не може да е дълбока. Започвам да се питам дали изобщо да се мотаем още тук.

Айра се досети какви са намеренията му.

– Пуснах в действие едноцилиндровия генератор, но това още не

означава, че подводницата ще тръгне.

– След като инженерът се е занимавал толкова много време с генератора, логично е и подводницата да е в отлично състояние.

Ласко се замисли и кимна.

– Вероятно.

– Предлагаш да отплаваме с нея?

– Ако не беше Айра, нямаше да ми хрумне подобно нещо, но той е преподавал управление на подводница във Военноморското училище в Гротън, Кънектикът. Щом може да обучава младежи да карат ядрени подводници, Айра ще може да научи и нас как да подкараме тази антика. Поправи ме, ако греша, Айра, но принципите не са се променили много за петдесет години, нали?

– Всъщност не са се променили от сто години – съгласи се Ласко. – Просто ядрените подводници имат много повече автоматични контролни уреди. В онова корито няма нищо и клапаните се отварят и затварят с мускулна сила.

– Ако не друго, поне ще можем да се скрием в подводницата. Но ако я накараме да тръгне, първата ни работа ще бъде да се махнем от тук. – Мърсър погледна всекиго в очите, докато говореше. – Без сателитния телефон на Марти ръцете ни са вързани. Ще ни трябват няколко седмици, за да извървим шестстотинте мили до Амасалик. Като имам предвид, че едва издържахме през последните няколко дни, съмнявам се дали ще успеем да изминем и една четвърт от това разстояние.

– Защо ни доведе тук, а не накара пилота да се приземи по-близо до Амасалик, по дяволите? – ядосано попита Марти. – Нищо такова нямаше да се случи. Радиоактивни трупове, златни кутии, пълни с един Господ знае какво. Може би Ингрид щеше да е...

– Успокой се, Марти! – извика Айра. – Мърсър имаше основателна причина. Самолетът можеше да се разбие на стотина мили от града. Просто щяхме да умрем по-близо до Амасалик. И Ингрид пак щеше да е мъртва. Съжалявам. Сега поне имаме шанс.

– А сателитният ми телефон?

– Вероятно нямаше да има сигнал дълго след като премръзнем – заяви Айра. – Мърсър непрекъснато се опитва да печели време, затова не го съди толкова строго. Ясно ли е?

Бишоп не отговори.

Мърсър затвори бутилката бренди и огледа изпълнените с очакване лица около себе си. Гордеше се, че всички бяха издържали на изпитанията през последните няколко дни.

– Ето какъв е планът. Тъй като могат да четат на немски, бих искал Аника и Ервин да претърсят административните помещения за доказателства. Забелязах, че името „Кол“ е написано на много от техническите съоръжения тук, и съм сигурен, че задачата на Рат е да ги унищожи и да заличи всички връзки на компанията с това място. Трябват ни документи, за да разобличим „Кол“, след като този кошмар свърши. Само внимавайте да не оставите следи, че сме били тук. Марти и Хилда може да помогнат на Айра.

– А ти?

– Аз ще работя с Айра. – Мърсър погледна Аника. – Щом свършите с търсенето, елате при нас. Нямаме много време.

– И така, момчета и момичета, да се залавяме за работа – каза Ласко. – Аз ще отида да проверя в какво състояние е подводницата. Искам вие тримата да източите водата на дъното на всички варели, като внимавате да не Разбърквате утайката. В работилницата има скрипец. Използвайте го, за да повдигате варелите. После ще измислим система за филтриране. Би трябвало да мога да монтирам нагревател на борда на подводницата, затова няма да е необходимо да затопляме всеки варел поотделно, когато са готови за натоварване.

– Колко гориво ще ни трябва? – попита Марти, оглеждайки стотината варели, наредени до подводницата. Работата щеше да бъде изтощителна.

– Сега ще изчисля. Този клас подводници имат два шестцилиндрови дизелови двигателя, които движат съда с около шестнайсет възела надводен ход, и двойни комутаторни електрически мотори, произвеждащи близо петстотин конски сили за пълен подводен ход седем възела. – Айра погледна нагоре, докато пресмяташе наум, и после се ухили лукаво. – Това означава, че ще ни трябва всичкото гориво, което можем да натоварим на борда.

– Точно от това се страхувах.

Преносимите лампи бяха свързани с генератора. Мърсър и другите се заловиха за работа, а Айра влезе в подводницата. Бяха подготвили петдесет варела, когато той се появи отново. Аноракът, грейката и лицето му бяха изцапани.

– Какво е положението? – попита Мърсър.

– Онзи инженер е знаел какво прави, по дяволите – засмя се Айра. – Виждал съм нови коли, току-що излезли от завода, които са в по-лошо състояние от тази антика.

– Мислиш ли, че ще заработи?

– Определено. Притеснявах се за гумените уплътнители и маркучи, но те са обработени с нещо. Би трябвало да останат твърди, когато се нагреят. За всеки случай ще включа само единия двигател и ще приготвя маркучите на другите два за резерв.

– А акумулаторите? Ще трябва да ги заредим, ако ще се махаме оттук.

– Инженерът е източил солната киселина от тях и я е налял в големи стъклени бутилки, затова не са разядени. Започнах да ги пълня. Ще бъдат достатъчно заредени, за да излезем от лагуната и да стигнем до повърхността.

– Най-важното е да сме сигурни, че ще се потопим, когато Рат пристигне. После ще мислим как да изплаваме горе.

– В такъв случай ще започна да наливам дизел в главните резервоари. Ще използваме компресора на подводницата, за да изхвърлим водата от баластните цистерни, когато решим да се издигнем.

Мърсър погледна часовника си и се изненада, че минава полунощ. От двайсет часа непрекъснато бяха в движение.

– Ще го направим, но след като поспим няколко часа.

– Къде са Аника и Ервин, по дяволите? – зачуди се Марти, седна на каменния под и се подпря на един от варелите.

– Очевидно са намерили нещо интересно – отговори Айра и отново отиде в подводницата.

Хилда пое задълженията си на готвачка, а Мърсър тръгна да търси Аника. Тя се бе прегърбила на бюрото в най-големия кабинет. Ервин Пул спеше на протритото канапе. Мърсър докосна рамото на Аника, тя се стресна и се събуди.

– Господи! Много съжалявам! – Аника видя, че Ервин също се е предал на умората. – Четяхме и решихме малко да си починем...

– Няма проблем – усмихна се Мърсър. – И ние спряхме да работим. Открихте ли нещо?

– Всичко – отговори тя и очите ѝ блеснаха. – Имена, дати, заповеди, процедури, извършената работа. Ако се измъкнем оттук, с „Кол АГ“ е свършено.

– А двамата оцелели оставили ли са нещо като дневник?

– Точно това четеше Ервин.

Ученият се събуди, когато чу името си, и си намести очилата.

– Ти се оказа прав в много от изводите си, Мърсър. Единият е бил роб, евреин на име Изидор Шилд, а другият – главният инженер на подводницата Волфганг Рослер. Те са били на глетчера, когато една от

кутиите на Пандора паднала от крана и съдържанието ѝ се изсипало. Радиоактивна експлозия убила всички в пещерата един час след като прибрали разпилените парчета в друга кутия. Шилд и Рослер останали навън две седмици, треперели от студ и гладували, докато решили, че е безопасно да се върнат долу. Защитните облекла на германците били непокътнати и ги предпазили от радиацията, докато премествали трупове в изкоп, който после затворили, като взривили тавана.

– Става дума за онази шахта, която води към мястото, където парчетата от метеорита са спрели, след като са стопили скалата.

– Точно така. Не можели да управляват подводницата само двамата, затова нямало начин да се измъкнат оттук. Неволята заличила враждебността между тях. Хранели се с провизиите и убили няколко тюлена. През първите години се опитвали да изпратят сигнал до някой съюзнически самолет, но толкова далеч на север рядко прелитали самолети. След още няколко години, когато самолетите изобщо престанали да минават, двамата решили, че войната е свършила.

– Господи! – Мърсър потрепери при мисълта за толкова дълга изолация.

– Дневникът на Шилд е пълен с анекдоти за времето, прекарано тук. Той се отнасял невероятно великодушно към Рослер, като се имат предвид обстоятелствата. После ще ти разкажа подробности, ако искаш. Двамата решили, че единственият начин да привлекат внимание е да свалят някой от прелитащите самолети. Разполагали само с леки оръжия от подводницата и единственото, което можело да свали самолет, била радиацията от някоя от кутиите. Те довели най-малката на повърхността и всеки ден се редували да чакат самолет, който да мине достатъчно ниско и близо, за да убият екипажа с директна доза радиация. Чакали осем дълги години, докато най-сетне прелетял С-97. Рослер бил на входа на тунела, затова Шилд не е описал точните детайли. Само предположил, че самолетът е имал проблем с двигателя. Рослер отворил кутията, пожертвал живота си за Шилд и свалил самолета. Когато решил, че радиацията е намаляла достатъчно, Шилд си сложил защитното облекло и тръгнал да търси самолета, но не го намерил, и след две седмици се върнал в пещерата. Отчаян, той се отказал малко след това, взел провизии за една седмица и потеглил на път. Тюлените отдавна били престанали да влизат в пещерата, затова Шилд умираше от скорбут. В края на дневника си е написал хубаво предсмъртно писмо и това ме кара да мисля, че не е знаел нищо за Кемп Декейд.

– Искаш ли да знаеш най-лошото? – попита Мърсър, когато Ервин

млъкна. – Ако е останал около входа на пещерата след катастрофата на самолета, Шилд вероятно е щял да забележи Стефансон Розмундер, който е търсил разбилия се С-97. Той е минал близо до това място и – е бил облъчен фатално от трупа на Рослер.

Разказите за японски войници, оцелели на далечни острови дълго след края на войната, бяха безинтересни в сравнение с трудностите и изпитанията, които Рослер и Шилд бяха преживели, само за да умрат на крачка от спасението.

– Има и други откъси от дневника на Шилд, които са много по-неприятни – каза Аника, взе тетрадката от ръцете на Ервин, прелисти я и пое дълбоко въздух, за да събере сили да прочете отново написаното. – Това се случва в разгара на разширяването на пещерата.

Тя започна да превежда бързо и гладко, сякаш бе научила наизуст текста.

11 август 1944 г.

Не могат ли нацистите да оставят недокоснато нещо красиво? Днес отново се уверихме, че не могат. Мислехме, че пазачите не знаят за бременността на Сара. Да, коремът и беше скрит под широки дрехи, но имаше много по-очевидни признаци на живота в нея. Тя беше щастлива. Непозната аномалия в този ад. Фактът, че бе изнасилена от пазачи, посяла това семе, престана да я ядосва с приближаването на термина. Сара беше красива и любимка на пазачите. Не разбирахме защо през последните месеци я оставиха на мира. Но сега съзнаваме, не са имали заповед да не я докосват. Тя роди днес сутринта, като се мъчеше да не вика. Много от възрастните жени ѝ помогнаха. И сякаш знаеше точната дата, Херман Кол, племенник на индустриалеца Фолкер Кол, който инспектира работата тук, се появи след няколко минути заедно с шурмбанфюрер Крее. Те занесоха бебето на пристана. Плачещото дете млъкна завинаги в неподвижните води. Докато пища, възрастните жени плачат, а пазачите отново изнасилват Сара. Моля се Господ да ми даде сили да прогоня мисълта за самоубийство, която ме измъчва, откакто съм дошъл тук, за да не бъдат забравени майката и детето.

Сред тежката тишина Аника избухна в плач. Мърсър също усети соленото парене на сълзи в очите си. Сега за него неколцина от абстрактните шест милиона избити евреи имаха имена и лица. Той се закле да не се спре пред нищо, докато „Кол“ не платят за стореното. Нямахше съмнение, че те са отговорни.

– „Кол“ ще бъдат съсипани. – Мърсър осъзна, че е произнесъл думите.

Аника го погледна и малко се уплаши от онова, което видя. Не го бе виждала толкова разгневен и за пръв път осъзна, че той е способен да откъщава.

Тъй като не знаеха колко време ще останат изолирани, ядоха малко. Храната бе разпределена на дажби, които да им стигнат за десетина дни. Всички бяха капнали от умора и спаха като пребити, докато часовникът на Айра Ласко не ги събуди шест часа по-късно.

За пренасянето на варелите бе нужна физическа сила, затова Ервин и Аника получиха задачата да смажат машините на подводницата под ръководството на Айра. Той цяла сутрин чисти левия двигател и проверява дали електромоторът ще работи, като го включи към преносимия генератор. Наложил се да вземе жици от десния двигател, за да го накара да работи безпроблемно, но накрая остана доволен. Мърсър заложил капан до входа на тунела. >Той оформил лист олово в плътна топка, която щеше да се търкулне към пещерата, ако нечий крак докоснеше връвта, и сложи метална плоча в края на тунела, която щеше да издрънчи, ако топката се блъсне в нея. Дори ако хората на Рат се втурнеха в тунела, топката щеше да ги изпревари с десет минути и Мърсър и групата му щяха да имат достатъчно време да се потопят с подводницата. Всичко беше добре замаскирано, за да отклонят евентуални подозрения.

Те работиха осемнайсет часа и преди да им позволи да легнат в спалните чували, Мърсър ги накара да се погрижат всяко доказателство за присъствието им да бъде заличено и багажът да бъде готов, в случай че се наложи да хукнат към подводницата. Хрумна им да спят на борда, но не можеха да пренесат вътре една от тежките кутии на Пандора да им осигури топлина.

Изтощението и студът сутринта ги направиха лениви и раздражни-телни. До обяд товариха гориво. Виеше им се свят от изпаренията. Айра изпробва клапаните и обяви, че подводницата ще се потопи, а когато компресорът вкара сгъстен въздух в цистерните за баласт, отново ще изплава. Той подробно огледа левия двигател и разбра какво му е необходимо, за да работи на пълни обороти. Накрая Ласко съобщи, че всичко е готово, с изключение на акумулаторите.

Той бе напълнил няколко от тях с киселина, за да може двигателят да запали, но останалите бяха празни. Тази работа обаче трябваше да почака, докато се приготвят напълно.

След оскъдния обяд Мърсър даде на екипа си няколко часа почивка, преди да се заловят с акумулаторите. Те легнаха в спалните чували, а той се изкачи нагоре по тунела, за да провери аларменото устройство.

Беше измислил по-добра система да го задейства и искаше да направи промяната. Изкачването на хиляда фута височина в дълга две мили шахта обикновено не би го притеснило, но Мърсър беше ужасно уморен. Недостигът на храна и студът го бяха изтощили и на две трети от разстоянието до повърхността той реши да се върне. Не можеше да си позволи да изразходва енергията си, за да направи по-хубав капан.

Неочаквано в лъча на фенерчето му се мярна сянка. Мърсър опита да се отмести от пътя на петкилограмовата топка, която се търкулна към него. Оловото удари крака му със силата на бейзболна бухалка и го повали на земята, а после продължи надолу към пещерата.

Мърсър прехапа устни, за да не извика от болка, и усети в устата си вкус на кръв. Той се опита да види далечния край на тунела и се прокле за глупостта, че се е качил там. Не видя хората на Рат, но знаеше, че идват. Изправи се и разбра, че десният му крак е безчувствен. – Мамка му! – измърмори той и започна да слиза. Болката беше непоносима.

Мърсър знаеше, че кракът му не е счупен, и опита да си внуши, че може да тича. Имаше половин миля преднина и можеше само да се надява, че на Рат ще му е необходимо време да събере хората си на входа, преди да слязат под земята. Но Мърсър се придвижваше бавно и скоро щеше да загуби предимството си. Не можеше да направи нищо, за да намали болката, нито да ускори крачка, освен да полага максимални усилия.

Айра и останалите сигурно бяха чули удара на топката в металната плоча в пещерата. Мърсър се запита дали ще го изчакат и се замоли да тръгнат без него. Не можеше да понесе мисълта да ги заловят заради грешката му. Но знаеше, че ще го чакат, дори да стане късно.

Мисълта, че животът им е застрашен, го крепеше през последната половин миля. Бе изминал две трети от разстоянието до другите, гърдите го боляха, кракът му започна да пулсира още по-силно и вече охкаше при всяка стъпка.

Неусетно стигна до пещерата. Решителността му го бе тласнала далеч отвъд границите на възможностите му-Вътре беше тъмно и не се чуваше нищо освен дишането му. Нагоре в тунела се видя слаба светлина, която го предупреди, че разполага само с няколко минути. Мърсър изключи фенерчето си, защото разчиташе в познатата обстановка да стигне до подводницата. Когато реши, че е наблизил, отново запали фенерчето.

Чувството му за ориентация беше безпогрешно – стоеше на няколко метра от подвижния мост. Вдигна глава и забеляза, че Аника стои до копола. Тя го видя и лицето ѝ засия от облекчение.

– Хайде.

Лагуната бе осеяна с празните варели от горивото. Те щяха да прикриват онзи, който Айра бе закрепил на върха на тръбата за въздух и газената тенекия върху перископа.

– Кажете на Айра да потапя – изхриптя Мърсър.

– Чухме топката преди петнайсет минути и сме готови.

Мърсър освети пристана с фенерчето си. От екипировката им не бе останало нищо. Рат нямаше да разбере, че са били там. Използвайки ръцете си и единия си крак, той се качи по стълбата. Аника му помогна.

Мърсър не губи време, хвърли се през отворения люк и падна на пода на противопожарното отделение, което се намиреше над командната зала. Аника го последва.

– Хайде, Айра! – извика тя.

В подводницата се разнесе съскане, когато Ласко отвори клапаните и напълни цистерните с достатъчно вода, за да потопа плавателния съд до дъното на лагуната.

Мърсър предпазливо слезе в командния пункт. Айра стоеше пред уредите и работеше с изумителен брой клапани и копчета, Марти управляваше двата руля, а другите бяха в отсека за торпедата, за да разпределят равномерно тежестта.

Подводницата бавно се спусна на дъното. Айра умело боравеше с уредите и енергично сновеше насамнатам. Годините извън флота не се бяха отразили на професионалната МУ подготовка. Останалите не разбираха нищо от – подводници и стояха настрана, за да не му пречат.

– До края на седмицата всички ще можете да управлявате тази консерва дори насън – заяви той.

– Ако сънят е задължително условие, след като пошпионирам малко през перископа, ще отида да си легна, за да изпреваря със знания другите – пошегува се Мърсър, макар че болката не му даваше покой.

– Не – възрази Аника. – Лягаш веднага. Едва се държиш на краката си.

Мърсър отвори уста да възрази, но после размисли. Аника го поведе към капитанската каюта, единственото уединено място на борда.

– Ти или Хилда трябва да използвате тази каюта – каза той, когато Аника съблече анорака му.

– Мил жест – усмихна се тя. – Но вчера гласувахме и единодушно решихме, че каютата е за теб.

Аника му даде болкоуспокояващи таблетки и Мърсър ги изпи с глътка бренди.

– Никаква тежка работа през следващите дванайсет часа – предупреди го тя.

– Обещавам, че няма да повдигам дори клепачите си. Целувката ѝ продължи да трепти на устните му дълго след като Аника дръпна преградата на каютата.

Северният лагер на „Геопроучвания“, Гренландия

– Повтори – изръмжа Гюнтер Рат по изпълнения със статичен шум радиопредавател. – Не разбрах последните ти думи.

– Открихме пещерата – отговори автомобилистът Дитер, който караше единия въсдеход. – Предният екип проникна в тунела и се увери.

Рат вдигна глава и видя усмивката на Грета. Зад нея стоеше Клаус Рейдер, но неговото изражение не се бе променило. Той току-що бе пристигнал в лагера, след като поредица от проблеми с климатичните условия бяха забавили полета му.

– Отлично, Дитер. Знам позицията ти от проследяващото устройство на въсдехода. Ще повикам всички превозни средства да се съберат при теб.

Атмосферните смущения заглушиха отговора на Дитер и връзката прекъсна. Рат скочи.

– Клаус, казах ти, че ще се справя сам.

– Не съм се съмнявал – иронично отговори Рейдер. Увереността и убедеността му се възвърнаха. – Не се съмнявам в способностите ти, а в тактиката ти. Грета, би ли ни извинила?

Северният лагер се състоеше само от една постройка, докарана с дирижабъла от базата. Липсваха няколко прегради и четирите спални помещения бяха превърнати в оперативен център и импровизирана кухня. Грета Шмид не обичаше да получава заповеди, но знаеше, че по-късно Гюнтер ще ѝ каже за какво са говорили с Рейдер. Без да пророни дума, тя отиде в стаята си.

Гласът на Рейдер беше напрегнат.

– Обясни ми защо беше необходимо да убиваш хората в самолета.

– Може би трябва да започна с обяснението защо убих човек на име Ото Шрьодер в покрайнините на Мюнхен. И защо Грета трябваше да убие руския учен Игор Булгарин тук, в Гренландия. – Рат се ухили подигравателно на изуменото изражение на Клаус. – Нямаш представа колко близо до провал беше тази експедиция още от самото начало.

– Очевидно не – каза Рейдер, когато събра сили да проговори.

– Спомняш ли си, че в архивите на „Кол“, които изгорихме, имаше запис на разпита на Леонид Кулик в Гестапо, на който той казва, че е член на група на име братството на Юмука на Сатаната? Братството съществува и До днес. От връзките си в Русия научих, че тази

организация дава информация на ловец на нацисти в Австрия в опит да ни попречи да вземем кутиите на Пандора. Не успяхме да пресечем потока от документи, затова поставих екип да подслушва евреите и научих, че Ото Шрьодер е бил минен инженер, работил е в пещерата и очевидно е единственият жив свидетел, който знае какво се е случило тук. По време на... – Гюнтер млькна, за да намери най-подходящата дума – разговора ми с него срещу нас не само откриха огън група снайперисти, но и се появи Аника Клайн, внучката на австрийския еврейин. Устата на Шрьодер бе затворена, но Клайн избяга и осуети опитите ни да я намерим, преди да пристигне в Гренландия. Тя е открила връзката между „Геопроучвания“ и нас, когато дошла тук и получила подкрепата на Филип Мърсър. Нямах друг избор, освен да премахна всички.

– А руснакът, който спомена? Онзи, когото Грета е убила?

– Изпълнявала заповедта ти да провери трупа в Кемп Декейд и го открила да оглежда тялото и да търси доказателства за истинската му самоличност. Грета осъзнала, че Булгарин може да е член на братството, и го пребила до смърт с крик. Доктор Клайн не повярва във фалшивите улики, които Грета остави, и се опита отново да отиде на сцената на престъплението заедно с Мърсър. Грета почти успя да им попречи, като подпали Кемп Декейд, докато бяха вътре, но на доктор Клайн пак й провървя и двамата оцеляха.

– Защо не ми каза всичко това?

– Това са детайлите, които ми плащаш да уреждам – спокойно отговори Рат. Знаеше, че гневът на шефа му преминава. – Планът за евакуация, който измислихме, вече не беше приложим, тъй като най-малко двама души знаеха истината за Булгарин. Наложих се да ги убия, преди да стигнат до Исландия. Единственият начин да го направя, без да предизвикам повече подозрения, беше да взривя самолета им по пътя.

– Трябваше да е имало друг начин – заяви Рейдер, макар да бе разбрал, че Рат не е имал избор. Рат вложи в гласа си цялата искреност, на която беше способен.

– Дълго мислих за онова, което направих, повярвай. Решението не беше лесно. Признавам, че бях малко груб с Ото Шрьодер, но смъртта му настъпи в резултат на атаката на снайперистите. Булгарин умря, защото Грета се паникьоса. Реагирах на ситуация извън моя контрол. Няма да се преструвам, че за мен насилието не е възможност за избор, но отдавна съм теглил чертата на убийствата. Онова, което извърших, не ми достави удоволствие.

Рейдер се вторачи в очите му, надявайки се да види истина в тях, и

реши да му повярва. Това беше по-лесно от алтернативата. След като бе отишъл там, беше по-добре да контролира директора по специалните проекти. Клаус би позволил на Рат да координира унищожаването на доказателствата в пещерата, но трябваше да бъде изключително бдителен за съдбата на кутиите на Пандора. Когато дойдеше време да се отърве от тях, щеше да се погрижи Рат да не ги отмъкне, ако това беше целта му.

– Добре. Какво ще стане сега? – попита Рейдер.

– Хората ми ще вземат всичко, което може да се пренесе, и ще изгорят останалото. Експлозивите ще затворят това място завинаги и дори да има друг оцелял като Ото Шрьодер, никой няма да може да открие базата. После ще вдигнем кутиите на Пандора с дирижабъла и ще ги хвърлим надълбоко.

– Колко време ще продължи това?

– Няколко дни. Ще върнем тази постройка и всъдехо-дите в главния лагер до Кемп Декейд навреме, ако датското правителство реши да ни отнеме разрешителното. В противен случай ще предадем всичко на японския екип, както е планирано. Не се тревожи, Клаус – усмихна се Рат. – Никой няма да знае какво сме направили. „Кол“ може да плати на евреите подаяние в сравнение с онова, което притежава.

Рейдер отиде в банята и Грета се върна в оперативния Център.

– Е?

– Повярва на всичко. – Гюнтер едва се съдържа да не се засмее.

– Знаехме, че ще стане така – измърка тя, масажирайки раменете му. – Мисля си, че Вернер Кьониг е единственият човек тук, който не е под наш контрол. Той знае, че не сме дошли в Гренландия с научна цел.

– „Инцидентът“ на доктор Кьониг вече е планиран.

– Искам аз да го направя – каза Грета и лицето ѝ засия.

Рат се засмя, дръпна я на коленете си и захапа ухото ѝ.

– Хареса ти, когато уби Булгарин, нали? Обзалагам се, че си изпитала оргазъм, докато е умираал.

– Не точно тогава – дрезгаво отговори Грета, – а по-късно, под душа.

– Извратена кучка.

– Затова ме обичаш.

– Не те обичам.

Дишането ѝ се учести и очите ѝ се изцъклиха. Грета се възбуди при мисълта, че ще убие бившия си любовник.

– Добре. Тогава затова ме чукаш.

Пещерата на Пандора

Притиснат между страха си от тесни пространства и мисълта за лечебното душене на Айра Ласко, Ервин Пул реши да потисне кошмара, като наблюдава през перископа. Гледайки действията на облечените в черно хора на „Геопроучвания“, той можеше да си представя, че не е затворен в дълъг оловен ковчег на шейсет фута под повърхността на водата. Мощните прожектори, които германците бяха монтирали, му вдъхваха слабо чувство за безопасност. Само когато се върнеше във вътрешността на подводницата, за да спи, ужасът заплашваше да го завладее отново. За всеки случай Ласко се бе погрижил леглото на Ервин да е над неговото.

Пул наблюдаваше през перископа, когато Мърсър се качи в контролното помещение.

– Какво е положението? – попита Мърсър и му даде чаша вода.

– Същото като вчера и онзи ден – отговори Ервин и се изправи. – Погледни.

Мърсър зае мястото му на стоманената седалка и се вторачи в пещерата през перископа. Кутиите на Пандора бяха преместени до вентилационната шахта. Хората на Рат ги бяха натоварили на колички и някои вече бяха изкарани на повърхността. Трите дървени бараки бяха разглобени и изгорени. Екипите на Рат бяха заличили името „Кол“ от всички съоръжения и после ги бяха хвърлили във водата. Няколко от тях удариха подводницата и стреснаха всички вътре.

От помещенията за робите се виждаше потрепваща светлина и Мърсър разбра, че петстотинте легла са изпепелени. Потърси Гюнтер Рат и го забеляза близо до останките от канцелариите. Рат разговаряше с Грета Шмид и с мъж на около четиридесет години със сресана назад руса коса, когото Мърсър не познаваше. Непознатият имаше вид на човек с власт и Мърсър предположи, че това е шефът на Рат, президентът на „Кол АГ“.

Той запомни лицето му.

Макар че температурата в подводницата беше под нулата и дъхът им излизаше на облачета от устата и носовете, Ервин Пул се потеше, когато Мърсър отмести очи от перископа и го погледна.

– Благодаря, Ервин. Заеми мястото си пред прозореца към света.

Мърсър бе започнал да усеща крака си, но още не можеше да

прехвърля тежестта си на него.

– Какво става горе? – попита Айра, който учеше Марти и Хилда как да работят с уредите на поста за потапяне и изплаване.

Аника изучаваше някаква схема в бордовия дневник. Тя вече бе превела обясненията как да вземат завоите, за да излязат от пещерата през канала за подводници. Пътуването обещавахе да бъде интересно.

– Рат вече е изнесъл няколко кутии на повърхността и унищожава всичко останало. Обзалагам се, че до двайсет и четири часа ще се разкара оттам.

– Как е Ервин? – попита Аника.

– Добре, стига да гледа през перископа.

– Мърсър! – в същия миг извика Пул. – Ще стрелят по варелите.

– Какво?

– В края на пристана има двама мъже с шурмови пушки. Рат разговаря с тях. Мисля, че ще потопят в лагуната варелите от горивото.

– По дяволите! Рат е старателно копеле, а? Бъди готов да прибереш перископа.

– Защо? – Гласът на Пул беше дрезгав.

– Заради варела върху него. Веднага ще се усъмнят, ако не потъне.

Айра вече се бе приближил до контролните уреди на тръбата за въздуха.

– Не мога... Те стрелят. Варелите потъват.

– Той трябва да ми каже кога – рече Айра. – Ти отивай горе.

– Не. Ервин трябва да го направи сам.

– Господи, прицелват се в мен! – изкрещя Пул.

– Тихо, по дяволите! – изсъска Мърсър. Всички чуха канонадата от куршуми, която обсипа варела над тях. – Прибери перископа! Веднага!

– Не мога.

– Незабавно! – заповяда Мърсър. – Или клаустрофобията ще бъде последният ти проблем.

– Удариха тръбата.

Мърсър направи знак на Айра да смъкне тръбата – единствения им достъп до чист въздух.

– Прибери перископа, Ервин.

Ужасеният метеоролог не отговори, но хидравликата се активира и перископът се прибра. След миг Ервин скочи, хукна към малката тоалетна и повърна.

– Трябва да го прегледам – каза Аника и стана.

– Остави го – рече Айра. – Мърсър има право. Ервин трябва сам да

преодолее страха си.

На тъмно, без достъп до кислород и затворен в подобната на тясна тръба подводница, дори Мърсър имаше чувството, че стените около него го затискат. Напълването на акумулаторите с киселина нямаше да помогне, защото зареждащият генератор не работеше без чист въздух и отдушник за отработилите газове. Трябваше да останат на дъното, докато хората на „Геопроучвания“ напуснат пещерата.

– И през ум не ми е минавало, че ще го кажа, но се надявам Рат да побърза, по дяволите!

– Амин!

В полунощ в командната зала светеше еднаединствена червена крушка. Отвсякъде се стичаха капки кондензирани изпарения. Цял ден Айра бе учил членовете на групата на най-основното, за да изкарат подводницата от пещерата, когато настъпи моментът.

Аника лежеше будна в леглото си. Над нея беше Хилда Бранд. Напрежението и ужасът през последните дни започваха да отслабват решителността ѝ. Ервин твърдо бе решил да не позволява парчетата от метеорита да попаднат в ръцете на „Кол“ и това му даваше сили. Мисълта, че през последната седмица е станал по-мъжествен отвсякога, крепеше Марти. Тъй като беше опитен моряк, Айра Ласко изглеждаше неподвластен на стреса. Аника не знаеше какво дава сили на Хилда да се държи. Вероятно времето, прекарано в германската армия.

А Мърсър? Той приемаше всяка ситуация толкова спокойно, че Аника не можеше да си представи каква криза би го извадила извън релсите. Тя беше сигурна, че и Мърсър изпитва страх като останалите, но невъзмутимото му държание показваше, че го преодолява без усилия. Тя си спомни първото си дежурство в интензивното отделение и парализиращия страх, който бе почувствала. Бяха ѝ необходими месеци практика, за да потисне безпокойството си. Аника се запита какво ли е преживял Мърсър, за да може да се справя с бомбени заплахи, самолетни катастрофи и пожари.

Тя осъзна, че се нуждае от част от силата му. Заслуша се, но не чу нищо друго, освен падащи капки и хъркането на Айра. Отметна старите одеяла и смъкна ципа на спалния си чувал. Преградата на входа на каютата на Мърсър беше дръпната. Аника пристъпи предпазливо, питайки се колко далеч ще стигне.

– Къде отиваш? – прошепна Хилда.

Аника преглътна неочаквано обзелото я чувство за вина.

– До тоалетната.

– Тоалетната е зад теб, до каюткомпанията – иронично каза готвачката.

Аника се зарадва, че е тъмно, защото се изчерви от смущение, обърна се и тръгна към банята.

– По-добре ли се чувстваш? – подразни я многозначително Хилда, когато Аника се върна в леглото си.

– Не.

Първата експлозия отекна малко след седем сутринта. Мърсър почистваше двата шмайзера и маузера, които бе намерил в каютата си. Той вдигна глава, сякаш можеше да види нещо през корпуса и водата. Не беше необходимо да гледа, за да разбере какво става.

– Сметището – каза той, а след втория взрив добави. – Помещение-то на робите.

Третата експлозия разруши отчасти пещерата, а после се чу най-дългата верига от детонации, която продължи пет минути. Тътенът бе усилен от акустиката на галерията, лагуната и затвореното пространство в подводницата. Главният тунел се срути. След денонощна работа германците изпълниха задачата си и завинаги затвориха пещерата.

– Какво беше това, по дяволите? – Айра нахлу в контролната зала от поста на радиста, където безуспешно се опитваше да поправи радиопредавателя или сонара.

– Гюнтер Рат изгаря мостовете, след себе си – безучастно отговори Мърсър. – Ще почакаме часдва и после ще изплаваме.

– Отиват ли си? Мърсър кимна.

– Освен ако някой не изпитва желание да умре.

Два часа по-късно подводницата се издигна на повърхността. Ервин Пул отвори люка и за пръв път, откакто не използваше перископа, пое дълбоко въздух.

– Как се чувстваш? – попита Мърсър.

– Божествено! – въздъхна Ервин и избърса влагата от очилата си.

След няколко минути Айра включи левия двигател. Моторът беше леко задръстен, но Ласко смяташе, че ще стигнат до Исландия. Мърсър слезе на брега да огледа останките от пещерата. Всичко беше така, както предполагаше. Нямаше доказателства, че там е имало нещо, направено от човек, и всички ниши бяха блокирани от отломки. На пода бяха разпилени камъни от входния тунел и това показваше, че голяма част от него е била взривена с динамит. Мърсър беше убеден, че Рат и хората му са срутили и преддверието.

Ако не успееш да преведат подводницата през лъкатушещия канал,

те сяха да умрат там, в мрака. Мърсър се върна на борда, за да помогне на Айра да напълни с киселина акумулаторите и да се подготвят за потегляне.

След час работа в тясното помещение с акумулаторите под камбуза Айра съобщи, че са загазили.

– Като се имат предвид обстоятелствата, не ми казваш нищо ново – отговори Мърсър.

Чувството за хумор на Ласко го бе напуснало.

– Имаме сериозни неприятности. Повечето акумулатори са в по-лошо състояние, отколкото мислех. Текат като сита. Щом затворим люковете, подводницата ще се напълни с хлор.

– Колко дълго ще издържим? – попита Мърсър.

– За всеки е различно. Но след час и нещо подводницата ще заприлича на ковчег.

– Можеш ли да пригодиш нещо като кислородни бутилки за дишане?

– Мога, но не това е проблемът. Киселината разяжда работещите акумулатори и електромоторът ще изгуби мощност много преди първият от нас да издаде багажа. Изчислил ли си колко време ще ни отнеме да минем през канала и да излезем в открито море?

Изражението на Мърсър помръкна.

– Според бордовия дневник около час и половина.

– По график – намръщи се Айра.

– Не всичко е загубено. Трябва само да се движим с по-висока скорост от записа на капитана. Лесно ще коригирам цифрите.

– Забравяш, че неговият график за времето и оборотите е направен преди да тръгнат обратно. Освен това навремето подводницата е била натоварена с провизии и петдесет души екипаж. Сега е поне стотина тона по-лека и ще се движи по-бързо, но това не означава, че ще намалим наполовина времето.

– Не помислих за това – призна Мърсър. – Имаш ли предложения?

– Да се движим с около половин възел по-бързо и да се молим отново да се окажеш прав.

– Защо аз да се окажа прав? Идеята е твоя. Айра се усмихна.

– Не искам другите да ме обвинят, ако се забием в стената на тунела, защото сме пропуснали някой завой.

Подготовката им отне два часа. Когато напълниха акумулаторите и отстраниха повредите в захранването, Айра се погрижи цистерните за въздух да бъдат напълнени до максималната им издръжливост на

натиск. Подводницата се отдалечи от пристана по подводния канал към открито море. Хилда и Аника щяха да управляват рулите, а Марти беше на шурвала. Айра се занимаваше с баласта. Мърсър стоеше пред чертожната маса и наблюдаваше жирокомпаса. Бордовият дневник беше отворен на картата на подводния тунел. Грубоватият чертеж изобразяваше многобройните препятствия, които трябваше да избегнат, за да стигнат до изхода във фиорда.

– На позиция сме – извика Ервин от купола. Той бе измерил разстоянието от пристана, използвайки оптичния мерник на перископа.

– Знаеш какво трябва да направиш – отговори Мърсър.

Перископът се прибра и секунда по-късно Ервин запечата всички люкове. Този път той отиде спокойно в тоалетната, затвори вратата и повърна.

– Хлорът започва да се увеличава – отбеляза Айра, макар че щяха да усетят миризмата след известно време.

Мърсър разгледа чертежа и забеляза колко рязко се спуска дъното на канала след пристана.

– Да се потопим на шейсет метра, Айра. Кормилото неподвижно. Рулите на неутрална позиция. – Мърсър имаше чувството, че говори като актьор в стар военен филм, но членовете на екипажа изпълниха заповедите му безпрекословно.

– Задръж така, Айра – извика Аника. Очите ѝ бяха приковани в ехолота.

– Трябва да ми казваш по-рано, защото ще минем под набеелязаната дълбочина – отговори Айра, поправяйки грешката.

– Добре, дълбочина шейсет метра.

– Потегляме, момчета и момичета. – Мърсър погледна коригираните цифри за тягата. – Искам деветдесет оборота в минута за десет минути. Начало... сега!

Подводницата безшумно се плъзна в лагуната.

– Наклонете на два градуса рулите, когато ви дам команда след пет минути.

– Готови сме – отговори Аника.

– Да ме вземат дяволите, шефе! – ухили се Мърсър, преодолял безпокойството си. – Наистина успя да задвижиш проклетото корито.

– Не благодари на мен. Всички дължим живота си на Волфганг Рослер. Ако нацистите са имали повече хора като него, можеше да спечелят войната само като поддържат техниката си.

Когато дойде моментът, Мърсър издаде заповед да вдигнат двете

рули, за да намалят дълбочината. Айра попита дали да изпуснат вода от цистерните, но в бордовия дневник пишеше, че тази маневра се извършва само с рулите. След пет минути тунелът зави надясно.

– Марти, дясно на борд десет градуса. Ще ти кажа кога да спреш. – На чертежа беше обозначено, че това е най-широката част на канала. Мърсър още не се тревожеше, че може да се блъснат в нещо. Страхът щеше да дойде по-късно. Той погледна компаса. – Добре, изправи кормилото. Още малко. Достатъчно. Увеличете тягата на сто и трийсет оборота и се пригответе за остър завой наляво след две минути.

Намираха се в средата на подводния тунел. От всички страни ги заобикаляха скали и лед. Едно погрешно изчисление на посоката би ги убило. Никой не знаеше дали отпред каналът все още е достатъчно широк, за да мине подводницата, затова бяха принудени да се придвижват слепешком и без да намаляват скоростта, защото хлорът започна да пълзи по пода.

– Марти, следва завой на деветдесет градуса, затова бързо завърти кормилото. Сега! Аника, рулите десет градуса надолу. Дълбочина осемдесет метра.

– Ще може ли да ги поеме старият корпус?

– След минута ще разберем.

Скърцайки като кораб, връхлетян от тайфун, подводницата се движеше спираловидно все по-навътре в бездната.

– Добре – каза Мърсър. – Уравновесете я. Намалете оборотите на сто. Внимавайте да не се наклоним.

Корпусът остърга стената на канала. Всички се приковаха на седалките. Подводницата се отдалечи от скалите и после отново се блъсна в тях, този път по-силно. По обшивката отгоре се посипаха камъни.

– По дяволите! Марти, завърти кормилото два градуса надясно.

Ужасяващото скърцане заглъхна веднага щом Бишоп изпълни заповедта.

– Какво стана? – извика Ервин, който нахълта в контролното помещение след първия удар. Беше твърде уплашен, за да остане в леглото си въпреки клаустрофобията.

– Трябваше да изстържем морските жълъди, полепнали от двете страни на подводницата – отговори Мърсър. – Марти, осем градуса по магнитния курс.

– Взел си предвид отклонението на Северния полюс, нали? – попита Бишоп.

– И факта, че се движим по течението, чиято скорост според

чертежа е два взела.

Те продължава по курса вече двайсет минути, когато Ервин, който беше в дъното на контролната зала, започна да кашля. Мърсър погледна през рамо и видя, че от машинното отделение се издига противна зеленикава мъгла. Хлор. Първите струйки газ се бяха увили около Ервин като пипала на разгневено животно.

– Изчакайте колкото е възможно повече, преди да използвате кислородните маски, които направих – каза Айра.

Мърсър усети парливия мирис на хлора. Очите му се насълзиха. След петдесет минути щяха да стигнат до открито море. Всички си сложиха защитни тъмни очила за полярни условия.

– Дъното на тунела ще се издигне – каза Мърсър. – Пригответе се да изпуснем баласт, за да се качим на петдесет и пет метра. Марти, предстои серия от завой – наляво, надясно и пак наляво. Завърти кормилото, когато ти кажа. Увеличете тягата на трийсет оборота в минута.

Те се устремиха към завоите с увеличена скорост. Подводницата се накланяше ту на едната, ту на другата страна. Мърсър не спомена, че на това място каналът е широк само колкото да позволи маневрата.

Опашката на подводницата се блъсна в скала, стърчаща от първия завой. Като влязоха във втория, носът се насочи към каменния таван на канала. Ударът отекна вътре като църковна камбана. Ервин изкрещя, а кокалчетата на пръстите на Аника побеляха, докато стискаше колелото на руля.

– Справяме се отлично – кашляйки, каза Мърсър. – Марти, завърти кормилото наляво на деветдесет градуса.

Бишоп кимна. Не можеше да говори през тръбата на кислородната маска. Корпусът изскърца.

Мърсър не разбираше какво става. Според чертежа на втория завой не би трябвало да се блъснат в нищо. Каналът трябваше да се разшири. Следващият завой беше след пет минути и той не беше сигурен дали плават в средата на прохода или от едната страна. Едва ли имаха късмета да са в средата, затова Мърсър имаше две възможности за избор. Ляво или дясно.

Тежкия хлор стигна до коленете им, вдигайки се като мъгла от обитавано от призраци тресавище.

– Марти, десняк ли си или левичар? – попита Мърсър и най-сетне започна да поема въздух от цилиндъра с кислород. Марти вдигна лявата си ръка. – Завърти кормилото два градуса надясно за минута и после по моя команда го обърни наляво.

Ако Мърсър грешеше, подводницата щеше да заоре в отсрещната страна на завоя със скорост около шест възела. Ударът щеше да смачка носа като алуминиево фолио.

– Завърти кормило на сто и трийсет градуса. Всички доловиха напрежението в гласа му. Подводницата се наклони и започна да завива. Газът се събра покрай стените, като течност. Всички затаиха дъх. Ударите на витлата във водата звучаха като далечен тътен на барабани. Според часовника на Мърсър бяха по средата на завоя. Той погледна чертежа и изтръпна. Дъното на тунела се бе спуснало надолу и таванът бе паднал по-ниско. А трябваше да бъдат на дълбочина седемдесет метра! – Потапай!

Айра отвори клапаните, за да изхвърли баласта от резервоарите. Подводницата сякаш застана на носа си. Незакрепените предмети прелетяха по цялата дължина на плавателния съд и се блъснаха в малката палуба на носа. Краката на Мърсър се огънаха и той се хвана за една от стоманените тръби.

Върхът на купола – се удари в тавана на подводния тунел. Двата перископа се откъснаха с оглушително стържене. Водата нахлу в шурмовия отсек и щеше да изпълни цялата подводница, ако не беше водонепроницаемия люк. Помещението се изпълни с гъст като пушек хлор, който намали видимостта почти до нулата. Аника успя да повдигне носа и уравни подводницата на осемдесет метра дълбочина, но килът започна да стърже по дъното. Противният облак стигна до кръста на Мърсър. – Издигнете на седемдесет метра. Айра, неутрална плаваемост. – Мърсър погледна компаса и видя, че Марти е върнал подводницата в курса. – Много добре. Грешката беше моя. Съжалявам.

Опарени от газа, белите дробове на Мърсър започнаха да се свиват конвулсивно и той повърна, сетне пое няколко глътки въздух от кислородната бутилка. Предстоеше им само една промяна в дълбочината, за да преминат над едно възвишение в канала, и още петнайсет минути път.

Той знаеше, че няма да издържат толкова дълго. Мърсър промени цифрите на чертежа по предположения, а не с точни изчисления.

– Максимални обороти!

Стрелката на тахометъра скочи до двеста и двацет оборота в минута.

– Издигнете на трийсет метра, когато ви кажа.

Мърсър усещаше, че подводницата се движи по дъното на канала и се насочва към възвишението от стотина фута. Ако се издигнеха твърде

рано, щяха да се блъснат в тавана на прохода, а ако закъснееха, щяха да се забият в хълма.

– Рулите нагоре на десет градуса! Сега!

Мърсър компенсира за предишната си грешка. Моментът беше уцелен идеално. Дългата двеста и петдесет фута подводница се издигна от дъното и премина на десет фута над неравната повърхност на подводното възвишение, таванът на тунела беше на четиридесет фута над разрушения купол. От това място започваше пътуването към открито море. Мърсър рискува и им спести осем минути.

– Когато излезем на повърхността – каза Айра, – ще пусна съгъстен въздух, за да изкарам газа. Подгответе се за промяна в налягането.

Мърсър се увери, че са се измъкнали от тунела, и каза на Айра да пусне водата от резервоарите. Издигането от сто фута сякаш продължи вечно. Запасите от въздух на Мърсър бяха на привършване и всяко поемане на дъх му причиняваше болка в гърдите. Аника и Айра бяха в още по-лошо състояние.

„Хайде, по дяволите! Толкова сме близо.“

Ервин бе намерил сили да се изкачи по стълбата към външния люк. Нямахше намерение да остане на борда нито секунда повече от необходимото, подгонен по-скоро от кошмара си, отколкото от газа.

Подводницата се показа от морето с носа нагоре и после се стовари на повърхността, разплисквайки водата. Заливът беше спокоен и защитен от вълните на Датския пролив откъм високите планини на фиорда. Айра повиши налягането на съгъстения въздух в усилие да проветри отровния газ.

Той кимна на Ервин, който веднага отвори люка на купола и ледената вода заля екипажа. После отвори и другия люк и всички се зарадваха на дневната светлина. Ервин се изправи и погледна на изток, към другия край на фиорда, на няколко мили разстояние.

Никой не чу изстрелите, които обсипаха купола, но рикошетите върху метала прозвучаха ясно. Във всички посоки експлодираха оловни и стоманени парчета.

Ервин усети две опарвания точно когато разбра какво става, отпусна се и падна в подводницата. Кръвта му се сля с насъбралата се на пода вода. Хилда изпищя. Аника започна да преглежда раните му. Стрелбата по стоманения корпус на подводницата продължи.

Мърсър също не се поколеба, сякаш бе очаквал подобен край на адското им пътуване. Той хукна към каютата, грабна шмайзерите и натъпка резервни пълнители в джобове на грейката си. Без да каже нищо,

хвърли единия шмайзер на Айра и тръгна към мостика.

Ледената покривка над пещерата на Пандора

„Бел Джетрейнджър 414“ на „Геопроучвания“ блестеше сред вихрушката от лед и сняг, предизвикана от ротора му. Непрогледната мъгла се спусна едва когато перките започнаха да се въртят по-бавно, обсипвайки със сняг двата въсхода, десетината мъже и шейната, натоварена с кутиите на Пандора. По-малката кутия, която бяха намерили на входа на вентилационната шахта, беше сложена отделно от другите. Снегът около отдушника беше утъпкан от трескавата работа по изваждането на златните кутии. В тунела не остана нищо друго, освен облак прах от взривяването.

Мъжете бяха изпълнили задачата си и чакаха дирижабълът да дойде и да откара кутиите.

Клаус Рейдер седеше във въсхода и чу хеликоптера едва когато моторът забръмча над него. Гневът, който разтърси тялото му, отстъпи място на странно спокойствие. Не им трябваше хеликоптер. Това означаваше, че Рат се готви да играе на страната на неонацистката си партия. За десети път през последния час Рейдер погледна към товарното отделение. Двете шурмови пушки, с които бяха потопили варелите от горивото в пещерата, бяха заключени във вградения шкаф. Рейдер махна ръкавицата си и пхна ръка в джоба на грейката си – бе взел заредения пистолет от кабинета си. Нямаше проблем да изнесе оръжието от Германия. Граничните власти не обръщаха голямо внимание на корпоративните самолети.

Той отвори вратата и излезе. Духаше лек вятър и въздухът беше чист и студен като кристал. Гюнтер Рат стоеше до Грета и Дитер. Преди Клаус да направи няколко крачки, над главата му премина сянка. Той погледна нагоре. Дирижабълът бе прелетял над планината между ледената покривка и морето и бе закрил за миг слънцето. Гледката беше фантастична. Въздушният кораб бавно започна да се спуска към земята. Рейдер се приближи до Рат.

– Какво прави тук хеликоптерът?

– Дирижабълът няма да може да се приземи без място за акостиране. Ще завържем товара за кабелите му и ще го следваме с хеликоптера, когато се отправи към открито море, за да изхвърли кутиите.

– Не! – Рейдер нямаше намерение да се преструва, че е съгласен с тази игра. – Няма да оставя без контрол кутиите на Пандора, докато не

разбера, че са изхвърлени. Ще се качим на дирижабъла.

– Не може да ни вземе, Клаус – спокойно каза Рат. – Ще гледаме от хеликоптера.

Шумът на снишаващия се въздушен кораб се засили. Бръмченето на моторите му отекна по скалите. Вихрушката от въртенето на перките започна да отвява снега от земята.

Логиката на Рат беше разумна. Директорът по специалните проекти винаги намираше извинение за убийствата и изтезанията и то звучеше разумно, сякаш не е имало друг начин. Разбира се, винаги имаше други начини, само че за Рейдер беше най-лесно да остави Рат да се отдаде на бруталността си. Но вече нямаше да става така. Клаус разполагаше с няколко минути. Кутиите щяха да се изплъзнат от ръцете му, ако дирижабълът отлетеше без него.

– Няма да ти позволя да отидеш по-далеч. Пилотът на въздушния кораб ще ни качи – заяви Рейдер и извади пистолета си.

В следващия миг оръжието на Клаус лежеше на три метра от него в снега и ръката му бе вцепенена от пръстите до лакътя.

Рейдер погледна първо неподвижната си ръка, после пистолета и накрая Гюнтер. Бе предположил, че Рат ще се стъписа при вида на оръжието, и не очакваше мълниеносния ритник, който го изби от ръката му. Рат стоеше невзмутимо и се подсмиваше, сякаш подканваше Рейдер да се наведе да вземе пистолета си. Клаус видя, че работниците, които бяха изпразнили пещерата на Пандора, наблюдават сцената. И всеки беше въоръжен или с щурмова пушка, или с пистолет. Очевидно оръжията във всъдехода не бяха единствените, които Рат бе донесъл. Освен това Рейдер осъзна, че мъжете вече не са лоялни към него, а към Гюнтер.

– Не те обвинявам, че се опита да ме спреш, Клаус. Мисля, че дори щях да остана разочарован, ако не го бе сторил. – Гюнтер взе пистолета и го даде на Грета.

Рейдер съзнаваше, че са го надхитрили, и прие временното поражение.

– Какво смяташ да правиш с кутиите? Никой няма да може да направи атомна бомба от парчетата от метеорита.

– Не им трябва верижна реакция, Клаус. Планът на Хитлер е бил да зареди парчетата в ракети V-2 в Пенемунде и да ги изстреля към Лондон. Трябвало е да експлодират на хиляда фута над земята и да разпръснат радиоактивния си товар над огромна площ. Тъй като Лондон е бил полуразрушен, прахът щял да остане незабелязано там наред с останалите отломки и полекалека да изтрови населението. Било е изчислено,

че само шест бойни глави ще убият всичко живо в Лондон за два месеца. Но изглежда подводницата, използвана за транспортирането на парчетата, е изчезнала по време на миньорските операции и инцидент в пещерата избил всички други. Предполагам, че тогава фюрерът е изгубил интерес към проекта. В днешно време парчетата имат определена стойност като терористично оръжие. То има по-голям обхват от химичното оръжие, по-лесно е за поддръжка от биологичното и за разлика от други източници на радиация не може да се проследи. Няколко грама, оставени в станция на Метрото, обричат всеки човек, минал оттам, на бавна смърт. Докато се разпаднат, фрагментите от метеорита си създават защита и е безопасно да бъдат преместени. Не се сещам за по-добро оръжие за тероризъм, а ти?

– Смяташ да ги продадеш?

Рат изглеждаше доволен от себе си.

– Наддавах три страни. Северна Корея предложи най-много пари, но не се виждам да живея в изгнание в Пхенянь. Същото се отнася и за Ирак. Приех офертата на Либия, защото е близо до Европа, където от време на време ще мога да се промъквам.

– А безценната ти нацистка партия? Напускаш ли я?

– Кой според теб ще получи по-голямата част от стотите милиона долара?

Трийсет минути по-късно товарът бе завързан за кабелите на въздушния кораб. Рейдер, Рат и Грета Шмид се качиха в хеликоптера. Работниците вече пътуваха с двата всъдехода обратно към временния лагер на север, където щяха да съберат всичко и да се подготвят за завръщане в Кемп Декейд. Тъй като тежестта на товара се доближаваше до максималната граница, дирижабълът първо трябваше да прелети над ледената покривка, за да набере скорост, и после да завие обратно към брега. За двайсет минути въздушният кораб се издигна на хиляда фута височина и премина над планините. Едва тогава хеликоптерът излетя с най-малката кутия на Пандора, закрепена между Рат и Рейдер. Грета седеше до любовника си. Пистолетът на Клаус беше на коленете ѝ.

Рейдер се обърна да види летящия зад тях дирижабъл. Въздушният кораб се носеше на около осемстотин метра след тях, но дори от това разстояние изглеждаше така, сякаш се готвеше да погълне хеликоптера. Десет минути летяха над назъбеното крайбрежие на Гренландия. Изведнъж Рейдер видя научноизследователския кораб „Ньорд“ в малък залив на две хиляди фута отдолу.

Той се досети, че товарът ще бъде прехвърлен на кораба, но не

разбираше защо, затова попита Рат.

– Първо, дирижабълът ни трябва, за да върнем всъдеходите в Кемп Декейд. Освен това въздушният кораб е твърде очебиен и известява присъствието си навсякъде.

Планът ми е „Ньорд“ да закара кутиите в Триполи, а дирижабълът да се върне в Европа, за да бъдат извършени пробните полети.

Голяма част от палубата на кораба бе разчистена, за да се осигури място за златните кутии, и работниците се подготвиха да насочат мрежите. Огромният тежък дирижабъл се спусна към „Ньорд“. Хеликоптерът направи завой и застана на четиристотин метра встрани и на височина петстотин фута, така че пътниците да могат да наблюдават внимателното спускане на товара.

Неочаквано част от морето на петдесет метра от научноизследователския кораб се раздвижи. От вълните се появи нещо като сиво торпедо, което се издигна във въздуха.

– Mein Gott!⁷ – едновременно възкликнаха Рат, Рейдер и Шмид.

Те познаха старата подводница и разбраха откъде е дошла.

Люкът на купола се отвори и отвътре излезе някой. Рат заповяда на пилота да се приближи, за да го видят по-отблизо. Надяваше се, че от подводницата е излязъл Мърсър. Неколцина от хората му на „Ньорд“ застанаха на перилата и насочиха шурмовите си пушки.

Преди Рат да успее да види ясно лицето на мъжа, оръжията затрещяха и човекът изчезна в облак от червеникава мъгла.

– Свържи ме с дирижабъла – заповяда Рат на пилота. След минута от радиопредавателя се чу гласът на пилота на въздушния кораб.

– Какво искате да направя?

– Прекрати прехвърлянето на товара, докато се погрижим за подводницата.

– Не знам дали ще мога. Двигателите са под напрежение заради забавянето на отвесното спускане.

Четири ротора на въздушния кораб се въртяха толкова силно, че надипляха кевларената му обшивка. Дирижабълът трябваше да набере скорост и обтекаемата форма да му даде допълнителна височина. Мрежите с товара висяха само на петдесет фута от повърхността на залива. Тежките кабели вече се влачеха във водата. Рат отново погледна към подводницата. На мостика ѝ се появи друг човек. Мърсър. Той оставаше извън пряка видимост заради „Ньорд“. Вниманието му бе приковано във

7. Боже мой (нем.). – Б. пр.

въздушния кораб, затова не забелязваше увисналия зад него хеликоптер.

Гюнтер се увери, че предпазният му колан е затегнат и Грета държи на прицел Клаус, и отвори страничната врата на „Джетрейнджър“. Полярният въздух го блъсна със силата на ураган и смрази лицето и ръцете му. Рат махна ръкавиците си, за да се прицели точно, извади пистолета си и активира лазерния мерник. Подводницата се клатеше и хеликоптерът подскочаше, затова се съмняваше дали ще улучи целта, но искаше да привлече вниманието на Мърсър, докато дирижабълът излезе от фиорда. Червената точка на лазера обходи купола на подводницата и спря на Мърсър. Рат натисна спусъка.

Мърсър не виждаше въздушния кораб, а само чуваше грохота над себе си. Шумът заглушаваше всички останали звуци. Той реши, че няма да го видят, и надникна над ръба на мостика. И тогава забеляза „Ньорд“ и мъжете, които се бяха наредили до перилата и бяха насочили оръжия към него. Куршумите обсипаха купола и Мърсър се наведе. Когато Ервин падна в подводницата и се чу бръмченето на дирижабъла, Мърсър предположи, че изстрелите са дошли отгоре, но сега разбра кой е изстрелял канонадата. Бяха излезли на повърхността точно в момента на прехвърлянето на кутиите на Пандора.

– Ако не беше лошият ни късмет... – прошепна той и видя, че Айра подаде глава от люка. – Как е Ервин?

– Аника се занимава с него. Мисля, че не е много зле. Какво стана?

– „Ньорд“ е на петдесетина метра вляво, а дирижабълът се е спуснал над него. Идва насам. Слез долу и включи компресорите. Напълни резервоарите и се пригответи за потапяне. Остави оръжието си. Имам идея.

– Не ми харесва, като говориш така – отбеляза Айра и изчезна долу.

Мърсър се пригответи да погледне отново въздушния кораб, когато парче нажежена до бяло стомана рикошира в мостика и се заби в крака му. Той падна, притисна ръка до парещата рана и вдигна глава. Зад дирижабъла бе увиснал голям хеликоптер „Бел“. Страничната врата беше отворена и Мърсър ясно видя пистолета в ръката на Гюнтер Рат и извратената усмивка на лицето му. Мърсър вдигна шмайзера, натисна спусъка и тежкия картучен пистолет изстреля половината от трийсет и двата куршума в пълнителя. Мърсър презареди, но в същия миг хеликоптерът излезе от обхвата му.

Той се прицели в „Ньорд“ и отново натисна спусъка. Откосът разпръсна стрелците по перилата на кораба. Преди да се организират, Мърсър сложи нов пълнител.

– Марти, трябва ми помощ! – изкрещя той.

– Зарежи това. Да се махаме оттук.

Макар че се ядоса, Мърсър не можеше да обвини Марти Бишоп. Най-умното нещо беше да затворят люка и да се разкарат оттам. Но Мърсър нямаше намерение да бяга. Не и когато имаше възможност да сложи край на тази история веднъж завинаги. Кутиите на Пандора висяха несигурно, а ако се съдеше по ширината на фиорда и височината на планините, заливят беше дълбок поне хиляда фута. Повече от достатъчно.

– По дяволите, Марти, довлечи си задника!

Дирижабълът бавно набираше скорост и след няколко минути щеше да се издигне. Мрежите се влачеха по спокойните води и след двадесетина секунди щяха да минат по предната палуба на подводницата. Огромният въздушен кораб закри слънцето, приближавайки се към Мърсър, и сянката му се разпростря над залива.

– Какво искаш? – Марти се появи от люка. Твърдият му глас контрастираше на обезумелите очи.

– Вземи това. – Мърсър му даде шмайзера на Айра. – Насочи го към хеликоптера, ако се приближи, или към „Ньорд“, ако онези типове отново се организират.

– Никога през живота си не съм стрелял. Ами ако се наложи да сменя пълнителя?

– Ако ти трябва толкова много амуниции, това вероятно ще означава, че аз ще съм мъртъв.

Мърсър нервно презареди оръжието си. Хеликоптерът беше на четиристотин метра и пътниците наблюдаваха сцената от безопасно разстояние. Пистолетът на Рат не беше достоен съперник на шмайзера. Мъжете на „Ньорд“ бяха намерили укритие зад техническите съоръжения. Те поглеждаха към подводницата и от време на време стреляха. Изглеждаха доволни от патовата ситуация, защото това даваше на дирижабъла време да се изтегли.

– По дяволите! – изруга Мърсър и изстреля един откос по кораба, доволен от искрите от оловото върху стоманата. После прескочи перилата на мостика от другата страна на купола и скочи на палубата. Хеликоптерът на Рат бръмчеше над него, но когато Мърсър вдигна оръжието си, отново се отдалечи. Рат стреля, но не улучи. Дирижабълът беше точно над главата на Мърсър и се извисяваше като четиридесететажна сграда. Дори да изпразни пълнителя в корема му, щеше да бъде все едно да напълне слон, затова Мърсър не му обръщаше внимание. Той искаше да

се добере до въжетата, които бяха опънати от носа на „Ньорд“ и минаваха над подводницата. След няколко секунди въздушният кораб щеше да се отдалечи и да ги издърпа. Мърсър трябваше да прекоси десет метра метална повърхност, докато неизвестен брой стрелци го държаха на прицел. Устата му пресъхна. Кракът му пулсираше от болка. Сега или никога!

– Прикривай ме, Марти! – Мърсър не беше сигурен, че Бишоп го е чул от бръмченето на дирижабъла, но въпреки това побягна.

Стрелбата започна веднага. Марти отвърна на огъня. Мърсър притича по палубата, стигна до люка и залегна. Около него свистяха куршуми. Той се изправи и стреля вляво. Въжетата бяха дебели поне седем сантиметра. Едното се плъзна над палубата. Мърсър коленичи, изстреля остатък от пълнителя по „Ньорд“ и хвърли оръжието. Бяха му необходими и двете ръце, за да сграбчи въжето, което беше хлъзгаво и натежало от морската вода. Той хукна обратно към купола, докато Марти стреляше по мъжете на кораба. Дирижабълът дръпна грубото въже, което одра кожата по ръцете на Мърсър. Оставаха само петдесет фута, преди краят да се изплъзне от пръстите му.

Мърсър погледна нагоре и видя, че хеликоптерът се е върнал. Рат сигурно бе разгадал намеренията му и идваше да го спре. Дрехите на германеца се развяваха от въздушната струя на ротора. Шумът заглушаваше изстрелите, но по отката на ръката, с която държеше пистолета, личеше, че Рат стреля. Мърсър уви въжето около перилата.

Предупреждението му към Марти бе заглушено от бръмченето на дирижабъла, и всичко, което му оставаше да направи, бе да се моли, когато се хвърли от подводницата. В металния корпус рикошираха още куршуми.

Леденостудената вода спря дъха му и прониза като с нолс черепа и ставите му. Раненият му крак се схвана. Дрехите му бързо се намокриха и натежаха и Мърсър усети, че го теглят към дъното. Той започна да рита и успя да събуе апреските си, но трудно изплува нагоре.

Главата му се показа над водата. Мърсър протегна ръка и се хвана за една от множеството цепнатини в корпуса на подводницата. „Бел Джетрейнджър“ отново се скри от погледа му, вероятно прогонен от Марти. Мърсър се опита да се изкатери на подводницата и усети, че някой го докосва. Той вдигна глава и видя, че Аника Клайн е протегнала ръце към него. Тя сигурно бе отишла при Марти на мостика и бе излязла на палубата след като Мърсър бе скочил във водата.

– Развържи въжето! – извика Мърсър.

– Марти го развързва. – Аника го хвана за ръката и го издърпа на палубата.

Марти правеше възли на остатъка от изчезващото въже и ги прокарваше през по-големите дупки в корпуса на подводницата.

Въжето се опъна. Дирижабълът спря. Огромният въздушен кораб се завъртя около носа си и изгуби височина, а смъртоносният му товар докосна повърхността на океана. Моторите му изсвириха пронизително от напрежението.

– Пипнах те, копеле! – изкрещя Марти.

– Да довършим работата. – Мърсър се изправи. Над тях отново изрещя шмайзерът и Хилда Бранд им направи знак да побързат. Черният картечен пистолет димеше в дебелия й ръце.

Досуц като риба, бореща се за живота си, дирижабълът се мяташе насамнатам, опитвайки да се освободи от подводницата. Рат сигурно се бе обадил на пилотите и им бе казал, че ако изпуснат кутиите на Пандора, животът им ще бъде кратък.

Ръцете на Мърсър бяха премръзнали, докато се изкачваше на мостика под прикриващия огън на Хилда. Той се облегна на рамото на Аника и двамата се придвижиха към купола и слязоха в подводницата. Хилда продължи да стреля, за да не позволи на никого от „Ньорд“ да спусне лодка и да пререже въжето.

Мърсър стигна до контролното помещение и видя, че Ервин Пул се е подпрял на чертожната маса. Метеорулогът бе съблякъл ризата си и рамото му беше превързано. Лицето му беше бледо, а устните – стиснати от болка.

– Как се чувстваш? – попита треперещият Мърсър.

– Аника каза, че съм добре. Първият куршум е влязъл и излязъл под мишницата, а другият е рикоширал и се е забил в рамото. Боли ме, но...

– Айра, готов ли си? – попита Мърсър и започна да съблича мокрите си дрехи.

– Само кажи какво да направя.

– Затвори люка, Марти, и ела тук.

Мърсър остана гол. От тялото му капеше вода и кръв. Кожата му беше посиняла и набръчкана.

– Не ме преценявай в това състояние – каза той, когато Аника погледна към слабните му.

Тя му хвърли няколко одеяла. Хилда и Марти слязоха долу.

– Потапяме се!

Резервоарите заклокочиха, докато се изпълваха с вода, и

подводницата бавно започна да се спуска.

Пилотът на дирижабъла видя мехурите около нея и разбра какво ще стане. Лоялността му към Рат се изпари и той кимна на помощника си.

– Не го прави! – изкрещя Рат по радиопредавателя. – От „Ньорд“ изпращат лодка, за да среже въжето. Ще издържите.

– Изхвърли товара – каза пилотът.

Помощникът натисна един от бутоните и пререза кабелите, с които товарът бе завързан за въздушния кораб. От дирижабъла се откъснаха трийсет тона злато, заграбено от нацистите, и един тон от най-смъртоносния елемент на земята, паднаха в морето и изчезнаха.

Воздушният кораб се издигна като детски балон, но въжето отново го спря. Той започна да се съпротивлява срещу потъващата подводница, която се опитваше да го завлече на дъното. Щяха да бъдат свободни, ако успееш да издържат, докато хората от „Ньорд“ прережат въжето. Дирижабълът се разтреса от максималната мощност на четирите си двигателя и огромните ротори.

Пилотът изхвърли горивото в опит да го олекоти, но това не оказа ефект. Стрелката на висотомера бавно падаше. Не беше необходимо да поглежда през стъклото, за да разбере, че са обречени.

– Какво ще правим сега? – попита помощникът. Пилотът най-сетне погледна навън и видя, че падат в спокойния залив.

– Ще умрем.

Носът на въздушния кораб се заби в океана, разплисквайки огромен фонтан от вода.

Всички в подводницата усетиха как корпусът се наклони, когато дирижабълът падна в морето. Макар че резервоарите бяха пълни, подводницата не можа да завлече във водата милион и двеста хиляди кубични фута хелий.

– На каква дълбочина сме? – Мърсър изпи голяма глътка бренди, за да се сгрее.

– Четиридесет метра и стоим на едно място. Не можем да потопим дирижабъла.

– Не е необходимо. – Изражението на Мърсър беше безмилостно. – Изпусни баласта и да излезем на повърхността.

Айра не разбра напълно плана му, но изпълни заповедта.

Воздушният кораб беше в почти отвесно положение и роторите вече не можеха да го издигнат, затова когато подводницата се появи над водата, въжето се отпусна и опашката му падна, преди пилотите да успеят да го уравновесят. Огромният му вертикален стабилизатор разряза

водата като с нож и дирижабълът се наклони на една страна. Задвижени от реактивните турбини, перките се завъртяха бързо, но когато влязоха в контакт с водата, се разпаднаха. На корпуса разцъфнаха трийсетметрови разрези и хелият експлодира с оглушителен гръм.

Въздушният кораб започна да потъва. Вътрешното налягане предизвика събиране на газ в кухини, които се пръскаха като мехури. Част от обшивката падна върху кърмата на „Ньорд“ и се заплете в крановете на палубата. Мъжете хукнаха да разрежат плетеницата преди огромната тежест да преобърне кораба. Последният мотор на дирижабъла падна в морето и върху „Ньорд“ се посипаха още отломки.

Подводницата се появи на трийсетина метра от въздушния кораб.

Гюнтер Рат наблюдаваше разрушаването на дирижабъла от безопасно разстояние и обезумя, когато видя подводницата.

– Приближи се – изкрещя той на пилота и зареди нов пълнител.

На палубата на подводницата излязоха двама души. Единият държеше брадва, а другият шмайзер.

– Не можем да направим нищо – каза пилотът.

– Спусни се! – Рат пхна дулото на пистолета в ухото му.

Хеликоптерът връхлетя като ястреб върху подводницата и бе обсипан с деветмилиметрови куршуми от шмайзера. Рат успя да стреля само веднъж и после хеликоптерът обърна. Докато пилотът завиваше, за да прелети за втори път, мъжът с брадвата отсече въжето.

– Ще ги убия! – беснееше Гюнтер Рат.

– Съмнявам се – засмя се Клаус Рейдер. – Първо ще ни надупчат с куршуми, а после ще затворят люка и няма да можеш да направиш нищо.

– Той има право, скъпи. Кутиите ги няма, но ни остана тази – каза Грета и побутна златната кутия в краката си. – Може да се приземим на борда на „Ньорд“ и да заминем далеч отук.

За миг й се стори, че Гюнтер ще я застреля заради това предложение. Но той прибра пистолета в кобура и погледна към останките от въздушния кораб, повесени на кърмата на „Ньорд“. Грета не искаше да рискува и да му каже да затвори вратата, затова се сви в шубата си. Рат изгледа от главата до петите Рейдер, сякаш беше стока, и не каза нищо, но Клаус разпозна обезумелия поглед на хванат в капан звяр. Гюнтер беше готов да избухне. Той отново бръкна в якето си, извади пистолета и го изхвърли навън. – Иначе щях да те убия – обясни на Рейдер. – Докато разчистят палубата на „Ньорд“ и се приготвят да отплават, Мърсър ще е преполовил разстоянието до Кулусук. Няма да можем да го хванем,

затова променяме плановете си. Ще отидем на едно място, където ще ми трябваш.

Останките от разрушения дирижабъл бяха разчистени за двадесет минути. Щом кацнаха, Рат научи, че на кораба няма достатъчно авиационно гориво за следващия етап на Пътуването им, и нареди да пуснат във водата една от мощните моторници. Подводницата бе изчезнала отдавна. Час по-късно Грета Шмид, Гюнтер Рат и четирима от най-добрите му главорези бяха на борда на лъскавата океанска моторница. Клаус Рейдер бе окован в трюма при последната кутия.

Моторницата се движеше със скорост трийсет възела и изминаваше триста мили в час. Щяха да пристигнат на мястото малко преди полунощ.

На борда на U-1062

От левия дизелов двигател се издигаше мазен пушек, а от отделението с акумулаторите се разнасяха отровни изпарения и членовете на екипажа бяха принудени да отворят всички люкове. Айра напразно размахваше парцал над преплетената гора от тръби, зъбци и бутала, опитвайки се да види какво пуши толкова силно. Шумът на прекъсващия двигател заглуши ругатните му.

– Какво е положението? – извика Мърсър. Ласко избърса моторното масло от лицето си.

– Струва ми се, че няма да стигнем нито до Исландия или Кулусук, нито където и да било. – Той се изплю на пода. – Пръстените на буталата на поне два от цилиндрите са счупени, всички уплътнители се скъсани и ако не беше моторното масло, което взех от десния двигател, това корито щеше да спре преди час.

– Колко време му даваш?

Айра се почеса по наболата брада.

– Четирипет часа. Може да се върнем на гренландския бряг, но ще бъдем там, откъдето започнахме.

– Тогава трябва да вземем решение.

– Да. Говори с останалите. Ще се съглася с всичко, което решите. Аз трябва да остана тук, за да поддържам машините.

Мърсър мина внимателно по тясната пътека между моторите, отиде в командната зала и извика Марти, който наблюдаваше от купола. Хилда Бранд беше зад кормилото и поддържаше курса на подводницата. Аника също влезе в контролната зала, след като прегледа Ервин, който почиваше в леглото си.

– Как е той, докторе? – попита Мърсър.

– Добре е. Давам му антибиотици, за да предотвратят инфекция. Не е загубил много кръв, така че няма опасност да изпадне в шок. Парчето от куршум в рамото му би трябвало да излезе само, но няма да нанесе големи поражения поне за кратък период от време. Другият куршум, който е минал под мишницата, не е засегнал главен кръвоносен съд или кост. Само бих искала да мога да направя нещо за болките му.

– Ервин е много по-издръжлив, отколкото изглежда – каза Марти.

– Определено.

– И така – започна Мърсър, – добрата новина е, че имаме

достатъчно бренди за импровизиран купон. А лошата е, че не можем да поканим гости, тъй като изглежда няма да успеем да стигнем до населено място. Айра каза, че двигателят няма да издържи повече от пет часа. Това означава, че ако продължим на изток, ще спрем далеч преди Исландия, а ако завием на юг, няма да стигнем и до Кулусук.

– Какви са възможностите за избор? – попита Аника, убедена, че Мърсър ще намери изход.

– Едната е, че няма да стигнем до Кулусук, а втората, че няма да стигнем до Исландия. Това е всичко.

– А може ли да се върнем до гренландския бряг и да чакаме да ни спасят? – попита Марти.

Мърсър поклати глава.

– Съмнявам се дали някой ще ни намери. Не забравяйте, че това е едно от най-отдалечените места в света. Дори да намерим къде да слезем на брега, храната ни е на привършване и без средство за комуникация отново Ще бъдем в безизходно положение.

– Имаме оръжия. Може да ловим тюлени – каза Марти.

– Щом „Ньорд“ потегли, Рат ще ни търси по брега. При първото прелитане ще забележи подводницата от хеликоптера. Ако мислите, че ще се потопим, докато той си тръгне, забравете. Ние знаем за кутиите на Пандора и Рат няма да ни остави на мира, докато не се увери, че сме мъртви. Никой не каза нищо, никой не възрази. Страхът им сякаш смрази още повече командния пункт.

– Имаме и трета възможност. – Ервин Пул бе застанал на стълбите. Горната част на тялото му бе увита в бинтове. Счупените му очила бяха залепени с хирургичен пластир. – Чух какво говорите.

Аника се приближи до него и го заведе да седне зад чертожната маса. Изражението ѝ издаваше смесица от загриженост и безпокойство. Тя му бе забранила да става от леглото, но решителността, изписана на лицето му, я накара да пренебрегне предупреждението си. Ервин се разтрепери. Кожата му изглеждаше сивкава на слабата светлина. На чертожната маса лежах картата на Датския пролив, пистолет „Маузер“ и бордовият дневник.

– Къде се намираме? – попита той.

Мърсър посочи място на осемдесет мили от крайбрежието на Гренландия, малко на юг от фиорда, откъдето бяха избягали.

– Днес е петнайсети, нали? Довечера през пролива ще мине кораб, който ще бъде тук след около пет часа.

– Оттук не минават много кораби – каза Мърсър. – Откъде знаеш?

– Друг член на братството на Юмука на Сатаната е на борда. У него е последната икона, поръчана от Распутин, онази, която Леонид Кулик не е успял да унищожи.

Изведнъж прозрението осени Мърсър.

– Вселенският събор на борда на „Императрица на моретата“?

– Да. Папата връща иконата на руската православна църква и брат Анатолий Ватутин е там, за да я получи.

Мърсър се замисли.

– Когато се запознахме, ти спомена, че „Императрицата“ ще мине през пролива. Стори ми се странно, че знаеш маршрута, като се има предвид, че това е тайна. Значи колегата ти на кораба ти е казал разписанието.

– Точно така.

– Защо корабът плава толкова далеч на север? – попита Аника.

– За да се възползва от зрелищното Северно сияние, предизвикано от максимума на слънчевата активност.

Мърсър не обичаше случайните съвпадения и се усъмни. Той смяташе, че има друга причина „Императрица на моретата“ да плава в тези води, но не сподели тази мисъл.

– Сигурен ли си в информацията? Гласът на учения стана по-твърд.

– Абсолютно. Преди да отплават, най-видните делегати трябваше да одобряват маршрута. Брат Анатолий открадна разписанието от архиепископ Олкрашчи, който е негов водач на събора.

Мърсър видя, че групата е разединена в мненията. Моментът не бе подходящ за гласуване. Щеше да бъде по-разумно, ако сам вземеше решение.

Беше излагал на риск други хора и себе си много пъти през годините и бремето на отговорността никога не беше леко. Петимата оцелели имаха доверие в него и като техен водач Мърсър беше длъжен да направи необходимото. Той бе научил, че животът не се състои във вземането на правилни решения. Истинската проверка беше да можеш да намалиш до минимум последиците от грешните. А през последните седмици Мърсър бе взел много погрешни решения и сега имаше шанс да изглади нещата.

– Аника, нека Хилда да държи курс сто и четири градуса. Марти, изтичай до машинното отделение и кажи на Айра да увеличи тягата колкото му стиска.

Заповедите му бяха изпълнени мигновено.

– Ще изляза навън. – Гласът му изведнъж стана дрезгав, сякаш

нещо заседна в гърлото му. – Нуждая се от чист въздух.

Океанът беше спокоен като езеро. Безоблачното небе Потъмняваше и високо горе вече се появяваха първите вълни светлина. Северното сияние щеше да бъде зашеметяващо. Освен това светлината му щеше да озари носещите се по водата айсберги и да им осигури достатъчно време да ги заобикалят. Мърсър дръпна качулката на анорака над главата си и пъкна ръце в джобовете. Стоя сам на мостика половин час. Аника подаде глава през люка и без да каже нищо, му даде две протеинови блокчета за вечеря. Двамата задъвкаха мълчаливо. Аника не откъсваше очи от лицето му.

– За какво мислиш?

– Извинявай. В момента искам да съм сам.

– За да се отдадеш на мрачното си настроение?

– За да мисля.

– За теб това е едно и също. Защо продължаваш да се обвиняваш? Ако не беше ти, всички щяхме да сме мъртви в самолета от Кемп Декейд. Аз разговарях с Ото Шрьодер, затова ако има някой виновен, това съм аз.

– Не. Гюнтер Рат.

Мърсър бе попаднал в капана ѝ. Аника се усмихна. В гарвановочерните ѝ коси се отрази калейдоскоп от цветове от Северното сияние.

– Виждаш ли? Знаеш истината, но се измъчваш, сякаш за всичко си виновен ти. Това е глупаво.

– За мен е неизбежно.

– Защото го допускаш.

Тя се поколеба, сякаш искаше да каже още нещо, но не знаеше как. Когато най-после заговори, гласът ѝ потрепери.

– Докато бяхме във фиорда, трябваше да стоя долу и да се грижа за Ервин. Аз съм лекар и съм отговорна за пациента си, но се качих на мостика. Реших, че трябва да ти помогна. Сега съзнавам, че всъщност исках да грабна шмайзера от ръцете на Хилда и да застрелям мъжете на „Ньорд“. Обучена съм да облекчавам страданията на хората, но тогава изпитах желание да ги убия, защото са участници в зловещия заговор, погубил толкова хора в пещерата преди шейсет години. Никога досега не съм искала да убивам.

– Желанието да направиш нещо не е престъпление. Аз искам да излъжа данъчната служба, но това не означава, че съм го извършил и съм престъпник.

– Да, но ти не си давал клетва да си плащаш данъците, а аз съм се

заклела да лекувам хората. Мястото ми беше при Ервин, а не да се отдавам на желанието за мъст. – Тя замълча. – Ти... си убивал хора, нали?

– Да. Последните бяха двамата в дирижабъла.

– Как го приемаш?

„Не мога да си го простя. Оправдавам се, като си казвам, че те щяха да ме убият, ако не бях действал пръв. А после заравям вината колкото е възможно по-дълбоко в съзнанието си и се моля някой ден кошмарите ми да престанат.“ Но Мърсър не й каза всичко това, защото се страхуваше, че ако изрече истината, ще разруши барикадата, която бе изградил около чувствата си.

– Както и ти го приемаш, когато изпуснеш някой пациент в травматологичното отделение. Съсредоточаваш се върху онези, на които си помогнала.

Аника се вгледа в очите му и разбра, че лъже. Тя не каза нищо, защото любителят на високи скорости, починал в интензивното отделение преди заминаването ѝ за Гренландия, беше петдесет и седмият пациент, когото бе изпуснала, а нямаше представа колко е спасила.

– Не трябваше да питам. Съжалявам. Как е кракът ти?

– Боли ме малко, но шевовете, които ти направи, са чудесни. Трябва да те взема за личен лекар.

– След инцидентите с хеликоптера и ДС-3 никога повече няма да се кача на самолет. Не очаквай, че ще дойда в Щатите на повикване.

– Тогава ще се наранявам само в Европа – усмихна се Мърсър.

Те разговаряха спокойно още два часа, наслаждавайки се на звука на гласовете си. Студът най-после принуди Аника да слезе в подводницата. Тя спря на люка, защото не се съдържа да се върне на темата, която бяха изоставили.

– Ако някога изпиташ желание да споделиш кошмарите си, винаги съм на твое разположение.

Спусна се долу, преди Мърсър да успее да отговори. След минута се появи Айра и видя, че Мърсър се усмихва.

– На какво се смееш?

– На себе си. Научих, че съм по-прозрачен, отколкото мислех. Как я караш там вътре?

– Главата ми ще се пръсне от изпаренията, но се държа. Трябва да сме на час път от „Императрицата“. Двигателят май ще успее да ни закара дотам. Напълних акумулаторите достатъчно, така че ще имаме електричество да маневрираме дори ако моторът спре.

– Свършил си страхотна работа.

– Мислиш ли, че ще намерим кораба?

– Той ще бъде ярко осветен като за карнавал, пък и времето е ясно. Разбира се, че ще я забележим. – Мърсър се приближи до люка. – Ще пратя някой друг да застане на пост. Аз премръзнах.

Марти зае мястото му на купола, а Мърсър прекара няколко минути в машинното отделение, за да се стопли край големия дизелов двигател. Когато се върна в контролното помещение, левият мотор изскърца пронизително и спря да работи. В подводницата настъпи неестествена тишина.

– Проклето копеле! – изкрещя Айра. – Мръсно лайно! Можеше да се представиш по-добре.

– Трябва да говориш нежно на машините, шефе – извика Мърсър.

– Двигателят е немски. Те обичат грубостите. – Айра отиде при останалите. – Съжалявам, пътници. Автобусът беше дотук. В акумулаторите има киселина още за двайсетина минути, ако пълзим бавно.

Мърсър прегледа картата и координатите.

– Ще бъдем точно пред „Императрица на моретата“, когато мине през пролива. Ако ни провърви, няма да е необходимо да искаме толкова много от акумулаторите.

– Мислил ли си как ще се качим на борда на кораба? Куполът има антирадарно покритие, затова няма да ни засекаат. Дори да се появим в радарите им, ще приличаме на малък айсберг, през който „Императрицата“ ще мине без проблем.

– Точно на това се надявам – отговори Мърсър. – Виждал ли си снимка на кораба? „Императрицата“ е огромен катамаран. Между двата корпуса може да се спускат лодки. Ще застанем така, че да попаднем в канала и корабът да мине над нас. Щом се изравним с пристана, ще се прехвърлим.

– Да ме вземат дяволите! – Айра кимна с възхищение. – Учителите в училище сигурно са те мразили.

– Защо?

– Защото имаш готов отговор за всичко.

– Мърсър – извика Марти, който чакаше навън вече половин час. – Виждам кораба. Изглежда ще мине от дясната ни страна.

Мърсър отиде на мостика и взе бинокъла от ръцете му. „Императрица на моретата“ блестеше като малък град на светлината на Северното сияние и беше изключително красив. Наистина щеше да мине от дясната им страна.

– Добре. Да слезем да се приготвим да насочим подводницата.

Докато корабът се приближаваше, Мърсър изчисли скоростта и посоката му. Подводницата запълзя напред с малка част от нормалната си мощност. Щяха да извадят късмет, ако успееха да застанат на пътя на бързо приближаващото се чудовище с тегло сто и петдесет хиляди тона.

Те насочиха носа на подводницата право към „Императрица на моретата“.

– Добре. Поддържайте този курс. Аника и Хилда да заведат Ервин на предната палуба.

През бинокъла Мърсър ясно видя двата корпуса на кораба и зеещия канал между тях. Той продължи да издава заповеди, за да бъде сигурен, че подводницата се насочва правилно. Корабът се приближи още и той видя прозорците в предната част на широката му надстройка.

– Господи, колко е огромен!

Трябваше да минат точно по средата между двата корпуса, за да не се блъснат в единия и после в другия. И най-лекият удар би преобърнал подводницата.

– Айра – извика Мърсър, – когато ти дам заповед, подай пълна тяга. Марти, ще трябва да насочиш подводницата наляво или надясно, за да се приближим до пристана на кораба. Ще ти кажа накъде, когато влезем между корпусите.

– Добре.

Вълните, предизвикани от движението на „Императрицата“, стигнаха до подводницата и я разтърсиха силно, преди да е влязла в канала между корпусите и да е намерила средата.

След малко те се озоваха под главната част на огромния плавателен съд. Корабът бързо пореше водата около тях. Долната част на надстройката се извисяваше на трийсет фута над повърхността на океана. От вътрешната страна вляво струеше достатъчно светлина, за да видят мозайката на тавана, която бързо премина пред очите им като неясно петно.

Мърсър бе захласнат като останалите, но излезе от унеса.

– Айра, пълен напред и напълни резервоарите. – Мърсър се вторачи в двата корпуса и забеляза подобен на ниша пристан в лявата страна на кърмата и високи врати за големи плавателни съдове. – Марти, завърти кормилото десет градуса наляво и сме там.

Марти и Айра хукнаха нагоре по стълбата. Подводницата вече бе увеличила скоростта и зави наляво. Движеше се много по-бавно от кораба, но така щеше да бъде по-безопасно, докато скачат на площадката. Всички се събраха на предната палуба. Марти носеше раница с документите от пещерата и бордови дневник. Мърсър държеше шмайзера и

маузера. Айра бе взел за сувенир дешифриращата машина „Енигма“ от радиопредавателя на подводницата.

Резервоарите се изпълваха с вода, докато подводницата се движеше към пристана. Докът представляваше дълъг перваз от фибростъкло, вграден в корпуса. През люка се влизаше във вътрешността на кораба, а малко по-нататък се намираха големите врати на трюма за екскурзионни лодки.

Макар че прозорците бяха малки, от време на време се виждаха хора в каютите. Едно от лицата се показва на нивото на очите им само на няколко метра от тях. Всички започнаха да махат радостно. Стреснатият човек, възрастен свещеник, замига бързо и когато отново погледна, те бяха отминали.

– Това ще го накара да се откаже от обредното вино.

Силната водна струя създаде възглавница между кораба и подводницата. U-1062 намали скоростта заради тежестта на пълните си цистерни и шейсетсантиметровото пространство между двата плавателни съда се разшири.

Леденостудена вода заля палубата.

– Да отидем на кърмата! – Мърсър побутна Аника и Хилда, сетне помогна на Ервин и побягна, разплисквай-ки водата, която стигаше до глезените му.

Водата ставаше все по-дълбока. До пристана оставаха двайсет фута. Забавена от течението, подводницата продължи да се отдалечава от високата страна на „Императрица на моретата“. Мърсър направи още две крачки и прескочи еднометровото пространство.

– Хайде.

Разполагаха с пет секунди, докато U-1062 се движеше успоредно на кораба. Ервин щеше да падне във водата, ако Мърсър не го бе хванал за ръката. Пул извика и се стовари на плексигласовия перваз. Аника прескочи бездната с грациозността на газела. Марти и Айра я последваха.

– Хилда, ще успееш – извика Аника.

Водата стигаше до бедрата на готвачката. Хилда се засили като атакуващ хипопотам, но не можа да прескочи увеличаващото се празно пространство.

Мърсър забеляза спасителен пояс, окачен наблизко. Той уви края на въжето около кръста си и го хвърли на обезумялата жена точно когато Хилда падна от потъващата подводница. Мърсър не разбра дали тя е успяла да хване пояса, но повлеченото от кораба тяло на готвачката дръпна въжето и щеше да събори и него в морето, ако не бе подпрял краката

си на перилата. Тежестта от другата страна на въжето беше двеста и петдесет килограма, като се имаше предвид и съпротивлението на водата.

– Помощ! – извика Мърсър, когато усети, че китката му ще се прекърши.

Останалите хванаха въжето и издърпаха Хилда на пристана.

– Аника – задъхано каза Мърсър, – кажи й, че е най-хубавата морска сирена, която съм улавял.

Дишайки тежко след огромното усилие, Айра помогна на Мърсър да стане.

– И след като вече сме тук, велики водачо, какъв ще бъде следващият ни ход?

– Да си намерим каюта, храна и алкохол – в каквато последователност искаш. Аз лично отивам право в бара.

– Следващата шега застина на устните на Мърсър. В бързината да ги спаси, той бе забравил своите опасения, че присъствието на кораба в тези води може да не е случайно.

Аника първа забеляза промяната.

– Какво има?

Мърсър не отговори. Зад тях беше люкът към вътрешността на кораба. Влязоха и видяха гараж за джетове и моторници. Кранът, монтиран на тавана, пускаше в океана плавателните съдове.

В отсрещния край на гаража имаше остъклен кабинет. Мърсър се приближи до него и установи, че вратата е заключена. Той разби стъклото с шмайзера и влезе. Запали лампата на бюрото и видя онова, което търсеше – кочан с квитанции на пътниците, желаещи да наемат джет или моторница. В горната част на страницата имаше печат на кораба, а в долната – имена.

– По дяволите!

– Какво има?

Останалите взеха хавлии, за да се избършат, и се насъбраха около него.

– „Императрица на моретата“ е собственост на компания на име „Райнмарин“.

– Е, и?

– Ами тя е филиал на „Кол АГ“.

На борда на „Императрица на моретата“

– Предполагам, че в края на краищата корабът не случайно е тук – с треперещ глас каза Ервин Пул. Не бе мислил, че силите, срещу които се бореше братството, са толкова добре организирани.

– Това или е резервен вариант на Гюнтер Рат – съгласи се Мърсър, – или основният му план е бил да пренесе тук кутиите на Пандора. С толкова много видни пътници на борда съмнявам се дали митничарите са проверили внимателно какво има в трюмовете.

– Не си изненадан, така ли? – с укорителен тон попита Марти.

Мърсър също се ядоса.

– След всичко, което преживяхме, няма да се изненадам, ако Гюнтер Рат вече е на кораба. Едва ли е рискувал да остане на „Ньорд“ при възможността ние да успеем да стигнем до Кулусук и да се свържем с властите.

– Няма значение кой е изненадан и кой не е – опита се да ги успокои Айра. – Трябва да решим какъв да бъде следващият ни ход. Ервин, знаеш ли в коя каюта е приятелят ти?

– Не. Настанили са го, след като се е качил на борда.

– Тогава ще трябва да го потърсим.

– И как предлагаш да го направим? – Гневът на Мартине бе намалял. – Приличаме на група бежанци.

– Вероятно наблизко има каюти – отговори Мърсър, благодарен, че Айра играе ролята на миротворец. – Ще си вземем дрехи.

Той почука на вратата на най-близката каюта, увери се, че вътре няма никого, и разби ключалката с един единствен ритник. После направи знак на останалите и те бързо прекосиха коридора и влязоха. В каютата имаше три легла, дрешник и малка баня. Нямахме прозорец. Мърсър се приближи до телефона на стената, погледна списъка с номерата и набра номер едно за връзка между кораба и брега. След едно-единствено позвъняване се чу записан на телефонен секретар отговор.

– Поради максимума на слънчевата активност телефонните обаждания са прекъснати. Ако случаят е спешен, моля, елате в кабинетите на домакина на кораба, които се намират на входната палуба и на двата корпуса. Извиняваме се за неудобството.

– Комуникациите с външния свят са прекъснати. Твърдят, че това е заради максимума на слънчевата активност, но се обзалагам, че Гюнтер

Рат вече е тук и е изолирал кораба от външния свят.

– И аз бих направил същото на негово място – каза Айра. – На кого искаш да се обадиш?

– На Дик Хена, шефа на ФБР. Приятели сме от години.

– Сериозно?

– Дълга история. – Мърсър позвъни в кабинета на домакина и поиска да го свържат с каютата на Анатолий Ватутин. След минута операторът каза, че никой не отговаря. – Бихте ли ми казали номера на каютата му? Трябва да го намеря. Важно е.

– Съжалявам, господине. Не ни е позволено да съобщаваме номера на каютите. Такава е политиката на компанията.

Мърсър затвори.

– По дяволите! Не искат да ми кажат номера на каютата на Ватутин. – Мърсър се приближи до дрешника и отвори вратата. Вътре имаше три оранжеви мантии на будистки монаси и дървени сандали. Идеята, която му хрумна, беше отчаяна. Той извика на Аника, която беше в банята: – Има ли там ножчета за бръснене?

– Да.

Той щракна джобното си ножче.

– Нали не мислиш това, което си мисля, че мислиш?

– Познаваш ли монаси с коси, Айра? Пък и какво ти пука? И без това си плешив.

– Какво правиш? – попита Марти.

– Не можем да останем тук, защото монасите ще се върнат, а и както ти каза, не можем да се разхождаме из кораба, облечени като бежанци. Затова някои от нас ще станат будисти. Единият от мъжете ще се крие заедно с жените в гаража за лодки.

– Аз ще остана с тях – побърза да заяви Марти и после се опита да разсее напрежението, което излишно бе създад. – На моята възраст не мога да рискувам да обръсна главата си. Косата ми може да не поникне отново.

– Добре. – Мърсър започна да реже косата си с джобното ножче. – Ако си готов да го направиш, Ервин, ти си следващият.

– Да. Нищо няма да ми стане. – Пул докосна ивиците коса от двете страни на главата си. – И аз като Айра няма да загубя много.

Двайсет минути по-късно Ласко, Мърсър и Ервин Пул облякоха мантиите върху дрехите си, навиха крачолите на панталоните си и обуха сандалите. Главите и на тримата бяха избръснати и блестяха.

– Приличам на оранжева кегла – каза Мърсър, докато гледаше

отражението си в огледалото в банята.

– Аз пък мисля, че изглеждаш добре – възрази Аника. Айра потърка голия череп на Мърсър.

– Ако бях френолог, щях да кажа, че обичаш опасностите и алкохола, имаш нечестиви мисли за селскостопанските животни и вероятно се напикаваш в леглото.

– Не забравяй, че моята коса ще поникне отново – усмихна се Мърсър.

– Предавам се.

Мърсър отиде в малкия кабинет в гаража, даде шмайзера на Марти и запази за себе си маузера.

– Не го използвай, освен ако не е абсолютно наложително. Ако хванат някого от вас, Рат няма да го екзекутира, докато не залови всички ни. Ще го заключи някъде и ние ще го намерим.

– Ясно. – Бишоп взе оръжието. – Съжалявам за онова, което казах. Просто съм...

– Не се притеснявай. И аз се страхувам. Щом се свържем с Ватутин, ще бъдем в безопасност в каютата му, докато измислим какво да правим по-нататък.

– Преди да тръгнете, искам да ви предложа нещо. – Аника взе тубичка от лавицата в банята. – Лосион за по-тъмен слънчев загар с бронз. Ще направи кожата ви леко смугла и ще приличате повече на... тибетци.

Те намазаха ръцете, лицата и главите си.

– Би трябвало да се върнем след половин час.

– Корабът е огромен. Как ще намерите Ватутин толкова бързо?

– Часът е почти дванайсет – отговори Мърсър. – По традиция по време на дългите пътувания има среднощен бюфет. Къде другаде би могъл да отиде? Дори ще донесем храна.

Тримата мъже излязоха от гаража за лодки и тръгнаха по коридора. Когато стигнаха до асансьора, двама свещеници, които разговаряха на френски, огледаха дрехите им и се вторачиха за миг в превръзката на Ервин, но това бе цялото им внимание към фалшивите монаси. Мърсър, Айра и Ервин се спогледаха облекчено. Без да разговарят, те се качиха на седмия етаж и тръгнаха след свещениците. Подслушвайки разговора им, Мърсър разбра, че отиват към бюфета в главната трапезария. Той вървеше бавно, на известно разстояние от французите.

– Дотук добре.

– Какво ще стане, ако срещнем истински будисти?

– Ще се молим да помислят, че сме дали обет да мълчим.

Стигнаха до единия от двата огромни атриума на кораба, минаха по моста до водопада, погледнаха надолу и видяха група равини, които бърбеха в бар с пиано, заобиколен от буйна растителност. Северното сияние проникваше дори през светлината на лампите и хвърляше трептящи ивици цветове по всяка повърхност, която докоснеше. Особено ярките отблясъци предизвикваха възклицания на възхищение от хората, които стояха до перилата на атриума с множество нива.

Тълпите се състиха, когато тримата се приближиха до трапезарията в централната част на „Императрица на моретата“. Шумът от разговорите се засили. Повечето хора не им обръщаха внимание, но двама наблюдателни сикхи се вторачиха в тях, когато влязоха в огромното помещение. Мърсър не знаеше дали това е враждебност между различните култури, нито дали облеклата им са заблудили мъжете с тюрбани. Той хрисимо наведе глава и мина покрай тях. И тогава се блъсна в човек, облечен в черно.

Мъжът се обърна и ядосано каза нещо на немски.

Мърсър онемя. Германецът беше от „Геопроучвания“! И не беше в свещенически дрехи, а в униформа. Мъжът отново каза нещо и заби пръст в гърдите на Мърсър.

– Унгалабу – бързо изрече Мърсър и сведе глава в знак на извинение. – Ее ала хабоба.

Главорезът на Гюнтер Рат продължи да го гледа гневно, но Мърсър извърна глава. По ребрата му потече струйка пот. Германецът се ухили подигравателно, обърна се към съотечественика си зад него, каза нещо обидно и се изсмя. Не беше познал Мърсър.

Тримата изчакаха охранителите да се отдалечат от тях и се наредиха на опашката пред бюфета.

– Откъде знаеш тибетски? – прошепна Айра.

– Не знам – усмихна се Мърсър. – Но и той не знае. Ще седнем на маса близо до тяхната, за да може Ервин да подслушва разговора им.

– Не виждам Ватутин – каза Пул, след като набързо огледа помещението.

– Щом си намерим места, разходи се и огледай по-внимателно. Ако не е тук, може би ще трябва да го потърсим на палубата.

Мърсър изгаряше от желание да опита великолепните ястия, но сложи в чинията си само зеленчуци и ориз, спазвайки будисткия обичай. Обаче когато стигна до деликатесите, направи два големи сандвича и ги пъхна в джобове на мантията си. Готвачът го погледна учудено, но

Мърсър всъщност не бе първият, който нарушаваше навиците си на хранене по време на това пътуване.

На масата за десет души, възможно най-близката до германците, седяха само двама – мъж и жена, каквито Мърсър бе виждал само в Холивуд. Мъжът бе облечен в лъскав син костюм от кожа на акула и риза и връзка в същия цвят. Перуката стоеше като мъртво животно на главата му. Жената се бе напъхала в сребриста рокля. Деколтетто стигаше до зърната на силиконовите ѝ гърди. Буйните ѝ коси бяха изрусени и прибрали на висок кок. Гримът ѝ щеше да е комичен, ако не беше толкова подходящ за силно опънатото ѝот пластични операции лице. Изкуствените ѝ мигли бяха дълги и гъсти.

Мърсър поиска с поглед разрешение да седне.

– Абсолютно – изфъфли мъжът, пред когото имаше три празни и една пълна чаша. – Аз съм Томи Джо Фаркуър, а това е съпругата ми Лорна. Ние сме от Съединените американски щати.

– Господи! – изписка с пронизителен глас Лорна. – Колко е хубаво да имаме компания. Не знам защо вече никой не иска да сяда при нас.

Мърсър направи жест на съчувствие и сложи в устата си ориз, за да не се изсмее.

Томи Джо подпря лакти на масата.

– Приели ли сте Исус като личен спасител, господа? – попита той със сериозно изражение, придобито през годините работа като продавач на употребявани коли.

Мърсър налага още храна, преди да е преглътнал първата хапка.

– Предполагам, че не сте, съдейки по шантавите ви одежди. Знаем, че вината не е ваша, затова не ви упреквам. Но смятам, че е време да преосмислите пътя, който сте избрали. Никога не е късно да намерите Христос.

– Томи Джо знае какво говори – изгуква Лорна. – Показват го по телевизията.

Мърсър подскочи, когато усети натиск върху слабините си. Той внимателно протегна ръка под масата, опасявайки се, че ще хване пръстите на Лорна, но сграбчи нещо топло и пухкаво. Малки и остри като игли зъби се забиха в палеца му. Мърсър изохка и дръпна ръката си, хвърляйки пекинеза на семейство Фаркуър на съседната маса. Кучето бе надушило сандвичите в джобовете му.

– Пуки, лошо момче. Връщай се в чантата.

Без да обръща внимание на отворените гости на заведението, пекинезът предизвикателно вдигна крак до вазата с цветя в средата на

масата, пусна еднаединствена капка, мина през чиниите, скочи на пода и се сви в чантата, която Лорна носеше за него.

Хората на другата маса станаха.

– Ако не приемете Христос, в сърцето си, никога няма да намерите спасение – с пиянски глас продължи Томи Джо. – Ще ви бъде отказана вечната му любов в рая и ще бъдете хвърлени в ада. Представям си какви езически неща сте вършили, но не се тревожете. При мен има специална програма, за да помагам на всякакви хора да намерят Неговата светлина, включително хомосексуалисти. Щом Исус може да прости на тях, ще прости и на вас, че се молите на крави, фалшиви идоли и други подобни.

– Скъпи, мисля, че те не те разбират – каза Лорна в първата пауза, откакто Мърсър и Айра бяха седнали при тях. – Говорите ли американски?

Мърсър сви рамене и за да не се размее на глас, си напомни, че хората на Рат са зад него.

Томи Джо заряза фасадата си за пред публика.

– Безбожни езичници!

– Мисля, че по-младият е симпатичен. – Лорна погледна многозначително Мърсър.

– За теб всеки в панталон е симпатичен. – Томи Джо блъсна настрана препълнената си чиния и изгълта остатъка от уискито си.

– Но те не са с панталони – възрази Лорна с логиката и упорството на дете.

– Млъкни. – Фаркуър се изправи и залитна. – Да вървим да намерим бар.

– Искам да поговорим още с тези двамата.

– Говори колкото искаш. Те не те разбират – каза той и тръгна.

Лорна се поколеба дали да не остане, но после се усмихна на Мърсър и Айра и последва съпруга си.

– Напомни ми да се откажа от американското си гражданство, когато се върнем – прошепна Ласко в ухото на Мърсър.

Мърсър огледа помещението и забеляза Ервин, който си проправяше път към тях. Мрачното му изражение показваше, че не е открил отец Ватутин. Той седна и машинално изяде постната храна в чинията си, като се опитваше да чуе разговора зад него. Двамата главорези на Рат ядяха като вълци и след няколко минути приключиха и тръгнаха.

– Чу ли нещо? – попита Мърсър, когато германците се отдалечиха.

– Мисля, че са взели една от кутиите! – отговори Ервин.

Мърсър се вцепени.

– Сигурен ли си?

– Не съм категоричен, но така мисля. Говореха за някакъв товар, прехвърлен от хеликоптера на Рат на моторницата, с която са дошли дотук.

– По дяволите! От бежанци се превръщаме в заложници.

Единствената кутия с отломки от метеорита беше у Рат и това означаваше, че той има пълен контрол върху „Императрица на моретата“. Гюнтер Рат можеше да я отвори, когато поиска, и да осъди някои от най-известните духовни водачи в света на неопикуема смърт. Мърсър затвори очи, опитвайки се да прогони образа на кораба като ковчег с мъртъвци, обречен вечно да се носи в океана с палуби, отрупани с хиляди радиоактивни трупове.

Целта му да спаси оцелелите вече не беше достатъчна. Не можеха да оцелеят, ако Рат отвореше кутията на Пандора. Трябваше сам да го спре. А ако онази еднаединствена кутия напуснеше кораба, целият свят щеше да бъде в опасност.

– Освен това споменаха, че с тях има пленник – добави Ервин. – Някой, който ги е вкарал на борда, без да предизвика подозрения.

– От кого може да се нуждае Рат, по дяволите? – попита Айра. – Трябва да е високопоставен човек в „Кол АГ“.

– Очевидно не е достатъчно високопоставен – отбеляза Мърсър и се обърна към Ервин. – Не видя ли приятеля си свещеника?

– Не. Трябва отново да опитаме да се свържем с каютата му по телефона в коридора.

Мърсър скочи и даде на Айра двата сандвича.

– Вие двамата се обадете и се върнете в гаража за лодки.

– Къде отиваш?

– В комуникационния център да се обадя на Дик Хена. Рат може и да не позволява на пътниците да говорят от каютите си, но аз не вярвам, че комуникациите са прекъснати. Каквото и да се случи с нас, трябва да съобщим за кутията.

Мърсър излезе в коридора и погледна часовника си. Трийсетте минути, които бе обещал на Аника, бяха изминали. Той се огледа и забеляза двамата германци, които вървяха по моста над атриума. Щом Рат се нуждаеше от връзка, за да го качи на кораба, тогава на Мърсър щеше да му трябва точно този пленник, за да го вкара в комуникационния център. Той тръгна след германците.

Главорезите завиха по една от висящите палуби за разходка и

минаха покрай тъмните витрини на магазини с надписи „Гучи“, „Мовадо“, „Армани“, „Шанел“ и „Годива“. Мърсър се движеше на разстояние от двамата мъже, за да се крие в оредяващата тълпа, а и просто не можеше да върви бързо с дървените сандали. Маузерът бе затъкнат в колана му и той пхна ръка под мантията си, за да го достигне по-лесно.

Двамата германци завиха по няколко коридора и спряха пред асансьора. Кабината дойде и те се качиха. Дигиталният брояч показва, че асансьорът се спуска към долната палуба, където бе пристанът.

Мърсър мина през вратата на аварийното стълбище и хукна надолу. Прескачайки по две стъпала наведнъж, той спря след три етажа, защото му се стори, че над него се отвори врата. Затаи дъх, но не чу нищо заради пулсирането на кръвта в ушите си, и продължи надолу. Един етаж над крайната цел на пътя му се изпречи врата с надпис САМО ЗА ПЕРСОНАЛА. Той спря, послуша се отново и после отвори незаключената врата. Зад нея нямаше луксозни килими, дискретно осветление и дървена ламперия. Там бяха помещенията за екипажа на кораба. Всичко беше боядисано в сиво.

Мърсър погледна през рамо, за да види дали някой не го е проследил. Ръкохватката на пистолета стана хлъзгава от потта му. Той беше облечен като пътник и знаеше, че не може да остане дълго в тази част на кораба, без да привлече вниманието на някого от екипажа. Но трябваше да намери пленника на Рат.

Мърсър допря гръб до стената и се промъкна толкова навътре, че вече не виждаше другия край на коридора. От двете страни имаше безброй врати и на всеки десет метра следваше друг коридор, разположен под прав ъгъл. Корабът беше лабиринт. Линолеумът беше нов и всяка стъпка личеше. Мърсър позна тежките черни петна, оставени от бойни ботуши с гумени подметки. Хората на Гюнтер Рат.

Той тръгна по следата като ловджийска хрътка, криволичейки из лабиринта, като подсъзнателно набелязваше маршрут за отстъпление. Едната от вратите се отвори и Мърсър се хвърли върху облечения в червен халат двайсет и няколко годишен мъж, който излезе оттам. Двамата се стовариха върху леглата в отсрещната страна на каютата. Младият човек извика от болка. Мърсър затвори с крак вратата.

– Моля те, не ме удрай! – каза русокосият младеж. Той беше англичанин и нежен като момиче.

Мърсър предположи, че е сервитьор.

– Няма. Какъв номер обувки носиш? Очите на младежа се разшириха.

– Какво?

– Обувки? Кой номер носиш?

– Четиридесет и пет.

– Имаш ли маратонки? Англичанинът кимна.

– Дай ми ги. Мърсър му позволи да стане и съблече монашеската си мантия. Младежът изхлипа, когато видя ръкохватката на маузера.

– Дай ми обувките, дръж си езика зад зъбите и ще те оставя на мира.

Англичанинът отвори дрешника и извади маратонките си.

– Ето, заповядай. Нали няма да ми причиниш болка?

– Обещавам. А сега се обърни и сложи ръце зад гърба си. – Мърсър грабна вратовръзка от дрешника и завърза ръцете му за металната рамка на леглото, а после намери чорапи и ги напъха в устата му.

Младият сервитьор постепенно се успокои и започна да диша равномерно. Мърсър обу маратонките и остана доволен, като видя, че са му по мярка.

– Когато съквартирантът ти те развърже и отидеш при охраната, може би ще измислиш по-хубава история от тази за обезумял терорист, който краде обувки.

Младежът измънка нещо неразбираемо и Мърсър се засмя.

– Не се тревожи, хлапе. Ако искаш, вярвай, но маратонките ти може да спасят всички на този кораб.

Излезе в коридора и отново тръгна по следата. Размазаната диря водеше към херметически затворена врата с надпис САМО ЗА ИНЖЕНЕРИТЕ ОТ ПЕРСОНАЛА. Подът вибрираше от мощността на моторите на кораба. Мърсър реши, че е отишъл достатъчно далеч. Мотаенето там долу беше загуба на ценно време. Реши да рискува да влезе в комуникационния център без пленника на Рат. Имаше пистолет и елементът на изненада беше на негова страна.

Той се върна, мина отново край каютата на сервитьора и не чу нищо. Продължи доволен и срещна неколцина членове на екипажа, които не бяха на работа и го погледнаха учудено, но не казаха нищо. Когато зави за пореден път, имаше време само да познае русокосата глава и в следващия миг слабните му експлодираха от болка. Мърсър падна на колене и през сълзи видя как към лицето му се приближава коляно. Не можеше да направи нищо. Главата му се удари в пода и пред очите му падна мрак.

Борейки се с непреодолимото желание да повърне, Мърсър бавно започна да идва в съзнание. Почти не усещаше тялото си, но докато

сетивата му се проясняваха, болката, която чувстваше, ставаше все по-силна. Гениталиите му пулсираха. Той се съсредоточи върху по-острата болка в лицето си. В устата му имаше вкус на кръв. Отвори очи и се изплю.

– Кой си ти? – попита някой извън полезрението му.

– Един идиот.

Гласът на Мърсър хриптеше от съсирената кръв в носа му. Той се подготви за онова, което предстоеше, и издиша две струйки червеникава мъгла. Имаше чувството, че главата му е разбита. След минута осъзна къде се намира – в тясно пространство под машинното отделение, пълно с преплетени тръби – и кой бе задал въпроса – русият мъж, когото бе забелязал да разговаря с Гюнтер Рат в пещерата на Пандора.

– Обещах си, че когато те видя отново, ще те убия. – Мърсър разбра, че китките му са закачени с пластмасови белезници за тръбата над него. Другият мъж бе окован по същия начин. – Ти си шефът на Рат, нали?

– Клаус Рейдер.

И двамата бяха на колене под стоманен мост. Нямахме достатъчно място дори да се изправят. На светлината на лампите в помещението над тях подът приличаше на мозайка от светлосенки. Тръбата, за която бяха оковани излизаше от метална решетка. Мърсър започна да дърпа, докато белезниците израниха плътта му.

– Опитах това. Няма да стане – каза Рейдер и след кратка пауза добави. – Познах те от снимката ти в Топографското дружество. Ти си Филип Мърсър.

Мърсър не искаше да му достави удоволствието, че е прав. Той се бе досетил, че Рат е измамил шефа си, за да открадне последната кутия на Пандора.

– Защо те е затворил тук?

– Трябваше му, за да се качи на борда на „Императрицата“. Дойдохме с моторница от „Ньорд“. Капитанът нямаше да разреши, ако аз не бях принуден да му заповядам да ни качи.

– И когато стъпихте на кораба, Рат те е затворил тук, за да те използва при нужда? Какъв е планът му за последната кутия на Пандора?

– Щях да ги изхвърля всичките в морето – похвали се Рейдер. – Никой не трябваше да знае за това и никой не трябваше да пострада.

– Мислиш ли, че намеренията ти ме интересуват? – Мърсър не можеше да повярва, че германецът е толкова самонадеян и нагъл. – Те не струват нищо, като се има предвид колко лесно Рат е успял да обърка

плановете ти. Бих искал да узная някой ден как си смятал да потулиш проекта Пандора. В момента единствената ми грижа е да спра Рат.

– Решението беше делово. – Рейдер вяло отстояваше първоначално то си оправдание. – Опитвах се да спестя на акционерите пари, за да не платят стотици милиони долари за нещо, за което никой от нас не е отговорен.

– Компанията ти е печелила от хилядите роби в онази пещера, а ти твърдиш, че не сте отговорни! – Мърсър не можеше да повярва на ушите си. – Неприятно ми е да ти го кажа, но сте виновни. За убийството няма срок на давност. Не можеш да скриеш вината на компанията само защото не си натиснал спусъка.

– Мислех, че ще ми се размине. – Гласът на Рейдер беше почти заглушен от звуците на помпите и другите машини. В помещението беше задушно и горещо.

– Никой не може да избяга от миналото си. – Мърсър потърси нещо, което да му помогне да се освободи от беззвонците. – Включително компания като „Кол“. Сега ще загубите много повече пари, отколкото сте притежавали законно, а ти ще платиш с живота си.

– Ти да не мислиш, че си недосегаем? И твоят живот е изложен на опасност като моя. Никой не може да спре Рат. Той контролира кутията и мен, а това означава, че контролира всичко. Рат е непобедим.

Наоколо нямаше никакви инструменти, но тонът на Мърсър остана предизвикателен.

– Говориш така, сякаш искаш той да победи.

– Не. Знам, че ще победи. Положението е безнадеждно.

– Защото е надхитрил теб? – изсмя се подигравателно Мърсър. – Арогантността и лековерието са опасна смес. А Рат ще бъде спрян. С мен са още петима души от подводницата и имаме човек на кораба. Те ще предадат на външния свят сигнал за тревога.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но когато те доведоха тук, Грета Шмид говореше с друг от хората на Рат за съобщение за откраднати дрехи близо до пристана на кораба. Подозирам, че това е ваше дело. Тя отиде да разследва случая.

Вратата над тях се отвори и Мърсър чу смесица от гласове, които позна – ругатнята на Айра, тихото ридаене на Хилда и опитите на Аника да я успокои. След това се разнесе звънкият смях на Грета Шмид. Мърсър отново задържа беззвонците на ръцете си и се задъха от усилието.

Пазачът вдигна секция от моста над него и я пусна да падне на пантите си. Партньорът му държеше на прицел с автомат Мърсър и Клаус

Рейдер, докато слизаше по стъпалата.

– Как са топките ти? – подигравателно попита Грета.

– Изпотени. Искаш ли да ги опиташ?

Тя гневно заби ботуша си в ръцете му и едва не счупи китките му. Мърсър стисна зъби от болка.

– Когато Гюнтер приключи работата си на мостика, ти ще бъдеш първият, който ще умре.

Пазачите заведоха хората на Мърсър в тясното пространство и ги оковаха за тръбата на разстояние един от друг, за да не могат да си помогнат да избягат. Хилда плачеше и макар да се опитваше да изглежда смел пред жените, по лицето на Марти Бишоп също се стичаха сълзи. Ервин сякаш бе изпаднал в унес. Само в очите на Айра и Аника блестяха искри. Аника дори успя да се усмихне на Мърсър, преди да стегнат безелниците на китките ѝ. Тялото ѝ се разтърси от болка.

– Спокойно, Мърсър – каза Айра, след като изчака Грета да приключи разговора си с един от пазачите, за да го чуе. – Обадихме се на приятеля ти Хена от ФБР по сателитния телефон. Той вече е вдигнал по тревога и американските, и исландските военновъздушни сили.

– Значи слънчевата активност е намаляла достатъчно, за да го използваме – усмихна се Мърсър. – Крайно време беше, по дяволите! Беше ми омръзнало да играя на изкупителна жертва, докато успеете да се обадите.

Грета погледна единия и после другия, изумена, че не долавя страх в гласовете им.

– Нямате сателитен телефон – каза тя. Айра ѝ хвърли смразяващ поглед.

– Хвърлих го точно преди да ни заловите. Защо мислиш, че не оказахме съпротива? Вече сме спечелили битката. Само ти не го знаеш.

– Не е вярно. – В очите ѝ се четеше съмнение.

– По-добре повярвай, извратена кучко – включи се Аника. – Истината ще се появи след час с дузина американски хеликоптери.

Грета се приближи до нея.

– А аз ще ти изтръгна яйчниците много преди да са дошли.

Тя изпита желание да зашлеви Аника през лицето, но после размисли и се качи на моста. Пазачът спусна решетката и външната врата се трясна.

Мърсър не виждаше къде е окован Айра, но предполагаше, че е някъде зад него.

– Значи сте намерили приятеля на Ервин и той има сателитен

телефон, нали?

– Не. Излъгах. Обадихме се отново в каютата му, но той не беше там. Грета ни намери около пет секунди след като ние с Ервин се върнахме от трапезарията. Изглежда сме обрнали единствените будистки моноси, които държат на вещите си. Отишли при охраната и Рат бил информиран. Грета и неколцина от момчетата му ни откриха. Като видяхме оръжията им, решихме, че е по-добре да се предадем.

– Мислехме, че поне ти си на свобода – добави Аника.

– Тръгнах да търся пленника на Рат. Онзи там в ъгъла е той. Казва се Клаус Рейдер, шефът на „Кол“.

– Дано да гори в пъкъл! – извика Айра. Вероятно защото всички бяха заедно в ръцете на Рат и все едно бяха мъртви, Мърсър най-после изгуби контрол. Не можеше да направи нищо повече. Нямаха възможност за избор, нито надежда.

Неочаквано той започна да се смее. Плътният, нехарактерен за обстоятелствата звук отекна в стоманените заграждения на машинното отделение. Смехът беше маниакален и страшен.

– Разбрах какъв е парадоксът в древната легенда за Пандора – каза той, когато овладя гласа си.

– Какъв парадокс? – попита Аника. – Тя отворила кутия, която Зевс дава на съпруга ѝ Епиметей, и неволно пуснала на свобода всички злини на света. Но когато алчността, завистта и болестите завладели света, на дъното на кутията останала надеждата. Хубава легенда. Въпреки всичко, което може да ти се случи, винаги има надежда.

– Така е – съгласи се Мърсър, – но аз имам предвид друго. Някой запитвал ли се е защо надеждата е била там при болестите, омразата и сладострастието? Защото надеждата е пагубна като всички тях. Тя никога не е била дар от боговете, а наказание. Надеждата ти дава сили, когато имаш шанс, но когато положението е безизходно, се превръща в мъчение.

Болката, която прозвуча в гласа му, поразил всички, особено Аника.

– Наистина ли си такъв циник?

Мърсър не отговори. Въпреки думите си той дърпаше с всички сили белезниците. Имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат. Извика от гняв, безсилие и отчаяние. И в същия миг пластмасовите белезници се отвориха и ръцете му бяха свободни.

Мърсър се вторачи в срязаните им краища, висящи на китките му. Не беше в човешките възможности да се счупят белезници, но въпреки това се беше случило. Как бе станало това? Чудо? Намесата на боговете

му показваше, че не е изтълкувал правилно легендата за Пандора? Клаус Рейдер беше единственият, който видя какво се случи и се ококори от почуда.

– Как го направи?

Мърсър погледна нагоре със страхопочитание към висшата сила. И в същия миг забеляза призрачен силует с противопожарна бравичка в ръцете, застанал на решетката над него. Човекът беше облечен в черно. Косите му бяха бели, а брадата стигаше до кръста му. Мърсър мигновено се сети кой е мъжът.

– Отец Ватутин?

– Да. – Анатолий вдигна секирата и тръгна надолу по стъпалата.

Останалите нададоха радостни викове, когато разбраха какво става. Мърсър разтри китките си.

– Не че се оплаквам, но как разбра кои сме и че сме тук?

– Когато отивах да вечерям, видях будистки монах. – Английският на Ватутин беше ужасен. – Той погледна скъпия си швейцарски часовник, какъвто никой монах не може да си позволи. Вгледах се по-внимателно и разбрах, че не е монах. Проследих го. Русокосата жена те удари и те донесоха тук. Скрих се. После доведоха още хора и видях Ервин. Изчаках пазачът на вратата да се обърне и използвах тъпия край на брадвата.

Мърсър се изправи и стисна ръката на православния свещеник.

– Нямах представа какво си помислих, когато белезниците се счупиха.

Ватутин докосна тежкия кръст на гърдите си.

– Знам какво си помислил. Дватама започнаха да свалят белезниците на другите.

Аника се усмихна, когато Мърсър стигна до нея.

– Казах ти, че винаги има надежда. – Благодаря ти, че ми го напомни. Ватутин и Ервин дълго стояха прегърнати, след като свещеникът научи, че Игор Булгарин е мъртъв.

– Отсега нататък ще те наричам Песимиста – каза Айра на Мърсър. – Думите ти за надеждата в кутията бяха правилни. Само ми обещавай, че това ще бъде последното ти печално откритие.

– Обещавам. – Мърсър взе оръжията, които Ватутин бе отнел от пазача – автоматичен пистолет „Хеклер и Кох“ и картечен пистолет МР-5 със заглушители. – А сега е време да сложим край на този кошмар.

– Някакви идеи? – попита Марти.

– Всичко зависи от хер Рейдер. – Мърсър погледна Клаус. – Готов

ли си да ни помогнеш?

– Вече ти казах, че искам да унищожа кутиите. Рат смята да ги продаде.

– Има ли купувач?

– Либия.

– По дяволите! И когато всичко това свърши, ще компенсираш изцяло евреите?

– Да.

На Мърсър му бе трудно да повярва на светкавичния отговор.

– Защо си пленен?

– Защото сгреших. Мисли каквото искаш за мен, Мърсър, но аз не съм чудовище, а бизнесмен, капиталист. Ти си американец и би трябвало да разбираш. Личните ми възгледи нямат нищо общо с решението ми да скрия миналото на „Кол“. И колкото и пари да даде компанията, смятам, че жертвите на холокоста никога няма да могат да бъдат напълно обезщетени.

– Не ти вярвам, но нямам избор – изсъска Мърсър, замахна с брадвата и разсече белезниците на Рейдер. – Как се охранява корабът?

– Швейцарската гвардия отговаря за делегатите на събора, а корабът си има собствен персонал. Мисля, че са двайсетина души. Познах неколцина от тях като служители в отдела за специални проекти на Гюнтер Рат. Те и онези от базата в Гренландия са негови хора и няма да послушат мен.

– От кого взе разрешение Рат да се качи на кораба?

– От капитана. Той не ни позволяваше да се приближим до кораба, докато не чу, че аз съм на борда на моторницата от „Ньорд“. Капитанът не знае, че съм пленник на Рат. Никой не знае.

– Ще те послуша ли?

– Категорично.

– Когато се срещнем с капитана, Рат ще окаже ли съпротива или ще се опита да избяга? – попита Мърсър, разсъждавайки на глас.

– И двете възможности са неприемливи – каза Айра.

– На кораба се намират религиозните водачи от целия свят. Ако Рат отвори кутията, последниците ще са фатални. Всеки фанатик ще използва смъртта им като оправдание да започне свещена война.

– Но кой ще умре, ако позволим на Рат да избяга с кутията и не го хванем?

– Ще го хванем. – Айра Ласко се поколеба дали да добави още нещо и дръпна Мърсър настрана. – Заведи ме до работещ телефон и ти

гарантирам, че Рат няма да успее да избяга.

Изведнъж на Мърсър му се изясни всичко. Гневът му приличаше на експлозия, десет пъти по-силна от коляното на Грета Шмид в слабините му.

– Ти работиш за ЦРУ, нали? Айра кимна.

– Съжалявам, Мърсър.

– Онова скапано копеле Чарлс Брус ме насади в това.

– Ти си резервният вариант за действие в случай че нещо се обърка.

– Не мога да повярвам! – Мърсър се замисли и накрая реши, че трябва да повярва. Имаше ли по-добро подкрепление за агент на научна експедиция от учен? Името му бе известно в правителствените среди, включително в ЦРУ. Във всичко имаше съвършена логика. – Мисията ти е да вземеш кутиите за нашите военни, нали?

– Ако не успее да го направя, трябва да се погрижа никой друг да не ги вземе. Лично аз бях повече от щастлив, когато ги видях да потъват в океана. Виж, наистина съжалявам. Бих ти казал, ако можех, но получих инструкции лично от директор Барнс.

– Господи! – Мърсър се бе срещал няколко пъти с директора на ЦРУ Пол Барнс и го смяташе за тъпанар. Той посегна да прокара пръсти през косата си, но докосна обръснатата си глава и това само засили гнева му. – По дяволите! Откъде знае правителството за кутиите и защо не са ги потърсили преди години?

– Не знаехме точно къде се намира пещерата. Информацията се съдържаше в документи, донесени в Щатите през четиридесетте години на ХХ век от германски ракетни учени. През войната те били командироваани в Пенемунде с Вернер фон Браун и разработвали нацистки план да заредят самолети V-2 с парчета от метеорита и да облъчат Лондон. Учените знаели само, че фрагментите ще бъдат докарани от източния бряг на Гренландия с подводница.

– Но подводницата така и не пристигнала и германците се отказали от проекта Пандора.

– Точно така. След войната американските военновъздушни сили научили за това от учените, участвали в операция „Кламер“ – една от първите наши ракетни програми. Те приели радиацията от кутиите на Пандора като потенциално американско оръжие и построили базата Кемп Декейд за издирване на пещерата. След няколко години търсене военните се отказали и заявили, че цялата история е неосъществима мечта на Хитлер и не съдържа истина.

Мърсър си спомни за разговора си с Елизебет Розмундер. Тя го бе

попитала дали знае защо американското правителство ще иска да направи град под ледовете като Кемп Декейд. Сега той знаеше отговора. Едва успя да прогони гнева, за да чуе думите на Айра.

– Шейсет години по-късно „Кол Индъстрис“ неочаквано купува „Геопроучвания“ и планира да построи полярна научноизследователска база близо до предполагаемото място на пещерата. В старите документи се намеква, че „Кол“ е била свързана по някакъв начин с проекта Пандора, без да се споменава нищо определено, което можем да използваме в съда. ЦРУ не пожела да рискува, защото в „Кол“ може би знаеха нещо, което не ни беше известно, и реши да премести базата на старото място, за да ги заблуди.

– А историята, която Чарли Брус ми разказа, че датското правителство е режисирало всичко?

– Това всъщност беше операция на ЦРУ, за да ме вкарат в експедицията за Гренландия. Бях включен, за да следя хората на „Геопроучвания“, в случай че пещерата наистина съществува и те се опитат да я намерят. В Исландия чака военен шурмови екип, ако се наложи да попречим на „Кол“ да осъществят намеренията си.

– Значи не си бил командир във Флотата?

– Изпратиха ме точно заради военноморския ми опит.

– Разбира се! – възкликна Мърсър. Знаели са, че там има подводница, и са искали човек с подходяща подготовка. Затова знаеш толкова много неща за този тип немски подводници.

– Преди да замина за Гренландия, прекарах две седмици в Музея за наука и индустрия в Чикаго и разгледах подобна подводница. Наистина съм бил командир. Плавах с подводници, но после ме прехвърлиха в разузнаването. Напуснах като заместникшеф на военноморското разузнаване. Рангът ми е адмирал.

– А имаш ли гараж за камиони в Кънектикът?

– На баща ми е. Израснах с работата по камионите. Сега с това се занимава брат ми. Всъщност живея на двайсетина мили от твоята къща и работя в Белия дом като съветник на президента по националната сигурност.

Все още липсваше едно парче от ребуса.

– Предполагам, че ти си нагласил да мобилизират спешно приятеля на Марти, военния, но за какво съм ти трябвал аз, по дяволите?

– Да, Джим Нийланд. Решихме, че колкото по-малко хора има в Кемп Декейд, толкова по-добре. Бихме изключили и Марти, ако можехме да измислим по-убедителна история за прикритие, за да съм по-близо

до „Геопроучвания“. Твоето включване беше идея на директор Барнс. Аз имам опит с подводниците и в разузнаването и той искаше някой учен, но не писарушка от техническия отдел на Лангли. Показа ми досието ти и когато прочетох и статията за теб в списание „Таим“, разбрах, че ти си идеалният човек.

– Тогава трябва да благодаря на теб?

– Не е необходимо да ми даваш подарък. Картичка ще бъде достатъчно.

Двамата се приближиха до другите.

– Когато се измъкнем от тази бъркотия, ще ти хвърля един хубав бой – добави Мърсър, но гневът му към Айра намаляваше. Пол Барнс обаче щеше да си плати. – Е, агент Ласко, какво предлагаш?

Айра стана сериозен.

– Не можем да рискуваме Рат да облъчи всички тези хора.

Мърсър беше съгласен. Вселенският събор трябваше да бъде опазен на всяка цена. Милиарди хора по света възлагаха надеждите си на мъжете и жените на кораба.

– Трябва да го изгоним, за да го хванем в морето.

– Как? Достатъчно е Рат само да заплаши, че ще отвори кутията, и всички на борда ще бъдат негови заложници.

Мърсър поклати глава.

– Той знае, че няма да спечели в ситуация със заложници. Никои не е успявал да го направи.

– Тогава какво предлагаш? Ще настъпи голяма суматоха, ако предупредим швейцарската гвардия. Те вероятно ще усложнят положението в стремежа си да опазят папата.

– Имаш право, гвардията не е възможност за избор, затова трябва да действат сами. Рейдер каза, че охраната на кораба са хора на Рат. Трябва да го принудим да избяга от „Императрицата“.

– Моторницата му е на пристана, където предполагам, че сте се крили – обади се Клаус Рейдер.

– А Грета спомена, че Рат е на мостика – добави Аника.

Мърсър се умълча и се замисли. Изведнъж чертите му се изостриха и той се усмихна дяволито.

– Сещам се само за един начин да накараме Рат да напусне кораба, без да се чувства пряко заплашен. Всъщност хрумна ми и друг начин, но се съмнявам дали ще можем да направим така, че корабът да започне да потъва.

Аника и Айра се спогледаха стреснато и се вторачиха в Мърсър

така, сякаш се бе побъркал.

- Слава Богу, че отхвърляш тази идея. Е, какъв е планът ти?
- Да отвлечем „Императрица на моретата“.

На борда на „Императрица на моретата“

Преди Мърсър да започне да обяснява, Айра предложи да отидат да разговарят в каютата на Анатолий Ватутин. Мърсър му даде картения пистолет, за да го скрие под мантията си. Той държеше автоматичния пистолет зад гърба си, докато излизаха от машинното отделение. Айра вървеше заднешком и ги пазеше в гръб. Беше късно през нощта и за щастие не срещнаха никого. След няколко минути Мърсър намери асансьор и всички се вмъкнаха в каютата на Ватутин.

– Дотук добре – усмихна се Аника.

– Чуйте плана ми, преди да сте започнали да ме критикувате – започна Мърсър, когато седнаха. – Не можем да останем тук, докато корабът спре на някое пристанище, защото Рат ще организира издирване веднага щом разбере, че сме избягали. Дори с помощта на Рейдер не можем да отидем при капитана, защото хората на Рат сигурно не го изпускат от поглед. Швейцарската гвардия вероятно ще ни предаде на охраната на кораба, тоест на Рат. Може да опитаме да намерим сателитен телефон от някой журналист, отразяващ събора, но трябва да проверим две хиляди каюти и няма начин да не ни разкрият. И накрая – не можем да рискуваме и пряка конфронтация с Рат, в случай че отвори кутията. Всички ли са съгласни?

Останалите кимнаха.

– Добре. За да принудим Рат да напусне кораба, трябва да го накараме да помисли, че е по-добре да избяга, отколкото да остане на борда. Значи трябва или да потопим „Императрицата“, или да създадем ситуация, в която той ще се почувства достатъчно заплашен, за да се махне. Това и ще направим.

– Ще се престорим, че отвличаме кораба?

– Ще вдигнем по тревога швейцарската гвардия и ще отвлечем вниманието на някои от хората на Рат. Той ще се досети какво става, но няма да може да каже нищо, защото ще се издаде. За него ще бъде по-лесно да избяга, отколкото да се бие с нас, и ще остави швейцарците и охраната на кораба да се справят с проблема.

– А няма ли да остане, докато главорезите му избият всички ни? – попита Марти.

– Рат може и да твърди, че слънчевата активност е блокирала комуникациите, но когато изстреляме първия куршум, всеки репортер с

независима сателитна връзка ще съобщи сензационната новина. За брое-ни часове корабът ще гъмжи от хеликоптери и моторници, дошли от Ис-ландия, и Рат ще бъде хванат в капан.

– Щом той замине – прекъсна го Аника, – ние ще се предадем, ще заведем Рейдер при капитана и ще съобщим на властите, че Рат е избя-гал с кутията на Пандора.

– Точно така.

– А защо не му устроим засада, докато се опитва да отплава с мо-торницата си? – попита Ервин.

– С него може да има петнайсет или двацет души. Ако не го убием веднага, Рат може да отвори кутията на Пандора. – Мърсър видя недо-верчивия поглед на Айра и добави. – Трябва само да изстреляме някол-ко куршума и паниката ще свърши останалото. Ако не ни хванат, преди Рат да замине, няма за какво да се притесняваме.

– С изключение на това, че швейцарските гвардейци вече не са об-лечени в синьо-златисти униформи и не носят средновековни оръжия, а имат бойно облекло и картечни пистолети. И ще стрелят на месо – оба-ди се Анатолий Ватутин.

– Разбира се, че има риск – съгласи се Мърсър и погледна всекиго в очите.

Айра Ласко не се поколеба.

– Каж ми какво точно искаш да направим.

Мърсър обясни плана си за десет минути и го усъвършенства с предложенията на останалите. Най-важното беше да опазят Клаус Рей-дер, докато Рат напусне кораба. Мърсър пресметна, че това ще продъл-жи двадесетина минути след първия изстрел.

Тъй като беше ранен, Ервин Пул щеше да чака заедно с индустриа-леца в каютата на Ватутин. Мърсър настоя другите да останат с тях. Би-шоп се съгласи, но Ватутин категорично отказа. Той напомни на Мър-сър, че през целия си живот се е борил за тази кауза и няма да отстъпи накрая. Хилда също изрази желание да помогне. Тя заяви, че има военна подготовка и може да борава с оръжия. Мърсър се вторачи в Аника, за да разбере какви са намеренията ѝ. Тя погледна Ервин.

– Мога да издържа още малко – каза Пул, сякаш прочете мислите ѝ. – Болката се засили и ръката ми е вцепенена до пръстите, но щом Рей-дер разговаря с капитана, ще отида при корабния лекар.

Поради липса на професионално извинение да остане в каютата Аника Клайн се опита да намери лично оправдание, но не можа. Други-те рискуваха живота си за нещо голямо и тя не можеше да ги остави

сами.

– Идвам с вас.

Намирането на още оръжия се оказа по-лесно, отколкото мислеха. В асансьора се качиха двама гвардейци, които хвърлиха бегъл поглед на Мърсър и хората му.

Униформените мъже носеха картечни пистолети „Берета“. Веднага щом вратите са затвориха, Мърсър удари единия с приклада на своя „Хеклер и Кох“, а Айра – другия. Минута по-късно гвардейците бяха завързани и устите им запушени. Мърсър разпредели оръжията и резервните пистолети.

– Обещавах ли, че няма да убием никого? – попита Аника, когато Мърсър ѝ подаде своя пистолет, чийто заглушител бе махнал, и взе беретата.

– Ще стреляме само за ефект – увери я той. – Ако се стигне до истинска престрелка, цели се в краката на хората.

– Това също противоречи на Хипократовата клетва. – Въпреки възражението Аника стисна ръкохватката на големия картечен пистолет, решена да стори необходимото.

– Ще се разделим на два екипа – добави Мърсър. – Айра, води Хилда и отец Ватутин и намерете възможно най-голямата група хора, вероятно в театъра. Видях обява, че ще има представление в полунощ. Обявете ги за заложници, изплашете ги до смърт и се махнете. Движете се непрекъснато. Не се задържайте дълго на едно място и внимавайте никой да не ви следи, докато бягате. След трийсет минути ще се срещнем в каютата на отец Ватутин и ще чакаме Ервин да ни съобщи, че на мостика всичко е чисто.

Те излязоха и се разпръснаха в различни посоки.

Мърсър тръгна по коридора към главния атриум и дръпна дръжката на противопожарната аларма. За миг не се случи нищо и той се уплаши, че системата няма да реагира, докато не се потвърди избухване на пожар. Но после електронната сирена започна да вие. Неколцина пътници се огледаха разтревожено.

След около три минути се появиха пожарникарите. Мърсър извади оръжието си и стреля над главите им, раздробявайки звукоизолационния материал на тавана. Една от лампите се пръсна на парчета и пътниците се развикаха.

Битката за „Императрица на моретата“ започна.

Обикновено когато проникваше в Грета Шмид, Гюнтер Рат обичаше да ѝ причинява болка. Той компенсираше за малкия размер на члена

си, като се тласкаше ожесточено в нея и превръщаше секса по-скоро в изнасилване, отколкото в проява на интимност. Този път обаче Рат правеше любов с неприсъща за него нежност.

Той беше в каютата, която си бе присвоил от втория офицер на кораба, когато Грета отиде при него. Изражението ѝ представляваше смесица от самодоволство, гордост и трескаво очакване. Тя прошепна, че знае някаква тайна, но ще му я каже, след като се любят. Рат не беше в настроение за игричките ѝ и би я ударил, ако Грета не се бе отдалечила, затова не ѝ обърна внимание и продължи да пие водка. Тя разбра, че няма да получи каквото иска, и му съобщи малко информация.

– Всъщност знам шест тайни.

– Какви ги дрънкаш?

– Легни в леглото и ще ти ги кажа.

– Казвай веднага или ще те скъсам от бой – заплаши я той по-скоро по навик, отколкото сериозно.

– Слязох долу да проверя какво прави Рейдер и познай кого видях? Филип Мърсър.

– Какво?

– Нещо повече, когато го оковах при Рейдер, съобщиха за кражба на долната палуба близо до гаража за лодките. Отидох там с двама мъже от охраната и открих другите петима оцелели. Те наистина са се опитали да стигнат до Исландия с онази допотопна подводница, но са успели да се доберат само до „Императрицата“.

От мига, в който бе изпуснал кутиите, Рат мислеше как да компенсира за загубата. Либийците чакаха безценния товар и той трябваше да им даде последната кутия и после да организира спасителна операция, за да извади останалите. Освен това трябваше да открие и убие Мърсър и другите. Беше ясно, че са били в пещерата и несъмнено през перископа на подводницата са видели как Рат я разчиства. Ако Мърсър успееше да предупреди властите, Рат трябваше да забрави за всякакви опити да извади потъналите кутии.

– Дързостта на Мърсър ще му струва живота – засмя се той. – Питам се дали знае, че сякме да използваме този кораб като спирка за презареждане по пътя ни към Исландия?

– Откъде може да знае? Нямахме представа, че ще се наложи да дойдем, ако дирижабълът не бе потънал. Радвам се, че корабът беше тук.

Присъствието на „Императрица на моретата“ в Датския пролив съвсем не беше щастлива случайност, а резултат от внимателно планиране

и подбиране на подходящия момент. Грета предложи тази идея преди няколко месеца, когато Ватиканът преговаряше с Клаус Рейдер за наемането на кораба. Потребността от „Императрица на моретата“ като резервен вариант изглеждаше малко вероятна, но Грета бе настояла, че при наличието на толкова много злато би било глупаво да се разчита за транспорта само на „Ньорд“. Рейдер нямаше представа за тайните мотиви, когато предаде предложението на кардинал Перети, държавният секретар на Ватикана. Перети реши, че пътуването под лъчите на Северното сияние е чудесна идея, и убеди другите делегати да я приемат.

Грета изхлузи ризата през главата си. Гърдите ѝ още бяха зачервени от предишните груби ласки на Гюнтер.

– Изненадата ми заслужава ли едно чукане?

– Да, дори много повече. – Рат скочи от стола, грабна я и я сложи на леглото. – От победа към провал и после отново към победа. Нямаше да се справя без теб.

Устните и телата им се сляха в едно.

Гюнтер спеше доволно, когато се обади Бернард Хофман. Младият германец бе изпратен да смени пазача пред вратата на стаята с резервната помпа. Пленниците бяха избягали! Рат трясна слушалката и блъсна настрана Грета.

– Какво става? – попита тя и потърка очи. Тялото ѝ лепнеше от засъхналата пот.

Гюнтер вече обуваше панталона си.

– Мърсър е избягал. Грета изведнъж се разсъни.

– Това е невъзможно. Преброих всички от катастрофирания самолет плюс трупа, който намерихме след бурята. Няма кой да му помогне.

– Пазачът, когото са ударили по главата, си спомня, че към него се приближил някакъв свещеник. – Рат искаше да се изкъпе, за да премахне миризмата на Грета от кожата си, но нямаше време. – Мърсър е имал човек на кораба, за когото не сме знаели, може би друг член на братството на Юмука на Сатаната. Трябваше да убия всички още когато ми каза, че си ги хванала.

– Мърсър не може да отиде никъде – заяви Грета, обувайки бикините си. – Вратите на гаража с лодките са свързани с алармена система на мостика и той не може да изкара никой от плавателните съдове. Няма следа от подводницата, затова те са хванати в капан. Мърсър не може да отиде и при охраната на кораба, защото Рейдер сигурно му е казал, че са твои хора. А Швейцарската гвардия ще ги затвори, защото са се промъкнали тайно на събора.

– Знам възможностите, които той няма да избере – сопна се Гюнтер. – Не знам онази, която ще избере. Мърсър е непредсказуем.

В същия миг се включи противопожарната аларма и Рат се усмихна.

– Хитро копеле.

– Кое е толкова хитро? Това е жалък опит да отвлече вниманието ни, докато се опитва да избяга.

Преди Гюнтер да приключи с обличането и да провери личните си оръжия, телефонът отново иззвъня.

– Какво има?

– Хер Рат, обажда се Дитер. В стаята на охраната съм. Докладваха ни за изстрели в атриума вляво.

– Срещу нашите хора ли?

– Не – отговори автомобилният състезател. – Някой е стрелял по аварийния екип при противопожарното табло, което преди малко се активира.

– Мърсър се опитва да накара швейцарските гвардейци да помислят, че делегатите на събора са в опасност.

– Има резултат. Капитанът на гвардейците крещи незабавно да изпратят сигнал за помощ, за да извикат подкрепления от италианския кораб, който охранява „Императрицата“.

Рат бързо взе решение.

– Да се срещнем в гаража за лодки. Ще оставим гвардейците да се бият с Мърсър и в суматохата ще напуснем кораба.

– Защо да напускаме? – настоя Грета. – Ние го контролираме.

– Не и след като Рейдер се свърже с капитана и той се обърне към гвардията. Нямаме достатъчно хора да се бием с тях.

– Но така няма да можем да извадим останалите кутии!

– Успокой се. В Исландия може да наемем хеликоптер и да отидем на „Ньорд“. Там има необходимата техника да извършим бърза операция по изваждането им. Едва ли ще ги измъкнем всичките, но ще вземем достатъчно, за да задоволим либийците. – Рат отново насочи вниманието си към телефона. – Дитер, имам идея, която ще ни осигури малка застраховка. Нека да се срещнем на палуба А.

– Добре.

– Ами ако тръгнат след нас? – попита Грета.

– Уместен въпрос. – Рат използва портативния предавател, за да се свърже с хората си, които се събираха в гаража, и им заповяда да повредят по-големите моторници. – Това ще ни спечели достатъчно

време да стигнем до Рейкявик и да се отправим към „Ньорд“.

– Каква е застраховката, за която спомена?

– Ще вземем няколко гости.

Втурнаха се в атриума откъм коридора, където уплашиха аварийния екип, и Мърсър изстреля още един откос в тавана, разпръсквайки дъжд от стъкла.

– Ние сме Бойния фронт за освобождение – изрева той на неколцината пътници на мостика, заплаши ги с картечния си пистолет и те се хвърлиха на килима. – Край на тиранията!

Той поведе Аника по мостика, мина през вратата на аварийното стълбище и се сблъска с двама от хората на Раг, които се качваха по стъпалата. По инерция събори единия, а другият се забави за част от секундата да се съвземе от неочаквания сблъсък. Мърсър го удари с беретата и после се прицели в главореза на площадката. И в същия миг го позна. Това беше Бернард Хофман, младият германец, когото Мърсър бе спасил от отравяне с въглероден окис в Кемп Декейд.

В мига на колебание преди Хофман да посегне към пистолета в кобура си Мърсър прескочи осемте стъпала до площадката и счупи с ритник китката му. Хофман извика, но млъкна след удар с картечния пистолет по челюстта. Мърсър грабна пистолета от отпуснатата му ръка и взе оръжието и на изпадналия в безсъзнание мъж на стълбите.

– Аника, да вървим. Нищо им няма.

На лицето ѝ бяха изписани шок и отвращение. Жестокостта на Мърсър я стъписа.

– Не мога. Аз...

– Тогава ми дай оръжието си и се скрий. Нямаме време да спорим.

Тя потисна паниката си и слезе по стъпалата, без да може да откъсне очи от осакатеното тяло на Бернард Хофман.

– Съжалявам – каза Аника.

Мърсър не разбра дали тя говори на него или на изгубилия съзнание германец.

– Хайде. – Той я хвана за ръката и двамата продължиха да слизат.

Звукът на противопожарната аларма намаля, но отново се засили, когато се появиха няколко етажа по-долу. Бяха близо до един от минералните басейни. През стъклената стена Мърсър видя гимнастическа зала и плувен басейн с олимпийски размери. Противопожарното табло беше в отсрещната страна на коридора. Мърсър отиде и дръпна лоста. Другият екип щеше да направи същото с всички табла, които видеха. Таблото с алармите на командния мостик сигурно блестеше като елха.

Мърсър и Аника минаха през двойна врата и срещнаха няколко делегати на събора, които питаха какво става. Той скри оръжията си, дока-то вървяха по коридора, и спря чак в дъното. Оттам имаше няколко маршрута за бягство. Мърсър изстреля остатъка от пълнителя в пода и коридорът опустя.

Той зареди нов пълнител и дръпна плъзгача. Двамата с Аника хукнаха към външната врата и излязоха на външната палуба. Студеният по-лъх на морето погали кожата им. В далечината се виждаха тъмните очертания на спасителните лодки. Неколцина моряци ги оглеждаха, за да проверят дали наистина има пожар, или тревогата е фалшива. Те не бяха чули изстрелите.

Мърсър и Аника побягнаха в противоположната посока по стълбите към едно от многобройните кафенета на открито. Мърсър взе картечния пистолет от Аника и отново зави заглушителя. Той стреля два пъти в ключалката на плъзгачите се стъклени врати и двамата влязоха във вътрешността на кораба.

Коридорът зад входа на кафенето беше безлюден. Движейки се предпазливо през откритото пространство, те минаха край няколко магазина и бар, където видяха висок комин, осветен от прожектори, но не забелязаха двата силуета, движещи се към вратата.

Фигурите бяха облечени в черно и носеха картечни пистолети с лазерни мерници. Те минаха по коридора вдясно и се обърнаха. Мърсър и Аника стояха само на десет метра от тях. Той я блъсна долу и се хвърли в коридора, когато лазерът проряза въздуха над него. Мърсър коленичи, изстреля откос и улучи главорезите в гърдите. Единият падна по гръб, а другият се блъсна в стената. Тялото му се разтресе.

– Нали каза, че няма да убиваш! – извика Аника.

– Те бяха хора на Рат – отговори Мърсър. – Носеха немски картечни пистолети, а не италиански като на Швейцарската гвардия.

Тя се приближи и позна трупа на мъжа в коридора. Беше го виждала в станцията на „Геопроучвания“ в Гренландия. Аника не можеше да повярва, че Мърсър има толкова бързи реакции.

– Нямах избор – добави той и тръгна.

Мърсър задейства още една противопожарна аларма, когато влязоха в дълъг коридор с каюти от двете страни. Там нямаше много пътници, защото слуховете за терористичната атака вече се бяха разпространили. Мърсър погледна часовника си – предполагаше, че двайсетте минути са изминали, но остана изумен, като видя, че са изтекли само десетина.

Двамата стигнаха до двойната врата в дъното на коридора точно когато двама гвардейци нахлуха зад тях. Мърсър изстреля един откос над главите им, молейки се да не улучи никого. Минаха през вратата и намериха укритие зад голямо растение. Двамата гвардейци хукнаха да ги търсят. Мърсър вдигна картечния пистолет и ги простреля в краката, далеч от бедрената артерия, за да не изтече кръвта им.

– Да вървим.

Той бе спечелил още няколко секунди.

Двамата влязоха в празна бална зала. Стъпките им отекваха, докато бягаха към изхода в отсрещния край. Аника се отпусна на едно от канапетата, останала без дъх. Мърсър също беше задъхан, но не можеха да спират там.

– Справяш се страхотно – каза той, – но трябва да издържим още малко.

Те огледаха фойето зад балната зала, тръгнаха по-бавно и скриха оръжията си, когато срещнаха двама мюсюлмански духовници, които спореха на арабски въпреки воя на противопожарната аларма.

Мърсър и Аника минаха по още няколко коридора, като стреляха в стените и тавана, всявайки страх. Мърсър намери купчина вестници, напъха ги в решетката на вентилационната система и ги запали. Корабът беше огромен и пушекът щеше да бъде забелязан чак след известно време, но се надяваше, че дотогава ще се е разпространил из целия плавателен съд. Двамата се измъкнаха от още две престрелки с обикалящи по коридорите гвардейци, като слизаха все по-надолу и се смесваха с уплашените пътници, които търсеха безопасно място.

Мърсър загуби представа къде се намират, но предположи, че всички коридори от двата корпуса на катамарана водят до атриумите. Той видя табелка, че единият атриум е пред тях, и хукна натам. Аника тичаше до него. Беше изпразнила всичките си пълнители, но продължаваше да носи картечния пистолет.

Влязоха в атриума едно ниво под трапезарията, в която Мърсър се бе запознал с телевизионния проповедник и съпругата му. Тя беше празна. Мърсър поведе Аника към един от мостовете, за да стигнат до центъра на кораба и да се прехвърлят в десния корпус.

Изведнъж се разнесе изстрел и част от месинговите перила отхвъркна. Мърсър бутна Аника на килима и я закри с тялото си, а после вдигна глава и видя десетина гвардейци, които се бяха наредили до перилата на горното ниво. Неколцина се отправиха към ескалатора. Гвардейците щяха да стигнат до моста, преди Мърсър и Аника да успеят да

избягат.

– Хвърли оръжието си – прошепна Мърсър, преценявайки разстоянията.

– Защо?

– Спасявам живота ти. Направи го.

– Какво ще правиш?

– Не ти трябва да знаеш. – Той говореше сериозно, сякаш се сбогуваше с нея.

– Аника остави картечния пистолет на пода. Мърсър я сграбчи за яката, изправи я на крака и допря оръжието си до главата ѝ. Писькът ѝ не беше престорен.

– Ако направите още една крачка, ще я убия – извика Мърсър и гвардейците спряха. – Хвърлете оръжията и отстъпете назад.

Няколко гвардейци насочиха нагоре картечните пистолети, но никой не пусна оръжието си. Мъжете до ескалатора заеха позиция за стрелба. Ако имаха лазерни мерници, щяха да стрелят.

– Пусни я – извика офицерът. – Няма да стреляме.

– Хвърлете оръжията. – Мърсър искаше да го мислят за неуравновесен, но напрежението в гласа му беше неподправено. Положението ставаше неконтролируемо. Ако някой натиснеше спусъка, двамата с Аника щяха да бъдат мъртви. – Ще я убия, кълна се.

„Продължавай да говориш – помисли си той. – Поддържай диалога. Трябва ти още една минута.“ Начинът, по който държеше Аника, му позволяваше да погледне часовника си. До крайния срок от двайсет минути оставаха четиридесет и пет секунди. След това не го беше грижа какво ще стане. Айра и Ервин щяха да успеят да съобщят на ЦРУ за Гюнтер Рат.

– Не го прави – с успокояващ глас каза капитанът на гвардейците. – Може да поговорим.

– Не! – истерично изкрещя Мърсър. Искаше гвардейците да бъдат нервни и напрегнати. Това щеше да ги отклони от целта им. – Кучето на Лорна Фаркуър ме ухапа и аз ще държа тази жена, докато тя ми се извини.

Абсурдността на искането му произведе желанието ефект. За част от секундата гвардейците се разсеяха.

– Ще се видим по-късно – прошепна той в ухото на Аника, блъсна я на пода и се хвърли през перилата.

Сърцето му сякаш подскочи в гърлото. Викът на Аника постепенно заглъхна. Докато падаше, Мърсър видя, че отпред застрашително се

извисява водопадът. Височината беше шест метра. По-бързите гвардейци имаха достатъчно време да реагират. Разнесоха се изстрели от автоматично оръжие. Мърсър падна по гръб във водопада. Около него свистяха куршуми.

Той потъна във водата и се блъсна в бетонното дъно на дълбокото четири фута езеро. От устата му излязоха мехурчета. Цялото тяло го заболя. Мърсър отвори очи и видя сребристи ивици, пронизващи водата. Гвардейците стреляха по него. Той се провря под водопада и излезе в нишата с помпите. Зад нея имаше служебен вход за работниците, за да не газят във водата, когато поправят помпите. Мокър до кости и задъхан, Мърсър отвори с ритник вратата и излезе в коридора.

Гвардейците бързо щяха да се досетят къде е отишъл. Нямаше опасност за Аника, защото я смятаха за заложница, а не за съучастник. Едва след няколко часа щяха да разберат, че тя не е участник в събора, а дотогава Мърсър щеше да е овладял положението.

Той се ориентира, слезе няколко нива по-надолу и обясни на неколцината членове на екипажа, които срещна, че се е намокрил, докато се е опитвал да потуши огъня в кухнята. След пет минути стигна до целта си и установи, че вратата е затворена. Той осъзна, че помощният персонал е получил заповед да остане в каютите си, докато положението се изясни.

Мърсър почука и след секунда младият англичанин, чиито маратонки бе взел, отвори.

– Здравсти! – ухили се Мърсър. – Помниш ли ме? Той показа картечния си пистолет и без да каже нищо, младежът го пусна да влезе. Съквартирантът му гледаше с широко отворени очи. Този път Мърсър не си направи труда да ги завърже. Той взе още един чифт маратонки, джинси, ватена блуза с надпис „Манчестър Юнайтд“ и шапка „Бенетон“ с дълга козирка, която сложи на обръснатата си глава.

– Нали ти казах, че не играя извратени игрички с този тип – обърна се англичанинът към съквартиранта си.

Мърсър излезе и хвърли оръжията си в количката за пране в коридора. Той имаше резервна електронна карта за каютата на Ватутин и можеше да мине за паникьосан пътник, ако не беше въоръжен до зъби. Ако всичко бе вървяло по плана, Гюнтер Рат трябваше вече да е на моторницата си заедно с Грета Шмид и кутията на Пандора, а Ервин Пул и Клаус Рейдер да разговарят с капитана на кораба. Мърсър беше доволен от себе си, макар че се чувстваше така, сякаш бе изгорял от слънцето. Болеше го всеки сантиметър от кожата и той знаеше, че на търтванията ще

останат няколко седмици.

Качи се с асансьора в пътническото отделение и след минута сложи магнитната карта в ключалката и влезе в каютата на Ватутин. Православният свещеник и Хилда се бяха върнали от разходката си. Едрата жена се стъписа, когато видя, че Мърсър е сам.

– Wo ist Anika⁸?

Мърсър седна на стола и затвори очи, опитвайки се да прогони страха и напрежението си.

– Всичко е наред. Тя е при гвардейците, защото ги накарах да помислят, че съм я взел за заложница. Те не знаят, че Аника е с нас.

Хилда погледна Ватутин и руснакът преведе думите му.

– Sehr gut⁹ – отбеляза готвачката.

– Имахте ли неприятности?

– Нет – отговори Ватутин. – Разделихме се с Ласко след театъра и дойдохме тук преди пет минути.

На вратата се потропа само веднъж. Това беше сигналът на Айра и Мърсър отвори.

– Бога ми, беше много забавно – възкликна Ласко и се хвърли на леглото. – Но ако бях на мястото на папата, щях да се замисля за охраната си. Гвардейците дори не успяха да се доближат до мен.

Няколко минути по-късно противопожарната аларма спря. В същия миг иззвъня телефонът. Хилда вдигна слушалката и я даде на Мърсър.

– Съдейки по тишината, сигурно сте успели – каза той. – И да, и не – мрачно отговори Ервин Пул.

– Какво се случи? – Напрежението отново завладя Мърсър.

– Рейдер обясни на капитана какво става и че не сме терористи, а истинската заплаха е Гюнтер Рат. Капитанът каза, че според компютъра на кораба вратите на пристана са били отворени преди петнайсет минути. Той изпрати двама офицери да видят какво става и те докладваха, че моторницата на Рат е изчезнала. Опитахме се да изкараме Рат от каютата, която си е присвоил, но никой не отвори.

– Тогава какъв е проблемът? Струва ми се, че всичко е минало по плана. Айра може да се обади на директора на ЦРУ Барнс и да му каже да пресрещнат Рат. Победихме, Ервин. Отпусни се.

– Не сме победили, Мърсър. Спомняш ли си, когато се опита да се свържеш с приятеля си от ФБР и ни казаха, че комуникациите са

8. Къде е Аника? (нем.) – Б. пр.

9. Много добре (нем.) – Б. пр.

прекъснати заради слънчевата активност?

– Да. Решихме, че Рат блокира изходящите сигнали.

– Не е бил той. Нито един предавател и сателитен телефон на борда на кораба не работи заради максимума на слънчевата активност. Айра не може да се обади на никого. Изолирани сме.

На трийсет мили от „Императрица на моретата“

Разговорът извън кабината на моторницата беше невъзможен, защото двата й турбодизелови двигателя работеха на пълни обороти. Морето беше по-спокойно, отколкото би могло да се очаква, затова дванайсетметровият плавателен съд се носеше с лекота по малките вълни. Гюнтер Рат подаваше тягата, а Дитер беше зад кормилото. Грета Шмид и двама от главорезите на Рат се бяха настанили на седалката зад тях.

Всички бяха въоръжени и напрегнати. Кутията на Пандора беше прибрана в каютата в долната част на носа. Там бяха и четиримата „гости“.

Благодарение на създадената от Мърсър суматоха бягството им от „Императрица на моретата“ беше сравнително лесно. Скоро след първия автоматичен откос в атриума Рат се досети, че намерението на Мърсър не е да убива, а само да предизвика паника и да го прогони от кораба. Германецът разбра, че го манипулират, и това не му хареса, но нямаше избор. На Рейдер му трябваше само една минута с капитана на кораба и с плановите на Рат бе свършено. Гюнтер и Грета взеха заложници и хукнаха към гаража за лодки, отбягвайки местата, откъдето се разнасяха изстрели. Те се увериха, че моторницата на „Ньорд“ е заредена с гориво, и повредиха осемте големи лодки, като разбиха с чукове корпусите им фибростъкло. От радара на мостика на „Императрицата“ Рат знаеше, че италианският ескадрен миноносец е на осем мили южно от луксозния трансокеански кораб и го пази от откритата към морето страна. Значи нямаше да може да ги преследва, щом завият на север към Исландия, която се намираще на деветдесет мили. Слънчевата активност беше в зенита си и обхватът дори на най-мощните радиопредаватели бе ограничен на няколко мили, затова до италианците нямаше да стигне никакъв сигнал.

Рат се възползваше по най-добрия начин от сполетелите го неприятности и вярваше, че ще могат да извадят потъналите кутии на Пандора и да ги дадат на Либия. Ако не успееша, единствената останала кутия щеше да гарантира финансово осигурено бъдеще за него и Грета. Гюнтер бе пресметнал, че ще му трябва преднина само от два часа, за да избяга от Исландия, когато стигнат до крайбрежието ѝ. На „Императрица на моретата“ му бе необходимо два пъти повече време, за да се приближи до острова и да съобщи какво се е случило. А дотогава Рат щеше да

е изпратил хеликоптер до „Ньорд“ и двамата с Грета щяха да пътуват с нает самолет за Триполи. Той погледна през рамо към нея и ѝ се усмихна окуражително. Всичко щеше да бъде наред.

Мърсър би тряснал телефона, ако безпрепятственото бягство на Рат не бе изцяло по негова вина. Нямаше значение, че останалите членове на екипа му се бяха съгласили с мнението му за комуникациите на „Императрица на моретата“. Той смяташе да пусне Рат да избяга и след това да се свърже с властите. И сега германецът беше на няколко мили от него с една от кутиите на Пандора, а Мърсър не можеше да направи нищо, за да го спре.

„И още как!“ Идеята му хрумна в миг на прояснение, което измести засилващото се чувство на поражение.

– Ервин, свържи ме с Рейдер.

– Това е вътрешният телефон на мостика – веднага отговори президентът на „Кол“. Какво искаш да направя?

– Рат ще се отправи към Исландия. Кажете на капитана да завие на север и да даде пълна мощност на двигателите.

– Хер Мърсър, говори капитан Хайнц Харолд Неринг. – В говора имаше акцент, но беше властен. Мърсър си представи слаб и жилив ветеран, който бе преживял какво ли не. – „Императрица на моретата“ може да се движи най-много с двайсет и осем възела. Няма да хванем Гюнтер Рат. Моторницата му е твърде бърза. Предлагам да предупредим миноносеца „Интрепидо“ със сигнални ракети и когато се приближим достатъчно, за да ни чуват, да им кажем да поемат преследването.

– Къде е миноносецът?

– На около осем мили южно от нас.

– Това ще отнеме много време. – Мърсър едва прикриваше чувството за безсилие. – Всяка секунда, която губим, е преднина за Рат. Имаме възможност да го преследваме сами. Завийте към Исландия и изстреляйте сигнални ракети. „Интрепидо“ може да ни настигне. По пътя ще им кажете какво става. Има ли там хеликоптер?

– Да, но временно не лети поради проблем в скоростната кутия.

– Няма значение. Аз мога да хвана Рат.

– Как?

– Завийте и ме оставете сам да се погрижа за това. – Мърсър погледна Айра Ласко. – Колко оръжия имаш?

– Изхвърлих ги всичките.

– Отец Ватутин?

– И аз.

Хилда също се бе върнала в каютата без оръжието си.

– Ервин – каза по телефона Мърсър, – намери картечни пистолети и клетъчен и сателитен телефон. Може да проработят, когато се приближим до Исландия. Нека да се срещнем на пристана, откъдето се качихме на борда на кораба.

– Какво смяташ да правиш? – попита Айра, когато Мърсър прекъсна връзката.

– Спомняш ли си моторниците „Акварива“ до джето-вете? Те са десетпетнайсет мили в час по-бързи от моторницата на Рат. Той ще стигне пръв до брега, но ние ще бъдем по петите му.

Айра направи кисела физиономия.

– Моторницата е малка, а ние сме на стотина мили от Исландия. Няма да издържи на надпреварата в открития океан.

Мърсър вече беше на вратата и подканваше другите да го последват.

– Неопренови костюми? – попита Ласко.

– До моторниците са – отговори Мърсър.

Те слязоха на пристана като войници, тръгнаха на невъзможна мисия. Лицата им бяха сериозни. Никой не пророни дума. След спирането на алармите по високоговорителите предадоха призив всички пътници да се приберат в каютите си, за да бъдат преброени, затова коридорите бяха безлюдни.

Тялото на Мърсър трепереше от напрежение, но сетивата му бяха свръхчувствителни, както ставаше винаги при предстояща опасност.

Той мина през вратите на гаража за лодки и запали лампите. Двете моторници „Акварива“ бяха до стената вляво. Лакираните им предни палуби блестяха на светлината. Имаха по два двигателя с мощност триста и петнайсет конски сили. Тапицираните с кожа отворени кабините бяха по-скоро декоративни, отколкото функционални. Това бяха скъпи играчки, предназначени за обиколки на уединени тропически заливи, а Мърсър смяташе да ги използва за преследване в Северния Атлантически океан.

Той се приближи до контролното табло на крана в остъкления кабинет, където Грета Шмид бе заловила другите.

– Айра, провери резервоара на онази до изхода. Ако е пълен, извърли половината гориво. Трябва ни скорост, а не дължина на плаването.

– Готово.

Мърсър облече широк неопренов костюм върху мокрите си дрехи.

Облеклото ограничаваше движенията му, но щеше да му трябва, когато се приближат до брега на Исландия. Очакваше ги пътуване в леденостудени води. Ботушите нямаха връзки, затова бе принуден да задържи маратонките. Въздухът се изпълни с мирис на бензин.

– Добре. Отец Ватутин, наблюдавай контролните уреди, за да може Айра да се преоблече.

Ервин доведе Марти, Клаус Рейдер и Аника. Мърсър си позволи да изпита облекчение за една секунда, когато видя, че тя е добре, и после отново се съсредоточи върху плана си.

– Дайте оръжията на Хилда да ги провери.

Тя бе доказала, че опитът ѝ с оръжия се равнява на готварските ѝ умения.

– Какво става с горивото?

– Приключвам.

– Аника, иди да отвориш външните врати – нареди Мърсър, без да обръща внимание на изражението ѝ.

Тя не се подчини на заповедта му, приближи се до него и с всичка сила го зашлеви през лицето. Мърсър политна към закачалката с неопреновите костюми.

– Това беше задето допря пистолет до главата ми. – Гневът засили акцента ѝ и очите ѝ заблестяха. – И бих те ударила още веднъж, защото скочи от моста. Не беше необходимо. Можеше да се откажеш още тогава. Вече бяхме победили. Това беше глупава каскада. Просто искаше да се увериш, че можеш да го направиш, нали? Проклети мъже с вашето честолюбие! Напомняш ми на един алпинист, когото познавах. Той предприе невъзможно изкачване. Предпочиташе да умре, но да опита. И загина.

Аника се обърна, но Мърсър сложи ръка на рамото ѝ. Тя се дръпна.

– Не ме докосвай.

Той видя страх в гнева ѝ. Предимно за нея, но и малко за него.

– Щом искаш да ме сравняваш с алпинист, склонен към самоубийство, не мога да ти попреча. – Мърсър не се ядоса, защото не я обвиняваше. – Но мисля, че грешиш. Безразсъден ли съм? Само когато се налага. Поемам рискове, които разумен човек не би предприел, но не защото искам, а защото трябва.

– И сега трябва да гониш Рат с лодка, която ще потъне след първата миля? – Загрижеността надделя над гнева ѝ и в гласа ѝ прозвучаха истинските ѝ чувства.

– Да, защото той трябва да бъде спрян. Не съм искал да бъда тук,

Аника. Нито исках да бъда на онзи мост, докато десетина дула бяха насочени към мен. В случай че не си забелязала, аз реагирам на ситуации-те, а не ги търся. Ако ме смяташ за банален мъжкар, привличан от опасностите, чудесно. Но мисля, че не ме познаваш достатъчно добре, за да ме съдиш така. – Тонът му стана помирителен. – Съжалявам, че те изплаших.

Мърсър отместа поглед от нея и забеляза, че Рейдер облича неопренов костюм.

– Какво правиш, по дяволите?

– Идвам с теб – отговори индустриалецът. – Всичко това нямаше да се случи, ако бях поел отговорността си, вместо да се опитвам да се откупя. Няма да допусна ти да оправяш моите грешки.

Мърсър бе готов да му отнеме възможността да се реваншира, но долови искреността на германеца. Рейдер искаше Рат мъртъв повече от него. И Мърсър разбираше защо.

– Можеш ли да стреляш? Рейдер кимна и сетне се похвали.

– Освен това имам черен пояс по джудо.

– Браво. – Мърсър не остана смаян. – Смятам да застрелям Рат колкото е възможно по-отдалеч. Ако после искаш да пребиеш трупа му, моля, заповядай.

Ервин бе отворил външните врати и леденостуденият въздух прогони от гаража бензиновите изпарения. Докато Айра обличаше неопренов костюм, Марти прикрепи възетата на крана за моторницата. „Акварива“ щеше да бъде извадена от гаража и спусната в океана между двата корпуса на „Императрица на моретата“.

– Да се качваме – каза Айра, след като се облече.

Но преди Мърсър да успее да включи двигателя, в гаража влетя човек от екипажа на кораба. Ервин и Рейдер го познаха – беше капитан Неринг. Никой не обърна внимание на възрастния човек в черен панталон и сива спортна блуза зад него.

Белокосият Неринг беше властен, но физически и емоционално изтощен.

– Изпратих стюардите да обиколят кораба и да преброят пътниците. – Той се бе задъхал от тичането. – Току-що разбрахме, че Гюнтер Рат е взел заложници.

– По дяволите! – Мърсър не очакваше тази вероятност. – Кого?

Мъжът зад Неринг пристъпи напред и едва когато се вгледа по-отблизо, Мърсър позна папа Лъв XIV. Той забеляза сенките на неколцина гвардейци в коридора.

– Негово Светейшество ме уведоми, че държавният му секретар кардинал Перети е изчезнал. Не можем да намерим и един американски телевизионен проповедник и съпругата му.

– Томи Джо и Лорна Фаркуър? – Айра си спомни крещящо облечения проповедник и екстравагантната му съпруга.

– Вероятно ги е срещнал случайно в коридора – рече капитан Неринг и после мрачно добави. – Рат е отвлякъл и Дал ай Лама. Всички се спогледаха уплашено.

Рат не би могъл да избере по-значим като емоционална провокация заложник, дори да бе искал. Влиянието на Далай Лама върху шестте милиона негови последователи беше неизмеримо. Носителят на Нобелова награда за мир беше най-уважаваният религиозен водач в света след папата и бе смятан за мъдър държавник и изразител на възжеланията на потиснатите на земята.

– Капитанът ми каза, че ще преследвате похитителите. – В английския на папата имаше акцент, но беше мелодичен. – Разбирам защо искате да го направите, но не мога да ви позволя да жертвате живота си заради заложниците. От няколко години познавам Далай Лама. Той не би искал да замените живота си с неговия. Доминик Перети също. Проповедникът Фаркуър се кланя на същия бог като мен, макар и по свой начин, и сърцето ми подсказва, че и той не би искал да умрете, за да го спасите.

За Мърсър нямаше значение кой е взет за заложник. Тук не ставаше въпрос за заложници, нито дори за отмъщение. Той не трябваше да допусне кутията на Пандора да разпръсне смърт.

– Разбирам, Ваше Светейшество. И оценявам загрижеността ви. Но ние няма да спасяваме заложниците. Отиваме, защото Гюнтер Рат притежава нещо, което заплашва всичко живо на планетата – каза Мърсър. – Отец Ватутин може да ви обясни за какво говоря.

Папата се наклони да попита нещо, но се въздържа. Решителността в очите и гласа на Мърсър го убеди, че хората му нямат намерение да се жертват.

– Нека Господ да е с вас! Имате и моята благословия. Мърсър почувства прилив на сили.

– Благодаря! – каза той и отново насочи вниманието си към капитан Неринг. – Продължавайте опитите да се свържете по радиопредавателите. Предупредете американската база в Кефлавик веднага щом можете. Ако италианският хеликоптер успее да излети, изпратете го след нас.

Мърсър превъртя ключа на стартера на „Акварива“ и ревът на двигателите заглуши опитите за разговор. Марти задвижи крана, за да повдигне моторницата от гнездото ѝ и да я насочи към релсите. Мърсър погледна Аника. Тя бе скръстила ръце на гърдите си и стоеше на входа на гаража за лодки. Изражението ѝ беше неразгадаемо. Противно на здравия разум, той ѝ намигна и му се стори, че Аника леко се усмихна. Но вероятно това беше плод на въображението му.

Водата в канала между двата корпуса се носеше като бързотечаща река. Марти работеше неуверено с контролните уреди на крана, затова моторницата се стовари върху водата с оглушителен трясък. Мърсър увеличи оборотите до скоростта на „Императрица на моретата“ и Айра откачи въжетата.

„Акварива“ се стрелна в подобния на каньон канал и заобиколи носа на кораба. Тримата мъже сложиха водолазни маски на лицата си, за да се предпазят от щипещия вятър и пръските вода. Ако моторницата се преобърнесе, неопреновите костюми щяха да ги предпазят от хипотермичен удар.

Нощта бе осветена от трептящите светлини на Северното сияние, пред което бледнееха и най-ярките звезди. Но никой от тримата дори не вдигна глава да го погледне. Мърсър не откъсваше очи от хоризонта, а Айра наблюдаваше компаса, за да се увери, че няма да се отклонят от курса. Клаус Рейдер седеше на пейката зад тях. Оръжията бяха в краката му. Океанът беше спокоен и те можеха да поддържат максимална скорост.

Вятърът духаше с петдесет мили в час и разговорът беше невъзможен. Всеки беше сам със страховете си, съзнавайки, че без предупреждение може да се появи някоя голяма вълна и да сложи край на отчаяното им препускане. Дори да успееш да се доберат невредими до брега на Исландия, предстоеше им да се справят с дръзкия и опасен Гюнтер Рат.

Мърсър изчисли, че въпреки преднината на Рат от един час двете моторници ще стигнат до брега приблизително по едно и също време, ако успеят да поддържат същата скорост.

Тази вероятност обаче се изпари, когато морето се развълнува.

Отначало вълните бяха едва забележими, но след час се уголемиха и на върховете им се появиха бели гребени. Моторницата започна да се тресе. Мърсър бе принуден да кара срещу вълните, за да не се преобърнат, отклонявайки се от курса. Той намали скоростта на трийсет и пет възела, но пътуването пак беше трудно. Преминавайки през големите вълни, моторницата излиташе във въздуха. Тъмната вода обливаше

дватама мъже. Айра допря устни до ухото на Мърсър и изкрещя: – Мислиш ли, че Рат също ще трябва да намали скоростта?

Мърсър поклати глава. Беше твърде шумно, за да обясни, че голямата моторница на Рат е направена за такива условия. Имаха късмет, че бяха стигнали много близо до Рат и можеха само да се надяват нещо да не се обърка по пътя на север.

Морето стана още по-бурно и с първите лъчи на зората на хоризонта вятърът се усили. Мърсър почувства болка в коленете от постоянното прегъване. Боляха го и ръцете от стискането на кормилото. Краката му бяха мокри от водата, която се плискаше в моторницата, и постепенно се схващаха. Той оглеждаше морето, търсейки диря от плавателен съд или светлина, но не виждаше нищо.

Клаус Рейдер повърна.

Мърсър забеляза два пъти по-голяма вълна от останалите точно преди гребенът ѝ да се разбие. Той завъртя кормилото, насочвайки „Акварива“ към нея. Моторницата мина през вълната, извисявайки се стремително нагоре, и едва не се преобърна. Преди Мърсър да успее да се съвземе, следващата огромна вълна ги удари отстрани и кабината се напълни с вода.

„Акварива“ се заклати в браздата между двете вълни и Мърсър имаше достатъчно време да завърти кормилото в противоположната посока. Той демонстрира майсторски умения в карането на моторницата и Айра го гледаше с ококорени от почуда очи. Мърсър отвърна със същия поглед, показвайки, че това не са били умения, а късмет.

Помпите работеха трескаво.

Мърсър нямаше представа кога ще попаднат под ударите на следващата серия големи вълни и посочи на север, за да покаже на Рейдер да гледа внимателно. Германецът го потупа по рамото в знак, че е разбрал. „Акварива“ отново пое на север и продължи преследването. Мърсър намали малко тягата, за да контролира по-добре моторницата.

Те се натъкнаха още пет пъти на поредица от грамадни вълни и Рейдер своевременно предупреждаваше Мърсър.

След още един час в далечината вляво видяха светлина на фар. Приближаваха се към източната страна на полуостров Рейкянес, близо до мястото, където се намиреше летище Кафлавик. Мърсър се опита да си спомни географските особености на района. Доколкото се сещаше, единственото достъпно населено място на полуострова беше малкото рибарско селище Гриндавик на десетина мили по-нататък по брега.

Той предположи, че Рат ще се движи по най-прекия маршрут до

Исландия и ще трябва да открадне микробус за последния етап на бягството си, затова зави надясно и увеличи скоростта, приближавайки се към брега.

Хоризонтът се превърна в златистобяла ивица и Мърсър видя очертанията на два вулкана на фона на равнината.

Той забеляза и далечно бяло петно – дирята на бързо движещ се плавателен съд. Останалите също я видяха. Рейдер даде картечен пистолет на Айра и задържа друг за себе си.

Моторницата на Рат увеличаваше размерите си, докато се приближаваха. Ласко зареди оръжието си.

Мърсър се насочи към кърмата. Бръмченето на „Акварива“ бе заглушено от шума на ревящите двигатели на по-голямата моторница. Трябваша им само няколко секунди, за да настигнат плавателния съд с корпус от стомана, и докато вниманието им беше съсредоточено върху селището, Рат и хората му нямаше да ги забележат. Мърсър намали скоростта, когато стигна на двайсет метра от моторницата с надпис „Ньорд“. Той видя четири глави на борда. Едната беше с дълги вешци се на вятъра руси коси.

Точно когато Айра вдигна картечния пистолет до рамото си, инстинктът накара Грета Шмид да се обърне. Мърсър не чу виковете ѝ, но устните ѝ се движеха трескаво. Ласко натисна спусъка и обсипа с куршуми мястото, където преди миг беше моторницата на Рат. Дитер реагира на писъците на Грета с изключителния рефлекс, който го правеше такъв добър състезател, и моторницата започна да криволичи насамнатам. Айра не можеше да рискува да стреля напосоки, за да не улучи някого от заложниците. Мърсър намали още скоростта, защото не искаше да изпревари Рат. Надбягването щеше да приключи чак близо до брега.

Грета изчезна за миг и когато отново се появи, в едната си ръка държеше пистолет, а в другата заложник. Ръстът и силата ѝ преодоляваха съпротивата на жертвата ѝ – оскъдно облечената Лорна Фаркуър.

Животът бе закалил Мърсър към насилието, но не го бе направил безразличен към него. Нямаше начин да се подготви за онова, което щеше да се случи. Лорна сигурно осъзна каква ще бъде съдбата ѝ, защото съпротивата ѝ стана отчаяна. Изражението на Грета не се промени. Тя удари жената по главата с пистолета и я бутна във водата.

Инстинктът подсказа на Мърсър да не обръща внимание на неподвижното тяло, което изскочи след моторницата, и да се съсредоточи върху Гюнтер Рат и кутията на Пандора. Това беше най-важното. Човечността му обаче беше много по-силна мотивация от личното желание за

справедливост.

Той не се поколеба.

Моторницата на Рат се отдалечи, а Мърсър направи обратен завои, за да вземе съпругата на евангелиста. Тя плаваше по лице. Водата беше смъкнала тънката ѝ рокля от тялото. Плътга ѝ беше бяла под прозрачните бикини. Жената изглеждаше безжизнена. Мърсър приближи „Акварива“ до нея и Клаус Рейдер я издърпа на борда.

Мърсър отново увеличи тягата, погледна през рамо и видя, че от устата на Лорна излиза вода и тялото ѝ се гърчи конвулсивно в пристъп на кашлица. Тя се сви на кълбо и отново повърна. Щеше да трепери няколко часа и главата щеше да я боли, но иначе всичко беше наред.

Рат имаше около четиристотин метра преднина и завиваше към дървения пристан на Гриндавик. Моторницата му намали скоростта едва в последната минута и дирята ѝ разклати рибарските лодки. На пристанището бе паркиран очукан микробус и петима рибари разговаряха оживено, докато приготвяха мрежите. Рат заповяда на Дитер да се отпрати към другата страна на кея и състезателят умело преодоля последните няколко метра. Единият от бандитите скочи на брега, за да завърже въжето. Последва го друг мъж, който насочи вниманието си към рибарите, а те – към пистолета му.

Мърсър подкара към брега. От по-голямата моторница се появиха двама души и откриха огън с автоматични оръжия. Мърсър трябваше да избяга от потока куршуми, затова отново навлезе в открито море, описвайки широка дъга във водата. „Акварива“ се носеше точно отвъд обхвата на оръжията и неуморно се движеше напредназад, търсейки свободно пространство. Рат имаше предимство и докато не натовареше заложиците и кутията на Пандора в микробуса, Мърсър, Айра и Рейдер не можеха да направят нищо друго, освен да чакат.

– Заведи госпожа Фаркуър долу и я увий във всички одеяла, които намериш – заповяда Мърсър. – В каютата трябва да има отопление. Пусни го докрай.

Докато Рейдер се грижеше за Лорна, а Мърсър наблюдаваше трескавата дейност на пристана, Айра включи сателитния телефон, който бе взел.

– По дяволите! Няма сигнал.

– А клетъчният? Той не разчита на сателита. Сигналът му трябва само да стигне до най-близката кула. Мисля, че виждам една малко по-нататък от селото.

– Добра идея. – Ласко хвърли сателитния телефон и отвори

клетъчния. – Има сигнал!

– Обади се на Пол Барнс и поисквай помощ.

Хората на Рат накараха трима от рибарите да пренесат златната кутия от моторницата в микробуса. Рат ръководеше пренасянето, а Грета Шмид държеше на прицел треперещия Томи Джо Фаркуър, Далай Лама и кардинал Перети. Фаркуър беше облечен в лъскав костюм а Перети беше с черен панталон и риза. Далай Лама страдаше най-много от студа, защото беше само по червена мантия и сандали. Веждите му приличаха на черни петна на почти плешивата глава.

Айра каза няколко пароли и след минута се свърза с офицера, който отговаряше за мисията.

– Руди, обажда се Айра Ласко... Млъкни и слушай. Всичко е истина... Да, парчетата от метеорита, „Кол Индъстрис“ и всяко друго проклето нещо. Клаус Рейдер не е човекът, който ни трябва, а директорът по специалните проекти Гюнтер Рат. Слушай внимателно. Рат има кутия с неизвестен брой парчета от метеорита и трима заложници, сред които Далай Лама и вторият човек във Ватикана. Намираме се по крайбрежието на Исландия, до село Гриндавик... Няма значение как сме се озовали тук. Трябва ни сериозна помощ. Изпрати хеликоптер от военновъздушната база в Кефлавик. Рат е с бял микробус и вероятно ще се отправи към шосе 41 за Рейкявик.

– Нека да каже на пилота, че те ще карат по пътя за термалните бани „Синята лагуна“ – прекъсна го Мърсър.

Айра предаде информацията и добави:

– Ще се опитаме да си осигурим сухопътен транспорт и да продължим преследването. Рат има четирипет души, въоръжени с пистолети и автомати. Няма да се колебае да стреля... Не! Не взривявайте микробуса от въздуха, освен ако не е абсолютно наложително. Рат държи заложници, за Бога. Имаш номера ми, затова ми се обади, когато осигуриш съдействието на военновъздушните сили. – Ласко затвори клетъчния телефон. – Искаше да ми зададе един милион въпроси, на които не е необходимо да се отговаря, докато тази проклета история не приключи.

– Кога ще пристигне хеликоптерът?

Не можеха да си позволят да се бавят. Рат щеше да избяга километри напред, докато успееш да откраднат превозно средство и отново да го подгонят.

– Само след петнайсет минути. Военните са вдигнати по тревога, откакто престанах да се обаждам.

Клаус Рейдер се качи по стръмните стъпала от каютата.

– Госпожа Фаркуър ще се справи. Раната на главата ѝ кърви малко, но мисля, че черепът ѝ не е пукнат.

Всеки път, когато „Акварива“ се доближаваше до брега, от пристана започваше стрелба и Мърсър се връщаше навътре в морето. Тримата мъже използваша времето, за да съблекат ограничаващите движенията им неопрениви костюми. Вятърът ги пронизваше през дрехите, но адреналинът ги предпазваше от смразяващия му ефект. Ако Гриндавик представляваше нещо повече от група бели дървени къщи, Мърсър щеше да остави моторницата някъде по-нататък по брега и щеше да се опита да нападне във фланг бегълците. Но от двете страни на селото нямаше нищо друго освен дива пустош.

Гюнтер Рат кипеше от гняв. Хората му го бяха уверили, че няма начин някой от „Императрица на моретата“ да ги проследи, но обратното доказателство дебнеше на неколкостотин метра от брега. Вярно, дори той не бе предположил, че Мърсър ще предприеме това опасно прекосяване на океана с такава малка моторница, но ако знаеше за двете „Акварива“ в гаража за лодки, щеше да заповяда да разбият и техните корпуси.

Вцепенените от страх рибари почти бяха донесли стокилограмовата златна кутия до микробуса. Щом я сложеха вътре, Рат смяташе да остави един стрелец на пристана, за да не позволи на Мърсър да се приближи, докато те избягат. Трябваше му половин час да стигне до летището в Кефлавик, където щяха да разменят заложенниците срещу самолет и да се измъкнат от Исландия.

– По-яшво! – извика той и удари единия рибар. Мъжът залитна и кутията падна в товарното отделение на микробуса.

Рат извади автоматичния си пистолет и безмилостно застреля двама от рибарите. Другите двама се метнаха в лодката си и се скриха от поглед, а петият се хвърли във водата.

– Качвайте се – изръмжа той и посочи заложенниците с димящия си пистолет.

Тримата мълчаливо влязоха в микробуса. Далай Лама го погледна така, сякаш разбираше какви демони карат Рат да убива коравосърдечно. Макар да бе изтрезнял от дългото пътуване с моторницата, Томи Джо Фаркуър позволяваше да правят с него каквото искат. Той беше твърде шокиран от случилото се със съпругата му, за да се съпротивлява. Кардинал Перети не криеше презрението си.

– Вили, искам да останеш на пристана – заповяда Рат на най-младия от хората си. – Не позволявай на онази моторница да се приближава

до брега. Спечели ни трийсет минути и се махай отгук. Стой настрана от офиса на „Геопроучвания“ в Рейкявик и се обади в централата на партията в Хамбург. Те знаят как да се свържат с мен. Ще те измъкнем след два дни.

– Ja wohl!¹⁰ – отговори младият неонацист, горд, че има възможност да служи на каузата.

Грета държеше на прицел зложниците, докато се качваше в микробуса през страничната врата, наслаждавайки се на мириса на тестостерон и страх, изпълващ кабината. Тя беше близо до върха на сексуалната възбуда и търкането на дрехите по гърдите ѝ разпространяваше вълни от енергия по тялото ѝ. Вярата ѝ в Гюнтер беше безрезервна и Грета знаеше, че ще успее.

Дитер седна зад волана, а Рат се настани до него. Микробусът потегли по пристана и когато стигна до шосето, бързо набра скорост. Летището беше само на трийсет мили.

Мърсър се изнерви, докато зложниците се качваха в микробуса, за да се отправят на пътуване, в което едва ли щяха да оцелеят. Веднага щом превозното средство изчезна в тихото село, той насочи моторницата към брега. Осъзна, че Рат е оставил стрелец, едва когато водата около „Акварива“ закипя и куршумите откъснаха парчета от предната палуба. Мърсър завъртя кормилото, а Айра и Рейдер отвърнаха на огъня. Стрелецът на пристана се криеше зад купчина тежки стоманени релси и само снаряд можеше да го извади от строя.

– Ще се приближа до брега и ще тичаме към селото да намерим кола – извика Мърсър.

Преди да осъществят плана си, стрелецът изведнъж се появи от укритието си, като залиташе и се държеше за корема. Ръцете му бяха окървавени. Секунда по-късно мъжете във водата чуха изстрел от пушка и видяха облаче пушек над рибарската лодка. Неонацистът погледна към мястото, откъдето бе дошъл изстрелът. В същия миг пушката за акули на рибарите разпръсна мозъка му из целия пристан.

Мърсър не загуби нито секунда. Той увеличи почти до максимум тягата и спря пред пристана, като блъсна едната страна на моторницата на стойност поне триста хиляди долара. Айра прескочи на кея с въжето на „Акварива“ и го завърза. Рейдер слезе след него и накрая Мърсър, който държеше картечен пистолет и беретата. Подозрителните погледи на двамата исландци в рибарската лодка не се откъсваха от тримата

10. Тъй вярно (нем.) – Б. пр.

мъже. Третият оцелял от групата бе стигнал до каменистия бряг и тръгна към пристана.

– В каютата има една жена. – Мърсър посочи към моторницата, надявайки се, че тези хора говорят английски като повечето исландци. – Тя е почти премръзнала и се нуждае от лекар, защото има рана на главата. Рибарите не казаха нищо. Старата им пушка беше насочена към него.

– Хората, които убиха приятелите ви, я хвърлиха в морето – добави Мърсър. – Трябва ни кола, за да ги преследваме. Ако не искате да ни помогнете, поне не ни пречете.

Мъжът с пушката за акули спусна дулото.

– Колко време е била във водата?

– Пет минути, може би осем.

Рибарите не знаеха нищо за престрелките и хладнокръвните убийства, но падане на човек в морето беше нещо, от което разбираха.

– Дватама убити бяха мои братовчеди – каза единият рибар, бръкна в джоба си, извади връзка ключове и ги хвърли в краката на Мърсър. – Ти познаваш убийствата. Убий ги. Аз познавам морето. Ще помогна на жената. Синьо волво пред ресторант „Всоманастофан“.

Той посочи към селото.

Мърсър не им благодари. Те не очакваха това, пък и той нямаше време. Мърсър грабна ключовете и хукна, убеден, че Айра и Клаус са след него. Нямаше да се спре пред нищо, докато не види Рат мъртъв.

Волвото беше очукано, ръждясало туктам и толкова често ремонтирано, че от първоначалната му боя почти не бе останала следа. Тапицерията вонеше на тютюн за дула и беше изпокъсана. Двигателят се задави и лостът изскърца, когато Мърсър включи на скорост. Картечният пистолет „Хеклер и Кох“ беше на коленете му. Стъклото от страната на Айра отказа да се смъкне, затова той го счупи с дръжката на пистолета.

Пътят следваше релефа на вулканичния терен. Когато скоростта наближи сто километра в час, износените гуми и хлъзгавият от мъглата асфалт се опитваха да ги изхвърлят в канавките край всеки завой. Мърсър изпита желание да е в ягуара си. Щяха да се движат със сто и петдесет километра в час, без дори гумите да свирят. Но той продължи да насила старото волво, взимайки завоите с бързи докосвания на спирачките и педала за газта. Ръката му местеше лоста, без да жали скоростната кутия.

В далечината се видяха изпаренията от електроцентралата „Звартзенги“, които се издигаха към сивата зора. Но белия микробус го

нямаше, В края на пътя имаше разклон – на изток към Рейкявик и на запад към международното летище и Кефлавик. И двата маршрута бяха перспективни за бегълците и Мърсър трябваше да се приближи съвсем, за да разбере накъде се е отправил Рат.

– Някаква следа от хеликоптера? – попита той.

За миг волвото се изправи на две колела, а гумите изсвириха на завоя.

– Облачността е ниска – отговори Айра. – Ще го видим едва когато минем под него.

Пътят стана равен и прав, докато се приближаваха до геотермална електростанция и „Синята лагуна“. На полето от застинала лава се издигаха три охладителни кули. Върховете им бяха обвити в пара. Останалата част на електроцентралата бе скрита в педината. Отбивката за „Звартзенги“ и минералните бани беше на четиристотин метра пред тях. Там беше и белият микробус. Мърсър стисна челюсти. И в следващия миг разбра, че нещо не е наред. Микробусът беше в противоположната лента на пътя. И не се отдалечаваше от тях, а се приближаваше. На петдесет фута над него летеше хеликоптер „Хюс 500“, боядисан в маслино-возелено. На отворената врата седеше снайперист с пушка „Барет“ петдесети калибър. Вятърът развяваше дрехите му. Очите му бяха приковани в огромния оптически мерник на оръжието.

Мърсър удари спирачки и обърна волвото напречно на шосето, блокирайки двете ленти. Рат бе хванат в капан между хеликоптера и колата. Мърсър отвори вратата, грабна картечния пистолет, прицели се в гумите на микробуса и натисна спусъка. Дитер бе рискувал живота си на състезателната писта, но да гледа в дулото на автоматично оръжие беше нещо съвсем различно. Това беше игра на нерви, в която не; искаше да участва. Той удари спирачки, микробусът се завъртя, пое по шосето за електроцентралата и увеличи скоростта.

От посещението си в комплекса преди две години Мърсър знаеше, че това е единственият път за „Звартзенги“. Ако успееше да спре микробуса, Рат нямаше да може да изнесе кутията на Пандора. Той включи на скорост и волвото се стрелна след белия микробус. Айра сложи нов пълнител в картечния пистолет на Мърсър. Микробусът подмина отбивката за електроцентралата и продължи към новопостроения курорт „Синята лагуна“. Хеликоптерът бе надвиснал застрашително над него.

Модерната сграда от стъкло и стомана се намираще зад празен паркинг. Дотам се стигаше по криволичеща пешеходна пътека, изсечена в застиналата лава и оградена от двете страни с триметрови скали. Дитер

профуча през паркинга и подкара по пътеката. От броните излизаха искри всеки път, когато остържеха камъка. Мърсър беше на неколкостотин метра зад тях и не можеше да установи връзка с хеликоптера, затова маневрата им даде няколко минути преднина да изблъскаат заложенниците от микробуса. Нямаха друг избор, освен да оставят вътре златната кутия.

Единият от стрелците остана в микробуса, за да държи на прицел пътеката.

Рат разби с пистолета си стъклените врати на сградата и нахлу вътре, убеден, че хората му пазят Перети, Фаркуър и Далай Лама. Огромното помещение бе разположено от рецепция, а отвъд него имаше чакалня със стъклена стена с изглед към вдигащите пара води на изкуственото езеро. На слабата светлина на зората водата имаше странен млечносин оттенък, смес от силициев двуокис и бактерии, които ѝ придаваха лечебните свойства и противната смрад на сярата.

Рат разположи хората си така, че да държат на прицел входа, в случай че екипът на Мърсър успее да мине покрай стрелеца в микробуса. Той разузна и маршрута за бягство, но не и преди да убие Мърсър. Сградата отекваше от вибрациите на перките на хеликоптера, който беше само на няколко метра от покрива.

Мърсър стигна до паркинга, видя тясната пътека и се досети къде е отишъл Рат. Той спря в началото на пътеката, блокирайки я с волвото. Беше зареден с адреналин и дори не помисли да изчака подкрепления от военната база в Кефлавик.

– Чакат ни да ги последваме – каза Айра.

– Ще ги нападнем във фланг – измърмори Мърсър. – Вие двамата се качете от лявата страна на пътеката, а аз ще мина отдясно. Ще спрем, когато стигнем над микробуса.

Лавата в тази част на полуостров Рейкянес датираше от 1226 година след Христа и въпреки силните исландски ветрове още не беше изградена от ерозията. Катеренето по стените от двете страни на пътеката беше все едно да се качваш по могила от натрошено стъкло. Мърсър поряза коляното и лявата си ръка. Макар и забавен от нараняванията, той успя да се изкатери догоре и тръгна към сградата, сгушена в скалата. Лагуната зад нея блестеше в зеленикавосини багри. Оглеждайки се във всички посоки, Мърсър запълзя по ръба, докато стигна над микробуса. Погледна към прозорците на сградата, но не видя нищо, защото вътре беше тъмно.

Айра и Рейдер също спряха. Мърсър се надигна леко, прицели се в задната част на белия микробус и натисна спусъка. Той изпразни

пълнителя, като внимаваше да не улучи мястото, където предполагаше, че е резервоарът. Изстрелите го оглушиха, затова не чу, но видя, че задната врата се отвори. На земята бавно се свлече мъж, облечен в черна грейка на „Геопроучвания“. От дупките в униформата му течеше кръв.

От прозорец един етаж над позицията му започна стрелба. Айра и Рейдер отвърнаха на огъня, но не улучиха снайпериста. Около Мърсър въздухът засвистя. Той се бе скрил зад малко възвишение от лава, но деветмили метровите куршуми бързо рушаха вулканичния камък. Мърсър сложи нов пълнител и вместо да избяга, както стрелецът очакваше, се прицели и изстреля кратък откос към сградата.

Разстоянието от вулканичната стена до втория етаж на сградата беше два метра и половина. Миг преди да скочи, Мърсър видя друг стрелец, спотайващ се на входа. Той не можа да спре, затова леко изви тяло и се хвърли към прозореца, като стреля няколко пъти в тъмното стъкло. Падна вътре сред дъжд от стъкла и се стовари върху голямо бюро, разпръсна купища хартии и събори на пода компютър. Когато се върна до прозореца, готов да стреля по бандита пред входа, мъжът бе изчезнал.

Айра и Рейдер тичаха към сградата. Мърсър пое дълбоко въздух, очаквайки силна болка в ребрата, но не почувства нищо. Той зареди нов пълнител и излезе от кабинета. Вътрешността на сградата беше тъмна и изпълнена със сенки, които избледняваха, докато слънцето се издигаше все по-високо.

В дъното на коридора имаше мост, откъдето се виждаха файето и чакалнята. Десетки столове и маси бяха набързо преместени в единия ъгъл и заемаха половината помещение. Някакъв силует зад тях помръдна. Мърсър се прицели и изстреля три куршума. Градушката от ответния огън го прикова към моста. Стъклените перила се разпаднаха сред дъжд от отломки. Изведнъж му хрумна нещо. Когато автоматичният огън спря, Мърсър се претърколи и стреля над укритието на невидимия стрелец. Шейсетметровата стъклена стена беше разделена на големи секции от стоманена решетка. Мърсър се прицели в най-горната секция и отново стреля. Тъмното стъкло над неонациста се напука и започна да се троши. Стотици килограми стъкло се изсипаха върху каменния под, масата и стрелеца. Оказа се, че това е Дитер. Той понечи да се хвърли встрани от лавината, когато двайсетинакилограмово парче от прозореца се заби в рамото му и отрязва ръката от тялото му. Мърсър прекъсна вика му, като го застреля в главата.

Някакво движение привлече вниманието му. Той вдигна нагоре оръжието си и спря да стреля, когато позна Айра и Рейдер, които се

приближаваха към него от отсрещната страна на моста.

– Залегнете! – извика Мърсър.

Някой стреля отзад и отдолу, близо до магазина за сувенири. Тялото на Айра се разтресе след две точни попадения. Останалите рикошираха в стоманения таван. Докато Рейдер стреляше, за да го прикрива, Мърсър сграбчи Айра за яката и го издърпа в коридора. По килима зад него остана криволичеща кървава диря. Мърсър го обърна по гръб. Челото на Айра беше обляно в пот. Той бе пребледнял и дишаше учестено. Дрехите над стомаха му се обагриха в червено.

– Лошо ли си ранен? – попита Мърсър и внимателно надигна ризата му.

– Откъде да знам, по дяволите? Не съм лекар.

Мърсър избърса с ръкав кръвта и се засмя. Куршумът бе минал под кожата на кръста, оставяйки набръчкани дупчици. Нараняването не беше страшно.

– Ако жена ти беше по-добра готвачка, положението щеше да е много по-лошо.

Раната на крака обаче беше много по-сериозна. Бедрената артерия не беше засегната, но количеството кръв, която изтичаше оттам, показваше, че са разкъсани други големи кръвоносни съдове. Клаус и стрелецът до магазина за сувенири продължаваха да си разменят изстрели.

Мърсър махна колана си и стегна като с турникет крака на Айра. Трябваше да го разхлабват на всеки двајсетина минути, инак Ласко рискуваше да развие гангрена. Ако той изпаднеше в безсъзнание, Рейдер трябваше да остане при него.

– Как е? – попита Клаус.

– Добре. – Мърсър изтръска стъклцата от раменете си. Бяха убили двама от бандитите. Оставаха още двама плюс Грета и Гюнтер Рат. Без Айра Мърсър трябваше да се справи сам. Докато германците държаха заложниците, той щеше да се сражава от още по-неизгодна позиция.

– Мисля, че двамата стрелци ще се опитат да ни задържат тук, докато другите избягат към електроцентралата, откъдето могат да откраднат превозно средство.

– А снайперистът в хеликоптера? – попита Рейдер, докато събираше резервните пълнители на Айра.

– Няма да рискува да стреля, докато не се приземят. Хеликоптерът е нестабилен. Айра, ще можеш ли да разхлабваш турникета на петнайсетдвайсет минути?

– Известно време. – Ласко облиза устни. – Какъв е планът ти?

– Нямам представа. – Мърсър се огледа. Мъглата от барутен дим пареше ноздрите му. Той усещаше присъствието на двамата въоръжени мъже, които се криеха някъде в сградата. Отново погледна Айра. – Можеш ли отново да се свържеш с отговорника за мисията ти? Нека се обади на базата в Кефлавик да предадат на хеликоптера да кацне. Ти се нуждаеш от незабавна евакуация, а ние – от няколко души, които да вземат кутията на Пандора. Клаус ще остане при теб, докато се приземят, и после може да дойде с мен.

– Къде отиваш?

– Да намеря Рат.

– Това не е най-умната идея, която ти е хрумвала. Мърсър се засмя.

– И това го казва човек, който току-що позволи да го прострелят?

Изведнъж усмивката замръзна на устните му.

Някъде долу, където бе видял табелките за съблекалните, се разнесе изстрел от пистолет. В подобна ситуация имаше само една причина за единствен изстрел. Неизвестно защо Рат бе убил някого от заложниците. Мърсър погледна Айра и Рейдер. И те се бяха досетили какво се е случило.

– Аз ще се оправя – каза Айра и стисна ръката на Мърсър. – Премести ме в кабинета и иди да пречукаш онова копеле.

– Погрижи се пилотът на хеликоптера да знае кои сме, когато излезем от сградата – каза Мърсър, след като скри Ласко зад бюрото.

Той грабна картечния пистолет и хукна по коридора заедно с Клаус Рейдер. Вратите на няколко кабинета бяха отворени и от прозорците им се виждаше езерото. Мърсър и Рейдер забелязаха тъмни силуети, които се движеха във вдигащата се на талази мъгла и притичваха от едно укритие към друго. Беше ясно, че двама от тях вървят против волята си, но беше невъзможно да се определи кой е бил застрелян в съблекалните. Дватам стрелци също бяха там.

– В дъното на коридора има стълбище – каза Рейдер.

– Да вървим.

Те слязоха и се озоваха в друг коридор. Мърсър стисна малкия картучен пистолет и влезе в мъжката съблекалня. Учестеното му дишане отекна в облепените с плочки стени. Той бързо огледа оскъдно осветеното помещение, провери пространствата зад шкафчетата и влезе в банята. Някой лежеше в ъгъла.

Перуката на Томи Джо Фаркуър бе изчезнала и костюмът му бе изгубил блясъка си, но той беше жив и уплашен и изпитваше болка от огнестрелна рана в рамото. Фаркуър изкрещя от страх, когато видя

сянката на картечния пистолет, после изведнъж млъкна и гневно се вторачи в Мърсър.

– Негодник! Господ ще те порази с отмъстителност, каквато само Той има – извика Фаркуър. – Ще страдаш вечно в неопишуеми мъки, а душата ти ще се превърне в храна за адските хрътки на Сатаната.

– Може би, господин Фаркуър – съгласи се Мърсър. – Но ние не сме с похитителите ви. Всъщност спасихме съпругата ви.

– Лорна?

– Тя е в Гриндавик, където слязохте на брега. Ще се оправи.

– Благодаря ти, Господи! – Томи Джо вдигна ръце към небето, но раненото рамо го заболя. Той извика и пребледня.

– Защо ви простреляха? – попита Мърсър.

– Опитих се да избягам.

– Това няма значение сега – нетърпеливо отсече Клаус. – Трябва да намерим Гюнтер.

– Господин Фаркуър, медицинската помощ пристига. Ако можете, опитайте се да изпъзлите в коридора, така че някой да ви забележи.

– Не можете да ме оставите. Те може да се върнат.

– Не и ако им попреча.

Без да кажат нито дума повече, Мърсър и Рейдер го оставиха, излязоха от сградата и отидоха на дървената платформа край сярното езеро. От повърхността на странно оцветената вода се излъчваше топлина. Двамата заобиколиха лагуната в посоката, в която бяха видели Рат да води пленниците си. Неравният терен между минералната баня и електроцентралата предлагаше милион места, където германците можеха да устроят засада. Мърсър тръгна предпазливо по застиналата лава. Пръстът му беше на спусъка.

Когато изминаха петдесет метра, неочаквано хеликоптерът се появи от най-гъстите изпарения и принуди Мърсър и Рейдер да се хвърлят в плитка скалиста падина. Индустриалецът падна върху гърба на Мърсър и го притисна към острия ръб на камъка отдолу, който разряза дълбоко лицето му.

– Какво прави пилотът? – ужасен извика Рейдер.

– Мисли, че сме от хората на Рат. Хеликоптерът отново се приближи и увисна на сто метра от тях, за да може снайперистът да се прицели точно. Оръжието изпука веднъж и взриви повърхността на сантиметри от тях. Мърсър и Рейдер побягнаха, като скачаха от един камък на друг, ставаха и падаха по неравната земя.

– Какво да правим?

– Ще продължим да бягаме. Айра трябва да се свърже с тях и да им каже кои сме.

Мъжът от хеликоптера стреля отново. Мърсър тичаше с всички сили. Изведнъж кракът му се огъна и той падна, но се подпря на ръце, за да омекоти удара. Лявата му ръка се схвана от пръстите до лакътя. Кракът го заболя, но въпреки това можеше да се движи. Нещо не беше наред. Куршумът от „Барет“ петдесети калибър би трябвало да го простре на земята и да го обездвижи, но Мърсър продължаваше да бяга. Той протегна ръка към раната и в кръвта докосна нещо песъчливо.

„Господи!“ Бедрената му кост бе раздробена. Явно бе изпаднал в шок и затова не усещаше цялата болка от осакатяващото нараняване и още се държеше на краката си. Той почувства, че след минута ще изгуби съзнание.

Погледна отново окървавената си ръка и видя, че частиците са черни – това бяха парченца от застиналата лава, в която бе рикоширал куршумът. Раната не беше сериозна.

Той се успокои, но не за дълго. Беше се съсредоточил върху раната си, а не върху хеликоптера, и бе стоял неподвижно петнайсетина секунди – достатъчно дълго, за да бъде прострелян от добър снайперист. Мърсър вдигна глава и се вторачи в кабината на хеликоптера. Разстоянието беше петдесет метра и стрелецът се прицелваше в него.

В мига, в който снайперистът натисна спусъка, пилотът рязко зави. Куршумът прелетя над главата на Мърсър. Стрелецът се обърна гневно към пилота и изкрещя нещо, но после се заслуша, погледна Мърсър и му махна с ръка в знак на извинение. Хеликоптерът се отправи към паркинга.

– Какво стана? – попита Рейдер.

– Айра се е свързал с тях – отговори Мърсър, все още учуден, че е жив.

– Можеш ли да вървиш?

Паренето в крака на Мърсър намаля, когато адреналинът надделя над болката.

– Да.

Те се приближиха до тръбопровода, който пренасяше вода от електроцентралата до басейна на минералната баня, и се затичаха. В далечината се появи една от множеството сгради на „Звартзенги“, двуетажна постройка с малки прозорци. Вятърът разнасяше облаци пара. Двамата минаха покрай тюркоазено езеро, където се събираше богатата на минерали вода, изтласкана на повърхността от огромното налягане в недрата

на земята.

Мърсър огледа пътя през централната част на станцията. Имаше шест главни сгради, свързани с тръби с различен диаметър. Мястото беше безупречно чисто, както подобаваше на безвреден за околната среда източник на енергия. Въздухът трептеше от произвежданото трийсет и два мегаватова електричество, достатъчно за град с население трийсет и две хиляди души.

Куршуми обсипаха ъгъла на сградата, зад която се криеха Мърсър и Рейдер. Клаус отвърна на огъня, разпръсквайки искри от тръбите, но не улучи мишената. Стрелецът беше добре защитен от стоманената гора. Пред административната сграда бяха паркирани две коли, които вероятно принадлежах на пазачите, защото до началото на работния ден оставаха няколко часа. Мърсър изстреля два бързи откоса и надупчи четирите гуми, които видя.

Двамата заобиколиха сградата и тръгнаха по пътеката край лагуната с отпадъчни води. Когато стигнаха до следващата постройка, Мърсър намери незаклучена врата и влезе. Помещението беше добре осветено и футуристично на вид. Над топлообменниците и турбините имаше тесни висящи мостчета. Чуваше се бръмчене. В предната част на сградата се отвори друга врата и Мърсър видя два силуета. Той се приготви да стреля, когато позна белите коси на кардинал Перети. Зад него стоеше един от хората на Рат и държеше пистолет до главата му.

– Пусни го! – извика Мърсър. Стрелецът хвана Перети за гърлото.
– Помръднеш ли, той ще умре – извика на немски неонацистът.
– Ти можеш да си вървиш – каза Рейдер. – Ние искаме Рат.
– Забравете това, хер Рейдер. Или всички ще се махнем оттук, или ще умрем.

Мърсър се изправи бавно, така че стрелецът да може да го види. Мъжът отмести пистолета си от кардинала и го насочи към него.

– Сега ще умреш – извика младият фанатик.

Доминик Перети се подчиняваше от мига, в който стрелците нахлуха в каютата му на борда на „Императрица на моретата“, защото само неговият живот беше в опасност. Но когато видя, че непознатият крачи към тях, не можа да позволи подобна жертва. Пък и преди четиридесет и пет години беше звезда в баскетболния отбор на семинарията заради бързите си реакции.

Перети блъсна ръката на германеца и му подложи крак, за да отхвърли тежестта му от себе си. Направи го по-бързо, отколкото се бе движил от десетилетия.

Стрелецът остана незащитен за част от секундата. Мърсър извади беретата от колана си и изстреля три куршума. Германецът политна към стената и после се строполи на стоманения под. Кардиналът коленичи и провери пулса му. В погледа му към Мърсър не се четеше нито обвинение, нито разкаяние. Перети започна да дава последно причастие на убития.

– Добре ли сте, отче?

– Да, синко.

– Знаете ли къде държат Далай Лама?

– Не. Разделихме се, когато ни доведоха тук. Едрият мъж и жената взеха с тях Далай Лама. Мисля, че са в административната сграда, но не съм сигурен.

– Може би се опитват да се обадят в офиса на „Геопро-учвания“ в Рейкявик – предположи Рейдер.

– Вероятно – съгласи се Мърсър. – Отче, трябва да се скриете, дока- то всичко това свърши.

– Да, ей сега – отговори Перети и продължи да се моли над трупа, а когато приключи, отново се обърна към Мърсър. – Ще ми направите ли една услуга?

– Нямам време – отговори Мърсър, без да се замисля какво може да иска кардиналът, имайки предвид обстоятелствата.

– Поискайте ми прошка и после кажете една молитва. – Очите на Перети заблестяха. – И не извършвайте повече грехове, след като изпра- тите онези хора в ада, където им е мястото.

Мърсър измънка почти забравена молитва. Перети го благослови и след това се скри до една от огромните тръби, по които течеше свръх- нагрятата вода.

Мърсър погледна навън, но не забеляза движение. Вратите на адми- нистративната сграда не бяха разбити. Той се съмняваше, че Рат е вътре.

– Клаус, дръж на прицел тази сграда. Аз отивам да проверя следва- щата – каза Мърсър и хукна, прикривайки се зад тръбите.

Стените бяха направени от стоманени плоскости и когато стигна до вратата, той си спомни защо е така. Там се съхраняваха вторичните тур- бини, които използваха изразходваната пара, произвеждайки дериват на нефта на име изопентан. Точката на кипене на течността беше двеста градуса по Фаренхайт, за да се извлече и последното количество енер- гия от природните изпарения. По време на обиколката преди две години управителят на електроцентралата бе казал на Мърсър, че изопентанът е силно избухлив. Зад сградата вероятно се намираха изпускателни тръби,

откъдето солената вода, изтласквана от земните недра, изтичаше обратно в природата, след като бе произвела електричество и гореща вода за нуждите на населението на полуостров Рейкянес.

Ключалката беше разбита и Мърсър влезе. Сграда номер четири не беше толкова модерна и имаше по-индустриален вид от другите. Той видя редици от дълги цилиндри с изопентан. До всеки резервоар имаше малка парна турбина. Подът беше от гладък бетон.

Мърсър едва държеше картечния пистолет, защото чувстваше силна болка в китката. Може би сухожилията бяха скъсани. Той допря пистолета на лакътя си и започна да оглежда помещението. В електроцентралата беше шумно, затова трябваше да разчита само на зрението си. Край един резервоар Мърсър забеляза облечен в черно човек, клекнал до турбината. Беше „техникът“ от „Геопроучвания“. От изражението му стана ясно, че и той е познал Мърсър. Двамата стреляха едновременно и неточно. Мърсър се скри зад близката турбина. Над главата му изсвистяха още два куршума. Отсеченото тракане на картечен пистолет раздра въздуха. Искра от стоманата опари ръката му.

Мърсър отвърна на огъня. Противникът му се бе преместил, затова куршумите му не улучиха друго освен метал. „Къде отиде онзи тип, по дяволите?“ Придвижи се наляво, огледа коридора, но не видя нищо, после отиде надясно. Откос от автоматично оръжие взриви бетона в краката му и той се скри зад един цилиндър.

Мърсър се опита да се прицели, но имаше твърде много машини, които му пречеха. Той се вгледа в резервоара над него, от който излизаша десетина тръби. Нямаше представа по коя тече газ и по коя течност, но разбра коя е най-уязвимата. Номерът беше да заведе там стрелеца. Мърсър извади пистолета си, за да пести амуниции, и започна да се движи, за да принуди мъжа да отиде към тръбата.

Пробяга откритото пространство и се спотаи зад колоната. Нацистът стреля, но улучи пода зад него. Мърсър бързо натисна спусъка и десет куршума пробиха мястото, където тръбата се свързваше с резервоара с изопентан, зад който се криеше стрелецът.

Преди да разбере дали е успял, Мърсър хукна. След секунда чу оглушителното съскане, преди течният изо-пентан да се запали. Освободеният газ излетя в петнай-сетметрова огнена струя, превърна се в кълбо и погълна всичко, до което се докосна. Тялото на германеца изгоря като факла.

Свръхмощната вълна блъсна Мърсър и той изгуби съзнание. Когато се съвеси, чу противопожарната аларма. Тази част от електроцентралата

се затваряше автоматично. От пръскачките на тавана потече вода. Мърсър стана и докосна челото си, където се оформяше подутина. Ако някой от резервоарите не се взривеше от горещина, сградата нямаше да експлодира. В противен случай всички щяха да избухнат във верижна реакция и да унищожат голяма площ. Той зареди последните пълнители в оръжията си и хукна към следващата сграда. Боядисаните в различни цветове тръби и клапани внасяха единственото разнообразие в сивото стоманено помещение. Мърсър вървеше наведен и накуцваше. Зрението му започваше да се замъглява от нараняването в главата. Имаше километри тежки тръби и хиляди кътчета, където човек можеше да се скрие. Стори му се, че видя движение на сянка в края на редицата от еднакви машини. Приклекна, погледна под тръбите и зад последната забеляза два крака, които веднага изчезнаха. Човекът се катереше по топлообменника, за да може да вижда цялото помещение.

Мърсър се изправи. Имаше само една възможност. Убиецът знаеше, че той е там, имаше представа къде се крие и имаше предимството, че стои на стабилна платформа, удобна за стрелба. Мърсър се придвижи странично и опари ръцете си в тръбата, но не издаде звук, и се промъкна до по-добра позиция.

Той допря картечния пистолет до рамото си и скочи. През мерника видя главата на Грета Шмид зад малък жълт клапан на върха на дебела тръба. Изражението ѝ се приближаваше до сексуален екстаз, очите ѝ бяха широко отворени, а кожата зачервена.

Тя го видя, насочи автоматичния си пистолет към него и изстреля дълъг откос. Мърсър стреля веднъж и пистолетът му засече. Единственият куршум рикошира в клапана и излетя, без да поразии мишената.

След миг тишина парата под огромно налягане експлодира през пробития клапан с пронизително съскане. Преди парата да закрие гледката, за част от секундата Мърсър видя как лицето на Грета започна да се разлага. Първо изчезнаха русите ѝ коси, изпепелени от нагрялата до петстотин градуса пара. После се разтопи кожата ѝ и се видяха костите. Парата се обагри в червено от кръвта и тъканите на черепа ѝ.

Грета изчезна и Мърсър се задави от стомашните киселини, които стигнаха до гърлото му. Знаеше, че го е спасил единствено късметът. Слепоочията му пулсираха. Неочаквано се разнесе вик – дрезгав, животински рев на първична ярост. Гюнтер Рат бе влязъл в сградата от противоположната страна и бе видял останките от любовницата си.

– Мърсър! – изрева той. – Ще те убия!

– И по-способни от теб са се заканвали – отговори Мърсър.

Рат изстреля един откос, разпръсквайки искри от безбройните метални повърхности.

– Още държа Далай Лама.

Мърсър едва не допусна грешката да му каже, че Клаус Рейдер е в съседната сграда. Беше уморен, не бе спал от трийсет и шест часа и не разсъждаваше нормално. Ако не беше адреналинът, отдавна щеше да е паднал от изтощение.

– Откажи се, Рат. Дори да избягаш от електроцентралата, няма да напуснеш Исландия. Видя хеликоптера. Знаеш, че сме предупредили военните. Ще блокират целия остров, ако се наложи.

– Мислиш ли, че сега това има значение? – предизвикателно изкрещя Рат. – Дори да успее да избягам, либийците ще ме убият, защото не съм им занесъл кутиите на Пандора.

„По дяволите! Той е готов да умре тук и иска да ме вземе със себе си“ – помисли Мърсър. Все още можеше да се измъкне и да чака войниците от базата в Кефлавик да сложат край на цялата история, но в съзнанието му изведнъж се появи образът на Елизебет Розмундер, която храни патиците в Рейкявик.

– Либийците няма да имат тази възможност – извика той, изстреля един откос и хукна към задната врата на сградата. Край него свистяха куршуми, но нито един не го улучи и той се претърколи на асфалта навън. Знаеше, че Рат няма да му позволи да избяга. Германецът нямаше какво да губи и бе мотивиран единствено от желанието да отмъсти.

Мърсър заобиколи постройката и стигна до каменисто пространство край брега на изкуственото езеро за ототпадъчни води. Повърхността блестеше на слънчевата светлина, озаряваща хоризонта. Той спря пред плетеницата от тръби и видя Рат, който излезе от сградата, дърпайки Далай Лама за дрехата.

Тибетският духовен водач бе изгубил един от сандалите си по време на изпитанието и кракът му бе окървавен от тичането по вулканичните скали. Той не можеше да стъпва на него и смуглото му лице бе пребледняло от болка. Но изражението му не показваше никакви чувства. Силата, с която предизвикваше голяма и мощна държава като Китай, контролираше и физическото му състояние.

От срещнатата страна на комплекса се чуха изстрели. Куршумите прелетяха над главата на Рат. По пътеката вървеше Клаус Рейдер. Лицето му беше намръщено, а очите му не се откъсваха от човека, който доскоро беше най-преданият му помощник.

Далай Лама се оживи, когато изтълкува действията на Рейдер като

опит за спасяване. Рат отвърна на огъня. В същия миг Далай Лама премести тежестта си на другия крак и се опита да удуши похитителя си с мечешка прегръдка. Мърсър се подготви за мига, когато неонацистът ще пусне Далай Лама. Пистолетът натежа в ръцете му, затова той извади беретата. Пръстите му трепереха, а погледът му не можеше да се фокусира. Той затвори очи, опитвайки се да проясни зрението си, но безуспешно.

Петдесет метра разделяха Рат и Рейдер и между тях като електрически ток прехвърчаха искри на омраза. Изнервен, че не може да улучи бившия си шеф заради съпротивата на Далай Лама, Рат удари с дулото на пистолета си тибетския водач по главата, като я разкървави. Далай Лама остана неподвижен.

– Не се приближавай, Клаус – каза на немски Рат с неестествено неспокоен глас. – Явно се бе примирил с мисълта, че ще умре.

Рейдер или не го чу, или не го беше грижа и продължи да върви. Мърсър много искаше да разбере какво си говорят.

– Убий го, Гюнтер. Все ми е едно – каза Рейдер. – При всички случаи ще умреш.

– Готов съм.

– Знам. – Клаус се приближи на трийсет метра. – Какво означава за теб още едно убийство? Бих казал, че още една душа ще ти тежи на съвестта, но ти нямаш съвест. Мислех, че през всичките тези години съм ти бил учител. Но сега разбирам, че ти си ме учил. Твоят и моят живот са без значение.

– А неговият? – Рат допря пистолета до главата на Дал ай Лама.

– Той вярва, че ще се прероди в друг свят. Убеден съм, че не се страхува от смъртта. Пусни го и двамата с теб ще сложим край на всичко. Да видим колко си ме научил. – Рейдер пусна двата пистолета. – Един срещу ДРУГ.

– Ако го пусна, Мърсър ще ме застреля.

Рейдер погледна Мърсър и заговори на английски.

– Не стреляй. Ще се справя сам.

– Какви ги говориш, по дяволите?

– Това е между Гюнтер и мен, Мърсър. Той ще пусне Далай Лама, ако ти не се намесиш.

– Не.

– Моля те. Казах ти, че грешката е моя и аз трябва да я поправя. Позволи ми да го сторя. После може да ме арестуваши и да ме изпратиши в затвора. Нека аз сложа край на всичко.

– Знаеш ли какво правиш? – недоверчиво попита Мърсър. Рейдер се бе похвалил, че е експерт по бойни изкуства, но Рат беше двайсет килограма по-тежък и десет сантиметра по-висок от него.

– Дори той да победи, гарантирам, че няма да е в състояние да помръдне отгук.

– Добре, погрижи се за него, защото аз не съм във форма.

На Мърсър му се зави свят. Той залитна и падна върху тръба, която пулсираше от силата на почти врящата вода.

Рат хвърли пистолета и блъсна на земята Далай Лама. Очилата на тибетския водач паднаха и се счупиха. Той опита да се изправи и да застане между двамата противници, но раненият му крак сякаш отказа да го подкрепи. Далай Лама им извика да спрат, но те не го послушаха.

Двамата се приближиха един до друг. Рейдер атакува пръв – мълниеносен удар, който би прекършил гръкляна на обикновен човек. Рат хвана юмука му, изви ръката му, ритна го три пъти в стомаха и го бутна на земята.

– Клаус – изсмя се той, – мислиш ли, че съм те научил на всичко, което знам?

Рейдер скочи и опипа счупените си ребра. Мърсър вдигна пистолета си, но двамата отново започнаха да обикалят в кръг, а и зрението му бе замъглено. Той повърна. Контузията от експлозията в сграда номер четири беше много по-лоша, отколкото мислеше.

Двамата германци отново започнаха да си разменят удари. Те знаеха, че тази битка може да има само един изход. Рат беше по-силен, в подобра форма и по-сръчен. Години наред бе позволявал на ученика си да побеждава, за да поддържа интереса му. Рат можеше да го убие по време на всяка от тренировките. Това беше поредната измама, която се оказваше смъртоносна като останалите.

От устата на Рейдер потече кръв. Зъбите му бяха разбити, а едното око почти затворено. Той куцаше от ритника в слабините, но продължаваше да се бие, жертвайки тялото си, сякаш болката можеше да изкупи греховете му. Мърсър се надигна, за да наблюдава схватката, и допълзя до ръба на лагуната. Лицето му се обля в пот от горещата вода.

Съзнанието му беше твърде замъглено, за да разбере какво правят двамата германци. Температурата на водата, предназначена за близката минерална баня, се поддържаше на сто петдесет и осем градуса, но се охлаждаше, когато се влееше в басейна с площ четирийсет и пет хиляди квадратни фута. Там, където беше Мърсър, не бе необходимо изкуствено да се охлажда потокът, който извираше почти врящ от

изпускателните тръби. От повърхността се издигаше пара като от кратер на вулкан.

Рат ритна в главата Рейдер, който падна до тръбата. Гюнтер му позволи да се изправи, но Клаус залитна като пиян и едва не се строполи отново на земята. Рат атакува за пореден път и Рейдер събра последните си сили и омраза, за да отвърне на удара. Той вкопчи пръсти в якето на Гюнтер и се хвърли в езерото.

Мърсър се дръпна назад, когато горещата вода изпръска краката му. Двата мъже останаха под повърхността не повече от две секунди, и когато отново се появиха, Рейдер още не бе пуснал Рат. Лицата и ръцете им се бяха зачервили и водата бе одрала горните пластове на кожата им. Те се сваряваха живи. Гърчейки се в опит да се освободи, Рат загуби равновесие и отново потъна, а сетне пак изплува, когато шефът му вече нямаше сили да го държи. Беше късно да се спасява. Клепачите на неонациста бяха изчезнали. Мърсър щеше да помни писъка му до края на живота си. Както и победоносното изражение на лицето на Клаус Рейдер, който падна във водата, натискайки под себе си тялото на помощника си. Около трупове им изплаваха парчета плът.

Мърсър нямаше представа колко време е изминало. Някой докосна рамото му. Той отвори очи и видя Далай Лама, който бе допълзъл до него. Без очилата очите му бяха присвити и насълзени.

– Къде ви боли?

– Навсякъде, освен съвестта – уморено се усмихна Мърсър. – Добре ли сте?

– Мисля, че да. Искаше ми се да ги спра. Мърсър обърна глава, за да погледне връщаното езеро.

– Мъжът, който ви спаси, имаше дълг към кармата и можеше да го изплати само със смъртта си. По-добре е, че не ги спряхте.

Далай Лама или беше съгласен, или твърде уморен да отговори. Двата мълача, докато от мъглата се появиха войници в бойни униформи. Те държаха картечни пистолети M-16A1 и се приближаваха към сградата на групи по четирима. Трима от медицинската част се отправиха към Мърсър и Далай Лама, но бяха изпреварени от Аника Клайн. На лицето ѝ бяха изписани загриженост и хладнокръвен професионализъм. Войниците сигурно вече знаеха, че тя е лекар, защото ѝ отстъпиха да прегледа пациентите.

– Мислех, че не правиш частни посещения – промълви Мърсър.

– Щях да се отказвам и от летенето – съгласи се тя и го преобърна, за да види раната на крака му, – но когато хеликоптерът на италианския

военновъздушен флот излиташе, предположих, че ще имаш нужда от лекар.

– Как са Айра и заложниците?

– Добре. Айра и семейство Фаркуър вече летят за Рейкявик. Кардинал Перети не е ранен. Престани да се тревожиш за другите. – Тя извади ножица и срязва панталона му. Действаше уверено и бързо. – Раната ти не е много опасна. Намерихме останките на Грета и на другите двама от „Геопроучвания“. Къде са Рат и Рейдер?

– Мисля, че още се бият в ада. Аника освети с фенерчето зениците му.

– Изглежда имаш леко мозъчно сътресение. Изненадана съм, че главата ти е толкова дебела.

– Губиш точки по тактични обноси с пациентите.

– А това? – Тя се наведе и го целуна.

– Това означава ли, че ми прощаваш?

– Не. Означава, че те разбирам малко по-добре. – Погледът ѝ омекна. Към тях се приближиха двама войници с носилка и Аника прошепна. – И все още харесвам онова, което виждам.

Епилог

Агентът на тайните служби отново прегледа паспорта на Мърсър и видеокасетата в големия плик, който носеше, и му направи знак да тръгне към къщата. Слънцето нагриваше виенската улица, позлатявайки архитектурните детайли на сградите в стил барок и рококо. За Мърсър топлият въздух беше като милувка след мразовитите дни. Той изкачи стъпалата на Института за приложни изследвания. Движеше се бавно, защото бе оставил в Исландия бастуна си. Възрастна икономка отвори вратата още преди да почука. Тя отстъпи встрани, за да му направи път да влезе, но изражението ѝ беше недоволно. Мърсър знаеше кой е в къщата, затова не можеше да я обвини.

Спря във фоайето, поразен от огромното количество книги, натрупани до всяка стена. Той обичаше книгите, колекционираше ги и ги пазеше така както другите ценяха и събираха хубави вина, пощенски марки или антики. Притежаваше стари текстове по геология и науките за земята и първите издания, написани от пионерите в тези области, и всяка книга го вълнуваше. Между кориците им имаше информация, която Мърсър не знаеше, и това го интригуваше.

Като видя материалите, натрупани от дядото на Аника, той си спомни, че след няколко месеца ще бъде в Париж на търг за дневници на френски инженери, провалили се в опитите си да прокопаят канал в Панама през XIX век. Мърсър искаше дневника на барон Годен дьо Лепине – първият учен, предложил съвременния вариант на канала. Един ексцентричен приятел на Мърсър бе убеден, че в дневника се съдържа последното указание за координатите на съкровище, откраднато от испанската армада, и беше готов да плати половината тетрадка, за да си направи копие.

Фрау Гьотц му направи знак, че всички са в трапезарията в задната част на къщата. Мърсър чу часовник с махало, който отмерваше времето. По стените на трапезарията също имаше лавици, отрупани с книги. Вратата към градината беше затворена и въздухът миришеше на мухъл и на тютюн за лула. На пода пред стъклената врата имаше апарат за произвеждане на хаотични звукови вибрации, които да смущават лазерните микрофони. И тъй като директорът на Централното разузнавателно управление бе довел охрана на срещата, Мърсър предположи, че къщата вече е проверена за други подслушвателни устройства.

Пол Барнс приближаваше шейсетте и имаше прошарени коси и постоянно раздражено изражение. Очите му бяха пронизателни, но не отклоняваха вниманието от подобната на луковица брадавица в гънката на носа му, която очевидно се възпаляваше от постоянното търкане. Мърсър знаеше, че директорът на ЦРУ има политически амбиции и отделя много време, за да се оправдава пред комисиите по разузнаването на Конгреса. Всички бяха единодушни, че Барнс е най-неуместното назначение на президента. Той нямаше подходящата квалификация за шеф на най-голямата американска шпионска агенция и усилено се бореше да запази поста си. Пол Барнс видя Мърсър и погледът му стана непроницаем. Враждебността между тях произлизаше от успешното участие на Мърсър в няколко наскоро възникнали кризи, с които всъщност трябваше да се справи Барнс.

Аника Клайн седеше между двама възрастни господата с официални вратовръзки и износени костюми. Мърсър предположи, че единият е дядо й Яков Айзенщад, а другият съдружникът му Теодор Вайцман. Усмихна се, като я видя. Тя бързо скочи, приглади черната си пола, приближи се до него и свенливо го целуна по бузата. Аника не си бе сложила грим и беше облечена скромно от уважение към дядо си, но опитът й да прикрие сексуалната си привлекателност забавляваше Мърсър.

– Не мога да повярвам, че лекарите в Рейкявик са те изписали. – Тя огледа раните по лицето му и сенките около очите му.

От поражението на Гюнтер Рат бяха изминали само четири дни. Лявата ръка на Мърсър бе превързана заради навехнатата китка и освен това видимо куцаше.

– Не ме изписаха. Избягах веднага щом ти напусна Исландия.

– Ако знаех, че не си достатъчно разумен, за да лежиш в болница, нямаше да дойда тук. – Аника го представи на Айзенщад и на Вайцман, които се ръкуваха с него.

– Радвам се да се запозная с вас – каза Айзенщад на английски със силен немски акцент. Двамата с Мърсър бяха разговаряли няколко пъти по телефона, за да уточнят детайлите на тази среща.

– Удоволствието е мое, господине.

Яков напълно отговаряше на представата на Мърсър. Беше едър и очевидно нямаше чувство за хумор. Държеше се официално и интелигентността му респектиреше мигновено.

Фрау Гьотц поднесе на Мърсър кафе и чаша вода. Той забеляза, че тя го огледа и после кимна одобрително на Аника. Аника леко поклати глава, усмихна се и после направи жест, сякаш искаше да каже „може

би“. Тя се изчерви, когато видя, че Мърсър е наблюдавал безмълвния диалог.

Барнс въздъхна.

– След като вече се събрахме, може да започваме – каза той, без да поздрави Мърсър.

Благодарение на усилията на Айра Ласко от болничната стая в Рейкявик Мърсър бе научил, че Барнс е прекарал дълъг следобед в Белия дом. Президентът бил бесен заради действията на директора на ЦРУ по случая и му заповядал да направи необходимите отстъпки, за да изглади нещата. Дори бе изпратил Барнс във Виена като жест към Айзенщад и Вайцман, вместо да проведе срещата във Вашингтон. По същество Барнс бе дошъл да се съгласи с исканията на Мърсър. Мърсър би парадирал с това, ако през последните няколко дни не бе набрал още преднина, затова съзнаваше, че държи всички козове, и позволи на Барнс известно достойнство.

– Господин Барнс, искам да ви благодаря, че се съгласихте да дойдете днес тук – започна Мърсър, създавайки илюзията, че директорът на ЦРУ все още има избор. – И държа специално да отбележа усилията ви да замаскирате случилото се на борда на „Императрица на моретата“. Долавям вашата намеса в измислената история за терористична атака, в която всички похитители са били убити от охраната на кораба.

– Това се доближаваше най-много до фактите и можеше да убеди медиите – съгласи се Барнс. Дори да изпитваше облекчение, че Мърсър не се подиграва с ролята му на момче за поръчки, той не го показа. – Успешно потулихме информацията за престрелката и схватката в „Синята лагуна“ и електроцентралата „Звартзенги“. Съобщихме, че е станала експлозия от силното налягане, която е осеяла с отломки близката минерална баня.

– Правителството ви ще плати ли щетите? – попита Аника.

– Плюс допълнителна сума за семействата на рибарите, убити в Гриндавик. – Барнс кимна. – Така получихме съдействието на местните власти.

– Погрижили сте се за онези по периферията – каза Мърсър. – Но има по-пряко въввлечени хора, на които не можете да затворите устата толкова лесно.

– Затова съм дошъл. – Барнс скръсти ръце на масата и се подготви за преговорите. – Да обсъдим условията за съдействието ви.

– Това няма да е обсъждане, господин Барнс. – Тонът на Мърсър се изостри, напомняйки на Барнс каква е ролята му. – Десетина души

загинаха и вие имате дълг към тях и близките им. Направил съм списък.

Мърсър още страдаше от чувствата, които го бяха обзели, докато пишеше имената. В паметта му се бе запечатал образът на Елизебет Розмундер, която щеше да е жива, ако не бе разговарял с нея.

– Преди да стигнем до подробностите, искам да знам някои неща, като започнете с Чарлс Брус, Топографското дружество и връзката им с ЦРУ – добави Мърсър.

Барнс огледа присъстващите.

– Моментът не е подходящ да говорим за това. Дори да има връзка, а аз не казвам, че има, информацията е класифицирана.

Мърсър не обърна внимание на съображенията за сигурност на директора на ЦРУ.

– Няма да има тайни, докато всички не бъдем удовлетворени. Аника знае как съм бил въввлечен в експедицията и вече е стигнала до някои изводи. Освен това уведомих господата Айзенщад и Вайцман, че дружеството се обърна към мен да помогна на Айра Ласко, един от вашите агенти. Нима искате да мислим, че Топографското дружество е фасада на ЦРУ?

Макар че въпросът не беше толкова важен, Пол Барнс не желаше да споделя нищо.

– Не са фасада. Топографското дружество... ни прави услуги. Вероятно си спомняте речта на Брус за трите вида изследователи – истинските, онези зад бюрата и последните, които плащат на други да им вършат работата. Да кажем, че ЦРУ е в третата категория, когато искаме да сме сигурни, че някои трудни операции ще бъдат осъществени.

– И вие им плащате?

– Защо смятате, че всяко училище в страната плаща два пъти по-висока цена от нормалната за абонамент за списанието им?

– Субсидия за черен бюджет?

– Точно така. Между другото, Айра не работи пряко за ЦРУ. Изпратиха ни го от Белия дом за тази мисия.

– Той ми каза това. Всъщност се опитва да ме убеди да постъпя на работа там като специален съветник по научните въпроси на президента. – Мърсър не знаеше дали ще приеме, но беше поласкан.

– Ако това ще ви утеши, Брус не остана много доволен, когато поиска да ви завербува – добави Барнс.

– Друг път ще се занимавам с Чарли – каза Мърсър. – Събрали сме се да обсъдим какво можем да направим един за друг.

– И да се разберем какво да направим с единствената останала

кутия на Пандора и иконата на руския свещеник. Те са последната връзка с едно уникално откритие. Тъй като сте учен, трябва да съзнавате, че парчетата в кутията може да съдържат информация за нашата вселена и създаването ѝ.

Барнс се опита да наложи своето с изпитателен поглед, но Мърсър остана невъзмутим.

– Съмнявам се дали наистина вярвате в науката, господин Барнс.

– Къде са парчетата от метеорита? – Директорът на ЦРУ се наведе напред в поредно усилие да спечели психологическо предимство. – Айра Ласко бе разпитан в болницата и каза, че не знае.

– Излъгал е.

По предварителна уговорка възрастните ловци на нацисти бяха пренесли малкия си телевизор и видеото в трапезарията. Мърсър сложи видеокасетата и зачака фрау Гьотц да натисне копчето.

– Тези кадри бяха направени вчера – добави Мърсър. Образът на екрана потрепваше и на фона се чуваше бръмчене. Зрителите скоро разбраха, че записът е правен на борда на летящ хеликоптер. Камерата се насочи към прозореца. Студеният Атлантически океан се вълнуваше във вечния си ритъм на хиляда фута отдолу. Заснежените върхове на планините приличаха на низове от бели мъниста. Картината трепна и камерата показа Мърсър, който седеше в дъното на товарния хеликоптер.

– Кой е снимал това? – троснато попита Барнс.

– Айра искаше да бъде с нас, но не можа да се измъкне от болницата. Отец Ватутин снимаше – отговори Мърсър.

На екрана се появи кутия, поставена до вратата на хеликоптера. Мрачната кабина се изпълни със златисто сияние. На единствената останала кутия на Пандора бе подпряна друга блестяща реликва – последната икона на Распутин.

Яков Айзенщад изсумтя, когато видя кутията. Макар че вече беше предупреден какво има на записа, очите му се насълзиха. Той несъмнено мислеше за онова, което представляваше кутията, за произхода на златото и за загиналите заради него.

Барнс пое дъх и погледна Мърсър, опитвайки се да разбере какво става. Мърсър се усмихна победоносно и той разбра всичко. – Не!

Кадрите потвърдиха опасенията му. Отец Ватутин остави камерата, отвори вратата и после отново фокусира обектива върху Мърсър, който изрита навън тежката икона. Камерата проследи как антиката полетя надолу към океана и скоро бе погълната от вълните. Барнс преbledня от безсилие и гняв. Следващите кадри показаха как Мърсър подпря крака

на стената на хеликоптера и облегна гръб на стокилограмовата кутия на Пандора.

Ватутин фокусира камерата върху свастиката от едната страна на кутията и я проследи, докато Мърсър я блъсна към отворената врата, после се обърна към обектива и започна да говори.

– Проблемът с научните открития е, че винаги ги помним. Не можем да забравим как се прави ядрена бомба или отровен газ, нито можем да предотвратим разпространението на тези знания. Ако използваме клишето, излезе ли духът от бутилката, никой не може да го върне. Това е дух, който няма да позволя да бъде пуснат от бутилката. Военните приложения на радиацията от кутията на Пандора далеч надминават потенциалната ѝ научна стойност. Един луд руснак е осъзнал това преди сто години и е скрил истината, докато друг луд, този път германец, за малко не е успял да освободи унищожителния ѝ потенциал. Сега е мой ред да сложа край на тази история веднъж завинаги.

– Какво ти дава това право? – извика Барнс.

– Нищо – спокойно отговори Мърсър, – но си го спечелих благодарение на онова, което ме принудихте да преживея през последните няколко седмици.

Всички отново насочиха вниманието си към екрана. Хеликоптерът се наклони, за да помогне на Мърсър. Кутията на Пандора падна в дълбините на океана, където никой не можеше да я намери. Отец Ватутин проследи с камерата обекта на дългогодишното си издирване, докато изчезна от погледа му. Записът свърши.

Айзенщад протегна ръка и изключи телевизора.

– Благодаря ви също, че ме включихте в решението си да унищожите последното злато, което търсех. След като Анатолий Ватутин обясни, че той и неговата организация в Русия са ни давали информацията за товара със злато и ми разказа за какво са го използвали нацистите, за мен не остана друга възможност за избор. Финансовата загуба за живите евреи е болезнена, но неизбежна.

Мърсър оцени комплимента, но не откъсна поглед от Барнс, усещайки, че в съзнанието му вече се оформя друг план.

– Ако мислите, че може да отидете на мястото, където потъна дирижабълът и да извадите останалите кутии, забравете за това. Не мога да ви попреча да го направите, но познавам всички известни учени, които ще накарате да анализират парчетата от метеорита. В мига, в който разбере, че някой работи по Проекта Пандора, ще ви разгромя.

– Това ли е цената на мълчанието ви? – Барнс знаеше, че заплахата не е празна.

Мърсър кимна. Беше твърде изтощен емоционално, за да се ядоса на двулчието на директора на ЦРУ. Пък и не очакваше нещо друго.

– А останалите? Каква ще бъде цената на съдействието им?

Яков Айзенщад насочи пръст към Барнс.

– Трябва да знаете, че нашето съдействие не означава одобрението ни. Но ако съветът на директорите на „Кол“ бъде сменен и ако компанията се съгласи да плати двойно повече от сумата, която иска Комитетът по помирението, Теодор и аз ще забравим тази история.

Барнс трепна от словесната атака, но отговори бързо.

– Засега германското правителство ни съдейства. „Ньорд“ е конфискуван и хората на Рат от екипажа ще бъдат съдени. Невинните моряци и служители на „Геопроучвания“, които са работили там преди „Кол“ да купи компанията, ще бъдат освободени, след като подпишат декларация да пазят тайна. С презумпцията да не се вдига шум не виждам причина защо да не принудят „Кол“ да се съгласят с искането ви.

Макар че бе получил желаните отговор, възрастният ловец на нацисти не изглеждаше доволен. Мърсър се съмняваше дали Яков Айзенщад някога ще намери покой.

– Това ли е всичко? – наруши мълчанието Барнс.

– Не съвсем. – Мърсър извади лист от джоба си. – Хилда Бранд иска достатъчно пари, за да отвори собствен ресторант в Хамбург. Щом се възстанови от раните си, Ервин Пул иска постоянна работа в персонала на станция „Макмърдо“ в Антарктида, за да продължи научните си изследвания като метеоролог. Отец Ватутин желае финансиране, за да възстанови една църква в Санкт Петербург. Марти Бишоп изчезна веднага щом „Императрица на моретата“ спря в Рейкявик, Той ще има неприятности с баща си, а не с вас, и предполагам, че няма да иска нищо.

– А вие, доктор Клайн? Желаете ли нещо? Аника погледна многозначително Мърсър.

– Аз си имам всичко, благодаря.

В продължение на още двамадесет минути те уточняваха подробности. Барнс се съгласи с всичко. След като директорът на ЦРУ си тръгна, Аника покани Мърсър да изпият по едно питие и го помоли да й даде минутка, за да каже довиждане на дядо си. Минутите се оказаха петнайсет.

– Готова съм – съобщи тя, излизайки от трапезарията. На рамото ѝ бе преметната голяма чанта.

Черната ѝ коса заблестя на лъчите на залязващото слънце. Аника вървеше енергично и Мърсър изпита желание да крачи бързо като нея. Може би не трябваше да оставя бастуна си в Исландия.

– Дълго се сбогува с дядо си. Нали само ще пийнем по нещо?

Тя го погледна насмешливо.

– Май не си много умен, а?

– Не.

– Трябва да бъда на работа след седмица и известно време няма да излизам в отпуск.

– Отново се отдаваш на медицината?

– Разбрах, че да си играеш с опасностите не е същото като да ги преживяваш в действителност. Спирам с алпинистките експедиции. Връщам се в болницата и ще целувам задника на шефа си, докато ме заболят устата. Дотегна ми от вълнения.

– И аз мисля така. Но какво общо има това с питието? Аника спря на улицата и в очите ѝ блесна закачливост.

– В настроение съм да пия вино, а един американски геолог ми обеща няколко дни в долината на Лоара. Сбогувах се дълго с дядо си, защото ще ме водиш във Франция.

– Така ли? – Мърсър беше изумен и същевременно доволен, макар че си бе запазил билет за вечерния полет до Щатите.

– Да. – Аника отново тръгна, хвана го за ръката и се обърна, за да не види Мърсър, че се изчервява. – Спомняш ли си, когато ти казах, че се напивам само от една чаша вино? Трябва да те предупредя, че когато се напия, се възбуждам.

Сърцето на Мърсър трепна и изведнъж болките престанаха да го измъчват.

– Смятам се за предупреден – каза той, когато беше в състояние да говори.

Двамата заминаха, за да възстановят заедно духа си и да се опитат да преодолеят преживяното. Но още през първата им нощ заедно в очарователна старинна гостоприемница с уханни лози те разбраха, че усилията им да забравят ще бъдат напразни.

КРАЙ

© 2001 Джек Дю Брул
© Юлия Чернева, превод от английски

Jack Du Brul
Pandora's Curse, 2001

Източник: <http://dubina.dir.bg>, 16 април 2007
Сканиране, разпознаване и редакция: Елена Караманска
Публикация: Издателска къща „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2820>]